

Бренда Джойс

**СЛЕД
НЕВИННОСТТА**

Бренда Джойс

След невинността

ПРОЛОГ

Ню Йорк, 1890 година

– Софи, къде си?

Момиченцето се сви уплашено. Стисна упорито устни и не помръдна от ъгъла на стаята си, притиснато между облепената с весели тапети стена и леглото, твърде голямо за неговия ръст.

Дочуха се приближаващи стъпки.

– Софи? – Тонът на майка ѝ беше остър, с нотка на досада. – Софи? Къде си?

Софи си пое дъх със стиснато гърло и в очите ѝ бликнаха сълзи, когато вратата се отвори рязко и Сюзан се появи на прага. *Само татко да беше тук. Само да не беше заминавал. Само да си дойдеше у дома.*

– Софи! Идвай, когато те викам! Какво правиш? Имам да ти кажа нещо важно – изрече Сюзан с режещ глас.

Софи колебливо вдигна поглед към очите на майка си, които веднага се изпълниха с ярост, забелязвайки хартийката в краката ѝ.

– Какво е това? – извика Сюзан и се наведе.

Грабна листчето, цялото в ярки и дръзки цветове. Дори възрастен не би се затруднил да различи фигурите в рисунката, която, макар и нахвърляна по детски, беше изненадващо жива и истинска. На картината можеше да се види един мъж, нарисуван в гигантски, героични пропорции, и едно много малко русо момиченце. И двете фигури бягаха – детето гонеше възрастния мъж.

– Виж се... каква си безобразна! – извика Сюзан, разкъсвайки рисунката на две. – И престани да рисуваш баща си... чуваш ли? Престани!

Софи отстъпи още по-назад в ъгъла. Не каза нищо. Искаше баща си. Така го искаше. Толкова ѝ липсваше.

Нейният голям, красив татко, който винаги се смееше, винаги я прегръщаше, винаги ѝ казваше колко много я обича и колко е добра и умна, и красива.

Моля те, татко, ела си у дома, помисли Софи.

Сюзан се опита да се успокои. Протегна ръка.

– Ела тук, миличка – каза тя, сега с доста по-мек тон.

Софи не се поколеба. Положи длан в ръката на майка си и тя я издърпа да стане.

– Софи – започна Сюзан, но спря нерешително. – Трябва да знаеш. Имам лоши новини. Джейк няма да се върне.

Софи отстъпи назад и се отскубна от ръката на майка си.

– Не! Той обеща! Обеща ми!

Красиво оформената челюст на Сюзан замръзна. В очите ѝ блесна суров пламък.

– Той няма да си дойде. Не би могъл. Софи... баща ти е мъртъв.

Софи втренчи очи в една точка. Знаеше какво е смъртта. Преди няколко месеца умря котката ѝ, Софи я беше открила вцепенена и неподвижна, с отворени, но невидящи очи. Баща ѝ... Нейният татко не можеше да изглежда така!

– Той няма да се върне – повтори твърдо Сюзан. – Мъртъв е. – Лицето ѝ се сви в гримаса. – Точно каквото заслужаваше, ако питах мене – измърмори тя неизвестно на кого.

– Не! – изпищя Софи. – Не, не ти вярвам!

– Софи!

Но беше прекалено късно. Софи излетя от стаята толкова бързо, колкото можеха да я носят подгъващите се крака. Хукна по коридора на огромната страшна къща, която баща ѝ беше построил с толкова гордост за тях, къща, в която се бяха заселили едва няколко месеца, преди той да замине. Не може да е мъртъв! Беше обещал да се върне у дома!

– Софи, върни се! – изкрещя Сюзан.

Софи не ѝ обърна внимание. Пред нея се изпречи мраморното стълбище. Нищо не я интересуваше, тя полетя по него, без да забавя стъпките си. Изтича по първото стъпало, после по второто. Едва когато загуби равновесие, разбра, че е трябвало да престане да тича много по-рано. Извика и падна. Търкулна се надолу по стъпалата като парцалена кукла с размятани ръце и крака и развята коса надолу и все надолу, докато най-накрая се приземи с тежко тупване на пода на долния етаж.

И остана да лежи там неподвижна.

Софи беше замаяна. Дали от падането, или от лошата новина за баща ѝ – не можеше да определи. Малко по малко престана да ѝ се вие свят и погледът ѝ се проясни. Не помръдна. Татко е мъртъв. О, татко, изплака тя.

Усети непоносима болка в глезена и когато седна, болката толкова се усили, че бяла светлина премрежи погледа ѝ. Тя помръдна и светлината изчезна, но не и болката. Но вместо да хване крака си, тя скръсти ръце на гърдите си и се сви на топка, избухвайки в плач.

– Госпожице Софи, госпожице Софи, добре ли сте? – Икономката

тичаше към нея.

Софи погледна нагоре по стълбите към майка си, която стоеше мълчалива и неподвижна на площадката, два етажа по-нагоре, с побеляло лице и широко отворени очи.

Софи погледна към пода.

– Добре съм, госпожо Мърдок – излъга тя.

Майка ѝ не я обича, а татко ѝ е умрял... как ще живее по-нататък?

– Ударили сте се зле – извика госпожа Мърдок и се наведе, за да ѝ помогне да се изправи.

– Ако се е наранила, сама си е виновна – каза студено Сюзан от горния етаж.

Хвърли втренчен поглед към Софи и се обърна.

Софи погледна към майка си и отново се разплака. *Мамо, нараних се. Моля те, върни се.* Но не я повика.

След като Сюзан си отиде, госпожа Мърдок я изправи на крака. Софи не можеше да стои на десния си крак и тежко се облегна на добрата икономка. Наложил се да прехапе устната си, за да не изпищи.

– Ще ви сложа да легнете и ще повикам лекар – каза госпожа Мърдок.

– Не! – извика Софи в паника. Сълзи потекоха отново по бузите ѝ. Знаеше, че Сюзан ще се ядоса, ако тя наистина се е наранила, и беше сигурна, че ако си почине, болката ще отmine. И може би, може би, ако е добра, ако е много добра, ако спре да рисува и прави, каквото ѝ казват, Сюзан ще я обича повече. – Не, не, добре съм!

Но не беше добре. И никога вече нямаше да бъде добре.

ПЪРВА ЧАСТ БЛУДНАТА ДЪЩЕРЯ

1

Нюпорт Бийч, 1901 година

Денят беше великолепен Софи вече не съжаляваше, че е напуснала града, за да участва в плажното парти, което майка ѝ устройваше през уикенда.

С голям скицик в едната ръка и въглен в другата Софи спря на хребета на една дюна, за да хване пейзажа. Атлантическият океан обгръщаше пясъчния бряг, слънцето се отразяваше в игривите му леки вълнички. Над нея се рееха чайки. Небето почти я заслепяваше със синевата си. Тя се усмихна и вдигна към слънцето лицето си, засенчено от сламената шапка. Мигове като този караха Софи да осъзнае, че има живот и извън четирите стени на нейното ателие.

После туптенето в глезена я върна към познатото ѝ. Не биваше да се застоява. Беше грешка, че слезе на плажа. Имаше великолепна предварителна скица на Нюпортския бряг, която щеше да нарисува с маслени бои веднага щом се върне в града, а я очакваше цяла вечер сред гостите и тя щеше да бъде още по-неприятна за нея, ако куца повече от обикновено. Сюзан беше напълнила къщата за уикенда и това не можеше да не ужаси Софи. Всъщност, ако имаше избор, щеше да се заключи в стаята си и да рисува. Но нямаше възможност да избира, беше обещава на майка си да се покаже в най-гостоприемната си светлина и Софи наистина възнамеряваше да направи всичко по силите си, за да ѝ се хареса.

Софи въздъхна и си представи дългата вечер, която предстоеше. Заслиза по дюната. Чудеше се дали познава поне някого от гостите на майка си. Потънала в света на своите рисунки, Софи рядко излизаше сред хората и трудно общуваше с непознати или бегло познати хора, нещо, което беше като втора природа за останалите. По-малката ѝ сестра Лиза веднъж ѝ каза, че хората говорят за всичко, каквото им попадне пред погледа – например за красивата порцеланова ваза, която стои наблизо. Звучеше по-лесно, отколкото бе в действителност. Софи реши да не се безпокои за предстоящата вечер. Никой не очакваше от нея да

бъде красавицата на бала.

Заслиза с неравната си походка по обраслата с шубраци дюна и след няколко крачки спря да си почине. Пое си дъх и погледът ѝ улови някакъв ярък бял проблясък. Взря се. Забеляза един мъж, който вървеше по друга пътечка по дюните, точно под нея. И той си тръгваше от плажа, също като нея, но не я беше забелязал.

Видът му спря дъха ѝ и Софи замръзна на място, забравяйки и самата себе си, и къде се намира. Той беше без шапка, гъстата му черна коса ярко контрастираше с ослепителната белота на фино ушитото му ленено сако. То беше небрежно разкопчано и вятърът го развяваше. Мъжът беше пъхнал ръце дълбоко в джобовете на бледокремавите си панталони. Беше едър мъж, Софи виждаше това, висок и широкоплещест, но се движеше с грацията на дребните фигури, леко и изящно като черна пантера. Софи беше омаяна. От тази далечина не можеше добре да различи чертите на загорялото му лице, но те сигурно бяха невероятно красиви. Трябваше да го нарисува. Тя рязко седна долу, отвори скициника. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Започна да нахвърля силуета му.

– Едуард! Почакай!

Ръката на Софи замръзна и тя стресната хвърли поглед към жената, която тичаше по пътеката след непознатия. Софи позна съседката си, госпожа Хилари Стюарт. Защо, за бога, Хилари ще тича след този мъж в такъв вид, с пола, високо вдигната в едната ръка, и безсрамно откриваща дълги крака, обути в бели чорапи? После се сети какво може да е правила Хилари, и побледня, шокирана.

Софи си напомни сурово, че това не е нейна работа и че трябва да си върви. Опита се набързо да завърши скицата на непознатия, прибави още няколко щриха. После гласът му, мъжествен и нисък баритон, накара ръката ѝ да замре. Софи вдигна глава, безпомощно омагьосана от мъжествения звук, и неволно напрегна слух.

Хилари се вкопчи в раменете му, полюля се, като че ли подухната от вятъра... или може би в очакване той да я целуне.

Сърцето на Софи заби още по-буйно. Точно както си бе помислила... както се бе опасявала. Зарови пръсти в топлия пясък, забравила за скицата, осъзнавайки единствено, че трябва да си иде, преди да е видяла нещо, което няма право да види... но не можеше да помръдне, нелепо парализирана.

Дочу гърления смях на Хилари. Софи отвори широко очи. Хилари бавно разкопчаваше раирания си жакет.

Той се запита дали вече не остарява преждевременно – със сигурност беше твърде стар за това. Африка не само бе изцедила силите му, но и го бе оставила с непоклатимото убеждение, че радостите на живота си струват да почакаш. Нямаше намерение да се отдава на разгул в пясъка, щом по-късно може да го направи на чисти хладни чаршафи. А и Хилари Стюарт бе излязла от леглото му скоро.

Усмихна се кисело. Беше се запознал с Хилари на едно парти преди няколко седмици, почти непосредствено след като се върна в града. Беше научил, че преди няколко години се е омъжила за доста по-възрастен мъж и наскоро е овдовяла. Едуард предпочиташе вдовиците; те се наслаждаваха на греха, без да чувстват вина или да му предявяват изисквания. Привличането беше взаимно и оттогава двамата имаха връзка.

Сега бяха поканени в лятната къща на Ралстънови. Хилари несъмнено бе накарала да поканят и него, но Едуард нямаше нищо против. Харесваше я и извън леглото, и в него, а през лятото в града беше истински ад. Сюзан Ралстън, тяхната домакиня, любезно им беше дала съседни стаи с врата помежду им и предната нощ Хилари не го остави на мира от полунощ чак до зори. Но явно тя беше доста по-малко заситена от него.

Зачуди се дали ентузиазмът му, някога безграничен, щом станеше дума за красиви и достъпни жени, не е започнал да изчезва.

Но той все пак си оставаше мъж и погледът му прелетя от кестениявия ѝ влажен поглед към белите, твърде бели ръце, които откопчаваха копчетата на жакета ѝ. Хилари беше ненаситна и чувствена, затова, въпреки че имаше най-добри намерения, като я знаеше каква е, слабините му потръпнаха.

– Скъпа, но това е недискретно – каза Едуард с провлачен тон.

Единственият отговор на Хилари беше една хитра усмивка. Тя отгърна прилепналия си жакет. Отдолу нямаше нищо, дори корсет. Гърдите ѝ бяха големи и млечнобели, с рубиненочервени зърна.

Едуард сви устни и въздъхна. Не се сдържа да не обвие с ръка талията ѝ, а дланта на другата му ръка подхвана тежестта на гърдите.

– Ще се видим по-късно – каза той с нисък и леко дрезгав глас. Тя изстена и изви шия назад. Палецът му се плъзна по зърното ѝ, методичен и умел. Тя отново изстена:

– Едуард, луда съм по тебе, просто не мога да чакам.

Кожата ѝ бе копринена и той продължи да я гали, понеже беше

достатъчно хедонист, за да пропусне да се наслади на това, което правеше, но усети мъчителна тежест в панталоните си. За момент се изкуши да продължи, но ѝ се усмихна очарователно:

– И двамата сме достатъчно възрастни, за да разбираме какво е да предвкушаваш, скъпа – каза той, целувайки леко едното зърно, после притвори жакета ѝ.

Бързо и сръчно закопча всичките черни копчета. Тя сграбчи китките му.

– Едуард... не искам да чакам. Не съм сигурна, че мога да чакам.

– Разбира се, че можеш – прошепна той усмихнат. – И двамата знаем, че е по-добре, ако изчакаш.

Ръката ѝ се стрелна и обхвана стоманенотвърдата му ерекция.

– А ти как можеш да чакаш? – отвърна тя също с шепот.

– Скъпа, търкалянето в пясъка е неудобно. Тя въздъхна разочарована и примирена.

– Страх ме е, че ще се върнеш в Южна Африка и ще те загубя. Той се засмя и отстрани ръката ѝ... може би малко колебливо.

– Никакъв шанс – каза той решително.

Едуард обви раменете ѝ с ръка и я притегли към себе си за една бърза и естествена целувка. Но вниманието му бе привлечено от някакво внезапно движение и той трепна.

Погледът му пробяга бързо по обраслите с шубраци дюни точно над и отатък Хилари. Очите му се разшириха. Над тях в пясъка беше коленичил някакъв воайор.

Той преглътна изненадата си и бързо отвърна очи. Но в ума му се запечата гледката на едни широко отворени жадни очи и едно красиво овално лице. Воайорът беше някакво младо момиче, със сламена шапка със синя лента, явно омагьосано от гледката, която двамата с Хилари представляваха.

Хилари бе сграбчила китките му, той все още я прегръщаше с едната си ръка, а ерекцията му изведнъж бе станала колкото оръдие.

Внезапна възбуда връхлетя Едуард. Той дръпна Хилари към себе си, питайки се колко е видяла вече воайорката и дали сега ще си отиде, и я целуна. Хрумна му, че е наистина извратен. Защото беше много повъзбуден от мисълта, че някаква млада дама го гледа как се люби, отколкото от представата за самия акт. Сега вече любенето в легло от пясък не го притесняваше.

Усещайки, че го гледат, той целуна Хилари. Целувката му беше дълбока, с цяла уста, той започна да гали езика ѝ със своя и да я

притиска към члена си, който беше станал твърд като скала, докато тя накрая изстена високо и се вкопчи в него, а краката ѝ така се подгъваха, че той трябваше да я поддържа. Когато отмести поглед, видя, че неканената наблюдателка е застинала в смайване. Не беше помръднала от място, все така клекнала зад шубрака, но вятърът беше издухал шапката ѝ и кестеняворусите коси се вееха около лицето ѝ. Дори от разстоянието, което ги разделяше, той усещаше и нейната възбуда. Тя не бе разбрала, че той я е видял.

Ръката му се спусна надолу и той бързо разкопча копчетата на панталона си, задиша насечено и бързо. Мисълта му се противеше, докато мъжествеността му изскачаше навън. Чу въздишка и знаеше със сигурност, че не е дошла от Хилари.

– Хайде, скъпа – прошепна той и започна да целува шията ѝ, макар че съвестта му протестираше срещу това неприлично поведение. Но не можеше да престане мислено да вижда воайорката, не можеше да спре да вижда какво всъщност виждаше тя. Притисна ръката на Хилари към члена си. И отново потърси устата ѝ. Обсипа шията ѝ с целувки, стигайки чак до ключиците и по-надолу, откопчавайки в същото време копчетата, и накрая налага докрай едното голямо червено зърно. Хилари отмаля, но Едуард беше подготвен и я подхвана, полагайки я леко на пясъка.

След миг той коленичи, вдигна пешите на Хилари и се вмъкна в нея с лек и опитен тласък. Докато се движеше вътре в нея, борейки се да си възвърне самообладанието, което трябваше да стане много лесно след ексцесиите от предишната нощ, той ясно осъзнаваше как кръвта кипи във вените му и ги разпъва. Почувства се така, сякаш две жени лежат под него. Изведнъж му се прииска да разбере коя е кестеняворусата непозната. Не можеше да издържи повече и макар да беше разголен, хвърли един поглед и забеляза лицето с широко отворени очи, обградено от русата коса. Когато хвърли още един поглед малко по-късно, воайорката си беше отишла.

Едуард затвори очи. Какво ставаше с него? Изведнъж почувства срам и нещо по-лошо, уплаши се. Мярна му се идеята, че лошата му репутация не е толкова преувеличена, както му харесваше да си мисли.

Софи измина невероятно бързо дългия път до вкъщи. На моравата в задния двор играеха крокет, но тя не искаше да я забележат. Не и този път, не и след онова, което тя беше видяла. Лицето ѝ бе сгорещено и пламнало в червенина, не можеше да диша нормално и всички, включително Сюзан, веднага щяха да разберат, че нещо не е наред и щяха да

питат какво е станало.

Софи се отклони от моравата в задния двор, макар че това ѝ струваше много повече ходене, докато стигне до къщата. Вървя през дюните и накрая стигна до тенискорта, където за щастие нямаше хора. Вече не можеше да понеса болката в десния глезен, която се засилваше с всяка следваща стъпка. Тя извика леко и се отпусна на пясъка зад корта, закривайки лице с ръцете си.

Как можа да направи такова нещо? Когато разбра, че се е натъкнала на любовна двойка – и то жената беше дългогодишна нейна съседка, господи, – трябваше да се обърне и да избяга. Но тя не постъпи така. Беше загубила контрола над тялото и ума си. Беше останала. Беше останала до самия край.

Софи силно се разтрепери, посягайки към крака си. Какво ли е усещането да те целуват така? Какво ли е да бъдеш в прегръдките на мъж?

Тя отпъди грешните мисли и се хвана за глезена. Това, че беше останала да ги гледа, беше достатъчно ужасно, но да мисли по такъв начин беше още по-лошо. Никога преди не си беше позволявала такъв род размишления – а сега не беше време да започва с това. Никога нямаше да узнае какво е усещането... и толкова.

Софи обхвана глезена си и изстена, сълзите напихаха в очите ѝ, но тя и не искаше да знае дали са предизвикани от страха, че може да е наранила стъпалото си, или от нещо, далеч по-мъчително.

Преглътна решително сълзите. Не бяха я видели, значи никой не знаеше ужасната ѝ тайна. Поне Хилари не я бе видяла. За миг си бе помислила, че мъжът накрая погледна към нея, но знаеше, че навярно си го е въобразила в уплахата си, иначе той щеше да извика от възмущение, а не от страст и щеше да спре.

Софи започна да масажира болящия глезен. Не трябва да мисли за онова, което той правеше, или как беше погледнал, докато го правеше. Всъщност този непознат беше възхитителна гледка. Сега Софи разбираше защо на жените е забранено да рисуват голи мъже като модели в Художествената академия.

Тя сгърчи лице в гримаса и бавно се изправи на крака. Болката прониза глезена ѝ, тръгна нагоре по прасеца и стигна чак до бедрото. Тя я отвлече от мислите ѝ. Софи прехапа устни, за да не извика. Сюзан щеше да каже, че тя по принцип сама си е виновна, задето е слязла на брега без чужда помощ.

От време на време обаче на Софи страшно ѝ омръзваше да я ограничават или да не може да прави това, което всички други правят, без да

се замислят. А когато работеше, не можеше да понася чуждо присъствие освен някой модел. Софи бе прекарала последните два и половина месеца в града – факт, който правеше днешния ден на брега дори още по-привлекателен, дотам, че да изостави всичката си обичайна предпазливост и здрав разум. Толкова рядко ѝ се падаше възможността да работи на открито и още по-рядко – на морския бряг. Лекомислено бе сметнала, че ще може да направи такова пътешествие, без да ѝ се случи нещо... колко се е лъгала!

Софи изтърси пясъка от навитите ръкави на бялата си блуза. Поне сега дишаше равномерно и ръцете ѝ вече не трепереха толкова. Запита се кой ли е бил непознатият на плажа. Малкото му име беше Едуард, но това нищо не ѝ говореше. Софи затвори очи. „Каква съм глупачка“, каза си тихо. Такъв мъж никога няма да погледне втори път към куца и ексцентрична жена като нея.

– Госпожо Ралстън?

Сюзан автоматично наложи на лицето си приятна усмивка и се обърна с горда осанка пред широко отворения френски прозорец. Зад нея се простираше вътрешен двор, наслан с тухли, а зад него – обширните морави, където някои от гостите ѝ играеха крокет. Неособено големият салон, където бе застанала сега, беше сенчест и прохладен. Майката на Софи погледна към пълничкия млад мъж, който приближаваше и бе изрекъл името ѝ.

Сети се, че това е онзи беден далечен братовчед на Анет Мартен, който наскоро бе завършил Харвардския юридически колеж и се канеше да отвори частна адвокатска кантора. Анет бе в чужбина и я беше помолила да покани братовчед ѝ за уикенда и да го представи на високопоставените си гости.

– Здравейте, господин Мартен. Забавлявате ли се? – Усмивката му беше любезна и Сюзан разбра, че ако мъжът поотслабне, може дори да мине за привлекателен.

– Невероятно, госпожо Ралстън. Не мога да ви се отблагодаря достатъчно за това, че ме поканихте. А къщата ви е удивителна – добави той с широко разтворени очи.

Сюзан трепна вътрешно – решително беше много непохватен.

– Къщата ми едва ли е по-голяма от съседските, Хенри. – Най-накрая си бе спомнила името му. – Но благодаря за любезността.

Завоалирано му подсказваше, че трябва да проявява по-малко

възторг и да бъде по-изтънчен – това беше най-малкото, което можеше да направи за Анет.

– Госпожо Ралстън, стори ми се, че видях дъщеря ви долу на плажа. И той почервения.

Сюзан не се учуди, че той се интересува от Лиза, която, макар и само на седемнадесет години, вече имаше много обожатели, които сериозно се бяха заканили да я ухахват през следващия сезон. Беше тъмнокоса красавица с широко сърце.

– Лиза е била на плажа? Мислех, че играе тенис този следобед. – Как да каже на този младеж, че се самозабравя? Или мозъкът му е размътен, или прекалено амбициозен – Сюзан още не можеше да реши кое от двете. Но Хенри я сепна:

– Не, госпожо Ралстън, видях Софи, не доведената ви дъщеря. Сюзан трепна.

– Искам да кажа – забърка се той, – помислих, че е Софи. В края на краищата нали още не съм се запознал с нея. С руса коса, средна на ръст. – Той изглеждаше разтревожен. – Надявах се да се запозная с нея.

Сюзан още го гледеше втренчено – как я беше насадила нейната приятелка Анет. Макар че Хенри Мартен несъмнено имаше нужда да влезе в обществото заради новооткритата си адвокатска практика, той бе дошъл тук да души по следите на дъщеря ѝ. Софи не само беше на възраст за омъжване, тъй като през май бе навършила двадесет и една години, но се знаеше и че е наследила богатството на баща си. Истинският размер на състоянието на Джейк О'Нийл беше шокирал всички, но не и Сюзан.

Тя още не можеше да си представи как обикновен ирландски работник, издигнал се до предприемач, е успял да натрупа близо един милион долара само за шестте години, през които бяха заедно.

– Госпожо Ралстън?

Сюзан се съвзе и се опита да не трепери. Дали защото не можеше да не се ядоса, когато се сетеше за Джейк и особено за неговото състояние, или защото това парвеню беше дошло да ухахва дъщеря ѝ – не знаеше. И си наложи любезна усмивка.

– Сигурно сте сбъркали. Софи не би отишла на плажа.

Хенри я загледа втренчено.

– Н... но аз съм сигурен, че беше тя. И...

– Куцаше ли?

Хенри отново я загледа смяяно.

– М-моля?

– Сигурно знаете, че куца ужасно.

Научих, че походката ѝ е малко неравна, като резултат от нещастен случай в детските години.

Сюзан се досещаше защо Анет е била толкова снизходителна, когато е говорила за Софи с братовчед си – тя никога преди не беше проявявала такова снизхождение към нея изобщо и към куцането ѝ. Успя да изобрази някаква усмивка.

– Куцането ѝ наистина е резултат от инцидент в детството, ужасна случка. Беше едва на девет години, когато падна по стълбите. Счупи си глезена и той не можа да зарасне правилно; остана доста изкривен Анет не ви ли е казала, че дъщеря ми е инвалид?

Докато слушаше Сюзан, лицето на Хенри посивя като пепел.

– Не.

Сега вече усмивката на Сюзан стана по-непресторена.

– Наистина ще ми бъде много приятно да ви запозная с нея. Макар че е на двайсет години, никога не е имала обожатели.

– Аз... аз разбирам.

– Елате да я намерим, искате ли? – и Сюзан докосна ръката му.

Когато Софи стигна до кухненския вход на къщата, беше не само изтощена от пронизващата болка в глезена, но и разстроена Забравила бе скицника си на плажа.

Работата беше най-важното нещо в живота на Софи, основанието ѝ да живее, тя никога преди не беше изоставяла така безгрижно скицника си. Това, че сега беше постъпила така, говореше колко развълнувана е била да гледа как се любят двама души.

Тя спря в тясното антре, благодарна за прохладата му. Появи се една от прислужничките и я запита дали е добре. И ѝ каза, че Сюзан я търси.

Софи знаеше със сигурност каква гледка представлява, знаеше че и майка ѝ ще забележи смущението ѝ. Сюзан обаче никога нямаше да отгатне причината за него.

Софи закуца – още по-силно от обикновено – подир прислужничката и се насочи към мястото, където антрето излизаше в централното фойе на къщата. Видя там майка си, застанала в зелено-белия салон, да говори с един младеж.

– Софи! Ето те и тебе! Търсихме те навсякъде. Хенри каза, че си била на плажа. Вярно ли е?

Сюзан вдигна вежди, виждайки колко раздърпана е дъщеря ѝ. Софи спря на място, докато майка ѝ се приближаваше към нея, следвана по

петите от младежа. Сюзан беше едновременно красива и елегантна жена, стройната ѝ фигура бе съвършена, косата – тъмна, а кожата – бледа като слонова кост. Беше само на тридесет и шест години. Преди известно време Софи беше осъзнала, че майка ѝ я е родила, когато е била едва шестнайсетгодишна. Често си беше представяла как красивият ѝ и очарователен баща Джейк О'Нийл е омаял майка ѝ. И също толкова често си бе представяла какъв можеше да бъде животът им, ако преди четиринадесет години Джейк не беше принуден да избяга от Ню Йорк. Той ѝ липсваше и тя го обичаше, обичаше го дори и сега.

Софи се надяваше, че усмивката ѝ изглежда естествена.

– Прощавай, мамо. Ходих на плажа да рисувам.

Сюзан премига.

– Сама ли?

Софи кимна.

Сюзан се обърна към мъжа, който изглеждаше доста нервен.

– Казах ли ви, че дъщеря ми е художничка? Учи в Академията и често рисува нощем в ателието си. Гради артистична кариера.

Софи премига смаяно, чувайки майка си за пръв път да говори пред хора за нейните професионални намерения. Макар че почти една четвърт от класа ѝ в академията бяха млади жени, също толкова отдадени на призиванието си като нея, все още се смяташе за много странно една жена да преследва цели в изкуството, а не съпруг. Тя погледна към младежа, който кимна отрицателно в знак, че не е чувал такова нещо. Разбра откъде идва смущението му.

– Софи е много талантилива – каза усмихната Сюзан. – Скъпа, покажи ни какво си нарисувала днес.

Софи замръзна, като се сети за скицника си, който беше захвърлила на плажа, както и защо го бе изоставила там, и сърцето ѝ се разтуптя лудо.

– С радост ще покажа някой друг път.

Погледна към Сюзан, чудейки се какво е намислила. Майка ѝ изобщо не одобряваше нейните занимания с изкуство, особено напоследък, и в нормални обстоятелства не би предложила да го показва на гостите си.

– Искам да се запознаеш с Хенри Мартен, скъпа – каза Сюзан и го избута напред. – Той е братовчед на Анет. Току-що е завършил право и скоро ще отвори собствена адвокатска практика.

Софи се усмихна и се насили да насочи вниманието си към младежа, който изглеждаше смутен и явно се чувстваше неловко. Тя протегна ръка, отгатвайки причината за смущението му. Той може би си

мислеше, че Сюзан е тръгнала да ги сватосва, но истината не беше такава. Софи дори не беше направила дебюта си в обществото. А и как би могла, щом не е в състояние да танцува?

Не че това имаше някакво значение. Софи винаги си беше мечтала да бъде професионална художничка. Не бе толкова наивна да смята, че някой мъж би могъл да вземе куца жена за съпруга, особено пък ако е луда по изкуството. Двете със Сюзан още преди години се бяха разбрали, че Сюзан няма да я кара да се омъжва и че няма специално да ѝ търсят съпруг. Щеше да бъде прекалено унизително, а и изгледите за успех бяха явно близки до нулата. Софи щеше да се отдаде на своята истинска любов, изкуството.

И това беше за добро. Когато Софи станеше на двадесет и една години, тя щеше да отиде в Париж. Там щеше да продължи да учи рисуване при някой голям художник, например Пол Сезан или Мари Касат, двама големи художници, които тя обожаваше.

Софи погледна Хенри Мартен, който нямаше как да знае, че тя не се интересува от евентуална женитба, видя го как я гледа, смятайки се за неотразима партия. Прииска ѝ се да си е в стаята и да рисува. Но си пое дълбоко дъх, усмихна се широко и каза:

– Приятно ми е, господин Мартен. И моите поздравления. Къде се дипломирахте?

Хенри пое ръката ѝ и веднага я пусна.

– Приятно ми е, госпожице О'Нийл... Аз... ами... в Харвард.

Сюзан се извини и ги напусна с усмивка, а Хенри Мартен като че ли още повече се разстрои, когато остана насаме с нея. Софи почувства как бузите ѝ пламват и ѝ се прииска майка ѝ да не я беше поставяла в такава неудобно положение.

– Това е голямо постижение, сър.

Той я погледна с влажни очи.

– Да, благодаря ви.

Софи отново се насили да се усмихне.

– Никак не е лесно човек да бъде приет там, нали?

Отново неловък поглед:

– Да, не е лесно.

– Навярно много се гордеете.

Тя пристъпи на другия крак, за да облекчи болката в глезена. Не му предложи да седнат, защото искаше да си тръгне и да потърси Лиза. Скицикът ѝ навярно още е на плажа, а тя трябва да си прибере скицата на онзи невероятен тъмнокос непознат на име Едуард.

– Ами... да се поразходим ли, госпожице О'Нийл?

Софи си пое дълбоко дъх и отново храбро се усмихна.

– О, по принцип бих искала, но се страхувам, че трябва да ви оставя и да си почина, ако искам да се възстановя за довечера.

Той се поколеба, явно с облекчение.

– Наистина, госпожице О'Нийл.

Софи се усмихна също така облекчена като него, после бързо се сбогува и двамата се отправиха в различни посоки.

– Софи... не е там! – извика Лиза, затваряйки вратата на спалнята ѝ зад гърба си.

Софи трепна. Киснеше глезена си в леген със солена вода, наметната с памучно одеяло.

– Не може да не е там! Не си гледала, където трябва.

Лиза, дребна, тъмнокоса и изключително красива, възкликна:

– Напротив! Тръгнах по пътеката, която започва до тенискорта, и вървях по нея чак дотам, откъдето се вижда океанът от гребена на последната дюна, както ми каза... и откъдето се вижда друга пътечка, която юди надолу. Нямахше нищо. Намерих само шапката ти.

– О, скъпа – извика Софи смутена и се хвана за стола си. – Дали някой не ми е взел скициника? Но кой? И защо?

– Наистина търсих навсякъде – каза Лиза.

Софи едва ли я чуваше.

– Сега как ще го нарисувам?

Лиза докосна ръката на Софи.

– Да го нарисуваш ли? Кого да нарисуваш?

Софи загледа неவிждащо доведената си сестра. Лиза ѝ хвърли въпросителен поглед.

– Видях един изключително красив мъж да върви по долната пътечка, докато рисувах на доната, и го скицирах. Но той не ме видя.

Знаеше, че се е изчервила. Кожата на лицето ѝ пламна. Почувства, че ако не каже цялата истина, все едно безогледно ще излъже, но не беше така. Само че наистина не можеше да каже на по-младата си сестра какво е видяла в действителност.

И онова, което се бе случило преди известно време на плажа, все още отказваше да излезе от паметта ѝ. Тя не можеше да престане да си го припомня, нито можеше да спре да мисли за това, което той правеше с красивата Хилари. Дори и сега тя без никакъв срам си спомняше

страстното му изражение в самия край. Мислите ѝ бяха толкова неприлични, толкова греховни, толкова изнервящи... Софи не можеше да повярва, че е толкова обзета от мисълта за тях... за него. И през целия следобед, откакто се беше оттеглила в стаята си, планираше как ще го рисува, мислеше над композицията и цветовете. Възнамеряваше да промени мъничко онова, което бе видяла, с цел да засили драматизма.

– Кой беше? – запита Лиза, искрено заинтересувана.

– Не знам. Тя го наричаше Едуард.

– Тя? Значи, не е бил сам?

Софи си пожела да можеше да върне думите си назад.

– Не – каза тя, без да гледа към Лиза. Как можа това да ѝ се изплъзне от езика?

Но Лиза бе седнала на ръба на стола ѝ и не ѝ даваше да мръдне.

– Сигурно имаш предвид Едуард Деланза – извика тя възторжено.

Думите на Лиза запалиха пламъче на ужас и очакване.

– Кой е Едуард Деланза?

– Запознах се с него снощи преди вечеря... о, колко ми се иска и та да беше там! Само да беше пристигнала вчера, а не днес!

Софи искрено се надяваше, че мъжът, когото беше видяла на плажа днес следобед, да не е сред поканените от майка ѝ гости за уикенда. Дано никога повече не го види. Сигурно не би могла да погледне този мъж в очите.

Вътрешностите на Софи започнаха да се свиват.

– Да не би да е един тъмнокос и красив?

Лиза я погледна.

– Доста повече от красив. Той е съкрушителен! Ослепителен!

– Тя понижи глас и се наведе към Софи. – И е опасен.

Лицето на Софи бе станало пепелявосиво. Не, Лиза със сигурност не говори за този мъж, който тя бе видяла на плажа. Със сигурност той не е от гостите им за уикенда. Не може да е!

– Жените тук полудяха по него – продължаваше да бърби Лиза.

– Снощи всички го намираха ужасно привлекателен – и гостенките, и прислужничките. Дори майка ти го погледна няколко пъти.

Софи усети нещо ужасно лошо и сви юмруци, уплашена, че и двете говорят за един и същи мъж, че той е тук, в техния дом.

– Репутацията му е по-черна от нощта, Софи. – Сега Лиза шепнеше с поверителен тон. – Казват, че винаги носел малък пистолет, че е контрабандист на диаманти... на крадени бижута... и женкар.

Софи не можа да потисне смаяното си изхълцване, а сърцето ѝ

биеше буйно. Тя затвори очи, припомняйки си с всички подробности онова, което бе видяла днес следобед. Дори според нея той да беше въплъщение на небрежната елегантност, колко лесно си го представяше как пренася контрабандно диаманти... или съблазнява невинна девойка. Взе романа, който беше прочела донякъде, и започна силно да си вее с него.

– Сигурна съм, че слуховете са доста преувеличени. И в края на краищата защо Сюзан ще го кани, ако е толкова невъзможен?

Но тя вече вярваше на клюките, о, как им вярваше. Лиза се усмихна.

– Защото със сигурност не е невъзможен, Софи, въпреки всичко, което прави. Казват, че бил ранен в Африка, а това го прави почти герой! Няколко от дамите вече са влюбени в него; в края на краищата може би е богат като Крез. Нямам търпение да те запозная с него, Софи. Тогава и ти ще ококориш очи.

– Ти вече си ги ококорила – каза Софи, изненадана, че може да говори толкова спокойно.

– Да, ококорих ги, но той в никакъв случай не е за мене. Татко никога няма да позволи такъв мъж да ме ухажда... и двете го знаем. – Но тъмните очи на Лиза просветнаха. – Снощи, след като всички се оттеглиха, той остана с една от жените на терасата. Видях ги... държеше се с нея шокиращо. Той я целуваше, Софи!

Софи замръзна.

– Коя? – изграчи тя. – С коя е бил?

– Няма да повярваш... и аз не повярвах. Беше Хилари Стюарт. – Лиза се наведе по-близо. – Чувах, че искала да се омъжи за него!

Софи не можа да реагира. Най-накрая й стана ясно, че мъжът, когото бе шпионирала на плажа, наистина е Едуард Деланза, и че в най-скоро време тя ще трябва да се изправи лице в лице с него. Божичко, как ще го погледне в очите след всичко, което беше видяла?

2

Едуард Деланза излезе на балкона на стаята си. Запали цигара. Вдъхна дълбоко и се облегна на парапета от ковано желязо.

Погледна надолу към идеално поддържаните морави. Вляво бяха цветните градини; далече вдясно различаваше края на тенискорта. Право пред себе си виждаше как млечнозелените дюни се спускат надолу от моравите и ленивият стоманеносин океан подхвърля върху плажа

игривите си вълни с гребени от бяла пяна. На запад, там, където не можеше да го види, слънцето залязваше от другата страна на къщата, обагрййки небето в тъмнорозово сияние.

Едуард се наслаждаваше на гледката. Тя беше спокойна. През последната година бе живял толкова опасно, че ценеше дори най-тихите – и най-скупните! – моменти от живота. Но те никога не траеха дълго. След няколко дни, няколко седмици, няколко месеца отново щеше да усети онова неутолимо безпокойство – безпокойство, което се коренеше дълбоко в неговото минало, в самата му душа. Понякога мислеше за него като за октопод, чиито пипала не може да отърси от себе си, и натоварен с неговата тежест, продължава да върви напред.

Но точно сега бе доволен, че е точно там, където е, и много благодарен. Една спокойно изпушена цигара в лятна вечер като тази. Какво удоволствие! Вдигна лице към неподвижния въздух, гъст и влажен, топъл, но в никакъв случай като вечерите в Южна Африка.

Припомни си, сякаш бе вчера, последната си нощ в Южна Африка, как седеше клекнал зад купчина щайги в Хоупвил, недалече от една железопътна гара, която гореше, как около него хвърчаха и рикошираха куршуми, а съвсем наблизко отекваха експлозии. Британците и африканерите се бяха стреляли цяла нощ, а той бе попаднал в средата на полесражението. Битката му се струваше безкрайна. Едуард живо си спомни как копнееше за цигара, но когато се бе разровил из джобовете си, там можа да открие само две шепи диаманти.

Точно тогава би разменил всички камъни за едно дръпване, стига да бе възможно.

Влакът от Кимбърли бе дошъл със закъснение два часа и половина. Едуард се бе промъкнал под бодливата тел и порядъчно се бе порязал; бе получил и един куршум в рамото, когато един войник го бе видял в последния момент, преди да се метне на влака. Но бе успял. Счочи в последния вагон и когато пристигна в Кейптаун, посрещнат от кърваво-червената зора, се бе качил на един търговски кораб по същия начин точно когато се отделяше от кея. Окървавен, изпонагъртен и изтощен, но се бе качил. С джобове, пълни с диаманти.

Никога нямаше да се върне там.

Потънал в спомена, Едуард допуши цигарата и се сепна чак когато тя започна да пари пръстите му. Насили се да се върне в настоящето и осъзна, че мускулите му са напрегнати и е започнал да се поти – така реагираше винаги когато го нападнаха неприятни спомени. Нямаше надежда за Южна Африка; още преди месеци го бе разбрал. Ненавистта

имаше дълбоки и преплетени корени. Така и така някога щеше да продаде всичко там. Убитият няма как да се наслаждава на богатството.

Погледът му се плъзна по красивата морава долу. Няколко гости бяха излезли навън с чаши в ръка, облечени в смокинги и в обсипани с бижута вечерни рокли. Не за пръв път погледът му се върна обратно към единствения стол на балкона, опрян до вратата, която водеше към спалнята. На него лежеше отворен скицник. Ветрецът подмяташе страниците му.

Това бе скицникът на воайорката. Когато двамата с Хилари се връщаха в къщата поотделно, вървейки по различни пътища, Едуард го бе намерил захвърлен в пясъка точно там, където тя бе седяла и го бе гледала да изнася представлението си за нея. Бе проявила необикновено голям интерес. Но това възмущение не можеше да се сравни с изненадата му, когато видя скицата, която тя му бе направила. Не можеше да не бъде поне малко поласкан, че го е рисувала, но в скицника ѝ имаше още няколко рисунки, на Нюпорт Бийч. Малката воайорка имаше талант, това му беше напълно ясно.

Едуард запали още една цигара, не съвсем успокоен, и се замисли за нея. След инцидента на плажа не бе преставал да се сеща за нея. *Инцидента*. Все още се смущаваше от собственото си поведение, то беше напълно осъдително. Наистина той не я беше карал да остава там и да гледа. Сега му стана ясно, че е рисувала – точно поради тази причина е била тогава на плажа.

Въпреки всичко повечето млади дами веднага биха избягали. *Но не и тя*. Тя беше останала, до самия край. Само като си помисли за това, той усети проклетия си член да се втвърдява. Едуард разбра, че въпреки многото си смразяващи авантюри – и разминавания на косъм със смъртта – е станал много по-разпуснат и по-развратен, отколкото е смятал. Инцидентът го доказваше. Как иначе да си обясни собственото си поведение? Как да обясни и нейното? Никой не го беше запознал с нея, но тя вече го бе заинтригувала.

Предположи, че и тя е гостенка на Ралстънови; надяваше се да е така. Улови се, че очаква следващата им, вече истинска, среща едновременно с любопитство и възбуда. Сигурно ще я намери долу при другите гости.

Едуард стана, усещайки как нещо пърха в гърдите му; развесели се от това самонаблюдение. По дяволите, това негово ужасно сърце биеше два пъти по-бързо от обикновено. Не можеше да си спомни кога за последен път е почувствал пулса си да се ускорява само при мисълта за

някава жена.

Върна се в спалнята, поправи вратовръзката си и облече бяло вечерно сако, а после се втурна по стълбите.

Спря на долния етаж, забави ход и влезе в официалния салон. Гостите се събираха на групички по двама-трима, бърбеха си приятелски и отпихаха от аперитивите, разнасяни от слуги в ливреи. Поне двадесет души бяха там; явно и тази вечер съседите са поканени на вечеря. Погледът му се плъзна по всички присъстващи – включително Хилари Стюарт – и замря. Воайорката стоеше сама пред високия френски прозорец в другия край на салона.

Сърцето му като че ли спря. Но първата му мисъл беше: „Не, невъзможно е!“

Беше съвършено безлична женска фигура, към каквата по принцип не би погледнал втори път. Само дето сега отново и отново връщаше погледа си към нея – беше омагьосан. Не можеше да откъсне очи.

Изглеждаше ужасно. Косата ѝ бе събрана на строг кок, не носеше украшения, дори обици, а сивата ѝ рокля беше със сигурност в най-неподходящия цвят, който би могла да избере. Едуард я събличаше мислено, представяше си вълнуващите извивки на тялото ѝ, виждаше я с разпусната коса. Представяше си я как е облечена само с едно огромно колие от искрящи диаманти, а той я люби...

Отново напрегнат, Едуард влезе в салона, за да се възползва от предимството на електрическото осветление, сигурен, че видът ѝ ще го разочарова. Сега я виждаше по-добре и наистина бе разочарован. Тя нямаше никакъв стил наистина, но не беше скучна – в никакъв случай. Вярно, че не беше негов тип – той предпочиташе откровенно съблазнителни и натрапчиво привлекателни жени, не такива, които се крият зад грозни рокли и грозни прически. Но въпреки това бе омагьосан.

Тя също го гледаше. Едуард се зачуди как ли се е чувствала тя днес следобед, докато го е наблюдавала с Хилари. Как ли се чувства сега? Какво ли си мисли. Лицето ѝ бе станало яркочервено. Сърцето му започна да бие по-бързо и по-силно. Погледите им се срещнаха. Сякаш мина цяла вечност, преди той да успее да откъсне своя.

Господи! Той си напомни, че тя е млада. Много млада. Доста по-млада от него. Съмняваше се дали има повече от осемнадесет години. Навярно е направила дебюта си тази година. Без съмнение е много чиста, много млада, много невинна девойка – само дето той бе унищожил невинността ѝ днес. О, господи!

Едуард стоеше като закован до вратата, изчервявайки се от

внезапни, съвсем реални, угризения, тъй като най-накрая бе разбрал какво всъщност е направил... и какво мисли за себе си в този момент. Нарочно се бе любил с любовницата си пред една млада дама, едва напуснала училищната скамейка. И копнееше да се люби със същата тази млада дама точно сега – да ѝ покаже блясъка на плътската страст, да я посвети в удоволствието, в агонията, в екстаза. В действителност го предущещаше не само с тялото си, но и с мисълта си.

Едуард се насили да откъсне поглед от нея. Бе шокиран от самия себе си, шокиран от това, което вече бе направил, и от онова, което сега искаше да направи. Сърцето му биеше толкова силно, че го чуваше в ушите си. Какво му става? Тя не само не беше жена, след която би се загледал, но и интересът му към нея бе възникнал поради съвършено неприемливи причини.

Погледът му се върна крадешком към нея, този път съвсем съзнателно. Тя го гледаше, все още изчервена чак до високата корава яка на невъзможната си рокля, но изведнъж рязко се обърна, когато очите им се срещнаха. През ума му се мярна ужасяващата мисъл, че губи контрол над себе си.

Но защо? Тази жена не беше и никога нямаше да бъде подходяща за него. Тя несъмнено си търсеше подходящ съпруг, някой ден щеше да има няколко деца в напълно подходящ за нея дом. Интересът ѝ беше напразен, защото Едуард беше заклет ерген. И, най-вече, знаеше колко гнила работа може да бъде бракът. Страстта не можеше да служи като спойка между двама души, а Едуард не вярваше в любовта. Разделените му родители бяха живо доказателство. Освен това стотици омъжени жени търсеха прегръдките му.

Хилари се появи до Едуард заедно с друга жена.

– Здравейте, господин Деланза – каза тя учтиво.

Едуард се насили да изобрази усмивка и се поклони, взе ръката ѝ и я целуна. Изрече нещо автоматично, неспособен да отпъди образа на благоприличната млада жена в другия край на стаята... или други образи, които далеч не бяха толкова благоприлични:

– Добре ли се забавлявахте днес на слънце, госпожо Стюарт?

Дългите ѝ мигли се спуснаха.

– Много добре. А вие?

– Ммм. Да.

Познавате ли госпожица Вандербилт?

– Как бих могъл да я забравя? – каза Едуард с усмивка, наведе се над ръката ѝ и я вдигна към устните си.

Кармин Вандербилт се засмя нервно, но пусна широка усмивка, без да се реши да си дръпне ръката.

Докато Хилари бърбеше, Едуард реагира така, както се предполагаше, че трябва, но не изпускате от погледа си младата жена в другия край на салона. След няколко мига разбра, че нещо не е наред.

Тя стоеше сама, съвсем сама. Но това всъщност не бе възможно.

– Коя е онази млада дама? – запита той внезапно двете жени.

Хилари и Кармин проследиха погледа му и когато видяха за кого пита, и двете го погледнаха с разширени от учудване очи:

– Това е дъщерята на Сюзан Ралстън от първия ѝ брак. Но защо питате?

– Защото стои сама и очевидно това не ѝ е приятно – блесна с усмивката си Едуард. – Мисля, че трябва да я избавя – каза той, кимна ѝ и остави двете жени да зяпат неловко подир него.

Едуард тръгна да прекосява стаята.

Кимаше на хората, които срещаше по пътя си, но не спираше и не повеждаше разговор. Казваше си, че постъпва почтено и се мъчеше да си повярва. Не можеше да разбере защо още никой не се е притекъл на помощ на госпожица О'Нийл. Само той ли е тук джентълменът? Събрали се го дразнеха с безразличието си. И не обръщаше внимание на леката издутинка между краката си.

Докато се приближаваше към целта си, той започна да забелязва много интересни подробности. Беше средна на ръст, но му се струваше, че пропорциите ѝ са съвършени за скромната ѝ фигура. Улови златисти отблясъци в кестенявата ѝ коса, спомни си колко златиста му изглеждаше в слънчевата светлина, видя, че кожата ѝ има топлия цвят на кайсия, което я правеше наистина забележителна. Зачуди се кой ли ѝ е направил такава строга старомоминска прическа, питаше се кой ѝ е избрал тази непоносима рокля и усети, че се ядосва. Та тя няма да си намери съпруг, ако се показва в такъв вид.

После си я представи с друг мъж и раздражението му нарасна.

Беше го забелязала. Той видя как очите ѝ се разшириха. Беше се приближил към нея съвсем нехайно. Колко съжеляваше за непростимото си поведение следобеда. Но беше твърде късно за съжаления. Тя знаеше кой е – беше го гледала съвсем открито. Но в никакъв случай не биваше да разбере, че той е бил толкова безсъвестен, че да знае, че тя го гледа. Тя никога нямаше да узнае. И когато отминеше напрежението от първия момент на срещата им, сякаш да си говорят така, сякаш не се е случило нищо необичайно. Може би един ден тя щеше да забрави.

Тя не виждаше никого освен него. Като че ли разбираше намерението му. Устните ѝ се извиха, сякаш за да произнесе: „О!“ Бузите ѝ пламнаха в червенина. Пое си въздух дълбоко, отчаяно. Но не се пречупи и не избяга.

Едуард спря пред нея, взе напрегнатата ѝ ръка в своята с топла усмивка. Добре съзнаваше, че жените го намират неотразим и видя как очите ѝ се разширяват още повече.

– Госпожице О'Нийл. Очарован съм да се запозная с вас. Разбрах, че майка ви е моя домакиня. Едуард Деланза, на вашите услуги.

Тя трепна невярващо.

Едуард вдигна ръката ѝ и я целуна. Без съмнение въпреки староминския си изглед беше доста хубавичка. Носът ѝ бе малък и прав, очите големи, бадемвидни, с дълги мигли. Лицето ѝ имаше съвършен овал, а тенът беше направо екзотичен. Сега видя, че очите ѝ всъщност имат омайния оттенък на кехлибар като най-доброто френско шери. Вгледа се в тях и тя отвърна на погледа му, не мигайки, като омагьосана. За миг той остана прикован към тези очи.

Тя може да бъде красавица, ако наистина пожелае, помисли си той. Златокоса красавица, не прекалено бляскава или прекалено очебийна, но въпреки това омайна, жена, която би могла да завърти много глави.

– Господин Д-деланза – каза тя дрезгаво.

Едуард си възвърна самоувереността и прочисти гърлото си.

– Сега ли пристигате в Нюпорт?

Не я беше видял предната вечер, когато бе пристигнал, защото ако я беше видял, със сигурност щеше да си я спомни. Тя кимна, а очите ѝ все още бяха приковани в него.

– Чудесно е човек да избяга от града, нали? Горещината точно сега е непоносима.

– Да – прошепна тя.

Гърдите ѝ се вълнуваха, а брадичката ѝ едва забележимо се повдигна.

Едуард се почуди дали тя е плаха, дали се стеснява от него... или може би е още шокирана от инцидента. Вътрешно направи гримаса, като си помисли, че най-вероятно последното е вярно. И ѝ хвърли заслепителна усмивка:

– Значи ще останете до края на лятото, така ли?

– Моля?

И тя облиза устни.

Едуард повтори въпроса си, опитвайки се да не допусне намек за

неприлични мисли. Тя преглътна.

– Не мисля.

Той беше изненадан.

– Защо не?

– Имам занятия. В Академията. – Тя се изчерви и гордо вдигна брадичка. – Уча живопис.

Той си спомни скиците ѝ, от които несъмнено прозираше талант, и тогава усети някакво чувство, че тук има нещо повече от това, което вижда.

– Говорите запалено.

– Запалена съм по моята работа.

Той вдигна вежда, искрено заинтригуван.

– Да, започвам да разбирам. Има ли много млади дами в Академията?

– Може би една четвърт от класа – каза тя и изведнъж той се усмихна. – Всички сме предани на изкуството.

За момент той остана съвсем неподвижен, взрян в нея. Прехвърли всичко през главата си. Софи О'Нийл беше красива, защото щом се усмихнеше, тя се озаряваше отвътре, заблестяваха дълбините на нейното същество. Нещо се размърда в него – не бяха само слабините му. За миг той си пожела да беше по-млад, с повече идеали и по-заинтересуван да си търси съпруга.

– Това е възхитително, госпожице О'Нийл – каза той напълно сериозно. Не можеше да не се възмути отново от грозната ѝ сива рокля. Никога преди не беше срещал жена, която дотолкова да страни от красивите рокли, бижутата и привлекателните мъже. Би трябвало да е облечена в бяла коприна, да носи перли и диаманти, да е обкръжена от млади кавалери. Защо освен него никой от господата не се занимаваше с нея? Той отблъсна грубите мисли и се усмихна:

– Не се и съмнявам, че скоро някой галантен джентълмен ще започне да ви ухажва и ще спечели за себе си част от тази преданост.

Тя замръзна.

– Да не би да казах нещо неуместно?

– Да – измърмори тя, поглеждайки встрани.

Глупости, в скоро време някои джентълмени щяха да погледнат зад старешката прическа и ужасните дрехи и щяха да спечелят сърцето ѝ; това беше неизбежно. Едуард пренебрегна лекия, но съвсем осезателен пристъп на съжаление.

Аналогията обаче беше ясна. Тя му напомняше за нешлифованите

диаманти, които беше донесъл в Ню Йорк от Южна Африка, мътни и без блясък... но това беше само една илюзия. След обработката и шлифовката дори най-малоценните заискряваха.

Тя отново вдигна лице към него.

– Възнамерявам да стана професионална художничка – каза тя.

– Професионална художничка?

– Да. – Погледът ѝ бе твърд. – Възнамерявам да си печеля хляба, като продавам картините си.

Той не можа да не я погледне смяно. Добре възпитаните дами не си печелеха хляба, всичко беше много просто. Тя отново облиза устни.

– Да не би да ви шокирах?

– Не съм съвсем сигурен – каза той откровено. – Но аз съм доста либерален. Може би съпругът ви няма да е на същото мнение.

– Без съмнение, ако се омъжа, съпругът ми няма да позволи да си печеля хляба от каквото и да било, още повече от продажбата на моите картини.

Едуард не можеше да повярва на ушите си.

– Сигурно не искате да ми кажете, че няма да се омъжите?

Тя кимна.

Това беше един от редките моменти в живота му, когато той бе наистина шокиран. И докато я гледаше втрещен, осъзнавайки класическата ѝ красота въпреки абсурдните дрехи и невъобразимата прическа, си припомни, че тя бе решила да остане и да го гледа, докато той се люби с Хилари. Тогава се сети и за прекрасните ѝ скици. През ума на Едуард мина мисълта, че никога преди не е срещал жена като нея. Че тя не е онова, което изглежда. В него като че ли се събуди искрен интерес и той потрепна.

– Вие... – и тя отново нервно облиза устни – вие, господине, ме гледате така, сякаш имам две глави.

– Сигурно сте свикнала да се сблъсквате с учудването на обществото, когато заявявате, че ще живеете от продажбата на картините си, а не като нечия съпруга?

– Не, не съм. – Тя спусна тъмните си мигли. – Рядко ходя на светски събирания. И никога не разкривам намеренията си.

Едуард едва се въздържа да не вземе ръката ѝ. И тъй като тя сега не поглеждаше към него, тихите му прошепнати думи падаха върху светло кестенявата ѝ глава.

– Тогава съм поласкан от вашето признание.

Тя потрепна.

Едуард се усмихна мило.

– Затова ли се обличате така? Нарочно ли сте решили да криете красотата си, за да отблъсквате нежелани ухажори?

– За глупачка ли ме мислите?

Сега беше рязка и бледа.

– Госпожице О'Нийл...

Тя едва си пое дъх и вдигна ръка.

– Защо ви трябваше да говорите така? И двамата знаем, че не крия никаква красота.

Тя не знаеше. Дори не подозираше колко е очарователна. И изведнъж Едуард твърдо реши да я разтърси, за да може тя да се види така, както трябва.

– Но това трябва да бъде казано.

Тя скръсти ръце.

– Вие си играете с мене – прошепна тя неловко.

– Не си играя с вас. Аз не си играя с хората или с техните чувства, никога.

Тя впи поглед в него, като че ли разкъсвана между надеждата и отчаянието.

– Приемете истината, госпожице О'Нийл. Защото следващите ви обожатели скоро ще се явят с точно същите думи въпреки вашите професионални амбиции.

Тя едва чуто въздъхна.

– Не мисля така.

– Не?

– Няма никакви обожатели. – Тя понечи да се отдалечи от него, но той я хвана за ръката. – Майка ми ни дава сигнал, че е време за вечеря – извика тя.

– Вие се страхувате от мене. – Той съсредоточи цялата сила на синия си поглед върху нея... поглед, на който никоя жена не беше устоявала по никакъв начин. – Недейте.

– Не, не се страхувам. – Тя изтръгна ръката си от неговата. – Погледът ѝ беше открит. – Защото за мене няма основателна причина да се страхувам от вас, нали?

Едуард усети, че се изчервява. Погледите им се кръстосаха.

– Госпожице О'Нийл, не вярвайте на всичко, което чувате.

Тя замря на място, хапейки долната си устна, която – той едва сега осъзна – беше плътна и предизвикателна.

– Аз не осъждам хората, изхождайки от клюки и слухове, господин

Деланза.

– Олекна ми, като чух това. – Той ѝ отправи ослепителна усмивка, но бузите му все още бяха обезпокоително горещи. – Може би вие ще ме осъдите въз основа на нещо друго?

Тя премига и застина на място, като сърна, готова да избяга.

Той се надяваше, че не се е издал. Тя никога нямаше да му проговори отново, ако разбереше, че е знаел за присъствието ѝ там на дюните; нямаше да я обвини за това.

– Аз наистина не съм безнадежден случай – пошегува се той.

След дълга пауза тя каза:

– Никога не съм си помисляла, че сте.

Той наистина се стресна... и колкото и да беше смешно, се обнадежди.

– Тогава сте много по-милосърдна, отколкото някога бих допуснал – измърмори той. И протегна ръка. – Ще отидем ли заедно на вечеря?

– Не! Не мисля така!

Погледът ѝ пробяга през салона, пълен с паника, сякаш тя се мъчеше да избяга от него.

Едуард се огледа и видя, че почти само те двамата са останали в салона и че Сюзан Ралстън ги гледа напрегнато от отсрещната врата. Сюзан навярно щеше да се обезпокои от неговия интерес към дъщеря ѝ, без да знае, че няма от какво да се страхува. Той въздъхна.

– До следващата ни среща. – Поклони се и се усмихна на Софи. Тя едва го погледна.

Една жена докосна отзад ръката му.

– Едуард?

– Госпожо Стюарт – измърмори той, обръщайки се с лице към нея, като се мъчеше да скрие нежеланието си да се отдели от Софи.

Хилари се усмихваше, но очите ѝ бяха по-тъмни, отколкото си ги спомняше, по-тъмни и много по-гърсеци.

– Можете да ме придружите, ако желаете – изрече тя.

– С удоволствие.

Когато се обърна, водейки Хилари под ръка, Софи О'Нийл беше изчезнала.

Софи прекара следващите два часа в избягване на заинтригувания син поглед на Едуард Деланза.

Той и Хилари седяха от другата страна, далеч от Бенджамин Ралстън, който бе начело на масата. Софи на драго сърце бе последвала указанията на Сюзан да седне от другата страна заедно с нея. Искаше да е

колкото може по-далече от него.

Беше разстроена повече, отколкото би следвало. Софи се гордеше с уравновесеното си държание, но тази вечер като че ли не успяваше да бъде на висота. Трудно ѝ беше да се държи с достойнство, когато насреща ѝ на масата седи мъж, когото бе видяла да се люби с друга жена; наистина, не бе възможно Софи да не пламва цялата всеки път, когато изпитателният му поглед се спираше върху нея – което се случваше вече няколко пъти.

Защо я преследва така със своето внимание? Той беше Едуард Деланза, дързък и опасен, персона нон грата, съблазнител на жени, изключителен контрабандист на диаманти – и я преследваше още от момента, в който бе влязъл в салона.

Софи не разбираше защо. Изобщо не разбираше. Не беше възможно да я намира за интересна и привлекателна; дори самата тази мисъл беше абсурдна. Защо я преследваше?

Тя погледна към другия край на масата, където седеше Едуард Той се накланяше към Хилари, а черната му коса блестеше на светлината на свещниците. Профилът му я караше да затаи дъх, почти съвършен – с правилен нос, може би малко голям. Устата му бе извита в мека усмивка, докато слушаше това, което му говореше Хилари.

Накрая той се засмя. После внезапно смехът му замря и той бързо се изправи, поглеждайки към Софи. Срещна втренчения ѝ поглед. Очите им се сблъскаха. Софи бързо сведе своите, може би за стотен път тази вечер, и се изчерви. Но сега той се загледа в нея. Тя чувстваше погледа му.

Софи предпазливо вдигна очи, не можейки да се съдържи. Едуард Деланза беше повече от красив, както бе казала Лиза; в него имаше нещо безкрайно привлекателно. Двамата с Хилари бяха толкова красиви заедно. Бяха съвършена двойка. И макар че Хилари сега се държеше абсолютно благоприлично, Софи си представи как бедрото ѝ, може би дори ръката ѝ, се притиска към неговото бедро под масата. Всеки път, щом Хилари се усмихнеше на Едуард, Софи си спомняше какво бяха преживели двамата заедно – какво щяха несъмнено още и още да преживяват – и се разстройваше.

Ревност ли беше това? Тя си имаше своето изкуство, от което беше погълната; беше решила да не се омъжва. И това решение я правеше щастлива. Ако възникнеха някакви съмнения, само трябваше да помисли за Мари Касат, известната художничка, която бе останала неомъжена, за да се посвети на работата си.

Едуард улови погледа ѝ и този път очите му станаха пепеляви.

Нещо започна да се топи вътре в Софи.

– Заглеждаш се, Софи, това е неприлично – прошепна Сюзан.

Софи потрепна. Усети как лицето ѝ пламва. Мислеше, че в синия поглед на Едуард Деланза има някакво послание, но сигурно грешеше. Той няма да вземе да я гледа с такава обезпокоителна настойчивост и толкова хищен интерес.

Сюзан се бе обърнала към гостите си и коментираше остроумно, а те се смееха, само че първо бе погледнала загрижено към Софи.

Софи се задушаваше. Не можеше да си представи как би могла да преживее още един ден и една нощ, докато уикендът свърши и тя се върне в Ню Йорк. Може би ще успее да се престори на болна и да си остане в леглото.

Непонятният му флирт с нея преди вечерята все още бе свеж в паметта ѝ. Той беше наистина първият мъж, който бе проявил дори и повърхностен интерес към нея, първият, който се бе заел да флиртува с нея, да ѝ се усмихва и да я ласкае. Ако беше видял безобразната ѝ походка, сигурно нямаше да бъде така очарователен – щеше да я пренебрегне като всички останали.

Сюзан стана, давайки знак, че вечерята е свършила и всички вече могат да се преместят в хола. Софи се бе замечтала за още един флирт с Едуард, когато гостите наставаха и се разнесе скърцането на отместваните столове. Тя си каза строго, че това няма да стане. Щом Едуард я види как куца през стаята, ще загуби интерес към нея. Дори преди да я бе намерил за привлекателна, нямаше да му се стори такава сега, щом види неравната ѝ тромава походка.

Софи не помръдна от мястото си. Усещаше как погледът му се е закотвил върху нея с открито любопитство, но нарочно не вдигна очи. Накрая той се оттегли заедно с другите мъже на чаша бренди и пура в пушалнята. Софи стана бавно и тръгна след останалите жени. Беше изтощена.

От една страна, искаше ѝ се да полети нагоре по стълбите към стаята си. Той нямаше да разбере, че тя е инвалид. И тогава тя щеше да се отдаде на импулса си, да се потопи в рисуването. Импулса да го нарисува.

От друга страна, никак не ѝ се тръгваше.

Лиза се приближи към нея и изравни крачките си с нейните.

– Той ли беше?

Софи се усмихна вяло.

– Да.

Лиза нададе възторжен вик:

– О, можеш ли да го нарисуваш, Софи, какъв зашеметяващ портрет ще бъде!

Софи не каза нищо – какво можеше да каже? Възнамеряваше да го нарисува, и това щеше да бъде забележителен портрет. Софи не се и съмняваше.

– Какво мислиш за него? – Лиза спря извън салона, другите жени вървяха пред тях.

– Мисля, че е точно такъв, какъвто го описа, Лиза. Невероятен, дързък... опасен.

– И ти си се заплеснала по него!

Софи преглътна.

– Разбира се, че не съм.

Лиза проявяваше открито любопитство:

– За какво си говорехте вие двамата преди вечеря? Нали е ужасно очарователен? Мислиш ли... мислиш ли, че има нещо между него и Хилари?

– Лиза! – Софи беше скандализирана, че тя споменава за тяхната връзка сега, когато можеше някой да ги чуе.

– Е, какво? Тя е красива, той е женкар, а тя е вдовица и ги видях заедно – прошепна Лиза.

– Как... как, за бога, ще знаеш нещо за женкарите и за техните... подвизи? – избъбри Софи.

Лиза се усмихна ведро.

– Аз не се заключвам в Академията или в стаята си да рисувам ден и нощ като тебе, Софи Имам приятели. Излизам навън. Всички говорят. Вдовиците имат опит и са по-сигурни от омъжените жени.

Софи я загледа смаяно.

– Е, Нюпорт никога не е бил толкова интересен, сигурна съм. – Лиза се засмя и побърза да настигне другите жени в хола при сладките и чашите с шери.

Софи се хвана за перилата, успокоена, че Лиза си е отишла, и се запита какво ли ще се случи сега. След двадесетина минути мъжете ще се присъединят към жените. Не трябваше повече да чака... ако се осмели, разбира се.

А ако остане седнала, той може тази вечер да не разбере за куцането ѝ. Софи знаеше, че действа неразумно, но обичайният ѝ здрав разум изчезваше под напора на следобедните събития и на нечестивото ѝ

желание още веднъж да се озове около Едуард Деланза. Да попие наелектризиращия му чар.

– Къде отиваш? – Сюзан спря до нея.

– Мислех да си легна.

Сюзан се хвана за перилата.

– Не мисля, че трябва точно сега да се оттегляш, Софи.

Софи погледна майка си и усети напрежението ѝ.

– Не искам да се държа неуместно.

– Толкова ранното оттегляне е неуместно. Точно както беше неуместно да излизаш сама следобеда и да пренебрегваш всичките ми гости.

Софи побледня.

– Прощавай, мамо.

– Разбира се. Знам, че не е било нарочно. Но, Софи... – и Сюзан взе ръката ѝ – вчера една жена говореше за тебе. Нарече те „саможива“! Достатъчно трудно ми е и това, че те вземат за ексцентричка.

Софи бе наранена, но се помъчи да не се издава.

– Какво искаш да направя, мамо? Как мога да рисувам и същевременно да ходя по партита и надбягвания, и чайове? Ако приятелите ти са решили да ме смятат за ексцентричка, може би са прави. За тях аз съм странна.

– Ти можеш да бъдеш ексцентричка колкото си искаш, скъпа, докато си имаш предлог за това. Беше сама в Ню Йорк два месеца, посвещавайки се на изкуството си. Този уикенд трябва да се посветиш на моите гости. Наистина, Софи, много ли искам от тебе?

Софи поклати отрицателно глава.

– Права си, наистина не искам много от мене.

– Може би не трябваше да ти позволявам да оставаш сама в града, може би трябваше да настоявам да дойдеш за през лятото в Нюпорт със семейството.

Софи се стресна.

– Това няма да накара да изоставя изкуството, мамо.

Сюзан направи гримаса.

– За съжаление няма, и аз го разбирам. – Тя се поколеба, улавяйки погледа на дъщеря си. – Наблюдавах те с Едуард Деланза тази вечер, Софи. И не мисля, че го виждаш за пръв път тази вечер.

Софи хлъцна и едва успя да си поеме дъх. Наистина те не се срещаша за първи път тази вечер – поне за нея беше така, – но не можеше да каже на майка си, че е била толкова неморална и пропаднала, че го е

шпионираше, докато се е любил със съседката им.

– Права съм! – извика Сюзан.

– Не точно – каза Софи, – не точно. Видях го по-рано, това е, но не сме говорили.

Сюзан вдигна пръст.

– Искам да стоиш далеч от него, разбираш ли? Ако поради някаква невероятна причина той те ухажда, трябва да се държиш надалеч!

Софи си пое дъх.

– Имам намерение да стоя далече от него. Не съм глупава.

– Мъж като този е в състояние да завърти главата на неопитна хлапачка като тебе.

– Не и моята. А и аз вече не съм хлапачка, мамо, на двайсет години съм. – Софи погледна Сюзан – Наистина ли е контрабандист на диаманти?

– Да, така е и ако това не ти е достатъчно като предупреждение, той е завършен, непоправим женкар.

Софи не беше готова, за разлика от майка си, да осъди Едуард като безнадежден и непоправим, независимо какво беше видяла. Спомни си думите му, как я беше помолил да не вярва на всичко, което чува за него.

– Щом е толкова ужасен, защо е тук?

Сюзан въздъхна.

– Той е душата на вечерта. Винаги така става с красивите ергени. А господин Деланза по-специално е популярен точно защото миналото му е толкова подозрително... без да споменаваме факта, че е невероятно красив и чаровен. За кого, мислиш, говорят жените сега? Той вече направи моето събиране много успешно. – После Сюзан се приближи и понижих глас. – Ти вече си далеч от възрастта на невинността, Софи, така че чуй ме добре. Ако Хилари или някоя друга реши да се възползва от неговата мъжественост – а той несъмнено харесва богатите, красиви и опитни жени – това си е тяхна работа. Те знаят какво правят. Ти не знаеш. Не си нито богата, нито красива и въпреки възрастта си все още си доста наивна. Тази вечер се държа много глупаво, като му позволи да те ухажда и го насърчаваше. Предупреждавам те, стой далеч от него за твое собствено добро!

Софи я заболя. Не би трябвало; знаеше, че е безлична куца жена и никога не би могла да бъде сметната дори за горе-долу хубава; винаги го беше знаела. Но можа да отговори едва след миг:

– Не съм толкова глупава, колкото си мислиш. Не съм го

примамвала и не съм го насърчавала. А и никога няма да го направя.

Сюзан изведнъж се усмихна и прегърна дъщеря си.

– Не искам да те видя наранена, Софи, ти го знаеш Повече от всички знам какво е да обичаш такъв мъж. Искам да те предпазя.

– Знам, мамо – каза тихо Софи. Бе разбрала намека за баща си, но тази вечер не искаше да го обсъжда. – Знаеш, че не се интересувам от мъжете.

– Всички жени намират мъж като този за интересен, Софи. Ти със сигурност не би могла да бъдеш изключение.

3

В салона нямаше свободен стол, но Хилари Стюарт стана, когато Софи влезе, и ѝ се усмихна мило. Софи веднага седна. Любезната постъпка на Хилари не я учуди; Хилари винаги се държеше приятелски и топло с нея, а и Софи винаги я беше харесвала. Повечето приятели на Сюзан наистина съжаляваха Софи и не си даваха особен труд да го крият. Софи на свой ред не обръщаше внимание на снизхождението им и се държеше така, сякаш няма нищо нередно. Но Хилари не я съжаляваше. Нито се правеше, че не забелязва куцането на Софи. Поведението на Хилари беше общо взето мило и дружелюбно, не се променяше и в присъствието на Софи. Софи обаче не можеше да отмине факта, че елегантната ѝ съседка е прикрита съблазнителка. Не чувстваше предишното си приятелско отношение към Хилари и осъзнаваше това с притеснение.

Софи усети как другите жени в хола все поглеждат към нея. Почувства се неудобно. Спомни си какво ѝ бе казала току-що Сюзан. Дали всички мислеха, че тя дава аванси на Едуард Деланза, както мислеше Сюзан?

Всички го бяха видели да флиртува с нея. И как да не видят? Сега дамите поглеждаха към нея с неподправено любопитство, което едва прикриваха, а вниманието им нямаше нищо общо с куцането ѝ. Тя беше сигурна в това. Дори Хилари ѝ хвърли няколко любопитни погледа.

Софи изведнъж страшно се ядоса. Днес нищо не ставаше както трябва. Тя беше страшно уморена, страшно разстроена. Беше видяла неща, които не би трябвало да вижда, беше почувствала неща, каквито не биваше да чувства, беше се докоснала до възможности, които не бяха за нея. Едуард Деланза така нехайно беше преобърнал нейния грижливо балансиран свят, без дори да го съзнава.

И ето, тя седеше тук – куца, ексцентрична и безлична, и го чакаше да се върне в салона, надявайки се, че той отново ще флиртува с нея. А трябваше да се е качила в стаята си и да работи. Животът ѝ се състоеше в нейното изкуство, беше сериозен, отдаден живот. И никак не беше честно, че днес Едуард Деланза бе нахлул в света ѝ и бе я накарал да го забележи по такъв начин, както не бе забелязвала никой мъж, бе я накарал да погледне на него като жена. Не, изобщо не беше честно.

– Софи, скъпа, за какво мислиш?

Софи точно беше решила да напусне събралите се колкото може по-скоро, преди да се е върнал Едуард Деланза, преди да се е изложила публично или още по-лошо, преди чувствата ѝ да са избухнали в някаква необятна емоция, която можеше и никога да не отшуми, но думите на Кармин я накараха да застане нащрек.

Кармин Вандербилт беше безлична и слаба – Софи я виждаше с окоето на художник, – но това не се забелязваше, защото тя се обличаше в най-изтънчените и модни дрехи по поръчка от Франция, защото се кичеше с най-скъпите и очебийни бижута и защото фризьорката ѝ правеше чудеса с единствената ѝ съвсем истинска физическа даденост – гъстата синкавочерна коса. И най-важното, Кармин беше най-богатата наследница в Ню Йорк, ако не и в цялата страна. Всички знаеха, че тя ще се омъжи за обеднял британски благородник В последните двадесет години това беше станало нещо като мода сред големите наследници, а от известно време Кармин позволяваше да я ухажва един такъв аристократ, възстаричък дук. Кармин се усмихваше, но черните ѝ очи гледаха лукаво.

– Страхувам се, че не чух въпроса – изрече неловко Софи. Нейните пътища рядко се кръстосваха с тези на Кармин, но сега почувства нарастващата враждебност на тази жена.

– Какво мислиш за господин Деланза? Двамата дълго си говорихте преди вечеря... сигурно имаш някакво мнение?

Изведнъж в салона се възцари тишина, над двадесет жени, всички в разкошни дрехи и великолепни бижута, се обърнаха и загледаха Софи. Тя почувства как лицето ѝ започва да пари.

– Ние... ние почти не сме говорили – изрече тя дрезгаво, не можейки да овладее гласа си. – Той... изглежда приятен.

Кармин се засмя. Всички други си зашепнаха. Кармин се обърна към Хилари:

– Мисля, че господин Деланза е отбелязал още едно завоевание – почти се изкикоти тя.

Софи стисна ръчките на стола си. Беше готова да отговори както подобава, но се въздържа. Защото усети, че Кармин ревнува.

Явно на Кармин ѝ се искаше тя да е била удостоена с вниманието на Едуард Деланза. Софи я погледна, представи си я без всичките ѝ рокли, бижута и пари – една мършава и унила стара мома. Но изведнъж разбра Колко ли ѝ е приятно да очаква дукът да ѝ предложи женитба, като знае, че единствената причина за това ще бъдат парите на баща ѝ?

Софи знаеше, че ако решише да се омъжи, и нейната участ ще бъде такава. Вторият ѝ баща би бил принуден да пожертва доста пари, за да ѝ намери съпруг.

– Мисля, че господин Деланза ни е покорил всичките – Софи чу Хилари да казва в нейна защита.

Софи се наклони да отвори уста, защото едва ли трябваше Хилари да я защитава. Тогава Кармин се изкикоти и каза:

– Но не всички сме инвалиди, скъпа Хилари. Господин Деланза можеше да намери за привлекателна всяка от нас, нали? Не и горката Софи.

– Това вече минава всякакви граници, Кармин – изсъска Хилари, застана до Софи и успокоително я потупа по рамото.

– Софи знае собствените си граници, Кармин, скъпа – произнесе хладно приближилата се Сюзан. – Нали, миличка?

– Разбира се – каза Софи, успявайки да се покаже външно спокойна. – Много добре знам собствените си граници. Не се интересувам от господин Деланза повече, отколкото от който и да било друг мъж. Или сте забравили, че още не съм дебютирала?

– О, да, ти учиш живопис – каза Кармин. – Колко подходящо за тебе.

Софи изправи рамене, очите ѝ блеснаха, опита се да възпре внезапния прилив на ярост. Но не успя.

– Мисля, че моето изкуство е толкова подходящо за мене, колкото и твоят дук за тебе.

Оскърблението накара Кармин да хлъцне, но преди някой да реагира, мъжете се върнаха и се заеха с тях. Софи седеше вдървено, не можейки да повярва, че се е показала толкова груба, независимо че имаше основание. После го видя и забрави Кармин Вандербилт.

Наблюдаваше го как влиза в салона с дълги равномерни крачки, с чаша бренди в едната ръка. Усмиваше се и зъбите му блестяха с невероятна белота върху загорялото лице, а трапчинките му бяха очарователни. Блуждаещият му нехаен поглед за миг се срещна с нейния.

Сърцето на Софи се приготви да подскочи. Тя усети едновременно студ и горещина.

После Лиза побърза усмихната към Едуард. Разговорите потекоха отново в салона, възвръщайки си предишното темпо и размах. Софи не можеше да свали очи от сестра си и Едуард.

Лиза го беше хванала под ръка, облегната грациозно на него, и двамата вървяха, тя отново и отново избухваше в смях при всяка негова дума. Беше оживена, задъхана, красива.

Софи обичаше доведената си сестра. Хареса я още от деня, когато се запознаха като малки момичета, скоро след изчезването на Джейк, когато Сюзан срещна Бенджамин Ралстън. Скоро след смъртта на Джейк, за когото чуа, че се е опитал да избяга от затвора в Лондон, Сюзан се бе омъжила за бащата на Лиза. Приятелството между двете момичета, чиято разлика във възрастта беше само три години, разцъфна веднага и прерасна в наистина сестринска обич. Лиза беше излиятелна, великодушна и сърдечна, а освен това и красива. Софи безброй пъти я беше рисувала.

Но сега, когато я погледна, Софи се почувства зле. Трябваше да се примири с бруталната и грозна истина. Точно както ревнуваше от Хилари, така ревнуваше и от собствената си сестра, а това бе ужасно.

Преди Софи никога не беше ревнувала Лиза. Но сега я гледаше как флиртува без никакво усилие с Едуард Деланза и знаеше, че той навярно я намира толкова духовита, колкото и красива, с толкова съвършена външност, че Софи си пожела да не беше такава.

Какво ли би било да можеше да се движи така леко, както Лиза? Да се обляга на ръката на красив мъж и да е обсебила изцяло вниманието му? Да бъде привлекателна и грациозна, животът и всичко, което той предлага, да бъдат за нея нещо съвсем естествено? Какво ли би било да тръгне към Едуард Деланза с усмивка, без тази странна походка, без да се чувства несръчна, различна, достойна за съжаление?

Всичко ѝ беше дошло прекалено много. Денят бе взел данъка си от нея, но това беше последната капка. Ревността ѝ към Лиза беше недопустима, дивите ѝ блянове бяха опасни. Софи стана изведнъж и точно така изведнъж простена, не можейки да потисне болката.

Стига! Застаналите край нея се обърнаха и я погледнаха; после пак така бързо се обърнаха на другата страна неловко и объркано. Но не и Едуард Деланза, който също се бе отзовал на мъчителния ѝ вик Макар че стоеше в другия край, той веднага се насочи към нея, вече не се усмихваше, а на лицето му се четеше загриженост.

Софи побягна. Докато пресичаше салона, ѝ се струваше, че никога не е куцала толкова силно.

Вън, на верандата, тя се строполи в един огромен бамбуков стол, полускрит под короната на една кралска палма, съдържайки се да не заплаче. Той беше видял. Едуард Деланза най-накрая беше видял ужасното ѝ куцане.

Софи затвори очи, опитвайки се да възпре сълзите. Не беше никак лесно. Тази вече тя беше не само наранена и разстроена. Беше опасно близко до възможността да се влюби в напълно непознат мъж, и това беше повече от абсурдно, беше неизмеримо опасно.

Софи разтри крака си и се запита какво ли си мисли Едуард Деланза сега, когато знае истината за нея.

Защо днешният ден не беше по-различен, помисли тя с отвращение. По принцип куцането ѝ едва се забелязваше, но тя бе преуморила болния си глезен толкова много, че сега си плащаше за това. Внезапното ставане от стола беше утежило състоянието на вече уморения от следобедните приключения крак След ден-два кракът и щеше да се възстанови, но тя трябваше да си почине. Софи въздъхна. Трябва бързо да се възстанови, независимо поради каква причина, но най-важната причина беше, че когато се върнеш в града, трябваше да може да стои пред статива си. Работата ѝ не можеше да чака. Елегантният и подчертано мъжествен образ на Едуард Деланза, такъв, какъвто го бе видяла на плажа следобед, отново премина през мисълта ѝ. Беше решила каква ще е композицията на картината и смяташе да рисува дори без скицата, която бе изгубила.

– Добре ли сте, госпожице О'Нийл?

Софи хлъцна изненадано, когато Едуард Деланза – последният човек, когото желаше да види – изникна от нощните сенки и коленичи пред стола ѝ.

– Мога ли да ви помогна? – запита той, без да се усмихне. Сините му очи бяха изпълнени със загриженост. Софи трепна, когато разбра, че е хванал ръцете ѝ.

Той не знаеше. Още не знаеше. Софи беше сигурна в това, защото в нетрепващия му поглед нямаше нито съжаление, нито отвращение. И само за миг, като го гледаше коленичил пред нея, се почувства като красива дама, изпаднала в неволя, а той ѝ се стори като рицар в блестящи доспехи. Тя си пое дъх.

– Мм... страхувам се, че не.

Извърна лице, стискайки челюсти, искаше ѝ се да му изкрещи да се

махне. Любезността му беше непоносима. Особено като знаеше със сигурност, че скоро тя ще се превърне в грозно съжаление или още по-грозно отвращение.

– Наранихте се – каза той, а гласът му прозвуча дрезгаво от притеснение. – Да не сте си изкълчили глезена? Как ще си идете в стаята? Нека ви помогна.

Софи отново си пое дълбоко дъх, но всеки момент щеше да се разпадне. Явно никой не си беше помислил да му каже истината. Само да се беше намерил такъв човек! Може би щеше да е по-добре, ако тя сама му я каже. Но, господи, щеше ли да има достатъчно смелост?

– Добре съм.

Той внезапно пусна едната ѝ ръка – само едната, – само за да хване брадичката ѝ – нежно, но твърдо, и да обърне лицето ѝ към себе си.

– Не сте добре. Наранихте се. Чух ви как извикахте от болка... видях ви да куцате.

– Не разбирате – каза тя със стиснати устни. Напрегнатият му син поглед я приковаваше на място. Никой мъж досега не я беше гледал с такава загриженост... освен баща ѝ, който бе умрял преди единадесет години. Само да беше така, както изглеждаше.

– Не разбирам? Тогава обяснете ми, за да разбера – настоя той нежно.

Пръстите му стиснаха по-здраво дланите ѝ.

– Аз... не съм си изкълчила глезена, господин Деланза. – Софи си пое дълбоко дъх и се опита да изтръгне ръцете си от неговите, но не можа. Ръцете му бяха големи, твърди, топли. Следващите ѝ думи изискваха повече смелост, отколкото тя си мислеше, че притежава. – Вие... виждате... аз съм инвалид.

Той не виждаше. Взря се в нея. После очите му постепенно се разшириха, докато накрая разбра какво иска да каже тя.

Софи положи свръхчовешко усилие и освободи ръцете си. Погледна настрани, лицето ѝ беше горещо и зачервено.

– Обикновено не съм толкова несръчна. – Гласът ѝ беше неравен от сдържаните сълзи, дори тя го чуваше такъв. – Изглежда, бях прекалено откровена с вас днес.

Тя заекна, спомняйки си колко учуден беше той, когато нарочно му каза за професионалните си амбиции... и все още не можеше да разбере защо се беше разкрила по такъв начин на един напълно непознат човек. После си го спомни заедно с Хилари и трепна. Глезенът още ужасно я болеше и въпреки усилията една сълза се плъзна по бузата ѝ.

– Но този ден беше доста необичаен. – Накрая успя да се усмихне сияйно. – Така че нищо не можете да направите за мене. Бихте ли ме извинили?

Тя най-накрая срещна погледа му.

Очите ѝ се разшириха. В неговите очи не се четеше и намек за съжаление или отвращение, погледът му беше внимателен, изучаваше я втрещено и като че ли се опитваше да проникне през отбранителния ѝ щит, опитваше се да пробие барикадите ѝ, да достигне дълбините на душата ѝ.

Той запита меко:

– Какво ви се е случило?

Тя не можеше да помръдне, почти не дишаше.

– Защо ми казвате, че сте инвалид? – запита я все със същия тон.

– Защото това е истината – каза тя с неестествен глас. Усмивката му беше мека, но странна.

– Така ли? Думите ви са интригуващи, госпожице О'Нийл, защото винаги съм смятал, че външният вид лъже и че човек може да открие истини там, където не очаква. Какво ви се е случило?

Тя нямаше време да премисли думите си.

– Една... злополука.

– Каква злополука?

Той беше спокоен, все още непосилно любезен. И все така държеше ръцете ѝ, но сега Софи осъзна, че палците му трепкаха над дланите ѝ. Пулсът ѝ се ускори внезапно.

– Не... не искам да говоря за това – успя да изрече тя.

– Аз съм ваш приятел – прошепна той.

Внезапна топлина, родена от многозначителния му тон, се разля из Софи.

– Баща ми... бе напуснал дома няколко години преди това. Толкова го обичах. После научих, че е умрял. Бях малка и толкова уплашена, толкова потисната. Паднах по стълбите и си счупих глезена.

Погледът му я държеше във властта си. Изражението на Едуард не се бе променило.

– Счупените глезени зарастват.

Софи почервеня.

– Но този не зарасна правилно. Сама съм си виновна. Не исках Сюзан да се ядоса... тя беше вече ядосана на баща ми, а и на мене се сърдеше. Не ѝ казах, че съм се наранила Бях много глупаво дете.

Едуард я гледаше с разширени очи, с мрачно и съсредоточено

изражение.

– Или много смело дете – каза той накрая.

Софи трепна.

– Защо плачете? – запита той меко.

Софи усети, че сълзите се стичат по бузите ѝ. Беше покрусена. И не можеше да ги изтрие, защото той държеше ръцете ѝ. Тя поклати отрицателно глава, неспособна да издаде и звук, а и нямаше намерение да разкрие истинската причина за тъгата си. В действителност и на нея не ѝ беше известна.

– Толкова силно ли ви боли кракът? Или има нещо друго?

– Много си позволявате! – извика в паника. – Сега, ако обичате... И се изправи. Не биваше. Олюля се. И се строполи в силните ръце на Едуард.

Само за миг, докато той се изправяше заедно с нея, тя се озова в прегръдките му, притисната с цялото си тяло към него, бузата ѝ се опираше в гърдите му, бедрата ѝ се притиснаха към него. Той я задържа така за миг и в този миг Софи разбра, че вече нищо няма да е както преди.

Значи това е да бъдеш прегърната от мъж!

Как се нуждаеше от него... каква нужда имаше от него!

Софи се дръпна от него и Едуард веднага ѝ помогна да седне обратно на стола. Погледът му срещна нейния и тя не можеше да отвърне очи, а тялото ѝ трептеше от неговата сила и топлина, сърцето ѝ танцуваше, сгрято от утехата, която получаваше от него дори в този момент.

– Прекалих – прошепна тя в опит да омаловажи нещата.

– Да, така е – съгласи се той.

Коленичи пред нея и ръцете му намериха десния ѝ крак. Софи извика, но не от болка, а от ужас.

– Какво правите?

Гласът му бе като от коприна.

– Когато ви намерих тук, вие масажирахте крака си. Ръцете ми са много по-силни от вашите.

В миг той разкопча ортопедичната ѝ обувка и я хвърли настрана. Софи бе смаяна.

– Не бива.

Протестът ѝ замря. Тя ясно усещаше ръцете му, които обхващаха малкия ѝ крак.

Той погледна към нея, както бе коленичил в краката ѝ.

– Защо не?

И ѝ се усмихна – момчешки, игриво, чувствено.

Тя застина. Той държеше стъпалото на болния ѝ крак и палците му полека масажираха вътрешната му извивка. Цялото удоволствие, което би могла да изпита, отстъпи пред паниката и ужаса. Тя не трябваше дори да му позволи да докосва наранения ѝ глезен. Това сигурно щеше да го отблъсне... но сега Софи знаеше, че не трябва да го отпъжда; каквото и да ѝ струва, не трябва.

– Отпуснете се, госпожице О'Нийл – прошепна той. Точно с такъв глас говореше, когато се любеше с Хилари. Софи трепна, този път неподправеното удоволствие се смесваше с отчаянието.

Моля ви – промълви тя, усещайки как още сълзи заплашват да се стекат по бузите ѝ. – Моля ви, спрете!

Той спря.

– От какво ви е страх?

– Това... не е прилично.

Той изхъмка пренебрежително.

– От какво наистина се страхувате?

Тя бе прекалено смутена, за да отговори, а и едва ли би посмяла.

Проницателните му очи се впиха в нейните и тя разбра, че е отгатнал правилно. Но изведнъж трапчинките му станаха по-дълбоки и той присви очи.

– Добре – каза и продължи с масажа, който я успокояваше и едновременно я смущаваше. – Признавам, дори това да ви шокира, госпожице О'Нийл. През краткия си живот съм виждал доста женски крака. И съм държал някои от тях в ръцете си. Е, какво мислите за това?

Въпреки надвисналия страх на Софи той ѝ се видя забавен, но в никакъв случай не можеше да се размее. Вместо това тя сви устни, опитвайки се да контролира смущаващите я вълнения.

– Вашият крак не е по-различен от всеки друг – продължи той, хвърляйки ѝ скандално дързък и чувствен поглед изпод миглите си, които – тя едва сега осъзна – бяха по-дълги от нейните. – Фактически е ужасно, непоносимо нормален.

Софи изстена. И двамата знаеха, че не е нормален.

– Защо го правите? – прошепна тя.

Той спря и я погледна в очите.

– Не ми харесват вашите демони.

– Не знам за какво говорите! – извика тя.

– Недейте да ме лъжете, Софи.

Софи се опита да освободи крака си, но той не я пускаше. Фактически бе обхванал здраво глезена ѝ и тя замръзна ужасена. Как можа да

направи това? Защо я измъчва така? Защо?

Той ѝ отправи сериозен поглед.

Глезенът ви е подут.

– Моля ви, спрете.

Той стисна челюсти. Не изпускате погледа ѝ. И накрая каза мрачно:

– Глезенът ви е като всеки друг, с изключение на това, че е подут.

Тя изстена. Той грешеше, о, колко грешеше. Изведнъж той се усмихна и много леко прокара палеца си по глезена ѝ. Масажът се превръщаше в милувка.

– Добре. Ще призная цялата истина с риск да изпаднете в безсъзнание. Излъгах. Аз съм точно такъв ужасен безпътник, какъвто всички ме описват. Сигурен съм, че под полите ви няма нищо такова, което вече да не съм виждал.

Софи изпуктя, наистина шокирана.

Едуард се засмя и видът му издаваше всичко друго, само не разкаяние – изглеждаше точно като дяволски красив и самодоволен донжуан.

– Не мога да го отрека. Виждал съм доста видове глезени. Дебели, кльошави, млади, стари – да, не се шокирайте, – дори кафяви и черни.

Софи го загледа смяяна. Не знаеше дали да се смее, или да плаче. И се чу да казва:

– Черни ли?

Той и намигна:

– В Африка има доста черни глезени. По дяволите, това не беше нищо. Дори съм виждал червени и пурпурни, е, по време на карнавала, разбира се.

Тя издаде странен звук. Той се усмихна и отново я погали. Софи изтри сълзите, но те продължиха да текат.

– Защо го правите?

– Защото още не съм ви видял да се усмихвате.

Най-накрая от стиснатите ѝ устни се откъсна слаб, странен звук. Беше несъмнено истеричен, но можеше и да мине за смях.

Едуард ѝ се усмихна с толкова топла усмивка, че тя се впи право в сърцето ѝ и положи крака ѝ на твърдото си бедро, като го покри с една-та си ръка.

– Знам кога да обявя, че съм победил... дори да не е съвсем сигурно.

Софи бе спряла да плаче. Вдигна поглед към красивото му усмихнато лице, към нежните му сини очи и след това го премести към

скута му, където стъпалото ѝ почиваше близо до неговите слабини. И той отправи поглед натам. В този момент всичко се промени. Той вече не се усмихваше. Светлината в очите му стана по-ярка, на лицето му се изписа измъчено изражение. Когато палецът му се спря във вътрешната извивка на стъпалото ѝ, тя го почувства чак в скута си.

Но единственото, което той изрече с внезапно суров тон, беше:

– Госпожице О'Нийл...

Софи не каза нищо. Не знаеше какво да каже. Той беше държал стъпалото ѝ, беше го докосвал и сега атмосферата около тях беше толкова наелектризирана, че Софи усещаше топлината и като че ли всеки момент щеше да се пръсне.

– Софи, скъпа, не мислиш ли, че предизвика вече достатъчно разговори тази вечер? – каза Сюзан.

Софи изтръгна крака си от скута му точно в мига, когато разбра, че майка ѝ стои на верандата зад гърба на Едуард. Тя се изчерви, изправи гръб и стисна страничните ръчки на креслото. Майка ѝ грижливо контролираше изражението си Едуард бавно се изправи в цял ръст, грациозно и гъвкаво като огромна пантера, и преди да се обърне с лице към Сюзан, се усмихна на Софи с усмивка, която може би означаваше само насърчение, но беше толкова топла, че би разтопила и замръзнала буца масло. Сърцето на Софи заби още по-ускорено.

Софи затвори отчаяно очи, молейки се да получи напътствие, молейки се за помощ, преди да е станало много късно... преди да се е гмурнала невъзвратно в дълбоките тихи води на любовта.

– Софи, обуй си обувката – каза Сюзан.

Софи не помръдна. Не можеше да стигне до обувката си.

С бързината на нападаща кобра Едуард вдигна грозната обувка и я обу на крака ѝ. Софи зърна лицето му, което се бе изкривило от гняв. Когато вдигна глава, тя погледна към майка си, която също не беше в най-добро разположение.

– Ще ни извините ли, господин Деланза? – рязко рече Сюзан.

Едуард се изправи между майката и дъщерята.

– Госпожо Ралстън, дъщеря ви изпитва болка. Бих искал да ѝ помогна да се качи на горния етаж. – Тонът му беше хладен. – С ваше позволение, разбира се.

Сюзан отвърна със захаросан глас:

– Няма да е необходимо, сър. Някой от прислужниците ще ѝ помогне. Както и да е, бих ли могла да поговоря с вас утре сутринта... да кажем, след закуска?

Усмивката ѝ беше като бонбон, запят с оцет. Той се поклони.

– Разбира се. Лека нощ госпожо. – Обърна се и погледна Софи с мрачна загриженост и същевременно някак заговорнически и интимно, от което пулсът на Софи се заблъска ускорено. – Лека нощ госпожице О'Нийл.

Тя успя криво-ляво да му се усмихне. Едуард се оттегли. Сюзан се загледа след него. После се обърна към дъщеря си. И я зашлеви. Софи извика от изненада и болка, когато дланта на Сюзан се стовари върху лицето ѝ. Майка ѝ не я беше шамаросвала от години. Тя се облегна назад на стола, държейки смаяно пламналата си буза.

– Казах ти да стоиш далече от него! – извика Сюзан. – Не разбираш ли? Той е точно като баща ти, като проклетия ти покварен баща, това нещастно ирландско копеле... и ще те използва точно както баща ти използваше мене!

Софи не спеше. Дори не се решаваше да мисли за случилото се или да го анализира. Никога нямаше да разбере събитията, които се бяха разиграли този ден.

Тя рисуваше. Предпочиташе цветните бои, маслените бяха любимото ѝ средство, но знаеше, че майка ѝ никога нямаше да ѝ позволи да донесе картините си в Нюпорт за уикенда, и наистина краткото разстояние не оправдаваше мъкненето на този багаж. Освен това бе пристигнала във вилата с намерението да се покаже общителна, което нямаше да бъде възможно, ако се заключеше в стаята си да рисува по цял ден, нито пък щеше да ѝ бъде лесно да прекарва цяла нощ заета с работата си. Но не можеше да се съпротивлява срещу нуждата да рисува, срещу импулса, който неуспешно бе потискала целия ден и на който сега се отдаваше с целенасочена трескавост. Сънят бе последното, за което би се сетила в този момент.

Рисуваше със замах. Щрихите ѝ бяха едри и дръзки. Скиците следваха една подир друга. Но обектът беше един и същ. Портрети на един и същи мъж; само позите бяха различни. Всички бяха портрети на Едуард Деланза.

Тя рисуваше Едуард коленичил, прав, седнал, тичащ, рисуваше го как държи грозната ѝ обувка. Във всеки портрет тя го рисуваше напълно облечен, но по риза, за да може да загатне силните мускули, които бе почувствала до тялото си, но не бе видяла. Как ѝ се искаше да го беше видяла напълно съблечен – защото тогава щеше да го нарисува гол.

Очертаваше тялото му с малко, но мощни, прости щрихи, не можейки да направи повече. Но във всеки портрет изписваше лицето му много грижливо. Във всеки портрет изражението му си оставаше едно и също. Каквото го беше видяла последно – нежно, загрижено, но и изпълнено с обещания.

4

Сюзан се разхождаше напред-назад. Бе изкарала безсънна нощ. А и когато Бенджамин я беше запитал какво има, тя нямаше как да му каже.

Беше сама в музикалния салон. Спря, за да се погледне във венецианското огледало, окачено над малка масичка в стил Луи XIV с мраморен плот. Тъмната ѝ, стигаща до раменете, коса бе разпусната, обграждайки в съвършена рамка безупречното ѝ лице с цвят на слонова кост и класически черти. Сутрешната ѝ дреха бе проста, от фин памук с цвят на праскова, с дълбоко клиновидно деколте и плътно стегнат нагръдник въпреки модата, която налагаше висока линия на деколтето и свободни горница. Сюзан знаеше, че фигурата ѝ е възхитителна и откакто се омъжи повторно, винаги я бе подчертавала. Тя приглади уверено полите си, които прилепваха по бедрата ѝ, преди да се спуснат надолу в обичайната си форма на тропет. Не можеше да намери никакъв недостатък във фигурата си освен леките кръгове под очите.

Съжаляваше за предната вечер. Господи, колко съжаляваше. Но беше казала на дъщеря си да стои далече от Едуард Деланза, а Софи не я беше послушала. Само да не си беше изпуснала нервите. Но може би Софи си е взела поука.

Сюзан си пое дъх с мъка. Джейк бе умрял преди единадесет години и тя още чувстваше ужасната раздираща празнота всеки път, щом се сетеше за него, а това се случваше често. Да, това противно копеле ѝ липсваше и винаги щеше да ѝ липсва... но тя винаги щеше и да го мрази. За малко да я унищожи!

Сюзан не можеше да прости на Джейк нито това, че я бе отделил от обществото, от притежанията и богатството ѝ, нито другите жени, нито намерението му да се разделят, когато му беше отказала развод. А когато Джейк беше принуден да напусне страната, тя стана известна като жена на убиец, на предател. Ако Бенджамин Ралстън не се беше оженил за нея след смъртта на Джейк, възвръщайки ѝ мястото в обществото и дължимото уважение, тя още щеше да носи петното от позора на Джейк.

И най-важното – тя никога нямаше да прости на Джейк, че беше оставил цялото си състояние – близо един милион долара в облигации и готови пари – на дъщеря им. Това бе най-големият удар. Софи щеше да ги получи веднага, ако се омъжи, или щеше да почне да получава лихви на двайсет и една години, а пълната сума – когато стане на двайсет и пет, ако все още не е омъжена. След всичко, което бе изстрадала Сюзан, след всичко, което бе претърпяла и от което се бе отказала, той не ѝ беше оставил и пукнат цент. Нито грош.

Тя знаеше, че по този начин той ѝ го връща, както я бе заплашил последния път, когато се бяха видели, макар че тогава той беше зад решетките. Нито той, нито тя бяха помислили, че след две години той ще е мъртъв, а и според Сюзан заплахите му бяха безпочвени, защото какво би могъл да ѝ направи, докато е в затвора? Но заплахите си имаха основание. Макар и затворен, макар и мъртъв, Джейк бе изпълнил заплахата си – дори сега той продължаваше страстната им война на любов и омраза от гроба.

Сега обаче бе ред на Сюзан да вземе връх. Изпълнителят на завещанието на Джейк бе починал преди седем години и Сюзан бе определена за попечителка на състоянието на Софи. Сюзан си представяше как Джейк се обръща в гроба, защото тя изпълняваше попечителските си функции така, че да облагодетелстват самата нея.

Въпреки че очакваше всеки момент Едуард Деланза и се бе приготвила да се бори с него заради дъщеря си, Сюзан изведнъж се отпусна в креслото, тапицирано с плюш, овладяна от внезапна тъга. Не беше честно. Нищо не беше честно. Нито смъртта му, нито фактът, че когато бе започнало всичко, тя беше прекалено млада и прекалено преситена, за да оцени онова, което имаха помежду си – и какво още можеха да постигнат, ако се бяха опитали.

Сюзан затвори очи и тъгата ѝ се стопи в напрегнат копнеж. Колко добре си спомняше какво е да си на петнадесет години и да си обсебена от Джейк О'Нийл. Тя се усмихна и се остави на спомените.

Ню Йорк, 1880 година

Сюзан излетя от къщи с развята пола на черната рокля за езда, с нахлупена на една страна наперена шапка с полувоалетка. Великолепният ѝ жребец я очакваше. Сюзан остави грума да държи поводите му. Раздираше я едва прикривано нетърпение. Грумът се качи на друг кон и я последва на дискретно разстояние.

Сюзан пришпори жребца си. Не отиваше да язди из Сентръл парк,

както смятаха родителите И. Сега сърцето ѝ биеше лудо.

Дали той ще бъде там? Ще бъде ли там днес, както беше вчера и онзи ден, и преди това, и още един ден преди това... както когато за пръв път го бе видяла?

Предишната седмица Сюзан беше отишла на езда с група приятели. Бяха голяма шумна група млади дами и младежи, стигнали възраст за женене. Напоследък във вестниците много се шумеше за строежите в западния край на града след откриването на Девето авеню предната година. Сюзан и приятелите ѝ никога не бяха ходили по-далече от Сентръл парк освен случайни излизания на покупки по булевардите в предградията. Цялата група въодушевено бе решила да отиде в новооткрития Ривърсайд парк.

Докато прекосяваха града, всички единодушно заключиха, че Уест сайд никога няма да бъде подходящо място за живеене, камо ли съперник на Ийст сайд. Яздеха през незастроени мръсни улички, покрай малки ферми с крави и кучета, край овехтели самотни съборетини. Нямахме газ и водопровод, навсякъде голи поляни.

Спряха на Ривърсайд авеню пред една постройка. Петдесетина работници се трудеха усилено, набиваха гвоздеи, вдигаха трупи, редяха тухли. Всички намериха гледката за много живописна. Наблизо се виеше река Хъдсън, обградена от надвиснали стръмни скали.

Сюзан не чуваше. Беше спряла коня си в края на групата по-близо до строежа. Един от работниците беше гол до кръста, почернял от слънцето. Светло кестенявата му коса беше гъста и буйна изпъстрена със златисти нишки. Тя го гледаше как се навежда. Виждаше как работните му панталони се впиват във високия му твърд задник, виждаше го как се изправя, съзерцаваше играта на мускулите на широкия му гръб. Когато се обърна още без да я е видял, тя продължаваше да го гледа. Беше великолепно сложен, строен, с изключително очертани мускули, а когато плъзна поглед по лицето му, тя замря. Беше красив като боговете от гръцката митология.

Изкушението не беше непознато за Сюзан. Тя флиртуваше с противоположния пол още от тринайсетгодишна, привличаха я мнозина млади мъже, а и някои по-възрастни. И нещо повече, нощем тя беше неспокойна и трудно заспиваше. През нощта пламтеше в забранена горещина, мечтаейки за някой красив странник без определено лице, копнееше да се самоизследва, да опознае границите на собствената си страст.

Сега, докато седеше на коня си, в нея нещо започна да пулсира неспокойно, наблюдавайки непознатия.

Той спря, изправи се и се обърна. Неспокойният му поглед веднага я намери. Той не помръдна, отвръщайки на погледа ѝ така открито, както го гледаше и тя.

Между тях сякаш пробягна внезапна, нажежена до бяло, мълния, някакво животинско желание. Той не се усмихна, но устните му леко се извиха и нещо неизказано като че ли излетя от тях.

Сюзан не можа да остане безразлична. Сега, когато през нощите я изгаряше безпокойство, треската в тялото ѝ ставаше неудържима. Тя вече не излизаше на езда с приятелите си. Вземаше със себе си стария грум и му нареждаше да стои далече зад нея. Всеки ден пресичаше града и отиваше до Ривърсайд авеню. Всеки ден той беше там и тя го гледаше. Той също я гледаше.

Днес Сюзан пхна няколко монети в ръката на грума и му каза, че не се чувства добре, да ѝ донесе една лимонада от сергията, която беше видяла преди няколко пресечки. Когато той се отдалечи, тя се обърна и срещна златистия поглед на мъжа.

Сюзан облиза устни.

Той пусна чука си и се приближи към нея. Както винаги, беше без риза. Златистата му кожа проблясваше. Движеше се с грацията на хищник. Когато спря пред коня, Сюзан трепна, осъзнавайки, че той всъщност не е по-възрастен от нея.

– Чудех се кога ще се освободите от него – каза той, а погледът му я пронизваше.

Беше дързък и сексапилен. Тонът му беше сух и груб.

– Аз... не се чувствам добре – каза Сюзан и гласът ѝ прозвуча странно в собствените ѝ уши.

Вгледа се в него и разбра, че навярно е една-две години по-голям от нея, но не беше момче. Излъчваше опасна мъжка жизненост, нещо мощно и непреодолимо.

– Мога ли да помогна? – Очите му блеснаха.

Сюзан се спусна от коня. Той я подхвана. Тя не можа да се съдържи и погледна надолу, между двамата, към слабините му, едва възпирани от работните панталони.

– Малко вода, ако имате.

Тя вдигна брадичка, възвръщайки си донякъде самообладанието. И високомерието. В края на краищата той беше само работник, и при това ирландец. В говора му се усещаше лек акцент.

– Вода ли? – Той я отпусна и скръсти ръце. Забавляваше се. – Само това ли искате от мене, госпожице... ъ-ъ...?

– Госпожица Вандеркемп – каза тя меко.

– Вандеркемпови от Пето авеню ли?

Тя гордо кимна.

Той се засмя.

– Джейк О'Нийл, госпожице Вандеркемп. От О'Нийлови от Балимена. – Дългите му тъмни мигли се спуснаха надолу, докато я стрелна изпод тях с невероятно съблазнителния си поглед. – Ще се запознаем ли, госпожице Вандеркемп?

Сюзан нямаше какво да мисли. Само за това копнееше в последната седмица. Скоро щеше да се омъжи за някой блед, отегчителен младеж или за някой новобогаташ. Представяше си се в леглото с Питър Керенсън или Ричард Остор. Нямаше да бъде ужасно, но едва ли щеше да е възбуждащо. Искаше Джейк О'Нийл повече, отколкото някога беше искала каквото и да било, и щеше да го има. Тя кимна.

Той си пое дъх, сухата му веселост изчезна, а издугината в панталоните му стана още по-забележима.

– Да вървим.

– Сега ли? – хлъцна тя.

– Сега – каза той с нисък и груб глас. – Точно сега. По дяволите, точно в тоя момент. Цяла седмица се задяваш с мене, госпожице Вандеркемп, така че сега е мой ред.

Сюзан не го накара да чака. Качи се отново на коня, усещайки ясно ръцете му около кръста си, без да я е грижа какво ще си помисли глумът, когато се върне и види, че я няма. Джейк пхна ключа в дланта ѝ и ѝ даде указания. Сюзан тръгна в галоп.

Не обърна внимание в каква мизерна дупка живее той на две пресечки северно от Норт авеню. Разхождаше се из стаята, хвърляйки погледи към неоправеното легло. Мислено го молеше да побърза. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Кръвта тичаше по жилите, гореща и дива. Струваше ѝ се, че ако той не дойде в следващия миг, тя ще изкрещи от болка и гняв и ще си разкъса дрехите с нокти.

– Съжалявам, че ви накарах да чакате, мадам – каза той. Поклони ѝ се шеговито.

– Научих се да се движа, без да вдигам шум, още в Дъблин, като момче, когато обирах чуждите джобове.

Сюзан не знаеше дали да му вярва, или не. Не я беше грижа. Той се взря в нея, откопчавайки памучната си риза, бавно, лениво, предизвикателно. Инч след инч откриваше все повече и повече от здравето си загоряло тяло, от торса и плоския стегнат корем. Накрая я откопча пялата.

Сюзан осъзнаваше колко преднамерено действия, но беше омаяна от поведението му и трепереше повече от всякога, а мускулите от вътрешната страна на бедрата ѝ се стягаха в твърди възли.

Той смъкна ризата от раменете си и я хвърли на пода.

– Ще си платиш ли?

– Какво?

– Не се предлагам евтино.

– Не... не разбирам – Сюзан не можеше да продължи.

Той беше изритал обувките си; сега разкопчаваше дънките. Не бързаше, явно се наслаждаваше на начина, по който пръстите му поглаждаха твърдата издутина под тях, наслаждаваше се на окръглените ѝ очи и изумения поглед.

Засмя се похотливо и иронично. След миг износените му панталони се свлякоха по стройните му бедра, освобождавайки ерекцията му.

Сюзан трепна.

– Е, как ти се вижда, скъпа?

Сюзан никога не си беше представяла, че някой мъж може да изглежда така. Отмести поглед, вдигна го към красивите му кехлибарени очи. Те я възпряха.

– Е, какво ще правиш сега? – прошепна той, застанал пред нея. Твърдият връх на фалоса му докосна полите ѝ. Сюзан пак трепна.

Той отново се засмя, дръпна я към себе си и впи устни в нейните.

Сюзан изведнъж оживя. Отвори се жадно, притисна се към него. Той изстена, когато езикът му се втурна и се задълба в устата ѝ. Започнаха да се борят, разгорещени. Целувката заживя свой собствен, див, отчаян живот, езиките се преплитаха. Джейк започна настоятелно да люлее ханша си срещу нейния.

Обхвана здраво седалището ѝ, задъхвайки се от липса на въздух.

– Господи – прошепна той с разширени и изненадани очи.

– Не спирай – замоли се Сюзан, впивайки облечените си в ръкавици ръце в гърба му.

Заизвива се безсрамно, опряна в него.

– Това обичам да чувам – измърмори Джейк и изведнъж я вдигна на ръце. Положи я на леглото, потъна до нея и отново потърси устата ѝ. И докато я целуваше, вдигна полите ѝ и обхвана женствеността ѝ. Сюзан изхълца, изви се силно под ръката му, докато той я галеше през меките бели кюлоти.

– Боже! – изпищя Сюзан – Боже, боже, боже!

Разтрепери се. Разпадна се на милиони дребни парченца в най-

великолепната, най-възхитителната и всепоглъщаща експлозия. Страстите ѝ викове изпълниха мизерната стаичка.

Джейк легна върху нея и започна да къса бельото ѝ. Хвърляше настрани парчетата лека тъкан, едрото му голо тяло се разтърсваше. Притисна я силно, но без да влиза, после пак Спря разтреперан.

– Отпусни се, скъпа – изрече тихо на ухото ѝ. – Ще бъде толкова хубаво, както никога не ти е било... гарантирам ти.

Сюзан трепереше от възбуда, но и от съвсем истински страх. Облечените ѝ в ръкавици ръце стискаха раменете му, тя извиваше под него мократа си плът, стенойки от непреодолимо желание. Но когато той започна да навлиза, тя несъзнателно се стегна.

– Н-не мога да се отпусна – изхълца тя.

– Ш-ш-т – прошепна тихичко той, облизвайки ухото ѝ.

– Джейк... каза Сюзан пресипнало, – моля те, бъди нежен.

– Не искаш да съм нежен, скъпа, повярвай ми. Знам какво искаш... от какво имаш нужда.

Той облиза още веднъж ухото ѝ и Сюзан потръпна. Но когато отново започна да се притиска към нея, тя се стегна като дъска.

– Не мисля, че ще мога – извика Сюзан и очите ѝ се изпълниха с отчаяни сълзи.

Джейк замръзна.

– Скъпа, не си девствена, надявам се.

Сюзан го стисна още по-силно. Изстена отново, дълго и отчаяно. Усещаше огромния му penis притиснат до нейната женственост и сякаш щеше отново да избухне.

– Напротив, девствена съм – изстена тя най-накрая.

Той изруга. И отново, докато се отделяше от нея, отпусайки се по гръб. Изруга нея, после себе си, после Ню Йорк и Ирландия, после отново нея. Накрая замлъкна, разтърсван от тръпки. Закри очи с едната си ръка.

– Какво има? – извика тя, навеждайки се над него, опряна на лакът.

Той вдигна поглед към нея.

– По дяволите, госпожице Вандеркемп, аз не чукам девственици!

Тя изстена:

– Но аз искам. О, господи, Джейк, искам!

Той стисна челюсти. Взря се в очите ѝ.

– На колко си години? Тя се поколеба.

– Шестнайсет.

Като видя мрачното му изражение, добави:

– Почти.

Джейк затвори очи и изстена:

– Върви си!

Сюзан седна на леглото. Шапката ѝ се бе изкривила и тя я свали. Изгледа великолепното му съкрушително тяло. Погледна собствените си крака, бледи и разголени, полата си, увита около кръста, бельото си, разпиляно на парчета по леглото. Отправи му продължителен поглед. Изведнъж посегна към него. Беше забравила да си свали ръкавиците, но това нямаше значение. Когато дланта ѝ легна върху корема му, той леко изсъска, а огромният му фалос щръкна.

Погледите им се срещнаха.

– Моля те – каза Сюзан много тихо.

Ръката на Джейк покри нейната. Той се изправи.

– Не.

Тонът му беше твърд, окончателен, непрекословен.

Тя трепна. Без да сваля очи от неговите, плъзна длан по-надолу и пръстите му се склочиха около него.

Джейк хлъцна. Отвори широко тъмните си опасни очи, обгърна раменете ѝ и я притегли към себе си.

– Отговорът все още е „не“ – каза той, почти докосвайки устните ѝ със своите, смесвайки дъха си с нейния.

Сюзан заплака, наистина разстроена.

Джейк я целуна горещо с отворена уста, език в език, влажно и дълбоко. И докато я целуваше, ръката му се плъзна по облечените ѝ в кадифе хълбоци, върху мекия ѝ оголен корем, през гнездото от влажни къдрици, между лъщящите розови устни.

– Но няма защо да си тръгваш, още не – каза той.

5

– Искали сте да говорите с мене?

Сюзан трепна. Погледна нагоре и видя Едуард Деланза, застанал на вратата, но тъй като още беше в миналото и макар че той изобщо не изглеждаше като Джейк, тя видя Джейк застанал там, висок, красив, надменен, златокос и със златист поглед. Загледа се в него, а миналото отстъпваше мъчително и тя осъзнаваше, че пред нея е съвсем различен мъж, неприличащ на отдавна умрелия ѝ съпруг.

Сюзан се изправи бавно. Много трудно ѝ беше да му се усмихне.

Той излъчваше същата небрежна сила, която характеризираше Джейк. Също като Джейк и той преливаше от сексуалност. Но не беше Джейк. Беше чернокос, синеок негодник, не приличаше на никой от познатите й мъже. Сюзан не се поддаде на тъмнокосата му красота и очевидната мъжественост.

– Моля, влезте, господин Деланза.

Едуард се усмихна също толкова престорено като нея и влезе в салона. Сюзан бързо затвори зад него тежката махагонова врата и се облегна на нея. Погледна го и се запита какво ли привлекателно е намерил в нейната безлична и ексцентрична дъщеря – ако наистина е намерил Софи за привлекателна. А ако е така, тя беше непоколебимо решена да го държи настрана от нея – да спести на дъщеря си онези страдания, които самата тя познаваше твърде добре.

– Добро утро. Надявам се, че сте спали добре?

Едуард я изгледа внимателно. Но тонът му беше безусловно учтив:

– Да, сравнително добре. Как е дъщеря ви днес? По-добре ли се чувства?

Сърцето на Сюзан потъна като камък, стана й тежко.

– О, Софи е добре. – Насили се да се усмихне, отиде до него, докосна ръката му леко, почти флиртувайки. Често правеше така с мъжете. – Няма защо да се притеснявате за дъщеря ми, господин Деланза. Мога да ви уверя. Софи се преумори вчера, това е. Сигурна съм, че днес ще се чувства добре.

Усмивката му замръзна на лицето, докато й отговаряше:

– Значи днес не сте я виждали?

Тя поклати отрицателно глава.

– Не е слязла още.

Ноздрите му се разшириха, а очите потъмняха.

– Може би и тази сутрин не се чувства добре. Вероятно ще трябва да проверите как е, госпожо Ралстън.

Тя се засмя леко, но тежестта в гърдите не се махаше.

– Познавам дъщеря си, сър. Наистина. Нищо й няма на Софи, но ако това ще ви успокои, ще ида да я видя след няколко минути.

– Ще бъда ужасно успокоен – каза той и потрепна.

Господин Деланза, вие прекалено се притеснявате за дъщеря ми – възкликна Сюзан.

– Вчера дъщеря ви не се чувстваше добре; трябва ли да ви го напомням?

Сюзан успя да изобрази още една усмивка.

– Господин Деланза, мога ли да бъда откровена с вас?

– Естествено.

– Вашата загриженост за Софи... Вие не се интересувате наистина от дъщеря ми, нали?

Той се вгледа в нея. Сините му очи бяха студени и тя усети тръпка на страх. Точно като Джейк и този мъж беше нещо повече от негодник... беше опасен, ако го предизвикаш.

– Аз се интересувам много от дъщеря ви, госпожо Ралстън, но не така, както предполагате.

Това не я успокои.

– Тогава как точно?

– Както всеки уважаващ себе си джентълмен се отнася към почтена млада дама.

Сюзан се хвана за думите му.

– Противно на разпространените клюки аз не преследвам осемнадесетгодишни девойчета. – Изражението му беше мрачно. – Успокоих ли ви най-сетне?

Не, изобщо не я беше успокоил. Беше ядосан и не можеше да го скрие. Тя реши да не поправя грешката му относно възрастта на Софи; ако я смяташе за толкова млада, може би това щеше да я предпази от него, каквото и да я уверяваше.

– Не съм особено обезпокоена.

Той вдигна вежда.

Отмести очи от нея и се заразхожда из стаята, оглеждайки я небрежно. Обърна се и ѝ отправи съблазняваща усмивка.

– Сега ще бъда откровен с вас, госпожо Ралстън.

Сюзан се напрегна.

– Много ми е трудно да разбера защо никой не направи никакво усилие да помогне на дъщеря ви вчера, когато тя стана от стола и извика от болка.

Сюзан изпъна още повече гърба си.

– Защо аз бях единственият джентълмен, който се притече на помощ на Софи?

Сюзан изправи рамене.

– Може би сте преценили много погрешно и нас, господин Деланза, както и ситуацията. Всички в нашите кръгове отлично знаят, че Софи е инвалид, затова никой не се изненадва от това, че не може да се движи... освен вас. Вие очевидно сте реагирали инстинктивно, докато останалите избрахме да не унижаваме Софи, пренебрегвайки факта, че тя е

инвалид.

Усмивката му бе крива и кратка.

– Това е толкова грозна дума, инвалид. Не можете ли да намерите друга?

– Но тя е инвалид, господин Деланза.

Очите му запламтяха.

– За трети път в разстояние на няколко секунди вие хвърлихте този камък – каза той с принудена и неестествена усмивка.

Но Сюзан бе уплашена и разгневена, и уморена да се преструва.

– Аз не хвърлям камъни по собствената си дъщеря, сър.

– Тогава я наричайте с друга дума, не инвалид.

Сюзан си пое дъх, напомняйки си, че той не е Джейк и не би могъл да бъде, че е неин гост и че до момента не се е случило нищо нередно. Все още.

– Глезенът ѝ е деформиран, господин Деланза.

Едуард също замълча. Но вдигна високо лявата си вежда.

– Наистина ли? Аз го масажирах вчера и не мисля, че е деформиран Освен ако не смятате малка подутина на костта за деформация?

Сюзан отвори широко очи.

– Сигурно се шегувате! Да не сте намислили някаква игра за сметка на дъщеря ми, господин Деланза? Или си играете с мене? Да не би да се забавлявате на наш гръб?

Едуард се взря в нея с присвити очи.

– Не, но виждам, че си блъскам главата в някаква стена!

– Моля?

Той започна рязко:

– Тя ми разказа донякъде какво се е случило. Защо едно момиченце със счупен глезен ще предпочете да се мъчи, вместо да помоли майка си за помощ?

Сюзан побледня и се вцепени.

– Това не е ваша работа!

Гласът му се сниши и стана откровено заплашителен.

– Но стана моя работа вчера... когато никого не го беше грижа.

Въпреки че знаеше какъв е всъщност – още едно подобие на Джейк, – или може би точно поради това Сюзан почувства как сърцето ѝ затуптява бясно в гърдите в отговор на меките му, но заплашителни думи. Нещо повече, тя усети кръвта да нахлува неистово в слабините ѝ. Не искаше да чувства подобно желание и остана така неподвижна, чакайки кога усещането ще напусне тялото ѝ. И тъй като беше само един много

привлекателен млад мъж, тъй като не беше Джейк и никога нямаше да бъде, мигът отмина, кръвта ѝ затече по-бавно и се успокои. Сюзан си възвърна гласа:

– Какво става тук?

– Аз самият бих искал да задам този въпрос – каза Едуард.

– Имам пълното право да знам какви са намеренията ви, сър.

– А аз имам пълното право да проявя състрадание към друго човешко същество.

Сюзан се отказа да бъде учтива.

– Ха! – Погледът ѝ се плъзна по слабините му. – Знам какво точно състрадание бихте искали да засвидетелствате на дъщеря ми, господин Деланза! Вчера състраданието ви беше очевидно.

Той стоеше неподвижен, очите му мятаха сини искри, но по бузите му пропълзя издайническа руменина.

– Как бихте могли да твърдите, че мотивацията ви е състрадание? Смятате да съблазните дъщеря ми, нали?

Сюзан чуваше как гласът ѝ се извисява в истерична нотка. Той си пое шумно дъх.

– Не, не смятам. Оскърбявате ме с това предположение. Господи! Не бих съблазнил невинно същество.

– Не бихте?

Тя се изсмя невярващо.

– Не, не бих. – Тонът му беше твърд, челюстта стегната. – Аз не унищожавам ничия невинност, госпожо Ралстън, независимо какво сте чували.

За съжаление точно в този миг пред очите на Сюзан възникна картина – как той прегръща Софи – и това видение ѝ се стори като предзнаменование, като предизвестие на съдбата.

– Значи имате намерение да я ухажвате и някой ден да ѝ предложите брак, така ли? – подигра се тя.

Той отвори широко очи.

– Не.

– Не мислех така! – извика тя.

– Тревожете се без нужда – каза той сухо.

– Не, не е така! Вие сте нахален... невъобразимо нахален! – Сюзан загуби контрол, нещо, което рядко ѝ се случваше... освен с Джейк – Познавам ви, господин Деланза; не се правете на шут нито за миг. И вие сте точно като първия ми съпруг, нищо повече от един свръхсексуален флиртаджия и авантюрист... и парвеню освен това. Така че ходете да си

пилеете чара другаде. Пилейте си страстите другаде. Предупреждавам ви!

– Колко грижовна майка сте, госпожо Ралстън! Но защо ли се съмнявам в естеството на вашата загриженост?

– Тя е невинна, господин Деланза. Не искам да я видя наранена. – Сюзан потръпна, спомняйки си за Джейк. – Мъж като вас може само да я нарани.

– Аз няма да нараня дъщеря ви, госпожо Ралстън, обещавам ви.

Сюзан се изсмя.

– Мъже като вас дават обещания само за да ги нарушават. Чуйте ме добре, господин Деланза. Досега Софи не знаеше нищо за мъжете, а вие ще пробудите у нея желаниа, които е по-добре да не се пробуждат. Забранявам ви.

– От какво толкова се страхувате? – запита той остро. Погледът му беше твърд като диамантите, на които се градеше репутацията му. – Ако Софи не е забелязвала мъжете, тогава, по дяволите, време ѝ е да започне. Може би ще се откаже от смешните си намерения да остане неомъжена. Мислех, че бихте искали тя да се интересува от брака. Ако тя не се интересува, как ще ѝ намерите съпруг и как ще я убедите да се омъжи?

– Това не е ваша работа.

Сюзан беше бясна... и дори още по-уплашена от интереса му към Софи, отколкото преди. И добави рязко:

– За ваше сведение, сър, аз поддържам решението на Софи да остане неомъжена.

Той трепна.

– Какво?!

– Единствената страст на Софи е рисуването. Тя няма желание да се омъжва... никога... слава богу. Като се имат предвид обстоятелствата, това е за добро.

Той не можеше да повярва.

– Невероятно грижовно и майчинско отношение, госпожо Ралстън!

Сюзан загуби търпение. Направи крачка напред.

– Аз я предпазвам от грубияни като вас и от нещо далеч по-лошо... от това, да разбере, че никой мъж не е готов да вземе за жена един инвалид. Така че я оставете, господин Деланза, преди да сте ѝ напълнили главата с неосъществими мечти. – И прибави подигравателно: – Освен ако самият вие не пожелаете да се ожените за нея?

Едуард продължаваше да я гледа така, сякаш е чудовище.

Сюзан продължи с нападателен тон:

– Мисля, че за всички ни ще е най-добре, ако си заминете. Вие се бъркате в работите на Софи и това не ми харесва. Съжалявам, господин Деланза, но ви моля да си тръгнете.

Последва дълго мълчание, Сюзан стоеше начумерена и решителна, Едуард – с безстрастно изражение. Накрая той каза:

– Ако наистина не искате да я видите наранена, престанете да я наричате инвалид... престанете да се отнасяте с нея като с инвалид.

Сюзан хлъцна смяяна.

Едуард се усмихна хладно и се поклони:

– Тъй като ви безпокоя, госпожо Ралстън, аз си заминавам още сега.

След тези думи той излезе с дълги, уверени и гневни, крачки.

Едуард чакаше каретата да дойде пред главния вход на къщата, за да го вземе и да го откара на гарата в града. Беше се облегал с едното рамо на бялата, обшита с дъски, стена на къщата и пушеше. Ярката бяла алея, застлана с натрошени мидени черупки, се простираше пред него, виейки се покрай постройката за карета, конюшната и жилищата на прислугата, и стигаше до високата близо осем фута порта от ковано желязо, която сега беше отворена. Едуард забеляза на пътя извън нея няколко велосипедисти, пет-шест коня с карета и накрая един блестящ черен „балон“, управляван от широко усмихнат млад мъж с леко сако, кепе и очила. На задната седалка имаше три млади дами, облечени еднакво, които примираха ту от ужас, ту от смях.

Едуард се усмихна леко, автомобилът го отвлече от чувството му за вина. Не беше видял Софи, както се надяваше, не беше се сбогувал с нея. Тя не беше слязла за закуска тази сутрин, нито беше отишла на сутрешна разходка заедно с другите гости. Той си спомни ужасното ѝ куцане предната вечер, спомни си колко подут беше глезенът ѝ и се сети, че тя още е на легло. Каза си, че едва ли има някакво значение, че заминава, без да се е сбогувал както трябва; щеше да я види отново в града. За него това беше важно.

Едуард се отдаваше на някакъв странен подтик... да я закриля. Защото му беше съвършено ясно, че Софи се нуждае от закрилник.

Трепна, като се сети за Сюзан Ралстън. Нямахме нищо необикновено в желанието ѝ да опази дъщеря си да не бъде наранена; Едуард наистина щеше да се учуди, ако тя не се бе намесила, когато видя проявеното от него съчувствие към Софи. Но у Сюзан Ралстън имаше нещо повече от майчинския покровителствен инстинкт. Едуард не можеше да реши дали тя съзнава колко е жестока всъщност. Надяваше се това да не е

съзнателно. Но как можеше тя така безжалостно да заклеява Софи с епитета „инвалид“? Наистина ли вярваше, че е така? Имаше ли нещо, което би спечелила от това? И как можеше да бъде съгласна с решението на Софи да не се омъжва? Това беше нелепо. Всяка майка се надява да види дъщеря си омъжена на добро място.

Едуард си пое дъх с мъка. Въпреки желанието си отново се върна към Южна Африка. Равнината се мержелееше пред него, сияейки в непоносимата жегата. Остра миризма се вмъкна в ноздрите му – миризмата на изгоряло месо, човешко и животинско, на изпепелени дървета и посеви.

Политиката на „изгорената земя“ беше измислена от британците, но бурите бързо я бяха възприели. А нейни жертви бяха невинните. Едуард бе виждал обгорени до смърт тела на хора от двата пола, на всякаква възраст, от всякакъв ръст. Знаеше от личен опит, че животът е едновременно крехък и скъпоценен.

И беше виждал инвалиди. Истински инвалиди. Беше виждал ослепени на бойното поле мъже, мъже без ръце или крака. Беше видял дори един невероятно покъртителен инвалид, загубил и четирите си крайника. Това беше една от най-мъчителните гледки, които Едуард някога беше виждал. Беше гледка, която никога нямаше да забрави.

Софи не беше инвалид. Едуард си спомни как я беше почувствал в ръцете си предната вечер само за един-единствен миг. Топла, женствена, чудесна. Спомни си силното ѝ куцане. Не беше съвършена, но и никой не беше съвършен. Беше млада, мила, много талантива и невероятно жизнена. Но истинският живот още ѝ предстоеше.

Може да мислеше, че е предана на изкуството си – и той усещаше, че това е вярно, но усещаше и че това е начин да избягва онова, от което се страхуваше, отхвърлянето, на което беше станал свидетел предната вечер в салона. Колко глупави бяха всички.

Така че Едуард, както изглежда, трябваше да спасява Софи от самата нея. А защо не? Не беше ли дошло времето да изкупува някои от греховете си? Цял живот досега беше живял единствено за себе си; представляваше завършен хедонист. Не беше ли време да прегърне нечия кауза? Да направи нещо благородно и достойно, да се промени? Едуард нямаше нищо против да докаже, дори само на себе си, че репутацията му е наполовина вярна. Може би щеше да успее да изкупи греховете си като мъж.

И докато правеше това, щеше да освободи Софи. Щеше да я освободи въпреки погрешните представи, които имаше за самата себе си,

подхранвани от майка ѝ, може би дори насърчавани от Сюзан заради нейни егоистични цели. Когато дойдеше денят, в който Софи щеше да разбере колко цялостна е всъщност, той щеше да си отиде доволен. *Щеше ли?*

Предната нощ почти не бе спал Безпокойството за Софи го разяждаше. Имаше толкова много неща, които искаше да знае за нея, а всеки въпрос бе прекалено интимен, за да бъде зададен от чужд човек.

Хилари се бе опитала да любопитства, но той нямаше намерение да споделя мислите си за Софи с любовницата си. В края на краищата тя се бе отказала и бе напуснала стаята му доста преди зазоряване.

Едуард се смути, като си припомни колко шумно и разгорещено се бе любил с Хилари последната нощ. Докато прегръщаше любовницата си, образът на Софи изпълваше мислите му, нескривано еротичен и съвсем плътски.

Едуард твърдо отблъсна потайните си мисли. Софи имаше нужда от приятел или от по-възрастен брат, и това щеше да бъде той. Той щеше да я закриля и щеше да не обръща внимание на греховните мисли, блуждаещи в ума му... И на либидото си. В края на краищата самоконтролът отличаваше хората от първичните животни. Ако не можеше да се контролира, значи не беше по-добър от всичко, което му приписваха.

Двама ездачи се мярнаха на пътя и поеха по алеята в бавен тръс, прекъсвайки мислите на Едуард. С облекчение разпозна Хилари. Тя не само беше разсейването, от което се нуждаеше сега, но беше ѝ оставил запечатана бележка, която обясняваше с общи думи причината за заминаването му. Предпочиташе да обясни прибръзаното си заминаване лично.

Хилари скочи от седлото и му хвърли ярка и същевременно изпитателна усмивка. Той видя, че я съпровожда дебеличкият млад адвокат от Бостън.

– Господин Деланза! – Хилари хвърли небрежно юздите на грума, който беше дотичал веднага, и се приближи до Едуард с дълги забързани крачки. – Напускате ли ни?

– За съжаление – каза той. – Добро утро, госпожо Стюарт, господин Мартен.

– Наистина за съжаление – пророни Хилари, а усмивката ѝ угасна. Впи в него пронизващ поглед. – Някакъв проблем ли има?

– Никакъв. Само една работа, която трябва да свърша без отлагане.

– Може би ще се видим в града, когато лялото свърши – каза тя накрая. – След една-две седмици.

– Надявам се – отвърна Едуард, давайки ѝ да разбере, че не я изоставя.

Тя му се усмихна; беше разбрала.

– Може би дори ще е по-скоро – каза тя и след още няколко учтиви думи, без никакви намеци се сбогува с двамата мъже.

Хенри Мартен мълча през цялото време, а сега погледна със съжаление след нея.

– Тя е много красива!

– Наистина.

Хенри се обърна към него, изчервен и с откровено любопитство:

– Тя ви е харесала, нали?

Едуард вдигна рамене.

– Не мислите ли... чувах... че тя не е съвсем... ами... – Хенри почервения целият като цвекло. – Има ли нещо между вас? – изтърси накрая той.

Едуард почти изстена.

– Никога не разтръбявам с кого съм се целувал – каза той искрено – и послушайте ме, и вие недейте. – Едуард посегна към джобчето на бялото си сако и предложи една цигара на Хенри, но той отказа.

– Всички трябва да бъдем благоразумни – каза Едуард и реши да не запалва цигарата.

Точно тогава видя приближаващата се карета и нещо се сви в гърдите му. Не искаше да заминава, това беше истината. И не мислеше за Хилари Стюарт.

– Предполагам, че няма особено значение дали сте ѝ се харесали.

Едуард вдигна вежда.

– Искам да кажа... толкова жени тичат след вас, нали? – Хенри отново се изчерви. – Чувал съм всички истории, за диамантите, за жените... вие сте невероятен донжуан! Всички го знаят.

Хенри толкова явно му се възхищаваше, че Едуард не помисли да се обижда. Не каза нищо – какво можеше да каже? Слуховете без съмнение бяха преувеличени, но прикриваната завист на мъжете и откритите желаниа на жените не бяха тайна за него.

Хенри въздъхна.

– Братовчедка ми мисли, че ще се женя за госпожица О'Нийл. Едуард трепна.

Хенри изглеждаше донякъде отчаян.

– Аз не съм като вас, ако разбирате какво искам да кажа. Никоя жена не тича след мене. Ще бъда щастлив, ако се ожена за някоя

наследница, дори такава, с малък недостатък, като госпожица О'Нийл.

Едуард почувства силен гняв, толкова голям, че не спря, за да помисли колко неразумно постъпва.

– Значи ще се ожените за нея заради парите ѝ?

– Нима всички не се женят за пари? Но аз не знам – каза Хенри, загледан в ботушите си, които явно бяха чисто нови. – Не мога да реша какво да правя.

– Защо не можете?

Хенри го погледна в очите.

– Това ужасно куцане... а е и странна.

Едуард го загледа втренчено, ъгълчетата на устата му се извиха надолу.

– Значи я намирате отблъскваща, така ли? Но бихте се оженили за нея все пак?

Хенри се поколеба. Виждайки смразяващия поглед на Едуард, той разбра, че е постъпил глупаво, но не можеше да разбере къде точно е сгрешил.

– Ще се ожените за нея дори да я намирате отвратителна, така ли? – каза Едуард със застрашителен тон.

Хенри пребледня.

– Да не би да съм ви обидил, сър? – заекна той.

– Отговорете на въпроса ми, и ще видим.

– Не знам. Нямам желание да се женя за инвалид. Казаха ми, че имала малък проблем, някаква малка деформация. Но дори и така тя е приятна; доста мила е; дори е хубавичка, не мислите ли? Но е саможива и ексцентрична, не го ли знаехте? Само че аз вероятно няма да намеря друга наследница По дяволите! Каква каша!

Едуард стисна челюсти.

– Не ми харесва думата „инвалид“, господин Мартен, фактически тя изобщо не е инвалид.

– Какво?

– Чухте ме. – Едуард впи очи в младия адвокат. – Десният ѝ глезен е зараснал неправилно, когато се е счупил преди много години – това е. Тя е талантива и хубава, и е толкова нормална във всяко отношение, колкото сме вие и аз – но доста по-приятна като човек, не мислите ли?

– Вие... вие я харесвате? – оокори се Хенри.

– Много – каза простичко Едуард. И добави меко:

– Тя ще бъде много интересна жена, не се и съмнявам.

Хенри Мартен зяпна изненадан за втори път тази сутрин. Когато

видя, че Едуард вдига куфара си, се свести.

– Съжалявам! Не исках да ви засегна. Искам да бъдем приятели.

– Не се извинявайте на мене – подхвърли Едуард, крачейки към каретата. Подмина кочияша и сам метна куфара на задната седалка, сякаш беше играчка. – Дължите извинение на госпожица О'Нийл, господин Мартен. Надявам се, че сте достатъчно мъж, за да се погрижите да го направите.

Той скочи в каретата и се извърна.

– И за бога, не се женете за нея. Не ѝ е необходимо съжалението ви – всички наоколо я съжаляват. Нужно ѝ е нещо много по-различно от съжаление.

Хенри остана, впил поглед в заминаващата карета и в ленения костюм на гърба на Едуард Деланза. Не можеше да повярва. Възможно ли е това? Едуард Деланза, безспорният разбивач на женски сърца, невероятният контрабандист на диаманти, истински пират и – ако слуховете бяха верни – жива легенда, се интересува от госпожица Софи О'Нийл?

Хенри би се заклел, че е така.

6

Софи се почувства много по-добре на следващата сутрин и куцането ѝ беше значително по-незабележимо. Сега тя подбра грижливо дрехите си. Вместо да си сложи обичайната блуза и морскосиня пола, облече бяла памучна рокля, чиято висока яка бе поръбена с дантела, а бухналият нагръдник беше плисиран, както и широката пола. Докато си обуваше обувките, се напрягаше да чуе гласа на Едуард сред разговорите и смеховете на моравата точно под вратата, отворена към терасата ѝ. Със сигурност щеше да познае леко дрезгавия му баритон, щом го чуеше.

Тръгна към балкона, но не се осмели да излезе навън. Долу играеха крикет. Жените бяха толкова хубави в пастелните си рокли, мъжете в светли ленени сака и панталони за голф. Усмивката ѝ угасна. Не видя Едуард в групата.

После Софи осъзна точно какво прави и седна. Какво ѝ става? Държи се като някаква млада и зелена хлапачка, замаяна от любов!

Усети, че се изчервява. Едва ли беше замаяна от любов. Беше твърде разумна и твърде сериозна за да бъде замаяна от любов. Утре сутринта се връщаше в Ню Йорк при редовните си занимания в Академията през деня и при самотните нощи в ателието. След този ден едва ли

щеше да види отново Едуард Деланза.

И все пак си спомни лудостта от предишната вечер, учудена, че всичко това се бе случило. Изчерви се още по-силно, като си спомни мига на близостта помежду им. Боже господи, той не само бе докоснал увредения ѝ глезен и го бе оголил, но беше говорил за него толкова небрежно и в това нямаше нищо лошо. И тя на свой ред почти му бе разказала най-съкровениите си мисли, почти бе споделила с него най-големите си страхове. А почти не го познаваше.

Софи си напомни, че вчерашната вечер за него е била само флирт, един от стотиците, не, хилядите, които е имал досега в живота си. За нея наистина това беше първото подобно преживяване. И все пак тя не можеше да забрави колко беше любезен и загрижен... и съкрушителната му нежност. Не ѝ се стори неискрен. Напротив: стори ѝ се открит и пълен със съчувствие.

Софи не посмя да продължи с размишленията. Беше почти пладне и гостите бяха поканени на грандиозна закуска, каквато Сюзан винаги даваше на гостите си в края на седмицата. Софи ги чуваше как се събират в къщата на долния етаж Докато се разхождаше из стаята си, тя избягваше да поглежда отражението си в огледалото, както имаше навик. Изведнъж краката ѝ сякаш станаха оловни. Софи спря. Вчера Едуард Деланза я беше попитал дали не крие красотата си, за да отблъсква нежелани ухажори.

Бавно, с някакъв ужас Софи се обърна към огледалото, напълно съзнавайки, че не е красива и думите му са били само друг вид флирт. Въпреки това изглеждаше доста хубавичка в тази лятна рокля фантазе, а вчера почти се бе почувствала красива. Софи се гледаше, опитвайки се да долови следа от красота във външността си, но бе разочарована.

Красивата лятна рокля не променяше факта, че е скучна и безлична, че лицето ѝ е съвсем обикновено. Никога нямаше да бъде блестяща красавица като Хилари или Лиза... и никакви флиртове никога нямаше да променят този факт.

Тя побърза да излезе от стаята си и заслиза по стълбите, като почти се затича. Спря в салона, където гостите вече се събираха по двойки и на групи, смееха се и разговаряха, отправяйки се към трапезарията. Едуард още го нямаше. Искаше ѝ се пулсът ѝ да се позабави, да не бие така бързо и отсечено.

– Добър ден, госпожице О'Нийл.

Софи трепна. Хенри Мартен стоеше зад нея, леко изчервен. Софи успя да изобрази някаква усмивка.

– Добро утро, господин Мартен. Приятна ли беше ездата?

– Да, благодаря, госпожице О'Нийл. Мога ли да ви придружа?

Софи вдигна вежда учудено. Вчера Хенри не ѝ беше казал и една дума нито преди вечеря, нито след това. Тя се почуди какво ли го е накарало да промени отношението си, но се усмихна.

– Разбира се.

Гостите се бяха събрали в трапезарията и се нареждаха пред бюфета, който Сюзан беше подредила. Софи усети някакво смущение.

– Чудя се – каза тя меко, а бузите ѝ се зачервиха – къде ли е господин Деланза?

Хенри я погледна.

– Не знаете ли, че той замина? Не ви ли е казал?

Софи помисли, че не е чула правилно... сигурно не бе разбрала.

– Моля?

– Напусна Нюпорт, отиде в града. Госпожице О'Нийл, добре ли сте?

Тя не можеше да отговори. Беше като поразена от гръм.

– Госпожице О'Нийл?

Софи си пое дъх едва-едва, беше смаяна. И невероятно разочарована. Независимо колко се опитваше да се самозалъгва, тя се беше надявала на още един флирт с Едуард Деланза. В действителност се бе надявала този път да бъде по-въздържана и не толкова откровена, да се държи като дама и да не бъде толкова ексцентрична.

И тайничко се бе надявала Едуард да я намери поне малко интересна, да я вижда не като обект на любезно отношение, а като жена от плът и кръв като всички останали.

– Госпожице О'Нийл? – Хенри хвана ръката ѝ и в гласа му прозвуча искрена загриженост.

Софи разбра каква глупачка е била. Нима не е знаела, че за него техният разговор е бил някаква незначителна среща, случаен и необвързващ флирт? Софи се стегна с голяма усилие. Разбра, че още малко, и ще вземе да се разплаче. Това беше смешно, ето защо тя се усмихна на Хенри, надявайки се смущението ѝ да не е било прекалено очевидно. Протегна му ръка.

– Моля, господин Мартен.

Закуската като че ли нямаше край.

Софи седеше на леглото в стаята си, сключила ръце, и се чудеше на дивите си емоционални изблици.

Още от ранна възраст се бе научила, че трябва да съдържа чувствата

си. Поне външно и пред хората. Малко след като баща ѝ ги напусна, Софи се увлече по рисуването. Детските ѝ рисунки бяха бурна и шокираща експлозия от цветове и линии. Баща ѝ ужасно ѝ липсваше и тя не разбираше защо ги е напуснал. В началото, сега тя знаеше това, нейното изкуство изразяваше гняв.

Софи леко се усмихна. Когато беше започнала сериозно да изучава живопис на тринайсет години, я бяха вкарали в грижливо ограничения калъп на класицизма, на прецизното линейно рисуване и абсолютното придържане към реалистичния детайл. Не ѝ беше убягнал фактът, че напоследък изкуството ѝ преживява връщане към ранните детски години, че маниерът ѝ да нанася шрихите и цветовете отново бързо се връща към агресивността, макар и не толкова примитивна.

Софи посегна да вземе новия скицик, с който работеше от снощи. Отвори го и се загледа в портрета на Едуард Деланза. Беше нахвърляла шрихите така дръзко, че скулите и челюстта му стояха като изсечени, но приликата беше учудващо голяма. Тя се вгледа в очите му, блестящи с недоизказани неща, за които тя дори не посмиваше да се досети.

Заболя я. Той си беше отишъл и приятният им флирт не беше означавал нищо за него – докато за нея не беше така.

В стаята ѝ нахлу Лиза.

– Какво става? Господи, толкова беше бледа на закуска, като чаршаф!

Лиза се спусна към нея, седна на леглото до Софи и я прегърна.

– Добре съм.

– Нищо не хапна. Да не си болна?

Софи въздъхна.

– Не, не съм.

И дори да беше успяла да намери думи, с които да изкаже пред доведената си сестра своето объркване или разочарованието си, именно тя служеше като довереница за сърдечните мъки на Лиза, а не обратното.

– Сигурна ли си?

Тя се усмихна на Лиза.

– Сигурна съм.

Случилото се беше за добро, каза си тя. Малко оставаше да полети на крилете на фантазията си в един свят, който беше затворен за нея. Хубаво стана, че Едуард си бе заминал сега, преди да си е изгубила ума по него и може би преди да се е изложила. Прибързаното му заминаване беше окончателно доказателство за това, колко неискрени са били чарът и любезностите му.

– Хайде, ела долу да се разходиш с мене и с другите – настоя Лиза.
– Знаеш ли, този адвокат много се интересува от тебе.

Софи махна с ръка.

– Господин Мартен само прояви учтивост.

– Софи, винаги ли трябва да бъдеш такава саможива?

Софи премигна. Спомни си лекцията на Сюзан от вчера.

– Наистина ли изглеждам такава бяла врана?

– Не бяла врана, просто много страниш от хората. Софи, иска ми се повече да излизаш. Забавно е на събиранията. Когато дебютирам, надявам се, че ще дойдеш.

– Разбира се, че ще дойда – каза уверено Софи.

Може би наистина трябваше малко повече да излиза. Само че как да следва курсовете и да напредва в изкуството, ако излиза повече? А и тя никога не беше обичала „събиранията“ – тоест, до снощи. Дали не грешеше, съсредоточавайки се така цялостно върху изкуството си и изключвайки всичко останало?

Лиза въздъхна и се изправи.

– Ще рисуваш ли?

Тя погледна към скичника в ръцете на Софи.

– Днес не – отвърна Софи, вземайки твърдо решение, и остави скичника настрана.

– О, Софи, смачкала си рисунката. – Лиза знаеше колко важно е изкуството ѝ за нея и бързо изглади намачкания лист. Ръцете ѝ застинаха. Взра се неподвижна. – Софи, ти рисуваш него...

Софи не отговори.

Но Лиза замря на място.

– Ти си влюбена в него! – възкликна тя накрая.

– Не! – възкликна на свой ред Софи.

Лиза се вгледа със затаен дъх в портрета.

– Виждам го, Софи... пише си го тук, на листа.

Софи седеше като замръзнала.

– Дори не познавам господин Деланза, Лиза. Смешно е да твърдиш, че съм влюбена в него.

– Смешно? Едва ли. Половината жени в града са влюбени в Едуард Деланза! – Лиза я прегърна. – О, горкичката ми. Никога не съм си помисляла, че ще се влюбиш, когато казах, че ще си загубиш ума по него. Просто исках да кажа, че ще ти се види също толкова вълнуващ, колкото и на всички останали.

– Аз не съм влюбена в него – отсече Софи, но сърцето ѝ беше

лудо. – Той просто е... ужасно привлекателен.

Тя си го представи с Хилари, припомни си великолепната му мъжественост.

– Скъпа, той е ужасно привлекателен, наистина, но е и ужасно неприемлив... и ужасно опасен. – Лиза се наведе и отново я прегърна. – Не можеш да бъдеш в безопасност с такъв мъж. Той може да реши да те съблазни, Софи – предупреди я Лиза.

Софи хлъцна. Бузите ѝ пламнаха.

– Сега говориш чисти глупости – извика тя. – Той никога няма да си помисли да съблазнява мене!

Лиза я погледна за миг.

– Понякога напълно откачаш – каза тя. – Явно не си забелязала как те гледаше снощи... но аз видях. Мисля, че е добре, дето си е заминал днес, Софи, след като е казал и направил всичко това.

Софи остана безмълвна, загледана в доведената си сестра. А в ума ѝ затанцуваха образи – как Едуард я прегръща.

– Мамо, искала си да говориш с мене? – каза Софи.

Сюзан седеше пред малкото си френско писалище и вдигна поглед едва когато привърши с отметките по списъка на гостите за следващия уикенд това лято. Вгледа се в помръкналата си дъщеря. И тя като Лиза бе забелязала, че на закуска Софи беше необичайно бледа и изтощена.

– Мисля, че трябва да стоиш тук, Софи, до края на лятото.

Софи замръзна смяна.

– Трябва да се върна!

Сюзан остави настрана писалката.

– Мислех за това, откакто ти дойде тук вчера. Наистина, ставаш все по-саможива. Човек лесно може да си спечели някаква репутация, но после е невъзможно тя да се опровергае, Софи. Тревожа се за тебе.

Това беше чистата истина.

– Мислех, че идвам само за уикенда – възкликна преbledняла Софи. – Ами курсът ми по рисуване?

Сюзан въздъхна.

– Академията няма да избяга, докато се върнеш, Софи. Ако пропуснеш няколко седмици, това не е кой знае каква трагедия.

– Мамо, трябва да си ида у дома. Не мога да пропускам часовете.

Сюзан стана, стиснала писалката. Помисли за Едуард Деланза, който имаше връзка с красавицата Хилари. Но бе флиртувал със Софи,

Сюзан си спомни и какви погледи хвърляше и към нея самата. Помисли си за младия адвокат, братовчед на Анет Мартен, който довчера се разсейваше, а сега, както изглежда, се интересуваше от Софи. Сюзан знаеше, че не може да остави дъщеря си да се върне сама в града. Самата мисъл за това я караше да изпада в паника. Поне тук Сюзан можеше да я наглежда строго и да взема под контрола си всякакви изненадващи ситуации.

– Софи, скъпа, твоята компания ми липсва и както винаги, мисля за твоите интереси. Бих искала да останеш с мене до края на лятото. Нима ще ми се противопоставиш?

Един миг Софи, бледа и измъчена, не отговаряше.

– Предпочитам да не ти се противопоставям, мамо. Но аз вече не съм дете. Аз съм зряла жена; навърших двайсет години наскоро, през май. Не мога да пропусна цял месец от курса си.

Усмивката на Сюзан изчезна.

– Знам кога си родена, Софи. Може да си на двайсет години, но едва ли си зряла жена. Или Едуард Деланза те е убедил в това с целувките си?

Софи трепна и се изчерви.

– Той не ме е целувал.

– Добре, олекна ми! – Сюзан се приближи до Софи и сложи ръце на раменете ѝ. – Най-добре е за тебе да останеш тук още няколко седмици. Трябва да се научиш да бъдеш по-общителна. – И аз ще мога да те наглеждам, помисли Сюзан. Насили се да се усмихне. – Ще пратя да ти донесат всичките неща. Може дори да преустроим една от стаите за гости във временно ателие. Нали разбираш, не очаквам ти да се откажеш от работата си.

– Мамо, само да можех да ти обясня колко важно е учението ми за мене! – възкликна Софи.

– Разбирам това. Разбирала съм всичко дори още когато беше затворено дете, което отказваше да ходи на рождени дни и на други забавления, дете, което можеше часове наред да гледа някоя картина и винаги държеше в ръка някакви боички. Разбирам, Софи.

– Ако наистина си ме разбрала – натърти Софи, – нямаше сега да си говорим така.

Сюзан трепна. Реши да смени темата, да заговори за друго, което я тревожеше много.

– Не изглеждаше добре днес на закуска. Има ли ти нещо?

Софи погледна майка си с колебание.

Сърцето на Сюзан подскочи.

– Той е, нали? Знаеш, че можеш да ми се довериш, скъпа.

Софи потрепери.

– Намирам го ужасно привлекателен, мамо – каза тя накрая.

Сюзан се обърна полека.

– Всички жени намират такива мъже за очарователни, скъпа. Ти си една от стотиците, заклевам ти се, че е така.

– Разбирам. Просто... – и тя почервения – аз съм едно социално бедствие и единственият мъж, който някога е бил мил с мене, е Едуард Деланза... и той само беше мил, нищо друго.

Сюзан я заведе до дивана и седна до нея. Вгледа се в дъщеря си за момент.

– Той си играе с тебе, скъпа. Познавам този род мъже. Той е точно като баща ти, воден от прищевки и страст, нищо друго няма значение за него, дори ако унищожи нечия невинност.

– Мамо! – възкликна Софи. – Греша за господин Деланза, защото той не ме намира привлекателна... и греша за баща ми.

Изражението на Сюзан стана твърдо.

– Нека се изразя ясно. Джейк О'Нийл беше един покварен мошеник, такъв е и Едуард Деланза.

Софи изправи рамене.

– Мамо, моля те. Това не е честно. Джейк е мъртъв. Не може да се защити.

Сюзан се усмихна горчиво.

– Дори да беше жив, нямаше да може да се защити.

Софи се поколеба, после седна по-близо до майка си и я обгърна около раменете.

– Той те обичаше, мамо, знам го.

Но Сюзан се изплъзна и стана.

– Не ме е грижа дали Джейк О'Нийл ме е обичал, или не. Но докато изричаше думите, знаеше, че това е чиста лъжа.

– Понякога хората се нараняват един друг несъзнателно – изрече бавно Софи.

– Той искаше да ме нарани – натърти Сюзан, обръщайки се с лице към дъщеря си. – Затова остави всичко на тебе и нито грош на мене.

– Не – каза Софи, – греша. Това е било грешка, сигурна съм. – Тя се усмихна широко. – Освен това, няма никакво значение. Аз нямам нужда от тези пари. Има достатъчно и за двете ни.

Сюзан я загледа, усети как я бодва вината.

– Сега не говорим за тези работи, Софи. Въпросът е принципен.

Софи млъчеше, явно съчувствайки ѝ. Накрая каза:

– Съжалявам, че Джейк те е наранил.

– Той не ме нарани – каза хладно Сюзан и сви рамене. Всичко се коренеше във външността – това беше научила тя на собствен гръб, когато беше много млада и мислеше, че е над укорите и отдръпването на обществото. Колко скоро бе разбрала, че никой не е имунизиран срещу студенината на обществото, срещу непрощаващото обръщане на гръб. Отдавна, още когато стана на двайсет и пет години, се омъжи за Бенджамин, не по любов, а за да си възвърне уважението и приемането на обществото, което я бе създало и едновременно отхвърлило.

Сюзан се заразхожда, за да отпъди спомените. Но знаеше, че трябва да се връща към тях, те ѝ бяха необходими, за да ѝ напомнят, че е жена, и то изцяло от плът и кръв.

– Стига сме говорили за проклетия ти баща. Какво ти каза Едуард Деланза, когато бяхте сами двамата на верандата?

– Просто беше любезен. Обясних му за моето куцане... и той беше невероятно мил.

– Любезността му прикрива едно единствено нещо – намерението му да те съблазни и да те съсипе – изсъска Сюзан.

– Не – изрече твърдо Софи. – Не, грешиш. Едуард няма интерес да ме съблазнява. Той само беше галантен. Прояви се като джентълмен.

Сюзан я погледна.

– Софи... нещо си смутена! Ако наистина няма намерение да те съблазнява, значи имаш голям късмет. Дано даде господ да си права, така няма да изпиташ мъката, която причиняват подобни мъже. А и доколко джентълменско е, скъпа, да пренасяш контрабанда диаманти или да поддържах извънбрачна връзка с Хилари Стюарт? Защо, мислиш, им дадох две съседни стаи?

Софи стана и вдигна ръце.

– Знам, че харесва Хилари – каза тя с дрезгав глас.

Сюзан гледаше Софи с разбиране. Дъщеря ѝ беше влюбена в Едуард, тя го виждаше, и беше разстроена от връзката му с тяхната съседка. Сюзан се ужаси. През ума ѝ минаха мрачни мисли. Джейк едва не я беше унищожил и тя напълно ясно можеше да си представи как Едуард унищожава дъщеря ѝ.

– Хилари не беше в стаята си миналата нощ, нали разбираш?

Софи пребледня.

– Откъде знаеш?

– Никой не беше спал в леглото ѝ. Сама видях, когато се отбих в стаята ѝ, отивайки на закуска... камериерките не влизат в стаята за гости толкова рано, Софи.

Виждайки смущението на Софи, тя прибави тихо:

– Длъжна съм да знам какво става в собствения ми дом.

– Нищо повече не искам да чувам.

– Съжалявам, че трябваше да научиш така внезапно какво нещо е животът – каза Сюзан. – Но това е за твое добро. Ако някога пътищата ви отново се пресекат, стой далече от него.

Софи кимна отсъстващо.

– Научила съм си урока, мамо – каза тя. – Харесваше ми да флиртувам с него, но нищо повече. Не се страхувай. – Тя си пое дълбоко дъх. – Ако не се върна в града, няма да мога да довърша портрета на госпожица Еймс навреме за рождения ѝ ден. Или си забравила, въпреки че точно ти го уреждаше и настояваше за това?

Сюзан я разглеждаше, без да чува какво ѝ казва. Ако Софи беше толкова влюбена в Едуард Деланза, тогава самата тя трябваше незабавно да смени собствената си тактика. Хилари имаше лятна къща недалече от крайбрежната вила на Ралстънови и Сюзан си помисли, че е възможно Едуард да изкара много време в Нюпорт Бийч, топлейки леглото на Хилари. Когато не беше с Хилари, твърде възможно беше да вземе да се навърта наоколо край Софи.

– Промених си решението – каза изведнъж Сюзан, цялата изпотена. Самата мисъл за това, че Едуард може да бъде близо до Софи, караше сърцето ѝ да забие силно от страх. – Можеш да заминеш в понеделник сутрин, както бяхме планирали.

Софи я погледна с разширени очи.

– Благодаря ти, мамо.

Прегърна я, като я изгледа с любопитство, и побърза да излезе от стаята.

Сюзан се загледа подир дъщеря си, бодната от неспокойно усещане. Софи никога преди не се беше интересувала от мъж, Сюзан беше сигурна в това, а сега беше нещо повече от заинтересувана, въпреки че твърдеше обратното.

Сюзан отиде към вратата и загледа как Софи бърза тромаво нагоре по стълбите. Намръщи се. Това беше абсурдно. Едуард Деланза можеше да има всяка жена, която си пожелае. Защо беше преследвал Софи тук, докато беше на гости в крайбрежната им вила? Дали интересът му не е бил предизвикан от скука или може би от някакво странно съчувствие?

Със сигурност нямаше да се заеме да я ухажда, не и сега, когато едва ли би било пристойно. Не и мъж като него.

Дланите на Сюзан продължаваха да се потят. Тя реши, че няма да се осланя на случайността. Отбеляза си да подсети госпожа Мърдок да прави така, че при Софи по всяко време да има някой. Ако поради някакви невероятни причини Едуард Деланза решише да преследва Софи в Манхатън, Сюзан веднага щеше да научи.

7

Ню Йорк

Ревът се усилваше и ставаше почти оглушителен. Земята под краката на Софи трепереше, както и стените на тухлената сграда зад нея, както и остъклените ѝ прозорци. Платното на статива като че ли потрепваше под ръката ѝ. Софи обаче не забелязваше нищо.

Застанала на пресечката на Трето авеню, тя работеше вгълбено и интензивно, нанасяйки къси, сигурни и умели, шрихи. Най-накрая влакът мина по линиите, издигнати над широкия булевард, и отново се възцариха обичайните улични звуци – надвикването на амбулантните търговци, оживеният идиш на източноевропейските заселници, крясъците и смеховете на малките деца, които си играеха по застроената с евтини жилища улица. Конне трополяха по калдъръма, карета, файтони и кабриолети минаваха шумно, задрънча някаква количка. На няколко пресечки оттук се разнесе късото предупредително изсвирване на полицейска свирка. Групи от хлапета играеха на нещо с пръчка и топка. Каруцари и кочияши им подвикваха да освободят пътя. Един дебел бакалин немец стоеше на прага на дюкяна си отсреща, през улицата, наблюдавайки минавачите и Софи, като същевременно пазеше изложените плодове от крадци. Тя идваше да рисува тук от юни и макар отначало хората да любопитстваха, сега като че ли с готовност приемаха присъствието ѝ. Софи въздъхна и се загледа в потъналото в сенки платно, но накрая остави четката.

Знаеше, че е време да си тръгва, че е закъсняла. Погледна големия мъжки джобен часовник, който бе оставила с отворен капак на малката сгъваема масичка зад гърба си, отрупана с привидния безпорядък на художническите ѝ принадлежности. Госпожица Еймс щеше всеки момент да дойде у дома да я инспектира и да си вземе портрета. Но на Софи не ѝ се тръгваше.

Софи се загледа в картината и се намръщи. Беше хванала двете едри жени на прага на жилището отсреща точно каквито бяха, уморени, но оживени, с износени, но живописни дрехи. Госпожа Гутенбург носеше червена рокля, блестящо цветно петно в иначе тъмната картина. Но въпреки учудващото присъствие на червеното и въпреки начина, по който слънчевата светлина танцуваше по паважа в краката им, нещо липсваше в картината.

Софи знаеше какъв е проблемът ѝ. Не беше запленена от обектите си. Изобщо не беше. Отказваше да рисува обекта, от който бе запленена. Този обект беше Едуард Деланза.

Тя нямаше да го рисува.

Софи въздъхна. Беше се върнала в града преди повече от седмица и през цялото време беше работила по това платно и беше довършвала портрета на госпожица Еймс, но не можеше да го отпъди от мисълта си. Според Софи през онзи уикенд на курорта те бяха разговаряли не повече от петнадесет минути. Въпреки това той непрекъснато се връщаше в мислите ѝ.

Софи направи гримаса. Независимо от всичко друго Едуард Деланза беше направо възхитителен мъж и щеше да бъде прекрасен модел. Софи остави четката. Как да се възпротиви на изкушението да го рисува? Как?

Особено когато самата мисъл за това спираше дъха ѝ и тя отмаляваше от предчувствия и възбуда.

Софи се насили да върне вниманието си към картината, която беше решила да завърши преди края на лятото. Никога преди не се беше заричала така и вероятно нямаше да го направи още дълго време, поне докато не навърши двайсет и една години и заживее самостоятелно. Сюзан никога нямаше да ѝ позволи да посещава такива квартали, за да рисува сцени от действителния живот на работещата класа и емигрантите; ако се бе опитала да получи разрешение за подобно начинание, щеше да получи отказ. Сега Софи нямаше разрешение. Чувстваше се виновна, но изкуството ѝ бе на първо място.

Софи рисуваше тайно това платно. Никак не беше случайно, че бе предприела това начинание през лятото, когато Сюзан нямаше как да напусне Нюпорт. Щом я нямаше Сюзан, рискът да я хванат беше много малък.

Тя наистина трябваше да бъде в часовете по рисуване в Академията. Но тези часове никак не бяха интересни на Софи; нямаше никакъв афинитет към гравюрата и от шест седмици не ходеше на тези часове, за

да рисува в бедните квартали маслено платно.

Кочияшът стоеше на известно разстояние. Софи бе убедила Билингс, че това е специална задача, която трябва да изпълни за часовете по рисуване. Не мислеше, че ѝ вярва, но той беше достатъчно лоялен и беше дошъл с нея, страхувайки се, че може да тръгне сама, че ще я изпусне от поглед. Прислугата на Ралстънови познаваше Софи от деветгодишна и всички знаеха колко привързана е към своето рисуване.

Тази нейна страст се виждаше още от първия ден, когато Софи бе дошла в дома на Ралстънови да живее там като доведена дъщеря на Бенджамин. Бенджамин колекционираше произведения на изкуството. Както мнозина от равните си, и той се интересуваше предимно от американско изкуство, но като някои от по-изтъкнатите американски колекционери се бе сдобил с някои селски пейзажи от Миле и Русо, както и с понатрапващи се, еротични творби от салонните художници Кутюр и Кабанел. Нещо повече, Бенджамин се бе отнесъл благосклонно към първата панорамна изложба в Ню Йорк през 1886 г. на френските художници, наречени от пресата и критиците импресионисти. Веднага след това бе купил един Писаро и един Дега, а след четири години се бе сдобил с още един Дега и натюрморт от Мане. Когато откри галерията му, Софи бе омаяна. Всеки ден прекарваше там цели часове.

Тя бе започнала да прохода в изкуството още преди да дойде да живее в дома на Ралстънови, както се случва с малките деца. При Ралстънови я обучаваха и на рисуване, а първата ѝ учителка сериозно насърчаваше скиците и акварелите ѝ. Когато Софи стана на дванадесет години, вече надминаваше учителката си и осъзнавайки това, госпожа Холдън бе привлякла вниманието на Сюзан към този факт. Сюзан не се интересуваше, че дъщеря ѝ притежава необикновена способност да рисува и нямаше намерение да търси истински учител по рисуване за Софи.

Софи бе молила, настоявала, беше се борила. Преди смъртта на баща си тя бе раснала като кротко дете, невзискателно, неоплакващо се, ненатрапчиво. Но не и сега. За да се отърве, Сюзан я бе заплашвала, че ще ѝ отнеме боите и рисунките, че ще ѝ забрани да рисува. За щастие необикновеното сътресение, което ставаше в дома му, накара Бенджамин Ралстън да разбере какво става всъщност и да се намеси.

Тъй като Бенджамин рядко се намесваше в неща, които засягаха дъщерята на жена му – или дори на собствената му дъщеря, – Сюзан не можеше да му се възпротиви. Тя намери учител на Софи. Пол Веро преподаваше в Академията за изящни изкуства и даваше частни уроци, ако сметнеше, че ученикът дава надежди.

Веро веднага видя, че си струва да отдели от времето и вниманието си за Софи. Софи започна да учи при Веро на тринайсет години и оста на при него цели три години. Той беше вискателен и точен, често я критикуваше и много рядко я хвалеше. Веро настоя Софи да започне с основното – с изучаването на линиите и формите. Първата година Софи рисуваше само с въглен и нахвърля около петстотин натюрморта, представляващи всякакви възможни предмети, докато една проста рисунка на плод, направена с молив, се взриви от живот.

Година по-късно Веро обяви, че тя е изучила линиите и формите; време беше да се прехвърли на цветовете и светлината. Софи ликуваше – тя толкова много обичаше цветовете и винаги ги беше обичала. А Веро вече изобщо не възразяваше да я обучава като частна ученичка. Беше изумен, когато разбра, че това момиче далеч надхвърля средното ниво, че притежава направо блестящ усет за цветовете. Софи искаше да използва цветовете и сенките дръзко, извън правилата, но Веро не позволяваше. „Един ден ще бъдете оригинална, малката ми, но само след като усвоите това, на което трябва да ви науча аз“, й каза той веднъж, и това беше неизменната му реплика в следващите пет години, когато Софи копираше един след друг майсторите в различни градски музеи. Софи искаше да създава, но Веро настояваше да пресъздава.

Накрая Софи навърши шестнайсет години. Кандидатства в Академията, приеха я и тя продължи да учи под ръководството на Веро, както и с много други преподаватели. Но един ден той дойде при нея с очи, потънали в сълзи.

– Отивам си у дома, малката ми – каза той.

Софи занемя.

– У дома? Във Франция?

– Да. В Париж. Семейството ми е там, а жена ми не е добре.

Софи закърши ръце, опитвайки се да не избухне в плач. Не можеше и да допусне, че тоя капризен, неразговорлив мъж някъде го очаква семейство, още по-малко пък – в Париж. Как щеше да й липсва този учител, нейният наставник, нейният приятел.

– Наистина трябва да отидете – прошепна тя. – Дано само госпожа Веро си възвърне здравето.

– Я напери гребена, мъниче такава – и Веро взе ръката й. – Ти си научила всичко, каквото можеш да научиш от мене, скъпа – каза той и й целуна ръка. – И в последното си писмо до моя добър приятел Андре Волар във Франция му писах същото.

Волар беше търговец на картини в Париж, за когото Веро бе

споменавал от време на време на Софи.

– Сега трябва да се учиш от други добри учители в Академията – продължи Веро – и от хората около тебе, а после от самата себе си... и от живота. – Накрая той се усмихна. – Но имай търпение, малката ми. Един ден ще бъдеш свободна да използваш тези маслени бои така, както копнееш да го направиш. Ти си млада, времето е пред тебе. Учи усилено с новите си учители. И когато дойдеш в Париж, ела ми на гости.

След като той замина, Софи плака, чувствайки се така, сякаш е изгубила много скъп приятел – единствения си истински приятел. Няколко дни изобщо не можа да рисува или дори да мисли за рисуване, Веро ужасно ѝ липсваше. Единствено той я разбираше през годините, откакто баща ѝ умря.

Когато се върна в ателието си, тя не се вслуша в последното му нареждане. Работеше по една пасторална сцена, платното се казваше просто Сентръл парк. Корабчета, плаващи по малко езеро, момченца в къси панталонки и възрастни мъже по ризи, наблюдаващи игрите им, възбудени, смеещи се, ликуващи. Тя се вираше в маслените бои, ядосана, че учителят ѝ си е заминал, чувстваше се млада, дива и непокорна. След седмица щеше да започне обучението си в Академията. На Софи ѝ се струваше, че времето не е на нейна страна – сякаш трябваше да направи това или сега, или никога.

Внезапно уплашена, тя взе една средно голяма четка, а сърцето ѝ заби лудо. Потопи трескаво четката в яркожълто. Скоро спокойната вода стана по-скоро синя и зелена, отколкото кафява, напръскана с жълто, платната, които преди бяха бели, сега заплаваха многоцветни. Приятната езерна сцена избухна в топли цветове и трептящо движение. Докато работеше, Софи мислеше за Моне, чиито картини често бе гледала в изключителната галерия „Дюран-Рюел“ в центъра на града.

Беше извънредно горда от първия си пробив в модернизма, но същевременно изпитваше съмнения и отчаяно се нуждаеше от насърчение и подкрепа. Дали не се изразява грубо и плоско там, където Моне е недоловим и изключителен? Тя плахо спомена на Лиза какво е направила, осмелявайки се да разкрие надеждата си, че нейното изкуство е поело по нов път и че е открила истинския си стил. Лиза се развълнува и каза на Сюзан, която настоя да види картината. Софи беше поканила майка си и сестра си в ателието, за да видят картината ѝ, опитвайки се да потисне страха и тревогата си. Картината на Софи ги шокира.

– Ти си луда! – извика Сюзан. – И всички ще кажат, че си луда! Ще кажат, че си една луда саката! Не ти е позволено да рисуваш по така,

Софи! Забранявам ти! Чуваш ли ме? Какво стана с фините ти портрети и пейзажи? Защо не направиш нов портрет на Лиза?

Софи не можа да скрие огорчението си. Питаше се дали са прави, дали опитът ѝ да подражава на великия Моне е толкова чудовищен, щом така ги е шокирал. И захвърли картината, но Лиза я взе и я окачи в антрето. Софи се върна в Академията и продължи да изучава традиционното използване на линиите и формите, светлосенките и цветовете, след занятия прекарваше три-четири часа дневно в музея „Метрополитън“, копирайки един след друг известни художници.

И вече не беше толкова самотна Към средата на първия семестър Софи се сприятели с две момичета за първи път в живота си Джейн Чандлър и Елша Рийд-Уоринг бяха девойки от висшето общество като нея и двете силно се увличаха от изкуството също както Софи. Трите заедно ходеха по музеите и картинните галерии винаги когато не бяха в Академията или не рисуваха у дома си. Посещаваха едни и същи лекции, заедно четяха за изпити. Следващите години бяха най-щастливите и най-вълнуващите в живота на Софи.

Но след това тя започна да се чувства така, сякаш всичко и е омръзнало. Беше се уморила да копира старите майстори. Беше се усъвършенствала в женската анатомия. Не беше позволено да изучават анатомията на мъжа. Сухата игла и офортът не я интересуваха. Софи искаше да опита ръката си в нещо ново и различно. Искеше да изучава цветовете и светлината.

Всичко започна като на шега Софи бе изказала на глас желанието си пред своите приятелки. Но Джейн беше доволна от това, което вършеше, защото смяташе да работи като гравьорка за баща си, а Елиза възнамеряваше да стане портретистка; двете момичета прилежно ходеха на занятия, без да се оплакват. Наистина и двете искаха да се омъжат и да имат семейства От известно време бяха сгодени за двама приятни млади мъже от видни фамилии. Не казваха нищо, но Софи знаеше, че се чудят защо тя не се сгодява Софи осъзнаваше, че те в края на краищата не я бяха разбрали.

– Ако толкова искаш да правиш собствено изкуство, Софи – беше казала Елиза, – просто го прави. Или се страхуваш?

Софи беше уплашена; и как нямаше да е? Но и изгаряше от копнеж. Търсеше подходящ обект и накрая това търсене я отведе на Трето авеню вместо на третия час от лекциите ѝ.

Беше решила да нарисува жанрова картина, но не каквато би нарисувал Миле или Русо, или Диаз, а каквато тя, Софи О'Нийл

предпочиташе.

– Мис Софи, мадам – обади се кочияшът пресипнало, прекъсвайки мислите ѝ. – Два и половина е.

Софи въздъхна.

– Благодаря, Билингс. Вече ще прибирам.

Време беше да си върви и да посрещне свадливата госпожица Еймс.

Софи замръзна на прага на майчината си гостна. В другия край на стаята стоеше Едуард Деланза. И се усмихваше топло.

Софи отвори широко очи и не можа да откъсне погледа си от него. Накрая разбра, че госпожица Еймс също е в стаята, седнала на дивана до камината с мраморна полица отгоре. Старата мома наблюдаваше жадно Софи и Едуард със стрелкащите си черни очички.

За миг Софи изпадна в паника. Какво прави той тук?

Едуард тръгна към нея, а погледът му изучаваше всеки инч от външността ѝ с изнервяща интензивност.

– Добър ден, госпожице О'Нийл. Случайно минавах оттук и помислих дали да не оставя визитната си картичка. Когато разбрах, че всеки момент ви очакват да се върнете... – и той се усмихна, а сините му очи се впиваха в нейните, – разбрах, че трябва да ви изчакам.

Софи не можеше да помръдне. Когато погледът му се плъзна по дрехите ѝ, тя се досети как изглежда. И се ужаси. Колко различна трябва да му се вижда сега, отколкото онази вечер на верандата, когато беше фризирана и облечена във вечерна рокля. Много по-ексцентрична, отколкото някога е могъл да си представи, и много по-ексцентрична, отколкото някога би искала да изглежда.

Защото изглеждаше като извадена от възглавница. Косата ѝ се спускаше в дебел хлабав кок, който всеки момент щеше да се разпадне. Тя усещаше тежестта му на тила си и знаеше, че само още малко, и шнурчето ще се развърже и буйните кичури коса ще се разпилеят по гърба ѝ. И още нещо по-лошо, престилката и полата ѝ бяха целите изцапани с бои, знаеше и че мирише на терпентин. Беше се отнесла доста по-небрежно към външността си, отколкото обикновено, защото знаеше, че Сюзан е в Нюпорт и че домът е празен – не очакваше никакъв друг посетител освен госпожица Еймс.

Посетител? На посещение при нея ли беше дошъл Едуард Деланза?

– Езика ли си глътна, момиче? – изправи се госпожица Еймс. –

Няма ли да кажеш добър ден на красивия джентълмен?

Софи почервения.

– Господин Деланза – изграчи тя.

Вече ѝ просветваше, че е дошъл да я види. После думите на Сюзан отекнаха в главата ѝ. Неговата любезност е прикритие само за едно, за желанието му да те съблазни и да те съсипе.

– Къде е моята картина? – доближи се госпожица Еймс, потрепвайки с бастуна си.

Софи отново се блъсна в настоящето, сега беше по-бледа, а сърцето ѝ затуптя бурно.

– Госпожице Еймс! – успя да каже, осъзнавайки остро присъствието на Едуард. – Как сте?

– Картината ми, момиче!

Софи си пое дъх, за да се успокои. Не посмя да погледне към Едуард, който ѝ се усмихваше. Той си е играл с тебе, скъпа.

– Тук е, госпожице Еймс. Дженсън, ще я донесеш ли, ако обичаш?

Икономът влезе, мъкнейки огромното платно. Сложи го на пода пред тримата с пухтене. Изведнъж Софи се разтревожи. Не заради госпожица Еймс, която несъмнено щеше да го хареса, а заради Едуард Деланза.

Беше компетентно нарисувано, но едва ли вълнуващо. Нахвърля го набързо. Насили се да го нарисува. Хвана се, че гледа към Едуард, а не към госпожица Еймс, очаквайки неговата реакция. Това беше смешно, защото не би трябвало да се тревожи как той ще погледне на изкуството ѝ. После се зачуди как ли щеше да възприеме той нейната жанрова картина на две емигрантки.

Не би трябвало да се безпокои. Тя не се безпокоеше, поправи се мислено. Той дори нямаше право да стои в дома ѝ. Защо е дошъл? Да си играе с нея, да я съблазнява? Дали не се е уморил от Хилари? Да не си мисли, че тя лесно ще му падне в ръцете? Защо е дошъл? – Прилича на мене – каза заядливо госпожица Еймс. – Вгледа се в портрета си на платното. – Малко прекалено истинско, не мислиш ли? Не можа ли да го поразкрасиш, а, момиче?

Софи не отговори. Едуард се бе загледал в портрета със свити вежди, после се обърна изведнъж и я погледна внимателно.

– Вие сте много талантлива, госпожице О'Нийл.

Софи стисна плътно челюсти. Ако ги стиснеше още по-силно, можеше да си счупи зъб.

– Благодаря ви, господин Деланза – каза тя сковано.

– Казвахте, че сте пристрастена към изкуството си – продължи Едуард, като я гледаше сякаш омаян. След това отново погледна портрета. – Хванали сте госпожица Еймс много точно.

Софи почувства, че се изчервява, защото портретът беше лишен от страст и тя го знаеше. А той усещаше ли това? Дали коментарът му не беше прикрита критика?

– Човек може да направи същото чрез фотографията... дори нещо по-добро – отсече Софи.

– Е, е, той те хвали, момиче – каза изведнъж госпожица Еймс, но Софи не можеше да не съжали за нейната разпаленост, макар да не беше лишена от известна доза грубост. – Ти си талантива, знаеш ли. Хайде, Дженсън, отнеси го в каретата ми. – Тя погледна към Едуард. – Виждам, че имате една от ония шантави моторни коли, но според мене конете и каретата са били достатъчно добри за родителите ми и са също толкова добри и за мене.

Едуард се усмихна на възрастната дама.

– Миналия ноември бях на една автомобилна изложба в Лондон. Оттогава колите ме държат на въдицата си като планинска пъстърва.

– Хм – каза госпожица Еймс. После намигна. – Вземете я на разходка с колата. Всички млади момичета обичат такива неща, струва ми се.

Сърцето на Софи щеше да изскочи, докато изпращаше госпожица Еймс до вратата. Какво ли си мисли старата дама? И въпреки всичко пред очите ѝ се възправяше, без да го желае, една картина – тя седи на предната седалка на някаква приказна черна кола, а Едуард е до нея с шофьорско кепе и очила. Никога преди не се беше качвала в автомобил и сигурно щеше да умре, без да го е направила. Да си представя себе си в кола и с Едуард Деланза – това си беше чиста проба романтична безсмислица.

Но когато се върна, ужасно ясно осъзна, че е останала насаме с Едуард и трябва да накара пулса си да се забави. Беше излязъл от салона и тя го намери пред картината в коридора, нарисувана преди няколко години.

– И това е ваше, нали?

Беше портрет на Лиза като дете. Софи я беше нарисувала по памет, с помощта на фотографияи.

– Вие навярно сте познавач на изкуството, господин Деланза? – Неловко ѝ стана от тази мисъл, а и от неговото присъствие.

– Едва ли – отпрати ѝ той блестяща усмивка.

– Тогава имате добро око. – Тя изглади несъществуваща гънка на

полата си. Смути се, когато ръката ѝ стана червена. – Страхувам се, че ме заварихте малко negliже.

В усмивката му се прокрадна сладострастие, искрици припламнаха в очите му.

– Не точно, госпожице О'Нийл.

Думите му пробудиха фантазии, които тя беше сигурна, че старателно е избутала в някое ъгълче. Тялото ѝ като че ли се напрегна.

– Защо сте тук? – запита тя дрезгаво.

– Защо според вас съм тук, Софи? – върна ѝ той меко въпроса. Софи почувства как в нея нахлува нежелан копнеж, усети как кръвта пари във вените ѝ. Напомни си, че той е женкар и безпринципен. Наистина ли мисли да я съблазни? Това не беше възможно.

Но по каква ли друга причина може да е дошъл тук – защо иначе ще се обръща към нея с малкото ѝ име с такъв съблазняващ тон? Софи стегна гръбнака си и с това решителността ѝ се върна. Веднъж почти се беше поддала на външността и чара му; този път Нямаше де бъде толкова глупава. Той можеше да прави каквото си иска, да говори каквото си иска, но тя нямаше да губи разума си и щеше напълно да контролира всеки нежелателен копнеж.

– Не мога да си представя защо сте тук, господин Деланза – чу се тя да казва рязко.

– Ами дошъл съм да ви уажвам.

Трапчинките му бяха дълбоки, зъбите извънредно бели и блестящи. Дръзките му сини очи приковаваха нейните.

Въпреки решимостта си Софи усети как неотвратимо попада под въздействието на неговия чар. Магнетизмът му беше непреодолим.

– Господин Деланза, не разбирам – каза тя сковано. – Защо ще идвате да ме уажвате?

– Питате ли другите джентълмени защо идват да ви уажват?

Тя се изчерви, съвсем затруднена.

– Смятам, казала съм ви, че нямам уажори.

Той се вгледа в нея и усмивката му угасна.

– Нима никой не ви идва на гости?

Тя вдигна брадичка.

– Не и джентълмени.

Погледът му бе невярващ. Трапчинките отново се появиха.

– Е, сега е дошъл един – аз.

Тя си пое дъх. Сърцето ѝ още биеше лудо.

– Вие сте светски човек – каза Софи, подбирайки думите си

внимателно.

Беше решена да научи какви са намеренията му. Решена да разреже тази неразбираема загадка веднъж завинаги.

– А аз съм, както виждате, пристрастена, но ексцентрична художничка. И...

Тя не можа да го изкаже. Не можа да изрече истинската причина, поради която той не можеше да я смята за интересна. Очите му потъмняха.

– И какво още?

– Защо ще ме ухажвате? – извика тя, губейки крехкото си самообладание и заедно с него – хладнокръвието си.

Той се навъси.

– Значи сте ексцентрична, така ли? Това е смешно, защото аз не ви намирам ексцентрична. Оригинална, талантлива, да. Но ексцентрична? Не. Чии думи са това, Софи? Ваши или на майка ви?

Софи се ококори.

Той се приближи към нея. Софи отстъпи назад.

– Да не би да забравяте нещо?

Софи облиза устни. Той я бе накарал да се опре на стената. Тя трепереше и беше изплашена... вгледа се в него, мълчейки упорито. Почуди се дали той не би могъл сега да се възползва и да я целуне. После какво щеше да прави тя?

През ума ѝ мина като светкавица мисълта, че тъй като никога никога не я беше целувал, това може и да ѝ хареса.

Очите му бяха станали буреносно сини.

– Не давам пукната пара за това, че имате изкривен глезен, Софи.

Софи не му вярваше.

– Тогава сте единственият.

– Тогава всички останали са просто едни проклетни глупаци.

Софи се взираше в него, ясно осъзнавайки, че телата им са разделени едва от няколко инча разстояние. Тя усещаше топлината му. Нещо по-лошо, усещаше, че и тя самата се сгорещява, и то по такъв начин, както никога преди не се беше чувствала.

– Какво по-точно искате да кажете?

Той вдигна ръка. За един кратък миг, в който сърцето ѝ почти спря, Софи помисли, че ще я докосне. Ръката му като че ли се насочваше към рамото ѝ, после той опря длан на стената, малко отстрани над главата ѝ, и се облегна на нея с цялата си тежест.

– Искам да кажа, че съм дошъл на гости при вас така, както всеки

друг мъж би могъл да дойде. Чистосърдечно и благоприлично. Защото ви намирам интересна. А вие се държите така, сякаш съм прокажен.

– Не съм искала да създавам у вас такова впечатление – каза глухо Софи.

Ръкавът на дрехата му беше толкова близо, че тя усещаше финия син вълнен плат до бузата си. Едуард я погледна втренчено.

– Защо се плашите от мене?

– Не се плаша.

Но се плашеше... о, как се плашеше. *Какво ли ще направи, ако той я целуне?*

Усмивката му се изви. В очите му проблесна горчиво пламъче.

– Предполагам, не бих ви обвинил. Но ви обещавам, Софи, няма да ви нараня. Искам да бъда ваш приятел.

Бе изрекъл последната фраза с мек, съблазнителен шепот. Софи реагира незабавно. Сърцето ѝ заби тройно по-бързо. Не можеше да диша, не можеше дори да преглътне. Какво приятелство, чудеше се тя, има той предвид?

Софи погледна в неговите искрящи сини очи. В главата ѝ изскочи картина – мъж и жена, слети. Мъжът беше Едуард, жената беше самата тя. Навярно думите му носеха някакво по-дълбоко, по-сложно значение. Сюзан сигурно щеше да го изтълкува така. Тя си спомни колко покровителствено се бе държал той с нея на верандата в Нюпорт онази вечер. И не знаеше дали да се успокои, или да се разочарова, ако той сега говори напълно искрено.

Едуард приковаваше погледа ѝ с очи.

– Приятели ли сме, Софи?

Софи потрепери. Знаеше, че той го усеща, защото бузата ѝ докосваше ръката му. И ако се облегнеше само още малко повече на ръката си, коленете им също щяха да се докоснат.

– Софи?

Тя се опита да измисли какво да му отговори. Нямаше начин да избегне клопката на двусмислицата.

– Разбира се, приятели сме, ако това искате. – Тя знаеше, че по лицето ѝ плъзва червенина.

Стори ѝ се удовлетворен. Но следващите му думи наистина я накараха да изгуби почва.

– Ще нарисувате ли нещо за мене?

– Какво?

– Ще нарисувате ли нещо за мене, Софи? – повтори той.

Тя се загледа в него, без да помръдва, а сърцето в гърдите ѝ отново се разтуптя буйно.

– Нарисувайте ми нещо – замоли я той. – Каквото и да е. Каквото ви дойде на ума.

Говореше с такъв тон и по такъв начин, както според Софи го беше правил много пъти преди, с много жени, когато е искал да сграбчи плячката в ръце и да я отнесе в леглото си.

Софи притисна гръб до стената.

– Не. Не мисля. Не. Усмивката му изчезна.

– Защо не?

– Идеята не е добра.

– Защо?

Софи не се чувстваше на себе си. Инстинктът ѝ подсказваше да не удовлетворява молбата му. Може би, защото го намираше така неотразим, може би, защото желаше одобрението му, дори то да няма никакво значение за работата и за успеха ѝ. Тя някак си усещаше, че ако въведе Едуард в света на своето изкуство, това ще бъде твърде опасно – много по-опасно, отколкото това, че сега е тук сама с него или от това, че се съгласи да бъдат приятели.

– Искате твърде много.

– Много? Но нали нарисовахте портрет на госпожица Еймс.

– Не е същото.

– Защо?

Софи не можеше да отговори. Нямахше как да му каже, че госпожица Еймс е симпатична стара вещица, докато той е принцът от мечтите на всяка жена. Че собствената ѝ майка бе настояла за тази поръчка, а не я бе молил един великолепен, застрашителен непознат.

– Много съм заета – каза тя накрая, а езикът ѝ се заплиташе поради факта, че тази истина всъщност бе само едно извинение. – Лекциите и уроците ми отнемат почти всичкото време.

– Разбирам. – Изглеждаше засегнат. Махна ръката си от стената. – Помислих, че тъй като се сприятелихме, бихте могли да отделите малко време... за мене.

Софи замръзна. Ами ако той наистина е само галантен? Ако наистина иска да ѝ бъде приятел? Ако успеят да установят платонично, но топло приятелство? Сърцето на Софи се сви в копнеж. Тя трепна, разбирайки, че не ѝ се иска той да напусне живота ѝ. Че той вече е станал част от нейния свят, независимо че едва-що бе влязъл в него.

– Защо правите така? – прошепна тя.

– Защото така трябва – отговори той меко. Погледът му обаче бе дързък. – Вие имате нужда от мене, Софи. Имате нужда някой да ви разтърси.

Софи можа само да го изгледа продължително. Внезапно и двете му ръце се опряха на стената, точно отстрани над главата ѝ.

– Имате нужда някой да ви разтърси – каза той отново, този път су-рово и изведнъж бедрата му се опряха плътно в нейните. – И то жестоко.

Софи застина на място, усещайки как мускулестите му бедра при-тискат нейната мека плът, усещайки топлината, която плътта му поража-даше в самата нея. Пропадна в блестящите искрящи дълбини на очите му, които бяха започнали да пускат диви пламъци така, както Софи ни-кога досега не беше виждала у никой мъж или жена. Тя облиза устни. Сърцето ѝ биеше диво. Не изглеждаше възможно, но... На Софи ѝ хрумна нелепата мисъл, че той може да я целуне. И ако инстинктът не я подвеждаше, тя щеше да го отблъсне, и то съвсем уверено. Софи се опи-та да подбере думи, с които да го направи, но не успя.

– Аз ще ви разтърся, Софи – прошепна той с хвърлящи огън очи и се наведе още по-близо, докато гърдите му почти опряха до нейните.

Погледите им се срещнаха и между тях припламна нещо – толкова силно, толкова блестящо, че Софи забрави всички предупреждения на Сюзан и всякакви почтени намерения. С цялото си сърце изричаше „да“. Той разбра, устните му се извиха леко и наведе глава. Очакването на не-говата целувка беше най-прекрасният и най-мъчителният момент в жи-вота ѝ.

Тогава Софи забрави всичко. Огън се разли във вените ѝ, изгори ко-жата ѝ, изпълни средоточието между бедрата ѝ, карайки я да усети ново и странно влечение. Тя чу как от устните ѝ се изтръгна меко изхлипване точно преди той с цялата си тежест да се докосне до нея. Софи хлъцна, когато неговата издута, набъбнала мъжественост се опря с цялата си дължина в корема ѝ и тя се парализира.

Устата му докосна нейната. Софи издаде лек звук, нисък стон на желание. Устните му отново докоснаха нейните. Софи сви ръце в юмру-ци, за да не им позволи да сграбчат раменете ѝ. Тялото ѝ туптеше нес-вястно в отговор на деликатното и леко като перо докосване на устните му, на масивната и гореща тежест от слабините му. Обзе я изгарящ коп-неж по него, копнеж да се стопи в ръцете му, докосвайки го навсякъде, да, навсякъде, нуждата да се отпусне на пода и голата ѝ мека плът да се прилепи към пулсиращата му твърдост. Искаше да стене от това,

искаше да пшшка, да вика, искаше да изкрещи: „Да!“ Искаше да извика: „Ела!“ И искаше той да я целува така, както го беше видяла да целува Хилари. Дълбоко, с цяла уста, сякаш пие от купата на нейните устни, като прелюдия към начина, по който щеше да я вземе с великолепно то си мъжествено тяло.

Но не стана така. Вместо това, след един ужасно кратък момент, след невероятно лекото докосване на устните му той застина на място.

Софи държеше очите си затворени. Но дишаше тежко, сякаш бе тичала маратонско разстояние. Впиваше ноктите си в дланите. Тялото ѝ трептеше като опъната тетива на лък.

– Божичко – изшептя той дрезгаво.

Софи се осмели да отвори очи, осмели се да погледне в неговите. И се вцепени от мъжката сласт, която блестеше в тях.

– Божичко! – възкликна той и се дръпна от нея, като почти я блъсна в стената.

Софи не можеше да повярва. Тя се опря на стената, отчаяно търсейки повече въздух, а сърцето ѝ биеше лудо и така силно, че го чуваше. Бавно започна да разбира. Той я бе целунал, но това бе траяло ужасно кратко, навярно не повече от няколко секунди. И тя се бе поддала.

Не, не се бе поддала. Тя се бе държала като развратница, диво и безумно, на ръба на осъществяването на най-дивите си фантазии.

Софи прикри устата си с ръце, нежелани сълзи замъглиха погледа ѝ. Господи божичко!

– По дяволите! – изрече той.

Бе отишъл на другия край на стаята, далече от нея и сега стоеше с гръб към нея, прокарвайки неспирно ръка през косата си.

Накрая се обърна. Разделяше ги цяла стая. Усмихна ѝ се. Усмивката му не беше толкова самонадеяна, по-скоро несигурна.

– Май наистина искам тази картина – пошегува се той.

Софи не отговори, защото не можеше да говори. Но ако една картина би го накарала да си отиде, да пощади девствеността и здравия ѝ разум непокътнати, е, значи може да я получи. *Може ли?*

– Софи? Добре ли сте? – Той вече не се усмихваше.

Тя се запита дали той вижда колко е разстроена сега. Софи се насили да изправи гръб и да се усмихне широко – надявайки се с всички сили той да не забележи колко са влажни очите ѝ, да не е усетил безумната реакция на нейното жадно и копнеещо тяло спрямо неговото агресивно тяло.

– Да, добре съм.

Усмивката му изглеждаше принудена.

– Съжалявам. – Той се поколеба. – Вие сте много симпатична, Софи, и аз... аз се забравих. Ще приемете ли извинението ми?

– Няма за какво да се извинявате – каза Софи, опитвайки се да разбере какво иска да каже. Усещаше, че устата и трепери. И се учуди въпреки болезненото сътресение. Наистина ли я намира симпатична? Защо иначе ще я целуне? Но тя е обикновена... и куца.

– Наистина, господин Деланза – прибави Софи, преглъщайки трудно.

– Отново сте твърде снизходителна – измърмори той, а очите му не се отделяха от нея.

Софи не можеше да понесе това така интимно преплитане на погледите и сведе очи към пода. Всичките ѝ мускули се вцепениха, когато усети, че той се приближава към нея. Когато погледна нагоре, той се бе спрял, явно внимавайки помежду им да остане достатъчно безопасно разстояние.

– Да не би да съм застрашил нашето приятелство?

Тя се поколеба, после реши да бъде дръзка.

– Не знам. Вие така ли мислите?

– Ако съм го застрашил, ще ви се реванширам – закле се той веднага, стиснал твърдо челюсти. – Обещавам ви, Софи О'Нийл.

Не можеше да е неискрен. Софи отговори от дъното на душата си.

– Оставаме си приятели.

Той се усмихна облекчен.

– Това означава ли, че ще получа картина?

Тя не послуша предупредителния глас вътре в себе си.

– Да.

– Какво ще нарисувате?

– Не знам.

Той каза:

– Аз знам какво искам.

– Вие... знаете ли?

Гласът ѝ пресипна. Защото отново си представи, че е в ръцете му и чувстваше всеки инч от интригуващото му мъжко тяло така, сякаш наистина беше в прегръдките му.

– Искам ваш портрет.

Софи се засмя нервно.

– Все още се опитвате да ме разтърсите, нали?

– Един автопортрет ще ви разтърси ли?

– Аз не правя автопортрети.

Той се вгледа в нея.

– Тогава направете един за мене.

– Не. – Тя скръсти ръце, почти прегръщайки раменете си. – Това е невъзможно.

– Защо! Защо не правите автопортрети?

Погледът на Софи започна да блуждае.

– Можете да получите нещо друго... но не автопортрет.

След кратка пауза той кимна.

– Знам кога да се призная за победен. – После се приближи бързо до нея и взе ръката ѝ, вдигна я, но не я целуна. – Закъснявам. – Усмихна се. – Надявам се скоро пак да ви видя.

Софи издърпа ръката си, усещайки, че е останала без дъх, като се надяваше той да не забележи това.

– Ще ми трябва известно време, за да направя маслена картина, ако предпочитате това.

– Вие сте художникът; вие можете да избирате средствата, както и обекта.

Софи кимна, стисна пръсти и го изпрати към вратата. Чак след като той си отиде, тя осъзна, че трябваше и тя да изкопчи нещо от него. В замяна на картината трябваше да поиска той да ѝ позира.

Той стоеше с гръб към Сентръл парк, загледан в пететажната къща с петдесет и осем стаи пред себе си. Ръцете му бяха пхнати в джобовите на бежовите панталони, съкрушаваща сърцата сламена шапка закриваше загорялото му лице от слънчевите лъчи. И от всеки, който можеше да мине наблизо и да го погледне. Нямахше особена вероятност някой да го познае, но той не искаше да рискува.

Време беше да тръгва. Обърна се много нерешително и тръгна бавно по Пето авеню. Беше получил това, за което бе дошъл, макар че се бе наложило да чака цял ден.

Беше чакал цял ден да я зърне. Само да зърне скъпата си дъщеря. Това бе манна небесна за изжаднялата му душа.

8

Едуард спря лъскавия си черен пакард пред хотел „Савой“ на юго-източния ъгъл на Петдесет и пета улица и Пето авеню. Пред него имаше

една двуколка и една карета, от които слизаха пътници, и при звука от мотора на пакарда впрегнатите коне силно се задърпаха. Едуард намали газта, очаквайки да му дойде редът, за да спре пред гранитното стълбище на хотела. Конете, впрегнати в откритата двуколка, най-накрая се успокоиха.

Той стисна обвития с кожа волан и се загледа право пред себе си, без да вижда. Не можеше да повярва какво беше направил – и какво беше искал да направи.

За миг бе забравил всякакви правила на приличието. Бе забравил намеренията си. Бе забравил, че Софи е твърде млада и твърде невинна за него. Мислеше само как да я целуне и макар и за миг, предположи, че е трябвало да го направи. Как се бе случило така?

Вярно, че Софи беше очарователна с огромния си хлабав кок и дрехите, оплескани с бои. Без съмнение беше достатъчно хубава, за да събуди интереса на един мъж. Но със сигурност не и на мъж като него, свикнал на много по-красиви и много по-пищни жени, мъж, чийто единствен интерес към жените се основаваше на взаимното плътско удоволствие.

Но привличане съществуваше. Само че това нямаше никакъв смисъл. Или пък имаше? Никога преди не бе срещал жена като нея. Беше толкова освежително оригинална и толкова потресаващо уникална. Без съмнение бе талантилива и отдадена на изкуството си. Талантът ѝ само стигаше, за да събуди любопитството на някой мъж, но изкуството ѝ някак си го смущаваше. Беше му казала, че е пристрастена към изкуството си, но той не бе видял никаква страст в портретите на госпожица Еймс и Лиза. Не вярваше, че тя не е способна на страст. Всяка жена, която заявяваше, че амбицията ѝ е да се издържа от продажбата на своите картини и да остане неомъжена, явно бе способна на доста неща. Да, Едуард бе заинтригуван от нейната оригиналност и независимост, от противоречията, които по-скоро долавяше, отколкото виждаше у нея. Той беше сигурен, че под спокойната повърхност, която обичаше да представя пред хората, у Софи О'Нийл се крие много повече, отколкото някой би могъл да предположи.

Нямаше съмнение, че това момиче се нуждае от разтърсване, помисли си съвсем сериозно Едуард. Но можеше ли той действително да я спаси от самата нея? Можеше ли да отприщи вулкан в нейния малък свят, можеше ли да я накара да забрави, че някога се е самоопределяла

като ексцентричка или инвалид? Да я накара да осъзнае колко е необикновена? Да ѝ покаже всичко, което животът би могъл да ѝ предложи, да изрови страстта от нея, да я накара да поиска да живее така, както трябва да живее една жена... без да я съсипе? Тази мисъл го стресна. Досега намеренията на Едуард не включваха каквато и да било плътска любов. Представи си как я целува така, както мъж би трябвало да целува жена. Ако можеше да я целуне и после да си тръгне, в това нямаше да има нищо нередно, фактически в живота на Софи О'Нийл липсваха именно няколко горещи целувки. Това щеше силно да я разтърси, точно така, да я накара да пожелае да живее като всяка друга жена.

Щеше ли да посмее? Едуард беше опитен, когато ставаше дума за съблазняване, но никога преди не се бе занимавал с игри, които не дават задоволяващ завършек за двете страни. Запита се дали притежава самообладанието, необходимо за подобен род игри. Можеше ли да следва собствените си правила, правила, които никога преди не му се бе налагало да следва.

Когато каретата пред него си замина, Едуард включи двигателя и се придвижи напред. Слизайки, почувства как се въодушевява при мисълта за следващата си среща със Софи. Ако не се познаваше така добре, щеше да си помисли, че е хлътнал по нея. Но за мъж като него самата тази мисъл беше смешна.

Едуард се изкачи по покритите с червен килим стъпала на „Савой“, докато в същото време портиерът в своята червена ливрея отваряше стъклената врата пред него и му се кланяше. Едуард кимна, мисълта му работеше на пълни обороти. Ако трябваше да направи така, че Софи да започне да се радва на живота, значи им предстоеше двамата заедно да опитат много забавления. Бързо прекоси разкошното, застлано с мрамор, фоайе. Може да започнат с разходка с колата и обяд в „Делмонико“.

Заставайки пред рецепцията за пощата си, той забеляза един висок загорял мъж, който се обърна да го погледне. Едуард помисли, че може би го познава, но с един поглед се увери, че мъжът му е съвсем неизвестен. Когато се обърна, ровейки в писмата, които му бе подал чиновникът, някой, застанал до него, го бутна. Писмата се разпиляха по пода.

– Извинявай, приятел – каза мъжът с дрезгав, ленив глас. – Нека ти помогна.

Едуард погледна високия загорял мъж, който преди малко го бе загледал, а сега се навеждаше да събере писмата му. Мъжът се изправи, бе висок колкото Едуард, но с петнадесетина години по-възрастен. Устата

му се изви в усмивка, но необикновените му очи гледаха пронизително.

Едуард го загледа за миг. Познаваше тези очи. Те не можеха да се забравят.

– Познавам ли ви?

Мъжът се усмихна.

– Не мисля.

Едуард бе сигурен, че е виждал някъде очите на мъжа, че някъде е срещал вече този поглед. Знаеше и кога е станал жертва на нарочно блъскане. И на свой ред се усмихна:

– Благодаря, сър.

Запита се дали мъжът не е откраднал някое от писмата му и понеже не успя да ги прегледа, не можеше да разбере. Почуди се какво ли може да иска този мъж от неговата поща. Очакваше съобщение от компанията „Де Беерс“, големия минен консорциум в Южна Африка, а всичко друго нямаше значение. Може би този мъж иска неговата мина, също както и „Де Беерс“.

– Надявам се да не съм ви попречил с нещо – подхвърли мъжът с хладен поглед и сух глас. Последва очарователна усмивка, за която Едуард бе сигурен, че е фалшива. После непознатият се обърна и се отдалечи.

Едуард загледа след него, питайки се кой, по дяволите, е той и какво, по дяволите, иска... и откъде го познава. Ужасно се смути.

* * *

Джейк О'Нийл мина през една стая, после през още една, след това през още една и още една. Вървеше през цялата чисто нова къща. Стъпките му отекваха по мраморните подове и във високия таван на вестибюла. След като обходи първия етаж, отиде на втория, после на третия и след това на четвъртия. В стаите за прислугата той спря пред един прозорец. Река Хъдзън блестеше далече долу като гъвкава черна змия в светлата лунна нощ.

Единствената стая, в която не бе влязъл, беше детската.

Докато обикаляше, забелязваше всеки мебел, всяко парцалче, всяка картина. Забеляза цвета на стените, тапициериите на столовете и диваните, покривките на леглата драпериите, аплиците и полилеите. Огледа всеки корниз и всяка гипсова украса.

Никой не би разбрал от безстрастното му изражение дали е доволен. Ако беше доволен, никой не би могъл да разбере. Защото беше сам.

Джейк слезе по стълбите със същата уверена крачка внимателно

контролирайки стъпките си. По загорялото му и обветрено лице все още не можеха да се прочетат никакви емоции. Стъпките му отново отекнаха докато прекосяваше фойето. Влезе в стаята която си бе определил за библиотека. Беше облицована с тъмна ламперия, но изглеждаше още по-тъмна заради виненочервения турски килим на пода; двете стени бяха отрупани с лавици с книги, плочата над камината беше от сив гранит. Не гореше огън. Стаята бе неосветена с изключение на малката лампа на голямото му бюро в стил „чипъндейл“ и беше някак си студена, стерилна.

Той я прекоси, без да се забави. Спря само да си налее чаша от финото шотландско уиски, което можеше да купи с парите си, и го глътна на една глътка после си наля второ. Отиде до големия зелен диван, който поддаде под тежестта му. Парливото уиски вътре в него не можеше да намали потиснатостта му. Тя го стягаше през гърдите.

Джейк затвори очи и дългите му мускулисти крака се изпънаха напред, а лицето му се сгърчи от болка, която не беше физическа. Издаде звук – нещо средно между въздишка и изхлипване.

Беше сам в огромната си къща за три милиона долара сам, дори без нито един слуга – но той искаше да е така. Беше живял сам толкова дълго време, че сега познаваше само това съществуване.

Наистина сега, когато се бе върнал, когато къщата му най-накрая бе готова щеше да му трябва армия от прислужници. Предполагаше, че още утре трябва да си наеме секретарка.

Дали слугите щяха да бъдат удобство?

И той го чу. Мил детски смях. Отекващ в коридора отвън.

Джейк застина не смеейки да отвори очи, вслушвайки се внимателно, за да чуе този звук, който му бе толкова скъп – звук, който не бе чувал от четиринадесет години, – звук, който никога вече нямаше да чуе. Но той само си го бе въобразил, залутан в този мавзолей, който бе нарекъл дом; само си го бе въобразил в несекващата си тъга. Не за първи път се вслушваше и като награда дочуваше сладкия й смях, знаеше, че няма да е и за последен път. Защото Джейк си позволяваше да фантазира... защото само това му бе останало.

И само за миг се запита дали не полудява.

И преди му се бе случвало това ужасно нещо – когато лежеше в затвора.

Но дори да полудяваше, не можеше да отхвърли спомените си, не можеше. Тъкмо тези спомени го бяха крепили, бяха му помогнали да остане жив и донякъде с разума си през двете години, докато бе в затвора,

преди да успее да избяга.

Затворил очи, той се ослушваше за смеха ѝ и отново го чуваше. Едва дишаше. Чуваше стъпките ѝ, докато тя се приближаваше, тичайки, към вратата. Русата ѝ коса се развяваше, втурна се към него с розови, зачервени бузи. Колко красива беше тя, колко мила, колко съвършена!

– Татко, татко! – викаше тя с протегнати ръце.

Той почти се усмихна, макар отдавна да бе забравил как се прави.

А пък и нямаше за какво да се усмихва, особено мъж на трийсет и осем години, чието единствено удовлетворение идваше от въображението му, от сърцераздирателните спомени от миналото.

Софи. Господи, колко му липсваше. Понякога, в дни като този, той едва понасяше това. Не беше сигурен, че връщането му в Ню Йорк с намерението да живее тук след всичките тези години е добра идея, а съмнението му нямаше нищо общо със страха да не би властите да го открият. Джейк О'Нийл беше умрял и погребан, жертва на престрелка с полицията, която бе превърнала едно магазинче в пламтящ ад. Другарят му в бягството бе застрелян, а Джейк не си спомняше да си бяха казвали един на друг как се казват, преди пламналите стени да се бяха срутили върху тях. Но си спомняше репортажите в лондонските вестници на следващия ден. Дори бе отишъл на това кратко, самотно погребение, и за да оплаче младежа, който бе загинал вместо него, и тъжно да се поздрави – защото Джейк О'Нийл никога нямаше да възкръсне.

Сега беше Джейк Райън, уважаван международен бизнесмен. Беше спечелил първото си състояние със строежи в Ню Йорк, второто в Ирландия със строежи и с нещо по-опасно – предприемачество. Висша ирония на съдбата би било на Ирландия да се приписва каквото и да било участие в този успех. Когато бе избягал от родината си като младо, внезапно озовало се без дом момче, укриващо се от британските власти заради престъпления, които бе извършило в изблик на тъга и отмъстителност, никога не си бе помислял, че е възможно да се върне.

После го бе връхлетяла огромна тъга при мисълта, че трябва завинаги да напусне Изумрудения остров. Не можеше да си представи, че един ден ще се върне и ще усети още по-голяма тъга, защото бе принуден да остави дъщеря си и жена си в Америка.

Софи. Господи. Колко обичаше скъпото си дете. Колко трудно му беше да е близо до нея, да я вижда, но да не може да се приближи и да говори с нея, да я докосне, да я прегърне.

Джейк стисна твърдо очертаната си челюст. Стана и отиде до бюрото, където стоеше една празна сребърна рамка от „Тифани“. Някой ден

ще намери нейна снимка и ще я сложи в рамката, ще я държи винаги със себе си.

Джейк разтърка овлажнелите си бузи и вдигна телефонната слушалка. Операторът отговори веднага. Джейк каза номера, с който искаше да говори. След миг чу отсреща детския глас на Лу Ан и почти щеше да затвори, без да каже и дума. Но не можеше да изкара още една нощ сам.

След като Лу Ан се съгласи да дойде, той затвори и се загледа невидящо в тъмнокафявите стени, които го обграждаха. Само да можеше да излезе, да се разкрие... поне на Софи.

Но не можеше. Софи нямаше да иска да се види с баща си, с мъжа, който официално бе осъден като убиец и предател. Ако се приближеше до нея, тя щеше да избяга с писък, като всяка възпитана млада дама. Може би шокът от известието, че е жив, щеше да ѝ дойде в повече. Пет пари не даваше за Сюзан, едва ли и за себе си, но последното, което би искал да направи, беше да нарани Софи. Сега тя имаше най-хубавия свят, беше богата и уважавана, не и трябваше никакъв парий.

Софи отстъпи колкото можеше назад, докато гърбът ѝ се опря в стената на ателието. Едуард ѝ се усмихваше от другия край на слабо осветената стая с дяволската си усмивка, с многозначителен, съблазнителен, сексуален... греховен поглед. От платното.

Софи осъзна, че е обхванала раменете си с ръце. През двата широки прозореца на ателието тя виждаше как небето отвън посивява, докато зората се прокрадваше на пръсти над града и по-специално над огромната градина отатък. Не беше мигнала цялата нощ. Беше рисувала като несвястна. Беше рисувала, рисувала, не бе спряла дори за да поспи, да хапне или да пийне. Сега той се вираше в нея от дъното на малкото ателие, дързък, трептящ и някак си жив. Софи изведнъж се свлече на пода.

Беше изтощена. Вдигна треперещите си ръце към устата, съзнавайки, че това е най-добрата картина, която някога е рисувала. Едуард вървеше с небрежна грация на фона на пясъка и небето, образец на всекидневна елегантност, с ръце в джобовете на светлите панталони, с разкопчано бяло сако, изместена вратовръзка, поглеждайки леко през рамо към нея. За разлика от жанровата картина на двете емигрантки тя бе избрала светла, но изненадваща палитра, в която преобладаваха лавандуловото и бледожълтото. Също като в жанровата картина бе оставила фона нефокусиран и неуточнен; фигурата на Едуард беше по-детайлизирана, а

лицето му изпъкваше с яркостта си.

Тя сви колене до гърдите си и се загледа. Той беше върхът на дръзката елегантност, на самоуверената мъжественост, на мъжката чувственост. Беше го хванала идеално, и знаеше това.

Погледът му се впиваше в нейния, изпълнен с обещания, които тя не разбираше докрай. Господи божичко, колко искаше да разбере до дъно това обещание! Той никога не я бе привличал по-силно, сега чарът му бе неустоим.

Софи въздъхна високо и пресежливо. Разбира се, луда е, че мисли по този начин. Когато денят просветлее и слънцето се издигне по-високо, лудостта ѝ сигурно ще отmine. Обещанието, което Едуард даваше на нея или на всяка друга жена, беше чисто и просто унищожително, нищо друго. Но Софи потрепери, представяйки си прекалено ясно колко приятно би било това прегрешение.

Софи си спомни колко греховно плътски се бе държал той с Хилари, помисли колко горещо и настоятелно устата му искаше нейните целувки. Топлина плъзна по бузите ѝ и те пламнаха, когато си припомни начина, по който бе проникнал в Хилари, но и сега не можеше да се възпре, както по-рано не бе могла да се въздържи да не го нарисува. Само да забравеше какво бе видяла онзи ден на плажа.

Само да можеше да забрави докосването на устата му върху нейната, електрическото усещане за неговата силна ерекция, която се търкаше в полите ѝ.

Софи обгърна раменете си с длани. Макар да бе капнала от това, че бе работила през цялата нощ в трескава възбуда, нямаше да може да заспи. Тялото ѝ никога не бе пулсирало така живо. Всеки нерв като че ли бе изпънат и трептящ, очаквайки нещо, което Софи не знаеше какво е. Но тя беше достатъчно жена, за да разбере, че е заплетена в паяжината на желанието – желание, което несъмнено никога нямаше да се сбъдне.

О, господи. Софи почти щеше да се разплаче. Как бе стигнала до това ужасно положение? До неотдавна бе безразлична към мъжете, към страстта, към света, който съществуваше извън работата ѝ. До неотдавна тя не знаеше, че съществува Едуард Деланза. Но вчера той я бе целунал; тази нощ тя бе будувала, за да го нарисува. И не се съмняваше, че това платно ще е само първото от много такива.

Софи си спомни за твърдението му, че са приятели. Не беше толкова наивна, за да не знае, че понякога мъжете наричат любовниците си приятелки. А и той я бе целунал. Права ли беше Сюзан? Дали той иска да я похити, да я съблазни? Да я направи своя любовница?

Тя затвори очи и рязко изпусна дъха си. Въпросът, който цяла нощ бе избягвала, се изправи застрашително пред нея, без да може да го отсрани. Ако това бе целта му, тя щеше ли да посмее да му стане любовница?

Софи седеше на предната площадка с госпожа Гутенбърг, отпуснала гръб. Бе прекалено уморена, за да работи повече през този ден. Изобщо не беше спала. Но след като призори бе довършила портрета на Едуард, бе толкова въодушевена, че реши да прекоси града и да се върне към жанровата си картина – за голямо съжаление на Билингс. Имаше една седмица да довърши платното, преди семейството ѝ да се върне от Нюпорт за началото на есенния сезон, и много добре знаеше, че времето не чака.

Софи застина на място. Най-напред чу аутомобила. Чу ръмженето на двигателя и виенето на гумите. Отвори широко очи. Иззад ъгъла хвърчеше огромна черна машина. Шофьорът надуваше клаксон и пешеходците отскачаха от пътя на този луд. Конете се задърпаха. Спирачките изскърцаха и колата спря точно зад каретата на Ралстънови. Предните колела се качиха на тротоара.

Софи не помръдна, докато Едуард изскачаше от колата, без да благоволит да използва вратата. Не бе облечен за шофиране – нямаше нито яке, нито шапка, нито очила. Спря, когато я забеляза да седи на площадката с изморено и сурово изражение. И побърза към нея.

– Не мога да повярвам, че сте дошли да рисувате тук.

Софи си пое дъх, не толкова като реакция на гнева му – защото той кипеше от гняв, – а като реакция спрямо него. Беше облечен както тогава на плажа – точно както го беше нарисувала, – в светло, измачкано ленено сако и малко по-тъмни, но също измачкани ленени панталони. Вратовръзката му бе накриво, вятърът развяваше гъстата му черна коса. Беше толкова мъжествен, че Софи не можеше да го гледа, без да почувства дълбока, тъмна реакция вътре в тялото си.

Тя чу как госпожа Гутенбърг хлъцна до нея:

– Кой е тоя?

Едуард я повика с пръст.

– Елате тук, Софи.

Гневът го правеше привлекателен и възбуждащ. Софи никога преди това не се бе сблъсквала с гнева на някой мъж. Стана с широко отворени очи, като марионетка на връвчицата си. Той отново я повика с пръст и Софи се видя как върви към него с биешо до пръсване сърце.

Спря пред него.

– Какво правите тук?

– Не трябва ли аз да ви попитам същото?

И тогава Софи разбра, че са я хванали, разкрили са я.

– Рисувам – каза тя, представяйки си най-лошото. Едуард ще каже на Сюзан за непослушанието ѝ и Сюзан ще се ядоса. – Как ме намерихте?

– Има цял град, където да рисувате – каза Едуард, избягвайки въпроса ѝ, а синият му поглед не изпускаше нейния. – Но, божичко, Софи, трябваше ли да изберете подобно място?

Тя автоматично изправи гръб.

– Нищо му няма на мястото.

Автомобилът му вече бе привлякъл тълпа, в която повечето бяха наематели на съседните жилища и търговци от улицата. Момченца припкаха около него с викове и възклицания.

– Нищо ли? – Тонът му бе суров. – Това е квартал с жилища под наем, Софи, и знам, че го знаете.

– Разбира се, че знам. Точно затова съм тук. – Тя му се усмихна приятно. – Не вярвам, че това е ваша работа, господин Деланза.

Той отвори широко очи. Софи се учуди на себе си Никога преди не бе спорила с мъж – още повече с такъв, дяволски красив.

– Направих го своя работа – каза той, приковавайки я с поглед.

Софи не можеше да отмести очи. Самите думи, сладният му тон, дръзкият му син поглед, всичко това се стовари като гръм върху нея. Софи стана яркочервена, не можеше да диша. И разбра, че Сюзан е права. Той искаше да я направи своя любовница. Искаше да я вкара в леглото си. Възнамеряваше да я съблазни.

Софи разбра това и не можа да реагира. Само го гледаше.

Накрая Едуард въздъхна. Погледът му се спря върху статива ѝ, който стоеше с лице към тях. Хвърли дълъг загадъчен поглед към Софи и се приближи към него.

Погледна я оттам, където бе застанал, пред платното, между тях беше стативът.

– Това е много по-различно от портрета на госпожица Еймс.

– Да.

Погледът му се спусна към платното.

Софи притисна ръце до разтуптяното си сърце.

– Харесва ли ви?

Той вдигна очи.

– Да, харесва ми. Много ми харесва.

Но погледът му бе някак озадачен, смутен. Леко смръщи вежди.

– Какво има? – запита тя, не можейки да повярва, че той наистина харесва картината.

– Зле съм ви преценил – каза той.

Софи замръзна, не беше сигурна дали думите му са комплимент, или критика.

Той се отдръпна от платното и се приближи към нея.

– Вчера сметнах работата ви за талантива, точна. Но ми се стори, че липсва нещо.

Софи не отговори, очите ѝ не можеха да се откъснат от неговите.

– Сега със сигурност знам какво липсва. – Погледът му припламна. Той махна с ръка към статива. – Защото то е тук.

Софи прошепна:

– Какво?

Той отвърна с твърда усмивка:

– Сила. Страст. Това е силно, Софи. Гледам тези жени на площадката и това ме кара да се просълзя.

Софи не можеше да каже нито дума.

– Никога вече не ми казвайте, че сте ексцентрична – изрече той сурово, – защото не сте. Вие сте изключителна.

Сърцето на Софи заби до пръсване. Сълзи потекоха по бузите ѝ.

– Не. Не съм. Преувеличавате – прошепна тя.

Животът ѝ сякаш принадлежеше на някой друг, сякаш се превръщаше във вълшебен сън.

Той я погледна строго и отмина отрицанието ѝ.

– Сюзан знае ли, че рисувате такива неща? – запита изведнъж Едуард.

Софи започна да си възвръща самообладанието.

– Не. Тя няма да ги хареса. Няма да ги разбере.

– Права сте – каза той. – Да върви по дяволите.

Софи прехапа устни. Твърде много си позволява.

Очите на Едуард изведнъж се разшириха, внезапно стреснати.

– Нямате разрешение да идвате тук, нали?

Софи не се поколеба.

– Разбира се, че нямам. – Тя потърси погледа му. – Ще ѝ кажете ли?

– Не.

Изпълни я облекчение.

– Благодаря.

Внезапно той вдигна глава и погледът му я прикова. Сините му очи

светнаха.

– Господи. Задължена сте ми... ще си го отбележа.

Софи застина, усещайки какво ще последва. Господи, сега ще го направи! Той се приближи плътно до нея и тя отвори широко очи, когато той вдигна брадичката ѝ и я задържа в дългите си пръсти. Тя не можеше да повярва, бе на ръба на припадък. Той щеше да я целуне сега, пред хората, на улицата, посред бял ден. Щеше ли да я целуне също толкова горещо и всеотдайно, както бе целувал Хилари?

И Софи осъзна, че съвсем погрешно го е разбрала.

Защото той не я целуна. Нямаше намерение да я съблазнява, не сега, не тук Само задържа брадичката ѝ и каза много меко, с искрящ от решителност син поглед:

– Искам да видя останалите ви работи, Софи. Ще ми ги покажете ли?

9

Едуард последва Софи в къщата. Тя не каза нищо. Вървеше с изправени рамене и вдигната глава. Той чуваше дишането ѝ – леко, неравно. Подозираше, че е уплашена.

Искаше да я успокои, но той самият се страхуваше, че тя може да се откаже от поканата си, ако започнат да я обсъждат, затова замълча. Вместо да я следва, той избърза и застана пред нея, взирайки се в изопнатото ѝ лице.

Те спряха в края на коридора. Тя отвори вратата, но не влезе вътре. Бледа и напрегната, тя вдигна твърд поглед към него. Едуард ѝ се усмихна окуражаващо. Тя не отвърна на усмивката му.

– Влезте – каза тя. – Ако все още искате.

Едуард влезе в просторна стая. На отсрещната страна имаше два огромни прозореца и отворена врата, която водеше към друга част от ателието. На стените висяха няколко платна.

Той влезе бързо вътре, зареял поглед към картините. Особено го привлече един красив портрет на Лиза във въздушна бална рокля с широки поли, нарисувана меко и романтично, с пастелни, светли тонове. Тюлените поли, все едно на рокля на балерина, бяха нарисувани с такива интересни ефекти, че на Едуард му се стори, че още малко, ще зашумяват и ще излязат от картината.

Спря пред един натюрморт с ярки червени и пурпурни цветя.

Картината беше съвсем различна от портрета на Лиза, както денят се различава от нощта. Софи бе използвала драматична, почти сурова палитра, преобладаващо червена и много тъмна, беше нанасяла шрихите енергично и явно, а фонът оставаше в нефокусирана сянка. Едуард бе поразен. Тези платна не бяха трагични като маслената картина с емигрантките, но бяха нарисувани със страст и бяха също толкова силни. Всичките ѝ творби извънредно много се различаваха от обикновения начин на рисуване, а ефектът от тях беше далеч по-мошен и по-красив.

Още в първия миг той бе усетил, че под сериозната ѝ външност се крие нещо повече. Софи бе способна на дързост, блясък и оригиналност, на сила и страст – и повече не биваше да крие изкуството си или себе си от света. Едуард беше сигурен в това, както в нищо друго досега.

Обърна се и я погледна, дълбоко замислен. Какви други тайни се криеха зад фасадата ѝ на обикновено момиче? Защото сега той виждаше само скромната ѝ външност. Пулсът му се ускори при интригуващата мисъл, че тя вероятно би могла да бъде също толкова страстна и в леглото, както в ателието.

– Какво мислите? – прошепна тя, поруменяла.

– Удивлявате ме, Софи. – Той знаеше, че продължава да се визира напрегнато, но нищо не можеше да направи.

Не можеше и да се опита да се усмихне.

Тя беше сериозна и напрегната, погледът ѝ бе втрепен в него.

– Вие не харесвате работата ми – каза тя дрезгаво, но решително.

Едуард констатира, че тя не го е разбрала. Опита се да подбере думите грижливо, погледът му отново пробяга по платната. Едуард замръзна отново, потресен от друга нейна картина, по-малка, която преди не бе забелязал достатъчно добре. Беше портрет на млад мъж, нарисован с класическа прецизност. Можеше да мине за фотография, ако не беше цветна. Мъжът със златистокестенява коса седеше на стол, гледайки право в зрителя. Едуард се смути. Познаваше този човек.

– Софи... кой е тоя?

– Баща ми, каквото си го спомням, преди да умре преди много години.

Едуард се приближи и се загледа в красивия мъж със златисти очи. Сърцето му внезапно подскочи. Господи! Би се заклел, че същият този мъж вчера се блъсна в него в „Савой“, когато си вземаше пощата – същият мъж, но с дванадесетина години по-млад!

Но това не беше възможно, нали?

– Софи, кога умря баща ви?

Тя трепна.

– Загина в пожар.

– Идентифицираха ли го?

Тя не мигна.

– Искате да кажете, тялото му?

– Извинете. Да.

Тя кимна.

– Бил е... неразпознаваем, но... той беше в затвора. Имаше специална плочка с името. Тя беше... непокътната.

– Разбирам. – На Едуард му хрумна още нещо. – Сам ли е бил в пожара?

Софи поклати отрицателно глава.

– Предполагам, че сте чули слуховете. Не им вярвайте, Едуард. Баща ми беше голям човек Загубил майка си и сестра си в пожар в селото, подпален от британски войници, когато бил момче... а момчетата не разсъждават ясно. Търсел отмъщение. Подпалил военен лагер. За нещастие загинал един войник и Джейк трябвало да бяга от Ирландия. – Тя стисна челюсти. Носът ѝ бе леко почервенял. – Е, и дошъл в Ню Йорк Там срещнал майка ми и се оженили.

Софи замлъкна и стисна полите на роклята си. Като видя, че тя няма намерение да довърши историята, Едуард леко я подтикна:

– Какво се случи?

– Той преуспял тук Започнал като обикновен работник, но скоро станал строителен предприемач. Сюзан естествено била от висшето общество. Той построил за нея... м-м... хубава къща на Ривърсайд Драйв. Скоро започнали да се движат из висшите кръгове. Било случайност, ужасна случайност, но веднъж един англичанин, пенсиониран офицер, който бил в оня лагер тогава, го познал на едно светско събиране. Не само го познал, но лорд Карингтън казал името му. Баща ми не си бил сменил името, много глупаво от негова страна, но не мислел, че миналото ще го хване точно в Ню Йорк.

– Наистина невероятно съвпадение – съгласи се Едуард и посегна да докосне ръката ѝ, леко, успокояващо. – Баща ви сигурно е изглеждал съвсем различно, тогава е бил по-възрастен.

– Бил е на двайсет и четири години, а аз бях почти на шест. Разбирате ли, той е бил момче, когато е срещнал Сюзан и се оженил за нея.

– Съжалявам, Софи – каза меко Едуард и взе ръката ѝ.

За миг тя му позволи да я задържи, но след това я издърпа.

– Бях на шест години, но не можах да забравя деня, когато той се

сбогува. – Софи се насили да се усмихне. – Бях съсипана. Не мога да си спомня какво ми каза, сигурно е казал, че може и да не се върне, но аз някак си го знаех. Децата според мене са невероятно прозорливи.

Едуард кимна сериозно и със съчувствие.

– След по-малко от година го хванаха и скоро след това бил екстрадиран във Великобритания и затворен там – заради онова единствено престъпление на осиротяло момче. След две години затвор избягал заедно с още един мъж, само за да загине в пожар.

– Съжалявам – повтори Едуард. – Какво станало с другия мъж?

– Не го открили.

И тогава Едуард разбра. Разбра. Обърна се и погледна портрета на Джейк О'Нийл. Ах, ти, кучи сине, помисли си с възхищение, примесено с гняв. Жив си, и се криеш, нали? Не искаш ли да видиш отново дъщеря си? Как можеш да стоиш далече от нея? И защо се блъсна в мене оня ден?

Джейк О'Нийл го гледаше с надменните си и подигравателни златисти очи.

– Едуард?

Той се обърна и видя, че кехлибарените очи на Софи бяха огромни и лицето ѝ бледо.

– Добре ли сте? – запита той. – Не исках да засягам болезнена тема.

– Винаги ще ми липсва – каза тя протичко.

Едуард инстинктивно усети, че ще открие Джейк О'Нийл и ще накара това копеле да се върне при дъщеря си. Изведнъж това му се стори по-важно от всичко друго. После му хрумна нещо. Джейк О'Нийл е жив... но Сюзан се е омъжила повторно. Обърна се и погледна към Софи, която го наблюдаваше, и се опита да си представи скандала, който би предизвикала появата на Джейк пред обществото. Трепна, защото не беше необходимо да е вълшебник, за да знае, че това ще засегне много хора. Затова ли Джейк бе останал мъртъв и погребан през всичките тези години? Може би не даваше и пукната пара за жена си и дъщеря си. А може би прекалено много се безпокоеше за тях. Във всеки случай Едуард реши да разбере.

– Едуард? – каза тя с нисък и нерешителен глас. – Какво точно мислите за моята работа?

Едуард взе ръката ѝ и я накара да застане заедно с него пред картината с цветята. Погледна към трептящия натюрморт.

– Тази ми харесва най-много. Не знам как някой може да направи едни обикновени цветя толкова вълнуващи.

– Сюзан ги видя през май – каза Софи бавно, а бузите ѝ леко почервенияха. – Каза, че дори не приличат на цветя. Всяко петгодишно дете можело да рисува такива.

Едуард трепна.

– Не мога да повярвам, че е казала така.

Софи го гледаше с напрежение.

– Не сте ли съгласен?

– Не, по дяволите! Тази картина ми харесва най-много!

– Вие харесвате работата ми?

Той се обърна към нея. И каза много меко:

– Много. Вие сте блестяща, Софи.

Тя наведе глава. Той разбра, че много рядко е чувала похвали от семейството си. Едуард се обърна и тръгна из стаята, поглеждайки през прозорците към градината. Но когато се приближи до отворената врата, леко любопитен да види какво има в другата част на ателието ѝ, Софи обърна глава. И извика:

– Едуард!

Това беше предупреждение.

Той спря. Тя бе станала пепелявобледа.

– Не бива ли да надзърна отгатык?

Тя като че ли не можеше да произнесе и дума. Сега любопитството на Едуард се разпали, защото знаеше, че Софи пак се крие от него.

– Какво има в другата стая, Софи?

Тя отвори уста, но не се чу нито дума. Накрая изрече:

– Нещо, което не съм довършила.

Едуард не можа да устои. Чу я да изстенва, но тръгна решително напред. Но замръзна на прага на другата стая, невъобразимо потресен.

Явно тя работеше тук. Стаята беше по-малка, но много светла с цяла стена от прозорци, високи от пода до тавана. Стаята беше празна, с изключение на един голям портрет, който стоеше на статив в средата, малка табуретка и маса, затрупана с туби бои, палитри от всякакъв размер и всякакви четки. Вътре миришеше силно на маслени бои и терпентин.

– Господи – прошепна той, зашеметен. Тя беше нарисувала негов портрет.

Каква картина беше това. Платното трептеше от напрежение и цвят, Едуард очакваше неговото изображение всеки миг да излезе от платното и да тръгне из стаята.

– Така ли изглеждам? – чу се той да пита.

Софи не отговори.

Той пристъпи по-близо, и пак спря. В портрета му имаше такава сила и страст, че още бе зашеметен. Обърна се и я погледна, но сега тя не пожела да срещне погледа му. Цялата се бе изчервила.

Едуард започна да изучава портрета. Макар че образът му изпъкваше на платното с поразителна прилика, Софи сякаш го бе рисувала яростно и лудо, с къси и настойчиви шрихи, с живи цветове, с много по-неясен фон, почти като дъгоцветен колаж, с преобладаващи меки пурпурни и жълти сенки. Картината беше светла, ярка и очебийна. Беше радостна и изпълнена с надежда. Софи го бе нарисувала като герой, а не като порочния човек, какъвто той знаеше, че представлява.

– Кажете нещо – обади се Софи.

Той се обърна, погледна я, но не можа да намери думи.

– Не съм такъв герой – каза той най-накрая.

Тя вдигна поглед.

– Нарисувах ви такъв, какъвто си ви спомням.

Той се обърна отново към платното и зараглежда образа, който виждаше там, питайки се дали наистина е такъв донжуан, а в очите му блесна весело и многозначително пламъче. Едва ли беше толкова красив, толкова нападателен и толкова обезпокоително властен, какъвто го беше нарисувала тя.

Накрая се досети: за да го нарисува по такъв начин, тя може би се е влюбила в него.

Замръзна и бавно се обърна към нея, а кръвта му кипна. Как да насочи страстта ѝ по такъв начин, че да не се превърне в нещо повече от разбита мечта на неопитна ученичка? А и искаше ли всъщност да направи точно това?

– Как ме гледате само – каза тя сковано. – Шокирах ли ви?

Отначало той не можа да каже нищо. Неприличната му мисъл го стресна. Шокиран не от нея, а от себе си.

– Да.

Тя се обърна.

– Така си и помислих.

Той посегна към нея.

– Софи... шокиран съм, но не така, както си мислите. – Погледите им се срещнаха. Той усещаше ръката ѝ в своята, близостта на телата им, леко разтворените ѝ устни. Настойчивото и тежко пулсиране между бедрата си. – Поласкан съм, Софи – изрече той тихо. Тя го гледаше, без да мига.

Вече беше разбрал, че тя е вложила в този портрет много сила и страст. Сега се питаше какво ли би било да получи тази страст от самата нея, както би я получил любовник.

– Шокиран съм, защото не съм очаквал да намеря тук свой портрет. Шокиран съм, защото, макар и да не съм познавач, това е ужасно хубаво.

Софи си пое дъх едва-едва, без да спуска очи от неговите.

Едуард почувства как между тях пламва топлина и се запита дали е видял тази рязка линия от бяла светлина, толкова подобна на светкавица.

– Скоро ли го завършихте?

– Довърших го тази сутрин.

– Цяла нощ сте работили над моя портрет?

– Да. – Тя беше притеснена, гласът и прозвуча дрезгаво. – Обикновено ми трябва няколко дни, дори няколко седмици, за да завърша една маслена картина, но започнах портрета ви снощи... и го завърших призори.

Той стисна челюст Тялото му пламна. Едуард забрави образа си на картината зад гърба си. Ръцете му докоснаха раменете ѝ. Софи видимо се стегна, но не се опита да се възпротиви или да се отдръпне.

– Софи – каза той дрезгаво. – Аз съм повече от поласкан. Устните ѝ се разтвориха, когато той я притегли бавно към себе си, плъзвайки ръце по нежния ѝ строен гръб. Когато той я притисна цялата към твърдото си възбудено тяло, тя въздъхна. Ръцете му се плъзнаха по-надолу, обхващайки талията ѝ точно над изкусителните полукълба на седалището.

– Отпусни се – прошепна той, навеждайки глава. – Ще те целуна, Софи, и искам да се успокоиш и да се отпуснеш.

Тя издаде звук, който много наподобяваше ридание, поглеждайки в очите му едновременно с желание и отчаяние.

– Не съм сигурна – каза тя тревожно. – Не знам какво да мисля.

Едуард не разбра смисъла на думите и, а и сега не му беше до това. Не и сега, когато усещаше, че Софи се топи пред него, въпреки думите си и че ръцете ѝ сграбчват реверите на жакета му. Веднага усети мекотата на гърдите и, които се притискаха към неговите.

– За тебе, Софи, само за тебе – прошепна той, потърквайки устата си в бузата и.

Устните му докоснаха нейните меко и нежно, а в следния миг нежността изчезна под напора на страстта.

Страстта избухна в него така бързо, че Едуард не можа да ѝ се

противопостави. Устните му се впиха в нейните, изхълцването на Софи угасна под напора му. И Едуард се почувства, сякаш най-накрая е достигнал небето, засмуквайки устните ѝ така, както дни наред бе мечтал да го направи.

Те се целуваха дълго, а пламналите му слабини се притискаха до нейните. Едуард пиеше устата ѝ до пресъхване. Езикът на Софи трептеше леко срещу неговия. Едуард издаде звук, наполовина въздишка, наполовина изръмжаване, и усети как обхваща задничето ѝ и я притиска към ерекцията си. Очакваше тя да отхвърли тази явна интимност, но Софи не замръзна неподвижно. Вместо това устата ѝ се отвори по-широко за неговата и тя започна да се състезава с него. Той я чу да изстенва.

Едуард започна силно да се люлее напред-назад, опрян в нея, като всеки момент можеше да изгуби самообладание. Ръцете му безсрамно обходиха тялото на Софи. Но го възпря някакъв остатък от здрав разум.

Той затвори очи и се отдаде за последен път на непристойното удоволствие на влажната и проникваща целувка и на непоносимата болка да я държи в прегръдките си, докато пулсира и се притиска към нея. Тя се олюляваше. Това му доставяше неизмеримо удоволствие и още повече го възбуждаше. Но той искаше да я накара да стене от желание и екстаз. С пълно отдаване. Не се осмели обаче да продължи, не посмя да отиде по-далече, защото, ако го направеше, се страхуваше, че няма да има връщане назад.

Едуард откъсна със стон устата си от нейната, насилвайки се да отвори очи. Бедрата ѝ още се притискаха към неговите и той с колебание се отдръпна. Софи стреснато вдигна клепачи и той видя, че очите ѝ са замъглени, погледът разфокусиран, а тя бе почервеняла от искрено желание.

Усети още по-голяма съблазън отпреди. Никога не се бе налагало да се бори с подтиците на тялото си. Не и по този начин. Но и никога преди не бе играл подобна игра, никога не бе целувал жена само за да ѝ покаже какво е животът, а не да я учи на любов. Преглътна трудно и се отдръпна, пренебрегвайки сподавения ѝ вик, който само увеличи възбудата му.

Минаха много минути, преди да успее да се раздвижи, а през това време тя се бе отдръпнала. Едуард се изправи, пое си дълбоко дъх. Сега Софи стоеше с гръб към него, притиснала плътно ръце до гърдите си.

– Софи?

Тя застина, после бавно се обърна.

Той се уплаши да не би да я е ядосал, но в изражението ѝ нямаше и

следа от гняв. Беше забележително спокойна, много по-спокойна от него. Но сега той знаеше, че тя носи достойнството си така, както човек би носил дълга мантия с качулка – за да се скрие по-добре. Той се усмихна.

– Ако ми кажете, че съм негодник, Софи, няма да ви обвинявам.

Тя потърси погледа му. Устните ѝ бяха подути.

– Негодник ли сте, Едуард?

Усмивката му изчезна.

– Че крада такива целувки? Безспорно.

Тя навлажни устни и той разбра, че още е възбудена като него, а и много по-нервна.

– Аз... нямам нищо против.

Той беше смаян.

– Това означава ли, че и друг път мога да си позволя подобна волност?

Тя се поколеба, все още обгърнала раменете си.

– Да.

– Софи. – Той пристъпи към нея и внезапно спря. – Софи... никога не бива да позволявате на никой мъж да ви целува така интимно! Дори и на мене!

Тя не каза нищо, гледайки втренчено, без да мига. Той се насили да се успокои, но не можа.

– Нямах намерение да отивам толкова далече – призна искрено, но и тъжно.

– А какво имахте предвид?

– Само една целувка, малка, нежна целувка.

Гърдите ѝ започнаха да се вълнуват.

– Едуард, мисля, че сега е моментът да ви попитам. – Лицето ѝ ту преbledняваше, ту почервеняваше. – Какви са намеренията ви?

Истината нямаше да бъде от полза! Тя бе горда и щеше да се разяри – веднага щеше да го изрита. Затова той се усмихна, освободи една от ръцете ѝ и я взе в своята.

– Намеренията ми са да ви бъда добър приятел, Софи. Истински приятел – такъв, когото няма да забравите.

Дамите не пият, освен по изключение някоя чаша вино на вечеря и може би шери след това. Но със сигурност не пият отбрано френско

вино по обяд. Софи наблюдаваше келнера в бяло сако, който се накланяше над нея, за да налее златистото шабли в чашата ѝ. И го отклони:

– Не мога.

Едуард ѝ се усмихна отсреща през малката маса. Изражението му бе едновременно дръзко и интимно.

– Не можеш да кажеш „не“ – каза той. – Не и на мене.

Софи го погледна, после сведе очи и се огледа наоколо. Чувстваше се така, сякаш се движи в някакъв сън, дотолкова не ѝ се вярваше. Най-красивите жени, които някога бе виждала, както ѝ се струваше, днес бяха тук в най-яркоцветните си следобедни рокли и спретнати шапки в тон с тях. Придружаваха ги най-красивите и изящни мъже, някои в тъмни делови костюми, други в по-неофициални, но въпреки това елегантни облекла. Но никой от джентълмените не беше толкова красив и толкова заслепяващ като нейният кавалер.

Софи потрепна. Струваше ѝ се почти невъзможно тя да седи тук, в този толкова известен ресторант „Делмонико“, с подобен мъж. Но седеше. И събитията от днешния ден не изглеждаха дори съвсем малко възможни, но бяха. Едуард бе видял всичките ѝ картини и не само им се бе възхитил, но ги бе сметнал за идеални – бе сметнал нея за идеална. Така бе казал.

Тя пак потрепери. И той я бе целунал, така както бе целувал Хилари, с изгаряща, пронизваща и върховна страст. Беше я целувал дълбоко, с цяла уста, точно така, както тя си бе мечтала да бъде целувана от него, и дори много по-дълбоко, отколкото бе смятала за възможно.

Несъмнено той бе негодник. Сюзан имаше право. Той възнамеряваше да я съблазни. И Софи възнамеряваше да бъде негова изключително доброволна жертва.

Софи кимна, без да каже нищо, на Едуард, приемайки чашата бяло вино. Наблюдаваше как сервитьорът го налива.

Едуард се усмихна и трапчинките му разцъфтяха.

– Това е моята Софи.

Софи вдигна поглед, разтреперана от силата на емоциите си, от страх, вълнение и страст – но не, тя не трябваше да се влюбва в него, не биваше. Софи не беше глупачка. Тяхната връзка би била възхитителна, или поне тя така си пожелаваше, въпреки факта, че сама далеч не беше толкова съвършена, колкото останалите жени, които той бе притежавал, и далеч не толкова опитна. Връзката им щеше да бъде вълшебна. Тя – невзрачната, кучата, ексцентричната Софи О'Нийл – най-накрая, както изглежда, щеше да научи нещо за любовта и страстта. Кой би си

помислил, че тя ще има такъв шанс – и то с такъв мъж? Но това неизбежно щеше да свърши, сигурно доста по-рано, отколкото би искала. Тя не биваше да си позволява да забравя този факт, трябваше да се подготви за него дори още преди да са започнали. Не биваше да си позволи да се влюби в него, независимо какво ще се случи.

Софи посегна бързо към чашата си, отпи една глътка от почти сладката течност, която се разли по езика ѝ нежно като коприна.

– Хубаво ли е? – запита Едуард, наблюдавайки я внимателно.

– Разкошно – каза искрено Софи. – Никога не съм опитвала по-добро.

Докато Едуард поръчваше обяд, който сигурно нямаше да могат да изядат и за сто години. Софи се възползва от възможността отново да се огледа наоколо. Седяха на маса до прозореца, който гледаше към Пето авеню и свежия зелен парк По пътеките се разхождаха двойки, дамите бяха с чадърчета, за да пазят кожата си от изгарящото лятно слънце, а мъжете с контешки сламени шапки или консервативни бомбета. Небето беше изключително синьо, по него се носеха големи пухкави облаци.

Самият ресторант бе цяло море от контрасти, с дръзките цветове на дамските тоалети, допълнени от бижута в тон, със сивите вълнени костюми на джентълмените и почти белите ленени жакети. Масите бяха постлани с ослепително бели покривки и искряха от кристал и сребро, всяка от тях изглеждаше като празнична със свежите си цветя в цветовете на дъгата.

– Кой ще изяде всичко това? – запита Софи, след като сервитьорът се отдалечи. – И още по-важно, кой ще изпие толкова вино?

– Не сме задължени да го изяждаме – каза Едуард. И понижи глас. – Искам всичко да бъде идеално за вас, Софи.

Тя замълча, играейки си нервно с вилицата. После погледът ѝ срещна неговия.

– Всичко вече е идеално, Едуард – прошепна тя.

Погледът му бе толкова напрегнат, че тя отмести очи и отпи още една глътка вино. Сърцето и туптеше силно. Явно съблазняването, което той открито бе предприел още в ателието ѝ, сега продължаваше. Софи знаеше, че не бива да нервничи, защото Едуард без съмнение е нежен и опитен любовник. Дали ще я заведе някъде насаме по-късно? Не можеше да се освободи от тази мисъл и пулсът ѝ още повече се ускори.

– Защо сте против брака? – запита Едуард.

Софи за малко не изпусна салфетката.

– Какво?

Той повтори въпроса си. Софи го загледа втренчено.

– Това е най-странният въпрос, който бихте могли да ми зададете в този момент.

– Защо? Когато се запознахме, вие заявихте, че въобще не възнамерявате да се омъжвате. – Очите на Едуард бяха топли и весели. – Това беше странно.

Софи се вгледа в искрящите му очи и леко си отдъхна. Наистина го беше казала – сега ясно си спомни. Луда ли е била да споделя подобно нещо с непознат човек, но можеше да се досети защо сега той подхваща тази тема. Той не беше последователно безпринципен. Искаше да се увери, че тя не жертва скъпоценната си девственост за него, ако ще иска да я пази за бъдещия си съпруг. Софи успя да се усмихне.

– Едуард, трябва ли да ви напомням, че ухажорите не обсаждат вратата ми?

Сега той стана сериозен и се наведе напред.

– Значи възнамерявате да останете стара мома само защото мислите, че не можете да привлечете някой обожател?

Софи почервения, а очите ѝ блеснаха.

– Има и още нещо.

– Има ли?

– Да, аз съм напълно отдадена на работата си. На никой мъж няма да му хареса жена му да стои по цял ден в ателието си – и може би по цяла нощ – знаете това. Предполага се, че съпругите си стоят у дома, занимават се с домакинството и отглеждат деца, Едуард.

– Значи, не се интересувате от деца?

Тя замръзна.

– Няма да имам деца, Едуард, защото няма да се омъжвам.

– И не се съмнявате, че така трябва да протече животът ви?

Тя вдигна брадичка, отказвайки да приеме, че наистина се съмнява. Много пъти си бе пожелавала да има това, което като че ли толкова лесно идваше при другите жени – дом и семейство. Но отказа да се измъчва повече с подобни мисли.

– Не.

Той се вгледа в нея и тя видя, че не ѝ вярва; това я уплаши. Не можеше да му каже, че би отхвърлила шокиращите си твърдения, ако успеше да намери любовта и да бъде обичана в замяна. Но знаеше достатъчно, за да разбира, че мъжете не я намират привлекателна заради накуцването. Нищо не можеше да промени този факт.

– Може би един ден ще си промените възгледите – каза накрая

Едуард бавно. Погледът му още изследваше нейния. – Когато срещнете подходящия мъж.

Софи се насили да не трепне и да не отмести поглед. Мислите ѝ бучаха високо и ясно, без да ги е искала. Но аз срещнах подходящия мъж Софи бе шокирана и смутена. Уплаши се, че вече се е влюбила в него и че това не бива да става, не бива.

– Защо са тези сълзи в очите ви? – запита меко Едуард, покривайки ръката ѝ със своята.

– От праха във въздуха е. Едуард, тази тема е смешна. Нямам ухажори и никога няма да имам. Никой мъж не иска да се ожени за мене и двамата знаем защо. Нека да не говорим повече за това.

– Не, Софи – каза Едуард, – колкото и да си мислите, че знаете защо, мене едва ли ще ме убедите.

Софи се ядоса. Сега тя се наведе напред.

– Да не би да ме насърчавате да се впусна в търсене на жених?

Той я погледна в очите.

– Мисля, че един ден ще го направите. Когато бъдете готова.

– Ще потърся брак, когато и вие сторите това, Едуард.

Той замря.

Софи усети дивото задоволство на мига.

– Е, вие направихте личния ми живот своя работа – така че не можете да ме обвинявате, че ви се меся.

Усмивката му бе колеблива, ъгълчетата на устата му едва се помръднаха.

– Предавам се.

Очите ѝ се разшириха в престорено невинен поглед.

– О, хайде де, Едуард. Признайте си. И двамата знаем, че сега само тичате по жени, но един ден ще поискате да се ожените. Всички мъже искат жена, която да им управлява домакинството и да отглежда децата им.

Усмивката на Едуард угасна.

– Не и аз.

Софи го погледна, искрено смаяна.

– Сериозно ли говорите?

Той кимна мрачно.

– Защо?

Дългите му пръсти галеха столчето на чашата.

– Всичко ми е известно, Софи. Животът не е розова градина. Рядко е такъв.

– Колко странни неща говорите.

Погледът му срещна нейния, потъмнял и мрачен, какъвто никога преди не го бе виждала.

– Ще се шокирате, ако разберете колко много омъжени жени флиртуват с мене, опитвайки се да ме вкарат в леглото си.

– Наистина е неморално. Има и също толкова неверни съпрузи.

– Да. Но аз открих, че верността почти не съществува в този свят.

Софи едва не го зяпна.

– Сигурно преувеличавате. Да не би да искате да кажете, че няма да се ожените, защото не можете да понесете евентуалната невярност на съпругата си?

Той се усмихна едва-едва.

– Не преувеличавам за съжаление. И не вярвам в любовта, срещал съм само сладост. Да, и не бих понесъл, ако жена ми не ми бъде вярна. Виждате ли, дълбоко в себе си нося донякъде старомодни ценности. И най-важното, не бих могъл да понеса аз самият да бъде неверен – а ако се ожена, това несъмнено ще се случи.

Софи замълча. Едуард или беше много романтичен мъж, или човек без никакви илюзии. Или може би и двете едновременно.

Седяха над чаша кафе. Ресторантът сега беше почти празен, само тебяха останали... и не бързаха да си тръгват.

– Беше прекрасно, Едуард – каза Софи.

Бе изпила повече вино, отколкото би трябвало, и това бе намалило нервността, която усещаше преди, фактически сега бе останало само леко, пулсиращо предчувствие.

– Радвам се. – Той я погледна мило. – Софи, опитвали ли сте се някога да продадете някоя от картините си?

Софи трепна, отвори широко очи, изведнъж като че ли пробудена.

– Не.

– Защо? – Тонът на Едуард беше небрежен, но погледът му не беше. – Не сте ли мислили за това?

– Да, мислила съм. Възнамерявах да стана професионална художничка, да се занимавам с това. Но... не съм готова.

– Мисля, че сте повече от готова.

Софи го загледа през масата, впи поглед в блестящите му сини очи. Стисна ръце, положени в скута ѝ. Не каза нищо.

– Да поразпитам ли... да намеря известни търговци на картини? Може би да ви уредя срещи?

Софи трепереше. Не беше готова, знаеше го.

– Знам кои са най-добрите търговци – чу се да казва.

– Страхувате се.

– Да.

– Недейте. Отхвърлянето несъмнено ще бъде част от живота ви. Дори големите художници са били отхвърляни в ранните периоди от живота си.

Имаше право. Но Софи въпреки всичко се страхуваше – и се разкъсваше. Лесно би било да се остави на Едуард да я води, както той искаше.

– Не знам.

– Нека идем при някой търговец – каза Едуард.

Софи го погледна толкова уплашена, че страхът се превръщаше във възбуда.

– Не знам – повтори тя.

– Мисля, че трябва да престанете да се криете, Софи – каза рязко Едуард. – Рисувайте това, което искате. Открито. Продавайте картините си. Рисувайте да ви отхвърлят. Носете красиви рокли, сменяйте си прическата, ходете на светски събирания, чайове, надбягвания. Нека мъжете ви видят такава, каквата наистина сте.

Той се усмихна, без да откъсва поглед от нея.

– Какво общо имат дрехите ми и мъжете с предмета на моето изкуство? – запита тя, треперейки от гняв.

– Всичко, смятам аз – каза той сухо.

– Не.

Каза го твърдо, но трепереше, защото в това, което той ѝ предлагаше, имаше изкушение. Наистина тя вече бе излязла от обичайната си кожа. Вече не се чувстваше като саката ексцентричка; днес наистина се почувства млада, съвършена и красива. Чувстваше се така, сякаш се разхожда в блестяща празнична рокля, с разпусната коса, в повишено настроение. Почти се виждаше на някой бал, обкръжена от обожатели... и Едуард.

Софи се насили да отпъди нелепата мисъл. Преглътна и каза:

– Не се крия, от нищо не се крия.

– Нима? – запита той очевидно не вярвайки.

Софи се осмели да го погледне в очите, отказвайки дори да допусне, че може да бъде прав. Защото не беше прав... не беше.

– Ако се криех, Едуард, щях отдавна да съм се отдръпнала от вас.

Едуард прие предизвикателството, наведе се през масата и я погледна с тъмни и напрегнати очи.

– Не можете да се скриете от мене, независимо колко се опитвате. Тонът му бе толкова първичен, колкото той беше мъжествен, и Софи трепна, внезапно осъзнавайки това.

– Вие... заплашвате ли ме?

– Не. Аз съм вашият закрилник, Софи. Никога не го забравяйте.

През нея пробягна трепет, кожата и настръхна.

Едуард добави:

– Ако не рискувате, никога няма да успеете.

Тя се вгледа в него. Помисли за риска, който възнамеряваше да поеме, ставайки негова любовница. Това щеше да я промени като жена и несъмнено щеше да обърне завинаги живота и.

Ръцете му стиснаха нейните.

– Вече поехте рискове, много рискове... и дори не го съзнавате. Вие сте авантюристка, Софи, смела авантюристка и това ще бъде само още едно приключение в живота ви, пълен с приключения. Сигурен съм. Никога не съм бил по-сигурен в нещо.

Сълзи изпълниха очите ѝ. Никой преди не беше я хвалил така.

– Добре.

Той се облегна на стола си, усмихнат, доволен, мъжествен в отпускането си.

През ума на Софи пробягна мисълта, че трябва да го нарисова така, незабавно, както си почива на стола в „Делмонико“. Сърцето ѝ затуптя силно в нова възбуда и тя забрави страховете си.

– Едуард – измънка тя, безсрамно дръзка. – Ще ми направите ли една голяма услуга?

Той я погледна.

– Разбира се. Всичко. Винаги. Само кажете.

Сърцето ѝ заби още по-силно.

– Ще ми позирате ли? – запита тя.

11

Нюпорт Бийч

Сюзан се разхождаше из спалнята си, спирайки, за да погледне през терасата към осветения от звездите океан. Гледката ѝ бе позната и тя не забелязваше сребристите качулки върху плътната, полюшваща се черна вода. Беше толкова погълната от мислите си, че не чу почукването на вратата. Когато Бенджамин тихо произнесе името ѝ от прага, тя трепна.

И той беше облечен за лягане, в копринен халат, обточен с кадифе, и пижама.

– Сюзан?

Сюзан знаеше защо е дошъл. Не бе се омъжила за Бенджамин нито по любов, нито от страст, следователно нямаше защо да очаква страстна връзка с него. За тези десет години и половина, откакто бяха заедно, почти не бе съжалявала за нещо и едно от тези неща бе фактът, че той много рядко идваше в леглото ѝ. Тя се усмихна.

– Ела, Бенджамин.

Той също се усмихна и влезе.

– Загрижена си, скъпа. За какво?

Сюзан въздъхна, отпусвайки се в долния край на леглото си – покрито с изящен балдахин в златисто и жълтото.

– Изобщо не съм сигурна дали Софи трябваше да остане сама в града.

Той седна до нея, докосвайки я с коляно.

– Защо не? Софи е зряла и умна. Случило ли се е нещо, за което аз не знам?

Сюзан му се усмихна. Бенджамин не беше мъж, който би събудил страст у някоя жена, но беше мил, приятен и загрижен, макар да не го демонстрираше. Човек трябваше да го познава, за да разбере сериозното му притеснение.

– Не – каза тя, мислейки за Едуард Деланза. Беше видяла Хилари онзи ден. Хилари бе явно неспокойна и скоро Сюзан разбра защо. Едуард не беше в лятната ѝ вила заедно с нея. Беше в града. На Сюзан това никак не ѝ хареса и се разтревожи. – Мисля, че трябва да я доведем пак тук. Наистина край морето има много неща, с които да се забавлява.

– Скъпа, Софи е на двацет години, интелигентна и разумна млада жена, предана на изкуството си. Остави я. След няколко седмици така и така ще се върнем в Ню Йорк.

Сюзан успя да се усмихне.

– Разбира се, прав си – каза тя, но имаше шесто чувство и това, което то ѝ казваше, никак не ѝ харесваше. Не беше получавала новини от госпожа Мърдок, на която преди няколко седмици бе изрично наредено да ѝ съобщи, ако Едуард Деланза посети Софи. Сюзан имаше нужда само от това успокоение, но сега то липсваше.

Бенджамин потупа ръката ѝ и се обърна, за да загаси светлините. Сюзан свали копринения си халат и се плъзна под чаршафите, облечена в тюркоазена сатенена нощница. Бенджамин посегна към нея. Сюзан

затвори очи, когато ръката му обхвана гърдите ѝ. Той започна да дразни с пръст зърното ѝ, докато то щръкна.

Сюзан го остави да я гали, едва възбудена. Както винаги, започна да мисли за Джейк. Виждаше го толкова ясно, сякаш беше тук, в стаята, висок, с широки рамене и стройни хълбоци, златист и толкова непоносимо привлекателен. Господи. Проклет да е. Само да не беше станало нужда да избяга. Щеше още да е жив. Сюзан си представи какво ли би било да го посети в затвора, представи си как върви, облечена в изящни дрехи, по един безкраен, едва осветен коридор и минава покрай другите затворници, всички възбудени и мъжествени.

И Джейк щеше да чака готов. Джейк винаги беше готов, станеше ли дума за секс.

Сюзан изстена, вече напълно възбудена, виждайки Джейк зад железните решетки в грозната затворническа униформа, знаейки, че членът му се е възбудил при мисълта, че ще се любят.

Бенджамин се плъзна върху нея и Сюзан го обгърна, разтваряйки широко крака, гореща, влажна и открита.

Вратата на килията не беше заключена. Пазачът се ухили неприлично и многозначително. От другите килии се дочуваха подвиквания. Сюзан не им обръщаше внимание. Тя влезе в килията, омагьосана от искрящия поглед на Джейк. Вратата се затвори зад гърба ѝ и ключалката щракна. Джейк се опря на отсрещната стена, ерекцията му изпъваше тънкия памучен плат на панталона. Повдигна тъгълчетата на устните си. Сюзан се втурна към него. Джейк я опря в стената, вдигна полите ѝ и навлезе в нея горещ почти измъчващ.

Сюзан извика. Сега в нея беше Бенджамин и тя достигаше оргазъм, изгубена в огън и светлина, и това беше великолепно.

Малко по-късно тя отвори очи и се загледа в тавана. Бенджамин я целуна по бузата, каза „благодаря“ и се търкулна по корем до нея, обърнат на другата страна. През нощите, когато идваше при нея, той винаги оставаше до сутринта и Сюзан наистина нямаше нищо против това. Сега той щеше да заспи здраво, без да я докосне повече.

И Сюзан изтръпна от болка. Утробата ѝ още пулсираше, но имаше и нещо повече. В очите ѝ блестяха сълзи. Сърцето я болеше. Тя го мразеше, копнееше за него, искаше го. Нито една нощ не минаваше, без да го пожелае, но нощите, когато Бенджамин идваше при нея, бяха още по-непоносими.

Не беше възможно да не прави сравнение между онова, което някога бе имала, и това, което имаше сега, и макар логиката да ѝ напомняше,

че тогава е била нещастна, а сега е щастлива, логиката беше суров и безмилостен другар за през нощта. Присъствието на Бенджамин до нея винаги я караше да закопнява безнадеждно.

Сюзан накрая се отмести от Бенджамин и прегърна възглавницата си. Не за пръв път си представяше как се люби с Джейк, докато съпругът ѝ бе с нея. Джейк винаги споделяше леглото им. Но фантазиите не се основаваха на действителността. Последния път, когато видя Джейк жив, той бе в затвора, но изобщо не както във фантазиите ѝ. Не бе поискал да прави нищо с нея. Сълзите ѝ отново потекоха.

Ню Йорк, 1888 година

– Елате с мене, госпожо – каза пазачът с тържествен израз на лицето.

Сюзан бе облечена в тъмен костюм, който подходеше на мрачно-то ѝ, траурно настроение. Носеше черна шапка с воалетка и черни ръкавици. Държеше бяла кърпичка пред носа си, за да се пази от непоносимите миризми в затвора, предимно на немити мъжки тела. Следваше пазача с вдигната глава, вирнала нос като истинска снобка, но вътрешно пухтеше. Високите ѝ токчета отекваха силно по каменните подове. Пазачът отключи вратата и тя влезе в една малка стая с изподраскана дървена маса и няколко стола. Джейк седеше на единия стол, напрегнат и изтощен. Друг пазач стоеше зад него.

Първият пазач бе пуснал Сюзан да влезе пред него в стаята. И той, и другарят му носеха големи черни пистолети в кобури и големи кафяви бухалки на вериги, вързани на коланите им. За всеки случай, Сюзан знаеше, ако Джейк се опита да избяга.

Джейк изгледа Сюзан с абсолютно равнодушно изражение. Сюзан му метна яростен поглед, после се обърна и каза на пазача, който я бе придружил до съпруга ѝ:

– Имате ли нещо против да ни оставите насаме за малко?

Пазачът не обърна внимание на избухването ѝ и си тръгна заедно с партньора си. Сюзан почака, докато те излязат и вратата щракна заключена зад тях. Знаеше, че я наблюдават от прозорчето на стената. Обърна се рязко към Джейк:

– Утре те екстрадират – извика тя. – Не мога да повярвам.

Той я гледаше равнодушно.

– Къде е Софи?

Тя побеля, после тръгна към него с размахани юмруци.

– Софи! Софи е у дома, където е мястото на малките момиченца.

Проклет да си!

Той се изправи и се надвеси над нея, най-накрая разгневен.

– Исках да видя Софи, да се сбoguвам с нея. Защо не я доведе?

– Ами аз? – извика тя и започна да го налага с юмруци. – Ами аз, копеле такова? Ами аз? Ти си затворен тук, а аз съм свободна... само че сега е по-лошо отпреди! Когато изляза на улицата, приятелките ми минават на другия тротоар!

Джейк не направи нито едно движение, за да избегне ударите ѝ, насочени към гърдите и лицето му, и тя скоро се умори да го удря. Сюзан заплака, но скоро се съвзе и каза:

– Депортират те и аз оставам сама! Проклет да си, Джейк!

Той стисна устни, очите му потъмняха, но не отговори.

Сюзан бе спряла да плаче и се вгледа в красивото му лице.

– Тебе изобщо грижа ли те е какво ще стане с мене?

Челюстта му се вкамени, не издаде нито звук.

– Достатъчно зле беше, когато се оженихме. Но с твоя успех в бизнеса надмогнахме това. Не съвсем, не ни се отвориха всички врати, но немалко се отвориха. А сега всички отново са затръшнати... всички до една!

И тя отново се разплака. Накрая той изрече:

– Сигурен съм, че ще оцелееш, Сюзан. И то сто процента. Много те бива в това.

Тя вдигна очи, вече сухи и яростни.

– Както оцелях през първите отвратителни години на брака ни в онази дупка, която ти се осмеляваше да наричаш наш дом?

– Да. Така, както оцеля тогава. – Очите му пламтяха в гняв.

Тя се сети какво бе да е бременна и сама в онази бърлога, докато Джейк работеше от тъмно до тъмно, сякаш тя не съществуваше. Спомни си малкото часове с него, часове на безумна, животинска страст. Спомни си първата си изневяра, после втората, третата.

– Всичко беше заради тебе. Не се осмелявай да ме обвиняваш.

– Това май съм го чувал и преди. – Устата му се бе изпънала в права линия. – Може би си права. Съжалявам. Съжалявам, че забременя, съжалявам, че бях толкова глупав да настоявам да се оженим. – Понижи глас. – Съжалявам, че продължих да се интересувам от тебе дълго след като всеки мъж би престанал.

Тя бе смаяна. Никога преди не ѝ се беше извинявал за нищо. Сега за пръв път открито признаваше някакво свое чувство – чувство, което я разтърсваше и ѝ даваше надежда.

– Джейк – Тя се приближи към него. – Не мога да го понеса. – Обви ръце около него, прегърна го силно. – Господи, не мога да го понеса! Ами ако те заточат завинаги!

Той бързо се отскубна от прегръдките ѝ и я отблъсна.

– Нищо не се е променило – каза той рязко.

Сюзан вдигна очи към него удивена.

– Обичам те. И ти ме обичаш. Ти... ти просто каза твърде много!

Той се усмихна измъчено, но не отрече последното ѝ твърдение.

– Ако ме обичаш Сюзан, имаш прекрасен начин да го докажеш. Каж ми кой ти топлеше леглото снощи, докато аз гниех тук в тази килия? И кой ще го топли довечера... и утре, и следващата нощ?

Сюзан замръзна.

– Никой – каза тя.

И това беше вярно – предишната нощ тя бе прекарала сама и тази нощ вероятно също щеше да бъде сама. Но ако той си мислеше, че тя ще остави тялото си да се съсухри и да умре, докато той е в затвора, не беше на прав път.

Джейк се изсмя остро.

– Очакваш ли да ти повярвам, че ще ми бъдеш вярна сега, когато никога преди не си била? Очакваш ли да повярвам, че никой мъж няма да гали това твоє горещо малко тяло, докато аз си пазя задника тук и гния в затвора десет-петнайсет години, докато ми дадат амнистия... ако ми я дадат?

Сега той крещеше. Сюзан също се ядоса.

– Как изобщо можеш да очакваш подобно нещо от мене сега? – извика тя. – Когато всичко започна по твоя вина!

Гневът изчезна също толкова бързо, както се бе появил. Нещо тъмно и тъжно изплува в погледа на Джейк.

– Добре. Наистина е така. Вината е моя. – Докато се гледаха, изражението му стана каменно. – Доведи ми Софи, Сюзан. Веднага.

Сюзан се напрегна. Ако Джейк не заминаваше утре, тя щеше да се завърти на пета и да си излезе оттук, обидена, че сега той предпочита дъщеря им, когато трябваше да мисли само за нея, за жена си, когато трябваше нея да моли за прошка и да ѝ се обяснява във вечна любов. Проклет да е! Но той заминаваше, щеше да бъде съден за престъплението си и затворен в Англия, а Сюзан не знаеше колко време може да мине, преди тя да успее отново да го посети. Или ако той изобщо получише амнистия... ако изобщо си дойдеше у дома. Изведнъж тя се уплаши и гневът ѝ се оттече. Ами ако никога повече не го види?

Тази мисъл беше ужасна.

Само да можеше да промени миналото.

Сюзан решително тръгна към него, възнамерявайки да му въздейства със сексуалната си привлекателност, да го смекчи, да го укроти. Това винаги даваше резултат.

Тя пристъпи към него, мъркайки:

– Джейк, ще доведе Софи. По-късно. Обещавам.

Той я погледна скептично, без да помръдне.

Тя спря пред него и много леко докосна гърдите му.

– Обичам те. Знаеш го. Знам, че го знаеш заради всичко, което правя с тебе, когато сме насаме, когато сме в леглото. – Тя понижи глас, лукаво и изкусително. – Мислиш ли, че правя такива неща с другите мъже?

Джейк се изсмя горчиво.

– Знам, че го правиш. Сърцето ѝ заби силно.

– Не е честно. Не е вярно. И няма да има нищо, ако не престанеш да бъдеш такъв упорит и инат.

– Стига, Сюзан – предупреди я Джейк.

Заплахата в гласа му я накара да промени тактиката, да действа хитро. Сюзан се усмихна съблазнително и докосна раменете му.

Той трепна. Тя притисна горещата си пулсираща женственост към слабините му. Пазачите сигурно се наслаждаваха и на това.

– Обичам те. И винаги съм те обичала – прошепна тя, притискайки се към него.

И бе възнаградена, защото той веднага се възбуди. Тя триумфираше.

– Още ме искаш, нали?

– Без жена съм вече месец, Сюзан, как другояче да реагирам? – Той ѝ се изсмя в лицето и я отблъсна. – Ти обичаш да те чукам, Сюзан, а не мене.

Тя пребледня.

– Върви си. – Очите му мяхаха искри, пълни с ярост. – Но ако не доведеш Софи, и то днес, ще се върна... заклевам се. Ще намеря начин, дори от затвора.

– Софи! – извика тя. – Все Софи! Мразя те, Джейк, мразя те!

С тези думи тя се обърна разплакала, унижена и яростна и внезапно зарадвана, че го екстрадират, да, зарадвана, дяволите да го вземат, и заблъска по вратата, викайки да ѝ отворят.

Тази нощ, докато той гниеше в килията си, тя остана у дома, без да

може да заспи. Но не беше сама.

Сюзан изтри сълзите от очите си, мразейки Джейк така, както онзи ден, когато я бе отхвърлил. Не беше завела Софи да го види. Сюзан съжаляваше за глупавата си гордост и детинското си желание да нарани Джейк, като му откаже последната среща с дъщеря му. След две години той бе избягал от затвора в Англия и загина в пожар, така че нито тя, нито Софи повече го видяха.

Сега тя беше по-възрастна и по-мъдра. Много неща би направила по друг начин, ако можеше. Сега знаеше, че тогава трябваше да се върне със Софи. Ако беше достатъчно зряла, а не такова егоистично дете, двамата с Джейк щяха да се разделят така, както се разделят любовници, вместо с гняв като врагове.

Сети се за завещанието му в полза на Софи, пряк резултат от нейното поведение през онзи ден. Гневът ѝ бе тръгнал против всякаква логика. Джейк добре бе изпълнил заканата си. Като ѝ бе обещал, бе нанесъл ответен удар дори от затвора, и това я засегна много.

Сюзан затвори очи. Щом се сетеше за завещанието в полза на Софи, което често използваше, за да си купува скъпи дрехи и бижута, тя чувстваше вина и същевременно гняв.

Сюзан също бе получила няколкостотин хиляди долара от къщата, които сега бяха в личната ѝ банкова сметка. Софи все още имаше голямо състояние и никога нямаше да разбере колко точно липсва от него. Когато съвестта ѝ се събудеше, напомняйки ѝ, че ограбва собствената си дъщеря, която обича, Сюзан пропъждаше този глас, повтаряйки си, че си е заслужила всяко пени, което е взела.

Сюзан въздъхна. Ако можеше, би променила онзи ден в Рандал Айлънд. Ако можеше, би променила всичко. Трудно ѝ бе да си спомня сега, след толкова много години, защо така се е ядосвала на Джейк почти от началото на брака им. Този гняв и неговото пренебрежение към нея я бяха тласнали по кривата пътека, а привидното му безразличие към нейното поведение само я бяха направили още по-пламенна в изневерите ѝ. Само да бе имала дори частица от мъдростта, която имаше сега!

Но дори тогава да се бе държала не толкова диво и по-разумно, Сюзан не беше сигурна дали връзката им щеше да бъде по-различна. Още от началото тя бе бурна и нетрайна, понякога изпълнена с насилие; Джейк се бе държал също толкова надменно и горделиво, колкото и тя. Но за всеки миг от ада имаха компенсация с поне един миг от рай.

Сюзан не искаше да си припомня нищо, нито доброто, нито лошото. Лежеше до втория си съпруг, взряна в тавана, със сълзи, които се

стичаха по бузите ѝ, докато оплакваше мълчаливо миналото.

Тя изтри очи с опакото на дланта, преглъщайки едно накъсано ридание. Сюзан не можеше да допусне това да се случи и със Софи. Дъщерята не бива да повтаря грешките на майка си. Майчинството не бе дошло за нея естествено, както за някои жени. Но след като Джейк способен и съвестен родител и с годините Сюзан разбра колко много всъщност обича дъщеря си. Тя обичаше Софи повече от всекиго другото освен може би от Джейк. Пазеше я от живота още от онзи инцидент – още от смъртта на Джейк. Не можеше сега да отслаби бдителността си, не и когато това бе по-важно от всякога.

Сюзан реши, че този път ще пренебрегне съвета на Бенджамин. Този път ще се увери лично, че в Ню Йорк всичко е така, както трябва да бъде.

12

Софи го бе насочила към най-добрата галерия в града, която наскоро се бе преместила от Тридесет и шеста улица на Пето авеню. Едуард спря пред галерия „Дюран-Рюел“, една от най-реномираните световни компании, с клонове в Ню Йорк, Париж и Лондон. Сред клиентите ѝ бяха някои от най-големите колекционери в света.

Едуард беше научил, че в последните няколко години там са били купени и продадени няколко картини от импресионистите, предимно Моне, но и Дега, и то най-вече по поръчка от клиенти. Едуард не разбираше много от изкуство, но в последните два дни си бе поставил за задача да научи нещо повече. Бе посетил няколко галерии и музеи. След добросъвестно наблюдение и изследване на много произведения неговото макар и нетренирано око му подсказа, че картините на Софи се доближават до тези на френските импресионисти, които тя обожаваше. Но се и различаваха: той не можеше да погледне въздушните балерини на Дега и да възкликне: „Ах, Софи рисува точно така“, защото нямаше да е вярно. Стилът ѝ беше уникален, единствено неин.

Френският трикоълор се развяваше над фронтоната на зданието, наподобяващо античен храм. Едуард влезе вътре. Навсякъде беше застлано със светли килими. Озова се в една огромна изложбена зала. Картини с различни размери, повечето живопис, висяха по синьо-сивите стени и стояха подпрени на купчини из цялата галерия. Няколко скулптури стояха на пиедестали. Почти всеки инч пространство беше запълнен с

произведения на изкуството, предназначени за продан. Едуард се поспря да се наслади на една малка скулптура, красива бронзова фигура на гола жена, и прочете надписа: Опост Роден.

– Мога ли да ви помогна, сър?

Едуард се обърна и видя един невзрачен млад мъж в тъмносив костюм с вратовръзка.

– Господин Дюран-Рюел? Младият мъж се усмихна.

– Господин Дюран-Рюел е извън града, уговаря покупката на Пиесият вода от Мане. – Той се усмихна, сякаш очаквайки реакцията на Едуард, който обаче само му отвърна на усмивката. – Но може би ще мога да ви помогна? Аз съм синът му.

– Сигурно ще можете. Господине, аз не съм купувач; фактически не съм дори особено запознат с изкуството. Но мисля, че мога да позная едно блестящо произведение на изкуството, когато го видя, и попаднах на един млад художник, чиито работи бих желал да ви покажа.

Усмивката на Дюран-Рюел-младши угасна.

– Наистина? И кой е художникът? Може би вече съм чувал за него?

– Това е художничка. Казва се Софи О'Нийл.

Той вдигна вежди.

– Жена? Ирландка?

– Тя е американка.

– Това едва ли би помогнало. Нашите клиенти търсят френското изкуство; вие навярно знаете това.

– Не продавате ли творби на американци? – запита изумен Едуард.

– Напротив, например Томас Ейкинс и Мари Касат, разбира се. В момента нямам нищо от Касат за продан, но имам един Ейкинс – Елате с мене; ще ви я покажа.

Донякъде смутен, Едуард последва въодушевения сега млад мъж през залата. Смущението му нарасна още повече, като видя един огромен портрет, който коренно се различаваше от маниера за рисуване на Софи. Беше нарисуван извънредно реалистично и с много тъмни бои.

– Колко струва това? – запита той от любопитство.

– Можем да получим за него хиляда долара, тъй като господин Ейкинс е реномиран автор.

– Той ли е единственият американец, когото продавате тук?

– Понякога може да продадем и нещо друго, но обикновено от емигрирали, които живеят в чужбина, като например Касат. Много се продават френски картини от осемнадесети и деветнадесети век, винаги има голямо търсене на холандски майстори от седемнадесети век.

Наскоро много търсеха Гоя.

Като видя смущението на Едуард, той обясни търпеливо:

– Това е испански художник от началото на деветнадесети век, не особено познат тук, но едни от най-големите ни клиенти, господин и госпожа Хавимайър, го открили и искат да купят още негови картини.

– Може ли един колекционер да направи това? Да предизвика търсене на неизвестен художник? – Едуард бе удивен и обнадежден.

– Само ако купи много от картините на този художник. Това, разбира се, намалява цената на изкуството му.

Едуард беше почти сигурен, че ако Софи успее да проникне в тази престижна галерия, бързо ще бъде открита от някой голям колекционер.

– Споменахте два пъти една художничка. Коя е Мари Касат?

– Още една голяма авторка, известна с третирането на сюжета „майка-дете“. Понякога погрешно я наричат импресионистка, но в действителност зрелият ѝ стил е напълно уникален. Тя е американка, но живее във Франция от много години.

– Много ли картини продава?

– Да. – Жак се усмихна. – Но не винаги е било така, господине. Допреди няколко години се бореше така, както мнозина от днешните успели художници.

– Бихте ли дошли да видите работите на госпожица О'Нийл?

Мъжът се поколеба.

– Защо не ми дадете адреса на ателието ѝ и когато имам време – когато се върне баща ми, – ще си уредя среща с нея.

Едуард знаеше, че той няма намерение да иде.

– Тя е изключителна – каза той меко.

Младият мъж, който се обръщаше да си тръгне, се извърна и срещна внимателния поглед на Едуард.

– Нищо няма да загубите, ако отидете, освен малко време... и ако съм прав, много ще спечелите – каза Едуард.

– Добре. Ние имаме телефон. Нека ви дам номера. Говорете с художничката и ми уредете среща. Сутрин ми е най-удобно.

Едуард се усмихна и двамата мъже си стиснаха ръце. Но когато напусна галерията, усмивката слезе от лицето му. Той погледна часовника си. След един час трябваше да бъде у Ралстънови. Беше обещал на Софи да ѝ позира.

Софи трепереше от вълнение, така нетърпелива да започне най-новото си приключение, че не можеше да чака пристигането на Едуард. Бе подготвила ателието си още преди часове: бе сложила един стол до

малка масичка, постлана с бяла покривка, пред прозореца, който гледаше към градината. Диви цветя във всички цветове на дъгата украсяваха масичката наред с позлатените порцеланови чинии, кристалните чаши и блестящите сребърни прибори. Искаше да отидат в „Делмонико“ още няколко пъти, за да може, когато бъде готова, масата и фонът да изглеждат точно така, както трябва.

Софи се стресна, когато чу почукване на вратата. Госпожа Мърдок подаде белокосата си глава.

– Софи, имате посетител. – Лицето ѝ грееше.

Софи предположи, че тя и Дженсън погрешно са сметнали Едуард за неин ухажор и че това ужасно им харесва. Беше се опитала да им каже как стоят нещата, но те не искаха и да чуят, настоявайки, че Едуард я обожава. Софи се бе отказала да ги разубеждава.

Сега сърцето на Софи за малко спря. Едуард трябваше да дойде едва след един час; беше подранил. Тя се запита дали и той е толкова развълнуван от перспективата да работят заедно, колкото и тя. Отметна косата си зад ушите и каза зарадвано:

– Поканете господин Деланза, моля.

– Не е господин Деланза. Друг джентълмен ви е дошъл на гости, Софи. – Госпожа Мърдок явно бе очарована. – Господин Хенри Мартен, в зеления салон е – каза икономката. – Надявам се, няма да има нужда да му казвам, че сте неразположена, нали?

И тя се намръщи при тази мисъл.

Софи беше изненадана. Какво прави тук Хенри Мартен? Нямахше ни най-малка представа какво може да иска.

– Не, ще го приема – каза тя на госпожа Мърдок и я последва към предната част на къщата.

Помисли, че за каквото и да е дошъл Хенри Мартен, ще си иде много преди Едуард да дойде да ѝ позира.

Хенри Мартен стоеше в средата на салона, с ръце в джобовете на торбестите си панталони и с малко неловко изражение. Тъмният костюм не му стоеше добре, беше му малко голям. Той се изчерви, като видя Софи.

– Надявам се да не съм ви обезпокоил – каза той.

– Ни най-малко – отвърна Софи с усмивка. – Добър ден, господин Мартен. Как сте?

– Добре, благодаря. – Той стана още по-червен. – Трябва да кажа, че изглеждате много добре, госпожице О'Нийл.

Софи кимна и се усмихна, но в същото време се съмняваше. Косата

й беше сплетена на дълга, дебела плитка и както винаги, бе облечена в обикновена тъмносиня поля и бяла блуза. Посочи към два стола и двамата седнаха.

– Помолих Дженсън да донесе нещо освежително – каза тя.

– Благодаря. – Той се размърда. – Пристигнах в града за няколко седмици и възнамерявах по-рано да ви посетя, но имах няколко клиенти и до уши бях затънал в работа.

– Това е чудесно – каза Софи искрено.

Но се учуди. Наистина ли е дошъл да я ухажда? Той се усмихна, явно поласкан.

– Да, така е, но не е толкова чудесно, колкото би трябвало, защото ми пречеше да ви видя.

Софи премига и изправи гръб.

Сега Хенри беше червен като цвекло. Заби поглед в ръцете си, сключени в скута.

Седяха във внезапно настъпилата тишина, Софи премного смаяна, за да измисли някакви учтиви фрази, когато Дженсън се появи със сребърен поднос, отрупан със сладкиши, и кана от Уеджуудски порцелан, пълна с горещо черно кафе. Софи сложи чашките в чинийките и наля кафе на двамата, прибавяйки гъста прясна сметана и захар, като се възползва от възможността да възстанови самообладанието си. Подавайки му чашата, тя каза:

– Къде е кантората ви?

Той отговори бързо и с облекчение:

– В центъра, недалече от Юниън Скуеър. – Изкашля се. – Може би ще мога да ви я покажа, някой път, когато сте свободна?

Софи пак го погледна смаяно, после се сепна и бързо отвърна:

– Добре.

Хенри остави чашката си, без да бе отпил и една глътка.

– Всъщност, госпожице О'Нийл, надявах се, че ще мога... ъ-ъ... да ви изведа на езда някой ден в парка.

Софи също остави чашката с чинийката, но по-внимателно. Погледна го с широко отворени очи. Хенри беше мил наистина, но в живота й нямаше време за езда из парка. Макар че идеята бе достатъчно привлекателна и романтична. Най-накрая й просветна. Той *наистина* я ухаждаше.

Хенри взе учуденото й мълчание за отговора, който искаше да получи.

– Може би дори тази сутрин?

Софи си възвърна дар слово.

– Наистина, господин Мартен, би ми било много приятно да пояздя с вас из парка.

Сърце не ѝ даде да каже не. И заради тайната си мечта, в която се бе виждала усмихната, красива, весела, под ръка с джентълмен, който я ухажда, точно както останалите млади жени на нейна възраст. Сега обаче този джентълмен ухажор подозрително приличаше на Едуард.

Софи отблъсна абсурдната мисъл.

– Тази сутрин е невъзможно. Виждате ли, очаквам Едуард Деланза.

Хенри трепна, после я зяпна и накрая отново почервеня.

Софи веднага разбра, че е допуснала грешка. Хенри помисли, че Едуард също я ухажда. Тя почувства как бузите ѝ започват да се изчервяват.

– Не ме разбрахте. Той не ми е обожател. Съгласи се да ми позира.

– Да ви позира?

– Аз съм художничка, нали не сте забравили?

– Да, разбира се; за момент ми излезе от ума.

Настъпи неловко мълчание.

След миг Дженсън въведе в салона Едуард. Беше подранил. Софи скочи и го посрещна сияеща. Той също ѝ се усмихна, трапчинките се очертах на бузите му, а погледът му се плъзна по нея с топлота, присъща единствено на любовниците.

– Добро утро, Софи – каза той с толкова интимен тон, че от това самият поздрав прозвуча многозначително. Отмести очи към Хенри, но усмивката не слезе от лицето му. – Да не ви попречих?

Хенри също бе станал.

– Не, разбира се, че не. По-скоро аз съм ви попречил.

– Не, не пречите, мога да ви уверя – каза Едуард, приближи се към него и приятелски го потупа по рамото. Погледът му се плъзна по подноса с недокоснатите сладкиши и кафе. – Моля ви, продължете.

И докато Хенри нерешително седнаше обратно на мястото си, Софи запита:

– Ще се присъедините ли към нас?

Сега усмивката ѝ беше по-широка и тя усети как Хенри я гледа втренчено... и как ли всичко това изглежда в неговите очи.

– Разбира се – каза Едуард.

Когато всички седнаха, настъпи тишина. Едуард погледна първо Хенри, после към нея, докато Хенри отпиваше от кафето. Софи почувства любопитството му. Запита се какво ли си мисли той за това, че я

заварва с Хенри Мартен. Едуард накрая проговори, обръщайки се към Хенри:

– Какво ви води в тази част на града?

– Надявах се още преди няколко седмици да посетя госпожица О'Нийл, но работата ми ме задържа извънредно зает. Мислех да я поканим да се поразвлече с езда в Сентръл парк днес, но както разбрах, тя очакваше вие да дойдете.

В първия миг Едуард не каза нищо, после се усмихна и зъбите му блеснаха.

– Може би ще бъде свободна утре? – предположи той.

Софи замръзна, невярвайки.

Хенри събра вежди и погледна към Едуард, който още се усмихваше, сега благосклонно, после се обърна зарадван към нея:

– Свободна ли сте утре, госпожице О'Нийл?

– Аз... – Софи беше затруднена. Намесата на Едуард не ѝ хареса. Утре имаше часове, а след това възнамеряваше да работи по новия портрет. – Утре исках да работя – каза тя накрая.

– Сигурно бихте могли да отделите един час на Хенри – вметна Едуард.

Софи го погледна. Хенри очакваше нетърпеливо отговора ѝ. Тя успя да се усмихне.

– Може би по-късно през деня... към четири часа?

– Чудесно – каза Хенри със задоволство.

Софи премести очи от него към Едуард, който сега гледаше и двамата. На устата му видя странна извивка. Софи трепна, започваше да разбира. И се почувства наранена.

Той просто я тласкаше в обятията на друг мъж Макар че плановете му за нея бяха безчестни, все пак болеше... как болеше.

– Имам новини, Софи – обади се Едуард.

Тя леко се обърна.

– Жак Дюран-Рюел се съгласи да види картините ви. Сутрин му е най-удобно. Ще бъдете ли тук утре сутрин, ако той дойде да ги види?

Трудно ѝ бе да говори. Връхлетялата я нервност разчопляше ранените чувства. Разбира се, ако той дойде, тя ще пропусне лекциите.

– Да – прошепна.

Едуард кимна и се обърна към Хенри:

– Софи ще се срещне с един от най-видните световни търговци в областта на изобразителното изкуство. Ако той купи някои нейни картини, това ще бъде голямо постижение.

– Разбирам – каза Хенри шокирано.

Тогава Софи се обади, съзнавайки точно какво прави:

– Надявам се един ден да живея изключително от продажбата на картините си като професионална художничка – каза тя. Усети как Едуард ѝ хвърля мрачен поглед, но не му обърна внимание. Ако Хенри наистина бе дошъл да я ухажда, подобна ексцентричност бързо щеше да го накара да се откаже. – Ще живея в Париж, разбира се, с други художници бохеми.

Хенри не можа и дума да каже.

Едуард засия; явно бе разбрал играта ѝ. И каза:

– Разбира се, само ако преди това някой смел джентълмен не ви грабне и не ви поведе към олтара.

Софи почувства как лицето ѝ пламва. И усети как раните ѝ кървят. Помисли си: Но това няма да си ти, нали, Едуард?

– Не мисля, че ще стане така, господин Деланза.

Той вдигна вежда, също толкова скован като нея.

– Не мисля, че ще стане... не и ако изказвате подобни странни идеи пред вашите млади ухажори.

Тя усети как бузите ѝ туптят. Не успя да намери подходящ отговор.

Хенри се изправи, поглеждайки ту към единия, ту към другия. Изкашля се.

– Мисля, че е време да си тръгвам.

Едуард също се изправи.

– Няма защо да бързате.

Софи стана.

– Трябва да започваме работа, Едуард.

Той не ѝ обърна внимание.

– Може би, преди да си тръгнете, бихте искали да видите някои от работите на Софи?

Софи едва не се задави. Хенри отвори широко очи.

– Знаете ли, наистина бих искал. – Той се обърна към Софи, внезапно заинтересуван. – Госпожице О'Нийл, ако не възразявате, бих желал да видя вашето изкуство, на което сте толкова предана.

Софи нямаше друг избор, освен да се съгласи. Ако му откажеше, щеше да бъде неучтиво, особено след като бе въвела Едуард в света на своето изкуство и Хенри знаеше това. Но Софи почувства диво желание да убие Едуард... заради всичко.

Съдейки по изражението на Хенри, Софи би могла да каже, че е смяян. Той се обърна с лице към нея и се изкашля, за да прочисти

гърлото си.

– Вие наистина сте талантива, госпожице О'Нийл – каза той.

Тя разбра, че я лъже, той изобщо не разбираше изкуството ѝ, не го чувстваше и не му се възхищаваше. Софи изобрази усмивка.

– Естествено аз съм само любител. – Той отново прочисти гърлото си. – Веднъж видях подобни картини. Май че бяха италиански.

– Импресионистите са французи – каза меко Софи.

– Да, да, вие сте точно толкова добра, колкото и те – увери я Хенри. Чувстваше се неудобно, много му се искаше да си тръгне. – Мисля, че трябва да вървя. Значи утре в четири?

Софи кимна и тръгна да изпраща Хенри към вратата на ателието.

– Сега се връщам – каза тя на Едуард, който само кимна. Софи изпрати Хенри до входната врата и я затвори след него.

Когато той си отиде, тя се върна в ателието. Изправи се пред Едуард с ръце на кръста.

– И за какво беше всичко това?

Едуард се усмихна съвсем невинно.

– Не разбрах.

– Мисля, че много добре ме разбрахте! – извика Софи. – Накарахте Хенри да влезе в ателието ми – а той изобщо не цени моето изкуство – и ме накарахте да му обещавам една разходка!

Той докосна върха на носа и.

– Не очаквате ли с нетърпение утрешното излизане?

– Разбира се, че не!

Показалецът му се плъзна по устните ѝ и се отдръпна.

– Нали виждате – каза той тихо, – имате ухажор, Софи, независимо от опитите ви да го прогоните.

Тя го погледна, наранена и ядосана, и смаяна. Едуард наистина ли се надяваше тя да се сгоди за Хенри Мартен? Мисли ли да я сватосва? Това означаваше ли, че вече няма намерение да я съблазни – да има връзка с нея?

– Не искам никакви ухажори, Едуард. – Произнесе тези думи със задавен глас. – А и вие не сте ми баща, за да уреждате да ме ухаждат!

– Не, не съм ви баща – каза той някак тъжно, вече без усмивка. – Но някой трябва да ви покаже правилния път.

– Колко сте... дързък и... самонадеян! – възкликна Софи.

– Обвиненията ви са верни, Софи – прошепна той. – Но някой трябва да се погрижи за вас.

– Значи вие сам сте си възложили тази грижа?

– Да.

Когато той посегна пак да докосне лицето ѝ, тя го плесна през ръката.

– Толкова сте нахален, Едуард.

– Аз съм ви приятел.

Софи се обърна с гръб към него. За нейно смайване той обхвана раменете ѝ. Накара я да облегне гърба си на гърдите му.

– Защо се разсъдихте толкова?

Тя не можеше да му каже истината, в никакъв случай, затова само поклати глава и не каза нищо.

– Извинете. Може би допуснах грешка. Хенри е приятен младеж, но с ужасно закостенели възгледи. И не е така прехласнат по вас, както съм аз.

– О, Едуард – извика Софи, обгръщайки силните му ръце. – Накрая все ли казвате каквото не трябва?

– Божичко, Софи, все оплесквам нещата. – Устните му докоснаха бузата ѝ. Софи застина, защото слабините му се докосаха до седалището ѝ и тя помисли, че усеща там някакво движение. Но той я отпусна и я обърна с лице към себе си. – Ласкаете ме, скъпа, повече, отколкото съзнавате.

– Всички ви ласкаят, сигурна съм.

Нежните му думи предизвикаха у нея реакция, която тя предпочете да пренебрегне. Едуард беше само един женкар и нищо повече. Не ставаше дума за любов и никога не е ставало... и никога нямаше да стане дума за нея. Истерията ѝ отпреди малко беше също толкова нехарактерна за нея и необяснима. Софи усети тъга. Въздъхна и се стегна.

– Готов ли сте да започнем?

Усмивката на Едуард изчезна.

– Нали затова съм тук.

Едуард се подчини на инструкциите на Софи и седна до масата, приготвена за двама души. Съзнаваше, че е седнал неестествено и напрегнато. Но докато гледаше Софи да се суети около рисувателните си принадлежности, приготвяйки се за работа, той започна да забравя, че позира. Изучаваше я, наслаждавайки се на начина, по който тя се движеше, бързо и грациозно, независимо от лекото накуцване. Възхити се на полюшването на заоблените ѝ хълбоци Най-накрая Софи отново се обърна с лице към него. Съзнавайки, че сега пак представлява модел, той се напрегна. Тя веднага се намръщи.

Едуард, трябва да се отпуснете.

– Не е толкова лесно, колкото изглежда.

– А защо не?

Той не можа да измисли отговор, затова се размърда на стола си, опитвайки се да се настани удобно, но усещаше, че Софи го наблюдава много внимателно. Това малко го изнервяше, сякаш тя го събличаше с очи. Господ знае, толкова жени беше събличал с очи, но беше съвсем различно него да събличат така. Пулсът му се ускори, стана малко по-бърз от нормалния, в слабините му се надигаше една пълнота. Започна да мисли за неща, които по-скоро би искал да прави точно сега, насаме със Софи.

Рязко отблъсна неприличните мисли. Беше обещал да ѝ позира. И му се искаше да я целува, да я гали, да я прегръща, но последната им целувка онзи ден му бе показала колко опасно може да бъде това. Следващата им целувка трябваше да бъде по-целомъдрена. Господи. Самата идея бе смешна, но сега той не можеше да се откаже от Софи, не можеше.

Едуард си пое дълбоко дъх. Сега не биваше да мисли за такива неща. Не и ако наистина искаше да ѝ позира.

Освен това нямаше нищо сексуално в това, което тя правеше – само го рисуваше, за бога. Именно неговите мисли бяха мръснишки и блудни. Когато най-накрая се настани донякъде удобно, погледна към нея за одобрение.

– Едуард – каза тя, – не можете ли да не се изтягате така?

Той престана да се усмихва.

– Да се изтягам ли? – Думата го накара да се почувства като в легло.

– Да. Когато обядвахме онзи ден, вие се изтягахте на стола си, много отпуснат и много самоуверен, небрежен, но невъзможно елегантен и толкова... толкова мъжествен. Решила съм да ви хвана точно в такова настроение.

Божичко – той изпусна дъх на пресекулки, вгледан в очите ѝ, питайки се как ще оживее през следващите няколко часа. Възхищението ѝ правеше с него неща, каквито никоя жена преди не бе му правила с ръце или уста или с друга изкусителна част от женската анатомия. За съжаление дори да го докоснеше с ръце – или с уста – по някоя интимна част от тялото му, той си представи как ще реагира, така както не бе реагирал досега на никоя жена.

Изруга, посегна към яката на ризата си и я откопча.

– Едуард? Какво има? – Тя бе озадачена... и все повече се

вълнуваше.

Той успя да пусне една измъчена усмивка.

– Имам чувството, че скоро ще разбереш – измърмори си тихичко той, след като разкопча яката на ризата и охлаби вратовръзката.

Софи обаче не разбра какво е породило безпокойството му. Тя се усмихна:

– Да, така е много по-добре! Виждате ли, имате вроден талант за модел.

Едуард се изсмя сурово и остро.

Софи започна да работи и в същото време заговори:

– Аз, разбира се, не рисувам двама ни, а само вас. Ще бъдете много близо до зрителя. Ще заемате по-голямата част от платното. – Гласът ѝ стана дрезгав и затрептя от нетърпение. – Ще бъде необичайна композиция, на зрителя ще му се струва, че ви гледа от много близо, сякаш е в картината с вас. – Отправи му сияещ поглед над статива. – Наистина вярвам, че зрителят ще почувства, че е в „Делмонико“ и може би дори разговаря с вас!

Едуард усещаше вълнението ѝ с кожата си.

– Поели сте доста голямо предизвикателство, нали?

Тя вече работеше, с наведена глава, като от време на време поглеждаше към него.

– Огромно предизвикателство. – Работеше леко с четката, свиваше вежди, свеждаше поглед. – Портретът ви... имам намерение да прилича на вас... необичаен... открояващ се...

Той си пое дълбоко дъх. Не виждаше главата ѝ и рискува да подръпне единия си крачол. За бога, та тя само го рисуваше, но той беше така възбуден, сякаш двамата бяха голи и прегърнати в леглото. Изобщо не беше сигурен дали ще може да седи така още няколко минути, още повече пък няколко часа. Защо ѝ трябваше така открито да се възхищава от него? И защо това трябваше тъй остро да го засяга? Тя несъмнено влагаше също такава енергия във всичките си картини.

Логиката обаче не можеше да промени факта, че всеки щрих с четката по платното му се струваше като ласка по неговата кожа.

Тя се подаде иззад статива, а по бузите и шията ѝ се разливаше лека руменина.

– Едуард... може ли да си откопчаєте жилетката, моля? Едуард се стресна. И се смути.

Тя срещна погледа му, а очите ѝ блестяха.

– Тогава не седяхте със закопчана жилетка, освен това се образуват

и смешни гънки, които няма да седят добре на портрета.

Едуард си пое дълбоко дъх. Този сеанс трябва да свърши скоро. Не го биваше за модел. Софи скоро щеше да разбере това... и щеше да разбере какво правят с него думите ѝ, вълнението ѝ и уникалната ѝ личност. Той откопча жилетката си. Никога преди сексуалността му не му бе създавала проблеми, но сега чувстваше как по бузите му плъзва червенина.

Софи бе погълната от рисуването. Преди той да разбере, тя се озова до него и подръпна жакета му, за да пада така, както на нея ѝ харесваше. Ръцете ѝ неволно докоснаха бедрата му; на него му се искаше това да е било нарочно. Той затаи дъх, наблюдавайки лицето ѝ, и улови мига, когато тя разбра, че той не мисли за позирането. Бузите ѝ порозовяха, ръцете замряха. Тя вдигна широко отворените си очи към него. Едуард срещна погледа ѝ.

– На... надявам се, не възразявате – каза тя приглушено, – че... че аз... – и се отдръпна.

Едуард хвана ръцете ѝ, за да не може да избяга.

– Знаете, че нямам нищо против каквото и да било, което вършите – каза той ниско и сурово.

Тя го стрелна със стреснати очи. Гърдите ѝ се надигнаха.

– Едуард, ние работим.

– Май не съм много добър в тази работа – промърмори той, потискайки силното си желание да я вземе в скута си. – Навярно го разбирате.

Тя сведе очи, с почервенели като кармин бузи.

– Сигурна съм, че можете да бъдете превъзходен модел, ако поискате – каза тя хрипливо.

Едуард почувства прилив на мъжка гордост.

– Елате тук, Софи – заповяда той.

Когато тя остана на място, смаяна и нерешителна, той ѝ се усмихна, после изви едната ѝ ръка и тя се озова точно там, където той искаше. На скута му.

– Едуард. – Не прозвуча много протестиращо.

– Не мога да ви позирам, не и така – промърмори той, опарен от натиска на ханша ѝ към пулсиращите му слабини.

Тя не мърдаше, дори не дишаше. Като светкавица през ума му мина споменът за това, което се случи при предишната им целувка. Знаеше, че трябва да внимава, да не отива толкова далече, както тогава. Но веднага отпъди мисълта. Кръвта му се бе сторещила и бушуваше във вените, изпълвайки всеки инч от него. Той обхвана тила ѝ с едната си ръка.

– Дай ми устните си.

Софи изстена, докато той привличаше лицето ѝ към своето. Едуард докосна с език ръба на устните ѝ.

– Отвори уста – прошепна той дрезгаво. – Искам това, Софи. В ума му се мярна мисълта за друго навлизане, каквото може би никога нямаше да осъществи, и докато захапваше устните ѝ, той отново се видя в леглото със Софи, навлизайки в нея с всеки инч от ерекцията си.

– Отвори уста – заповяда отново, усещайки, че всеки момент може да експлодира. Ръката му се спусна от ханша към хълбоците ѝ и по-надолу, към външната извивка на бедрото.

Тя отново изстена, подчинявайки се. Едуард мигновено пхна език дълбоко в устата ѝ. Тя почти веднага започна да се бори с него и същевременно го засмукваше. Едуард усети как Софи извива шия и засмуква устата му също толкова яростно, колкото той се опитваше да овладее нейната. Невъзможно, той набъбна още повече и разбра, че тя го е усетила, защото чу стенанието ѝ.

Едуард забрави всичко освен напирашното желание в слабните си и жената, която се огъваше в ръцете му. Инстинктивно я премести така, че тя възседна скута му, и тогава, понеже това не му стигаше, той хвана палите ѝ и ги повдигна така, че горещото ѝ влажно междубедрие се озова притиснато към набъбналите му слабини. Тънката коприна на бельото ѝ и платът на панталоните му само правеха още по-силно усещането от това, че Софи бе възседнала скута му.

Той не можеше да издържа повече. Тя се размърда върху него и той усети веднага подканата, но може би тя не съзнаваше, че с движението си го подканва. Той плъзна устни към трапчинката на шията ѝ, обгърна с едната си ръка гърдите ѝ и започна да дразни зърната ѝ. После посегна между двамата, пхна ръка под полите ѝ и притисна с палец клитора ѝ.

Софи се напрегна.

– Едуард? – изхълца тя, заравяйки лице в рамото му. Това беше въпрос. В него имаше вяра и изненада, и страх. Едуард замръзна с ръце, пхнати така интимно между бедрата ѝ, докато огромната му ерекция се притискаше към нея и под нея, лишавайки го от воля за каквото и да би-ло самообладание или дори ясна мисъл.

– Едуард – Софи отново изстена. – Едуард.

Едуард не приветства завръщането на здравия разум, в никакъв случай. Беше прекалено набъбнал, прекалено готов. Но разумът му заработи яростно. Колкото и невъобразимо силно да бе възбуден, Едуард се уплаши. Това не беше целувка. Беше нещо много, много повече. И

далеч по-опасно.

Софи като че ли също си възвръщаше самоконтрола. Тя скри лице в шията му, дишайки тежко, разтърсвана от мисли, чието диво кръжено той сякаш чуваше. Само да можеше да разбере за какво мисли тя.

Трябваше ли наистина да се досеща какви мисли ѝ минават през ума? Можеше да си направи логичен извод. Софи сигурно беше шокирана от поведението му точно толкова, колкото той беше смутен. Той рязко я премести така, че полите ѝ се спуснаха надолу и тя вече не седеше на скута му като любовница. Не му се вярваше.

Софи беше невинна и доверчива, една дама и нейният джентълмен. След миг той щеше да бъде дълбоко вътре в нея. И тя щеше да го приеме с готовност. Той почти я бе съблазнил.

Намерението му беше просто да я целуне, така че да събуди желанието ѝ да живее по-пълно, както трябва да живее всяка жена. Бе нарушил всички правила, които си бе издигнал. И нещо по-лошо, сега от тази игра му се повдигаше, ненавиждаше и правилата, които бе установил, защото ужасно много я искаше... и не можеше да понесе мисълта, че някой като Хенри Мартен някой ден би могъл да я притежава.

Божичко, в какво невъзможно положение се бе вкарал сам!

Софи изведнъж слезе от скута му. Дръпна се от него с разширени очи, после се обърна и хукна към другия край на стаята.

– Аз... много ми е топло тук... не мислите ли? Нека да отворя прозорците.

Едуард я загледа. Ако не можеше да играе по правилата, значи играта трябваше да спре. Преди Софи наистина да пострада от ръцете му. Преди да се е показал непоправим и много по-лош, отколкото го рисуваше репутацията му.

Софи бе пуснула вентилатора на тавана и той започна да се върти. Сега тя го погледна от другия край на стаята, изчервявайки се като ученичка.

– Съжалявам, Софи – каза прегракнало Едуард. Стана и я загледа втренчено.

– Няма за какво да се извинявате – отвърна Софи, изглеждайки също толкова притеснена. Но следващите ѝ думи бяха съвсем неочаквани и го шокираха. – Защото аз не съжалявам, Едуард, изобщо не съжалявам.

Едуард трепна.

Софи отвърна поглед и бузите ѝ станаха червени.

Той не можеше да си представи какво означават нейните думи. А

може би можеше? Софи вдигна поглед, и той бе достатъчно обигран, за да забележи копнежа в тях. Бе достатъчно опитен, за да разбере, че следващия път – ако има следващ път – тя няма да се съпротивлява.

И Едуард мрачно осъзна, че вече е отишъл твърде далече. Софи бе целомъдрена, но съблазнена.

13

Софи не можеше нито да се движи, нито да говори, нито да се усмихва. Така силно стискаше ръце, че чак я болеше. Жак Дюран-Рюел, нисичък възпълен мъж на около тридесет години, стоеше загледан в портрета на Едуард, който сега носеше името Джентълмен в Нюпорт Бийч. Беше дошъл почти към обед и тази картина беше първата, която разглеждаше.

Едуард стоеше до Софи, небрежно пъхнал ръце в джобовете си, и също наблюдаваше младия търговец на картини. Софи чувстваше как от време на време погледът му се плъзва и по нея, но не можеше да откъсне очи от младия французин. Само да можеше да бъде толкова спокойна и хладнокръвна като Едуард; но пък Жак нямаше да оценява неговото изкуство, тук не ставаше въпрос за неговата душа, за неговия живот.

Жак пристъпи напред. Дълго бе разглеждал портрета на Едуард, може би пет минути. Не обърна внимание на жанровата картина, хвърли кратък поглед върху натюрморта с цветята, отмина всичките останали картини с изключение на портрета на Джейк. Погледна го за около трийсет секунди и се обърна. На лицето му нямаше никаква усмивка.

Софи помисли, че ще умре. Почувства как Едуард я хваща за лакътя.

– Госпожице О'Нийл – каза Жак със силния си акцент, – вие сте много талантлива.

Софи без малко щеше да се разплаче, защото чу неизречените му следващи думи: но... И тогава той каза:

– Мога да купя само онова, което мисля, че ще мога да продам. Всичките ви картини са интересни за мене като за познавач. Сигурен съм, че ще мога да продам Портрет на Джейк О'Нийл и Лиза.

Софи кимна. Поне бе харесал портретите на Джейк и Лиза, които бе нарисувала с толкова любов. Каза си, че няма да плаче, поне не пред него. Беше достатъчно силна.

– Това ли е? – запита невярващо Едуард.

– Картината с емигрантките е великолепна, наистина много ми харесва, но моите клиенти не купуват дори жанрови платна на Миле, така че няма да се заинтересуват от картината на госпожицата. За съжаление не мога да я купя.

Софи преглътна едва-едва.

– Ами тази с цветята? – запита Едуард. – Тя е фантастична.

– Съгласен съм. Но няма да мога да я продам.

Софи премига.

– Но нали я харесвате? – продължи Едуард.

– Много ми харесва. Изключителна е. Мощна. Напомня ми донякъде на Сезан. Чували ли сте за него? Но и от него рядко купуваме. Много е труден за продаване, ако не и невъзможен. Най-общо казано, натюр-мортите са далеч по-трудният пазар.

Подтикът да заплаче бе изчезнал. Софи не можеше да повярва на това, което чуваше.

– Виждала съм негови работи – прошепна тя. – Само веднъж. Той е много, много добър.

– Точно както сте и вие – усмихна се Жак. – Не бива да се отчайвате. Може би това ще ви помогне. Искам освен това да купя портрета на господин Деланза.

Софи притихна, после сърцето ѝ изведнъж заби силно.

– Наистина ли?

– Не зная дали ще мога да го продам. Имам няколко клиенти, които може би ще се заинтересуват. Ясно е, госпожице, че силата ви е във фигуралните композиции. Тази картина е прекрасна. Удивителна е. Ще рискувам с нея, защото тя ми грабна сърцето.

Отчаянието на Софи се превърна в екстаз.

– Едуард! Той иска вашия портрет!

– Чух – каза Едуард и ѝ се усмихна.

– Нали знаете – и Жак отправи усмивка към Софи, – аз съм бизнесмен. Много необичайно е за мене да купувам толкова работи от неизвестен, неизпробван художник.

Кафявите му очи гледаха топло.

– Така ли? – заекна Софи.

– Да – натърти той. – Наистина. Когато ви казах, че сте талантилива и че ще купя три ваши платна, казах точно това, което исках да кажа.

Софи трябваше да се закотви за пода, за да не полети като балон, напълнен с горещ въздух. Направи го, като се вкопчи в ръката на Едуард.

– Точно започнах едно ново платно, господине.

– Ако успея да продам това, което сега купувам, ще купя още – обеща Жак и Софи грейна. – Но нека ви дам един съвет. Ако искате да продавате картините си, госпожице, не рисувайте натюрморти и жанрови платна просто защото за тях извънредно трудно се намират купувачи. Дръжте се за фигуралните композиции.

Софи кимна бързо.

– Новата ми картина е подобна на Джентълмен в Нюпорт Бийч.

– Добре – каза Жак. – Сега по деловите въпроси?

Очите на Софи се разшириха, когато Жак извади от жакета си портфейл. Взе оттам няколко банкноти.

– Готов съм да ви дам двеста долара – каза той. – За трите портрета.

– Двеста долара! – повтори тя.

Не беше много, но тя никога не бе вярвала, че изобщо ще продаде нещо и се вълнуваше от това, че наистина сключва финансова сделка.

Но преди Жак да ѝ подаде парите, Едуард пристъпи напред.

– Извинете ме – каза той със суха усмивка. – Двеста долара не е приемливо.

– Едуард! – простена Софи.

Жак наклони глава.

– Вие агент на госпожицата ли сте, господине?

– Очевидно. По сто долара за всеки от малките портрети... и хиляда за моя.

Софи отново възкликна.

– Петдесет за всеки от малките портрети и триста за вашия – отби топката Жак.

– Седемдесет и пет за всеки от малките портрети и петстотин за моя.

– Дадено.

Двамата мъже се усмихнаха доволни. Софи ги гледаше зяпнала. Дюран-Рюел ѝ подаде шестстотин и петдесет долара.

– Ако имам успех с вашите картини, ще дойда пак – обеща той.

Софи не можеше и дума да пророни. Успя някак да кимне, беше объркана.

– Ще пратя някого да вземе картините утре следобед – каза Жак. – Довиждане. – И си тръгна.

– Софи? – запита Едуард с широка усмивка.

– О! – извика Софи.

Разпери ръце и се завъртя от радост, забравяйки за слабия си

глезен, но се спъна и веднага попадна в ръцете на Едуард.

– Щастлива ли сте? – запита той, като й се усмихваше.

Софи сграбчи реверите на жакета му.

– Луда съм от щастие. О, Едуард, всичко това го дължа на вас! Това е най-великият ден в живота ми!

Ръцете му се бяха плъзнали към талията й и спряха там. Стиснаха я лекичко.

– Не ми дължите нищо, скъпа – каза той. – Дължите го само на себе си. Вие сте извънредно талантлива, скъпа.

Софи отметна назад глава и се разсмя, на седмото небе от успеха си.

Едуард също се засмя с дълбокия си мъжествен смях, който се сля с нейния женствен алт. Тя сякаш полетя във въздуха. Софи отново се разсмя, докато той я въртеше из стаята в радостна екзалтация. Когато краката й отново докоснаха пода, тя не се нуждаеше от насърчение. Софи го прегърна здраво. Той й върна прегръдката. В този кратък миг Софи почувства как любовта нахлува с невероятна бързина и съкрушителна сила и в последната й веничка. Не я интересуваше. Най-накрая се бе поддала и това беше великолепно.

– Толкова съм щастлив за вас, Софи – прошепна той на ухото й. – И ми харесва да ви виждам така щастлива – прибави с нисък глас.

Софи вдигна буза от гърдите му и срещна погледа му. Сега трябваше да му го каже.

– Вие ме ощастливихте, Едуард – чу се да казва тя.

Той се вгледа в нея с усмихнато лице, сините му очи бяха широко отворени, потъмнели и пронизващи.

Софи почувства как през тялото му преминава тръпка... усети и ответната тръпка в себе си.

– Благодаря ви – каза тя меко.

Съюзът между тях трябваше да се случи. В този миг тя го прие. Изражението му стана странно.

– Няма за какво.

Софи се почувства дива и безразсъдна, дръзка и силна, знаейки, че той я желае в този момент също толкова силно, колкото и тя него. Посегна и положи длан на бузата му, изтръпвайки от любовта, която се разливаше бурно в гърдите й. Едуард не помръдна. Стоеше замръзнал, блестящият му поглед бе вперен в нея и Софи спусна леко пръсти по челюстта му, усещайки твърдата му кожа, желаейки да може да го гали открито и навсякъде.

Със сериозно лице Едуард хвана ръката ѝ, отстрани я и леко се дръпна от нея. Изражението му бе неразгадаемо. Софи разбра, че си е позволила много волности и започна да се изчервява от притеснение. Дали сега не му изглежда разпуснатата? Изобщо има ли някакво значение, ако наистина се държи разпуснатата? Защото тя възнамеряваше да завърже незаконна връзка с него. Знаеше, че трябва да се извини, но като че ли не можеше да намери точните думи. Как да каже, че съжалява, защото обича някого? Извинението ѝ се струваше абсурдно.

Едуард се бе отстранил на няколко стъпки от нея и я гледаше втренчено, скръстил ръце на гърдите си.

– Софи?

Софи подскочи, чувайки гласа на Сюзан. Звукът от бързо чукащи по пода токчета, които спряха внезапно, накара Софи да погледне към вратата. Напрежение обхвана раменете и гърба ѝ.

Сюзан стоеше на вратата, а очите ѝ бяха потъмнели от гняв.

– Ей сега ми казаха, че той е тук! – извика тя.

Едва сега Софи си спомни, че Сюзан я беше предупреждавала да стои далече от Едуард ѝ че тя беше обещала.

– Здравей, мамо.

Сюзан трепна, впивайки поглед в очите на Едуард.

– Бях права.

Едуард пристъпи напред и застана леко пред Софи, сякаш да я защити.

– Добро утро, госпожо Ралстън.

– О, не мисля, че утрото е добро – отвърна Сюзан.

– Мамо – протестира Софи, притеснена от проявата на враждебност.

Никога преди не бе виждала толкова лош поглед в очите на майка си.

Сюзан не ѝ обърна внимание.

– Не се ли изразих ясно?

Тя се обърна към Едуард:

– Не желая да посещавате дъщеря ми, господин Деланза... дори намеренията ви да бяха почтени, което и двамата знаем, не отговаря на истината.

Софи хлъцна смазана, осъзнавайки, че Сюзан е права.

– Мамо – опита се тя да спаси положението, – погрешно си разбра-ла. Едуард не е дошъл на гости. Той ми помогна да продам картините си.

Сюзан най-накрая погледна към дъщеря си.

– Какво?

Софи се оживи.

– Мамо – каза тя, пристъпвайки към нея, като хвана едната ѝ ръка, – Едуард уреди един от най-големите търговци на картини в света да дойде да види моите. – Тя се усмихна сияйно. – И той току-що купи три от платната ми за галерията си.

Сюзан се вгледа в Софи, сякаш бе чула от устата ѝ някакво неразбираемо бърборене.

– Мамо?

– Ти си продала свои картини?

Софи отново се усмихна.

– Да. На Дюран-Рюел. Ти сигурно си го чувала. Знам, че Бенджамин го познава.

Сега Сюзан беше толкова бледа, колкото преди бе зачервена. Широко отворените ѝ очи пробягаха из ателието. Когато накрая зърна портрета на Едуард, тя замръзна и погледът ѝ се заби в него.

Никой не помръдваше. Сюзан стоеше неподвижна, зяпнала, невярваща.

– Какво е това?

– Едуард в Нюпорт Бийч – каза Софи, опитвайки се да диша по-равномерно.

– Виждам – почти изсъска Сюзан, обръщайки се рязко с лице към Софи. – Кога нарисова това, Софи?

Софи облиза устни.

– Наскоро. – Тя се поколеба. – Мамо... не ти ли харесва?

Гърдите на Сюзан се вдигаха и спускаха.

– Не. Не... не ми харесва. Мразя го!

Софи отново се почувства като дете, което някой е ударил през лицето. Преглътна внезапно бликналите горчиви детски сълзи. Сюзан се обърна към Едуард.

– Мога само да предполагам, че вие имате пръст в това! Трябва да ви помоля да си тръгнете... веднага.

– Какво се е случило, госпожо Ралстън? – Една неприятна усмивка разкривяваше чертите му, а очите му бяха станали диамантено твърди. – Страхувате се да видите, че дъщеря ви има успехи? Страхувате се да я видите как се развива? Страхувате се да я видите как ви се изплъзва!

– Говорите глупости! Не желая Софи да се среща с вас! – извика Сюзан. Гледаше го, без да помръдва, с диви очи. – Колко далеч сте

стигнаха?

– Твърде далеч, за да ви хареса – каза просто Едуард.

Сюзан трепна.

Тонът му беше опасен.

– В края на краищата Софи не мисли, че е толкова отблъскваща и неприятна. Тя започна да живее така, както една жена трябва да живее. Дори успя да реализира мечтата си да стане професионална художничка. Какво нередно има в това, госпожо Ралстън? Защо не харесвате факта, че Софи е продала свои картини?

Сюзан изскърца със зъби.

– Искам да си идете. Веднага. Или трябва да ви изхвърлят?

Софи се разкъсваше от болка, докато ги слушаше и ги гледаше.

– Мамо! – Софи бе поразена. – Едуард ми помогна да продам картините си! – Тя се поколеба, усещайки, че бузите ѝ са овлажнели. – И той е мой приятел.

– Той не е твой приятел, Софи – натърти Сюзан. – За това можеш да ми вярваш. Господин Деланза?

Едуард я изгледа мрачно, почти толкова открито враждебно, както и тя го гледаше, след това се обърна към Софи. И веднага омекна. Тонът му бе също толкова топъл, колкото и погледът.

– Запомнете успеха, който имахте днес – каза ѝ той. – И запомнете какво ми казахте. Майка ви не разбира съвременното изкуство.

Софи разбра какво се опитва да направи той и усети, че ѝ се иска да заплаче. Той напълно я разбираше. Знаеше, че отхвърлянето на майка ѝ я наранява и се опитваше да излекува раните ѝ. Софи успя да се усмихне слабо, устните ѝ трепереха.

– Да.

Едуард ѝ се усмихна и без да обръща внимание на Сюзан, излезе от стаята.

Софи остана сама с майка си.

Сюзан успя да си възвърне донякъде самообладанието. Но когато се обърна и погледна портрета на Едуард Деланза, почувства нов прилив на безумна ярост. Господи, тя бе почувствала, че става нещо, и се оказа права. Но въпросът беше всъщност дали не е вече късно?

– Какво се е случило помежду ви? – запита Сюзан.

Софи не помръдна.

– Мамо, знам, че не одобряваш Едуард, но мога да те уверя, че не се е случило нищо нередно.

Сюзан преглътна.

– Значи сега вече е „Едуард“, така ли? И не ме лъжи. Виждам, че лъжеш, Софи. Какво направи той?

Софи бе пребледняла и не отговори.

– Още ли си девствена?

Нито мускул не помръдна по лицето на Софи. Когато секундите взеха да отминават и тя все така не реагираше, сърцето на Сюзан се сви, у нея се надигна неверие. Дъщеря ѝ със сигурност е била докосната от този неморален женкар... докосната и ограбена. Сюзан прекрасно си спомни как самата тя се бе поддавала на чара на Джейк, когато беше на петнайсет години. Но Софи изобщо не беше като нея и Сюзан се хвана здраво за този факт.

Следващите думи на Софи обаче бяха като бомба, която избухна в лицето ѝ и унищожи надеждата ѝ, потресе я.

– Вече не съм дете. Не можеш да ми задаваш такива въпроси.

– О, господи – изрече Сюзан, гледайки дъщеря си, неспособна да разбере съпротивата ѝ, нежелаша да я разбере. И какво ли означаваше това, което тя каза? Дали не е загубила целомъдрието си? Това наистина ли беше дъщеря ѝ? – Опитвам се да те предпазвам. Винаги съм се опитвала да те предпазвам.

– Може би вече не искам да ме предпазват, мамо. Може би... – Софи видимо трепереше – ... може би искам да живея... поне веднъж... дори да правя грешка.

Тя се обърна и тръгна да излиза.

– Софи! – извика Сюзан, бързайки след нея. – Ти не искаш да кажеш това!

Софи спря на вратата и леко се обърна. Опитваше се да не се разплаче.

– Точно това искам да кажа. Разбери, мамо, уморих се да бъда побъркан инвалид.

Сюзан изхълца и остана да гледа след нея смяяна, докато Софи се отдалечаваше.

* * *

Горе в стаята си Софи прегърна възглавницата и потисна сълзите си. Нямаше значение, че Сюзан мрази изкуството ѝ. Тя не го разбираше и Софи знаеше това. От значение обаче бе, че Сюзан не грешеше за Едуард. Той не беше почтен. Сюзан, борейки се със зъби и нокти срещу него, се опитваше да опази дъщеря си от гибел. Но Софи искаше да каже точно това, което бе казала. Беше се уморила да бъде предпазвана,

искаше да живее.

Но наистина ли искаше да живее като развратна, безсрамна жена? Можеше ли наистина да бъде щастлива като нечия любовница?

Софи вдигна очи, когато Лиза влезе в стаята ѝ с напрегнато личице, с огромни, широко отворени и загрижени тъмни очи. Беше дошла със Сюзан в Ню Йорк.

– Софи? Добре ли си?

Софи поклати глава Сълзи изпълниха очите ѝ.

– О, скъпа – Лиза седна до нея и взе от ръцете ѝ възглавницата. Стисна силно ръцете ѝ. – Софи, какво става?

– Не знам – изплака Софи. – Толкова съм объркана, Лиза, толкова съм объркана.

Лиза се вгледа в лицето ѝ.

– Виждала ли си се с Едуард Деланза?

Софи потисна сълзите и кимна.

– О, Софи. Сигурно разбираш каква грешка допусках.

Софи силно стисна ръцете на Лиза.

– Мама е права, разбирам го. Знам, че Едуард иска да ме съблазни, Лиза.

Лиза потисна едно изхълцване с широко отворени очи.

– Той опита ли се?

– Не наистина. Още не.

– Софи, Сюзан е права Вече не трябва да се виждаш с него.

Софи се вгледа тъжно в Лиза.

– Лесно ти е да го кажеш.

– Софи, нали не си се влюбила в него? – извика Лиза.

– Разбира се, че съм – каза Софи едва чуто. – Как можех да не се влюбя?

Лиза се изправи объркана.

– Трябва да послушаш майка си. Вече не трябва да се виждаш с него. Преди да си му позволила някои волности, за които ще съжаляваш цял живот след това.

– Сигурно си права – каза Софи меко. – Но не мога да стоя далече от него.

– Трябва!

– Лиза, той е нещо повече от един непочтен женкар, който има намерение да ме съблазни. Той е мой приятел. Мой много добър приятел. Не мога да си представя живота си без него.

Лиза я загледа втренчено, с разширени от ужас очи. После каза:

– Грешниш, Софи. Едуард Деланза не е твой приятел. Ако ти беше приятел, намеренията му щяха да бъдат почитени.

Софи трепна, стресната от истината в нейните думи.

14

Едуард лежеше по гръб, напълно облечен, с изключение на жакета, който бе захвърлил на облегалката на един стол. Бе сложил ръце зад главата си и се вираше в бавно въртящия се вентилатор на тавана на хотелската стая. В изражението му се четеше притеснение.

Колкото и да се опитваше, не можеше да престане да мисли за Софи. Спомни си как се бе зарадвала тя, когато Жак обяви, че купува неговия портрет от Нюпорт Бийч, спомни си и колко нещастна бе, когато Сюзан така жестоко ѝ бе казала, че не понася същата тази картина. Спомни си и гнева ѝ вчера, когато се бе помъчил да я накара да иде на среща с Хенри, опитвайки се да направи това, което смяташе най-доброто за нея, макар че никак не му харесваше дори мисълта, че Софи може да се забавлява в компанията на друг мъж. Спомни си и как тя го бе целунала в ателието си, когато той се държа не така, както би подобавало на един джентълмен.

И всеки път, щом си спомнеше начина, по който тя бе докоснала лицето му, след като французинът си тръгна, сърцето му потрепваше някак странно. Той стискаше зъби и един мускул започваше да трепти на бузата му. Беше достатъчно опитен, за да усети кога една жена е влюбена в него, и бе разбрал, че Софи се е влюбила в мига, когато го бе докоснала. Може би, ако не беше толкова безсърдечен, щеше по-рано да долови силата на чувствата ѝ. Тогава в ателието той видя, че тя копнее за него и разбра, че капитулацията ѝ е безусловна, но понеже още не искаше да я остави, пренебрегна възможността тя да е влюбена в него. Сега, като се сещаше за това, виждаше много подсказващи знаци.

Това естествено беше любов, основаваща се върху благодарността, както и върху желанието, защото Софи беше жена в съвсем обикновения смисъл на думата. Но това нямаше значение. Вредата вече бе нанесена. Сега той трябваше да спре всичко това.

Едуард се ненавиждаше. Беше влязъл в живота ѝ, за да я научи да живее пълноценно; никога не си бе поставял за цел тя да се влюби в него. Със сигурност грешеше по отношение на нея. Дори да искаше да се ожени за Софи, което той не искаше, никога нямаше да го направи,

защото не можеше да понесе мисълта за бъркотията, в която несъмнено щеше да се превърне бракът им.

Едуард стисна силно очи, сякаш за да се опази от болезнените спомени. Не можа. Бракът на родителите му беше фарс; собствената му майка бе предала баща му по шокиращ начин и се бе опитала да се прикрие с лъжи и манипулации. Сега този брак беше минало, но преди това Едуард бе станал свидетел на ужасяващите му последици. Никога нямаше да успее да прости на майка си за егоистичните ѝ постъпки.

Той спусна крака от леглото и се изправи рязко. Когато бе казал на Софи, че неговите ценности са старомодни, това бе чистата истина. Именно заради своите ценности той живееше живота на развратник. Бракът беше завинаги, обетите трябваше да се спазват, а Едуард знаеше от личен опит колко невъзможно е за повечето хора да живеят така, че да спазват обещанията си.

Софи, изглежда, го виждаше като някакъв прокълнат герой, но скоро щеше да го проумее още по-ясно. Той беше един некадърен закрилник. Не беше рицарят в блестящи доспехи и никога нямаше да бъде.

Но, господи, той наистина искаше да бъде такъв в очите на Софи. Разбра, че беше имал нужда тя да мисли най-доброто за него, да вярва в него, да го вижда като галантен авантюрист, като герой от книга, защото никой друг не го виждаше такъв. Той бе направил спасението на Софи своя цел – но бе пропилял дори тази своя единствена амбиция, защото сега Софи бе влюбена в него.

Едуард никак не искаше да я изоставя сега, по този начин, когато едва бяха започнали. Искеше да я види, че е осъществила мечтите си – всичките си мечти. Искеше да споделя всичките ѝ триумфи – един след друг. Но това беше невъзможно. Той нямаше избор. Трябваше да се оттегли сега, преди да е разбил още повече сърцето ѝ, преди да е унищожил онова, което бе останало от невинността ѝ и надеждите ѝ за бъдещето.

Софи отказваше да мисли. Бе излязла от дома си почти панически, отблъсквайки предупрежденията на Сюзан и сестринските съвети на Лиза. Но докато прекосяваше разкошното фойе на „Савой“, ѝ се струваше, че всички я гледат, сякаш всеки знае какво е намислила, къде отива и при кого.

Но тя нямаше да спре, не и сега. Дори да имаше още достатъчно здрав разум, за да знае, че Лиза е права. Едуард не можеше да ѝ бъде

приятел, защото намеренията му не бяха почитени. Но тя усещаше със сърцето си, че той беше най-добрият ѝ съюзник, че беше истински приятел, че можеше да му повери целия си живот. А като се бе съгласила той да покаже изкуството ѝ на Жак Дюран-Рюел, нима не бе направила точно това?

Никои здравомислещ човек обаче не би могъл да примири логиката на Лиза или предупрежденията на Сюзан с чувствата, усетени с нейното сърце, и Софи тичаше колкото можеше по-бързо. Към него. Към своята съдба – дори ако тази съдба беше да стане негова любовница, а не съпруга.

Тя спря на рецепцията с пламнали бузи и запита за номера на стаята му. Знаеше, че чиновникът гледа след нея, докато тя влиза в асансьора с месингови врати. Той се заиздига много бавно към петия етаж. Софи стисна юмруци и се замоли асансьорът да се движи по-бързо. Струваше ѝ се, че и двамата други пътници в асансьора също я зяпат.

Щом излезе от него, тя престана да мисли за всичко останало. Само си представяше как той я прегръща и как я отнася в леглото си. Ясно видя пред себе си великолепието на неговите прегръдки, щастието да приема неговите докосвания, целувките и любовта му. Софи бе отчаяна. Никога не се бе чувствала по-отчаяна през живота си. Почука на вратата.

Той отвори след миг, беше по риза.

– Софи?

Софи го загледа, без да може да продума.

– Какво се е случило? – запита той рязко, хващайки я за ръката.

– О, Едуард – възкликна тя, после сподави едно ридание дълбоко в гърдите си. – Може ли да вляза?

Той отвори широко очи. В първия миг не отговори и Софи се уплаши да не би да откаже. Той огледа коридора вдясно и вляво.

– Нека си облека жакета и да намерим удобно място да поговорим за това, което те притеснява.

Със сериозно лице затвори вратата и я остави да чака в преддверието.

Софи се взря в една точка, готова да се разплаче. Искеше да бъде в стаята му, в ръцете му. Остана неподвижна като статуя, очаквайки Едуард да се появи. Не можеше да разбере защо не ѝ позволи да влезе в стаята му.

След миг вратата се отвори и Едуард се изправи пред нея, повеждайки я към асансьора.

– Не е добра идея да дойдеш тук, още повече в стаята ми – каза той малко рязко. – Някой видя ли те да се качваш?

Тя изведнъж се ядоса.

– Не знаех, че държиш на репутацията си.

Той натисна бутона на асансьора.

– Не държа. Но държа на твоята.

Софи се разтопи.

– Съжалявам – прошепна тя. – Не съм на себе си.

– Виждам – каза той по-меко. В очите му се четеше искрена загриженост. – Искаш ли да се поразходим с кола извън града?

Софи кимна, оставяйки се да я води.

Едуард мина по Бруклинския мост и се насочи към Лонг Айленд. Софи като че либе потънала в мислите си и не обръщаше внимание на пейзажа наоколо, който ставаше все по-идиличен. Мълчеше. Едуард искаше да разбере какво я тревожи, но беше достатъчно добре възпитан, за да изчака тя да заговори. След известно време Едуард забеляза, че тя е заспала, очевидно изтощена. Скоро главата ѝ се търкулна на една страна и тя се облегна на ръката му.

Той се зачуди какво ли се е случило между нея и Сюзан след неговото тръгване и си представяше най-лошото, тъй като вече добре познаваше Сюзан. Никога не беше мразил някого така, както мразеше майката на Софи. Изглеждаше му истинско чудо, че един толкова егоистичен и твърд човек е родил такова любящо същество като Софи.

Софи се размърда. Беше спала почти един час. Въздъхна, обръщайки лице към него. Той я погледна и сърцето му се сви. /Днес не беше уместно да ѝ каже, че се разделя с нея.

Миглите ѝ се размърдаха и тя отвори очи. Срещна погледа му и се усмихна сънено.

– Едуард?

– Здравей – прошепна той. – По-добре ли си?

– Да – каза тя и се поизправи. Но когато се отърси от съня, усмивката ѝ изчезна. Погледна го също толкова напрегнато, както и преди. – Къде сме?

– Близо до Ойстър Бей – каза той. – Знаем едно хубаво малко ресторантче там. Не исках да те будя, но сега, щом си вече будна, защо не спрем да похапнем?

– Да – каза Софи със странен тон. – Това е чудесна идея. Бузите ѝ бяха порозовели.

Едуард се зачуди какво ли я кара да се изчервява. Започна да се

чувства неловко. Тя със сигурност не мисли за това, че сега са сами двамата, на петдесет мили от семейството и приятелите ѝ. Едуард съжали, че се е отдалечил толкова много. Щом се подкрепят с малко храна и си починат, ще се върнат в града, обеща си той.

Но почувства, че тя го гледа, и когато се обърна за миг, видя, че се е загледала в устата му. Софи веднага отмести поглед, но кръвта му пламна при мисълта какво подсказва погледът ѝ.

Нямаше значение. Нямаше да я целуне, нито веднъж. Не се осмеляваше.

Пейзажът около Лонг Айлънд Саунд беше великолепен със зелената си, със светлите плажове с цвят на гъста сметана. Небето беше яркосиньо, но на изток бе почти черно. Едуард не трябваше да е моряк, за да разбере, че от Атлантика идва буря.

– Май ще трябва да спрем някъде – каза той угрижен. – Насреща ни идва буря. Но тези бури обикновено отминават бързо.

Мислено се помоли да стане точно така.

Едуард паркира пакарда пред една стара странноприемница с колониален вид, квадратна и висока, с бели капаци и стръмен покрив, с два тухлени комина. Бе заобиколена, от весела бяла дъсчена ограда и разкошни зелени морави и градини. Той покри колата с платнището, докато Софи се оглеждаше наоколо, застанала пред вратата на странноприемницата, боядисана в изумруденозелено. Очарователната странноприемница беше пуста, но в това нямаше нищо чудно. След първия септемврийски уикенд всички се връщаха в града. Собственикът явно бе учуден, че ги вижда, и ги настани на най-хубавата маса, край прозореца, който гледаше към залива. Софи остави Едуард да поръча леко рибно ястие за нея, прие и чаша вино. Небето бързо потъмняваше и след малко навън като че ли се спусна нощ. Едуард се наведе през масата.

– Какво се е случило? Какво те доведе в стаята ми? – запита той тихо. – Ти си разстроена, Софи.

Софи избягваше да го погледне в очите.

– Чувствам, че ти си ми приятел, Едуард.

На него му стана още по-неловко.

– Да, така е. И точно затова не биваше да бъдем тук. Не искам да ти причиня зло, Софи, господи, не искам.

Софи се усмихна кратко, смутено.

– Радвам се.

Стомахът на Едуард се сви.

– Да не сте се скарали със Сюзан, след като си тръгнах?

Лицето на Софи стана сурово.

– Не точно.

– Софи?

Софи го погледна и премига.

Това не е вярно. Че тя не иска аз да продавам картините си. Едуард не каза нищо, наслаждавайки се на близостта ѝ. Софи накара устните си да се разтворят в лъчезарна усмивка. Едуард я загледа втренчено.

– Какво каза тя, Софи?

Софи погледна към масата.

– Тя само се опитва да ме предпази – каза тихо Софи, без да вдига поглед.

– Нямах нужда да те предпазват, Софи.

Тя вдигна поглед и впи кехлибарените си очи в неговите, дръзко и открито.

– Дори от тебе?

Той не можа и дума да каже. Загледа я смаяно. В края на краищата у него проговори светецът, а не демонът, който бе така непреодолимо изкушен.

– Дори от мене.

Тя отмести очи. Ръцете ѝ, които си играеха със сребърните прибори, потрепераха. После тя го шокира. Без да го погледне, изрече с нисък и дрезгав глас:

– Дори ако имах нужда от твоята закрила, нямаше да я поискам.

Едуард трепна. Нямахше начин, след последните няколко дни не се съмняваше какво означава това.

Бе признателен, че тъкмо тогава храната им пристигна. Сега вече беше нащрек; усещаше опасност и от нея, и от себе си. Веднага щом бурята отmine, ще тръгнат.

Но само минути, след като им сервираха, вятърът започна да огъва дърветата и заваля проливен дъжд.

Те гледаха заедно бурята зад прозореца и почти не се докосваха до храната. Заливът беше черен, белите гребени на вълните се гонеха яростно по тъмната повърхност на водата. Погледите им се срещнаха и останаха заковани един в друг.

Сякаш останалият свят бе престанал да съществува. Сякаш бяха само той и Софи, и свирепата буря отвън. Светът бе станал суров и див, дори страшен, но те си бяха намерили уединена ниша, топла и уютна, в която бяха само двамата. Едуард бе обзет от силен копнеж, който извираше от сърцето и душата му, както и от слабините му. Копнеж, срещу

който се бореше с всеки грам воля, който му бе останал. Защото беше илюзия. Светът не беше черен вакуум и те не бяха единствените двама души в него, мъж и жена, предопределени да се слоят завинаги.

Софи го погледна крадешком.

– Това е много романтично – каза тя с дрезгав глас.

Едуард я погледна в неясната танцуваща светлина, хвърляна от свещта на масата им. Опита се да потисне чувствата си.

– Скоро ще свърши.

Фините ѝ ноздри трепнаха и в очите ѝ като че ли заблестяха сълзи.

– Знам.

Тя се обърна да погледне непроницаемата нощна чернота навън.

Едуард не можа да прогони от главата си мисълта, че на горния етаж има свободни стаи. Никога не беше желал жена толкова страстно, колкото желаше Софи, и никога не я бе желал така страстно, както в този момент. Бутна чинията си настрана и отпъди грозното черно изкушение. Вятърът изведнъж зарева така силно, че стените на ресторанта потрепераха. Листа, откъснати от дърветата, се разхвърчаха и затанцуваха бясно из въздуха. Гледайки навън, Едуард си помисли, че така и така няма да могат скоро да тръгнат оттук... а и нощта приближава.

Сякаш като по знак към масата им се приближи собственикът.

– Имам лоши новини.

– Какви? – запита Едуард смутен.

Не беше обаче толкова смутен, колкото би трябвало да бъде. Пулсът му туптеше силно в ушите, също като бурята отвън.

– Тъкмо съобщиха по телеграфа, че тая буря е периферията на един ураган, който е започнал в Карибите. Окото вече било във Вирджиния, очаква се да мине покрай Лонг Айленд някъде през нощта. Та вие няма как да тръгнете сега. Но горе имам много стаи. – Той засия. – Казват, че утре следобед щяло да грее силно слънце.

Едуард кимна и мъжът се отдалечи. Стомахът му беше свит, напрегнат и той се обърна към Софи:

– Човекът е прав. Няма начин да се върнем в този дъжд. Съжалявам, Софи.

Софи го погледна право в очите.

– А аз не съжалявам.

Софи стоеше на прозореца си в малката стаичка, която ѝ бяха дали. Нощта се бе спуснала и дъждът я обагреше в сребристо. Тя стоеше, заслушана в дъжда, гледайки пороя струи юда, който обливаше стъклата. Стоеше и мислеше за Едуард. Би ли се осмелила?

Обърна се и загледа вратата отвъд огромното легло, която свързва-ше стайте им. Не ѝ се виждаше възможно, но той не бе дошъл в стаята ѝ. Не бе направил никакъв опит да я съблазни. Тя не разбираше. Защото, ако той не залагаше на съблазънта, тогава на какво залагаше?

Да не би и тя, и всички останали да са го преценили погрешно? Възможно ли бе той наистина да е неин приятел – и то почтен? Ако беше така, Софи знаеше, че трябва да се радва, но на нея ѝ се искаше да плаче, не от радост, а от отчаяние и несбъднати надежди.

Беше стигнала твърде далече и не искаше да се връща назад.

Софи прекоси половината стая и спря. Веднъж, немного отдавна, когато Едуард я бе насърчил да покаже картините си на някой търговец, ѝ бе казал, че тъй като тя е човек на изкуството, отхвърлянето ще стане част от живота ѝ, факт, с който тя трябва да се научи да се справя. Тя не му бе казала, че тъй като е жена и човешко същество, отхвърлянето вече е факт в нейния живот, неизбежен факт и че вече стотици пъти се е сблъсквала с отхвърлянето. Сега Софи стоеше застинала със сълзи в очите. Да бъде отхвърлена от майка си, от Хенри Мартен или Кармин Вандербилт, или от търговци като Жак Дюран-Рюел не беше нищо в сравнение с това, да бъде отхвърлена от мъжа, в когото се бе влюбила.

Софи обърна гръб на вратата и се загледа в собственото си отражение в огледалото над тоалетката. Съдържателят бе така любезен да ѝ даде назаем нощницата и халата на дъщеря си. Бяха ѝ доста големи. Софи бавно свлече робата и я пусна на пода.

Нощницата беше без ръкави, ушита от тънък бял памучен плат. Две розови панделки придържаха корсажа. Беше прекалено дълга, стигаше чак до пръстите на краката ѝ, прикривайки злополучния глезен. Ако се вгледаше, можеше да види как очертанията на краката ѝ прозират през тъканта. Но тя не изглеждаше грозна; изглеждаше като лека жена. Софи затвори очи. Щеше ли да се осмели?

Софи вдигна трепереща ръка и извади фуркетите от косата си, която стигаше до кръста. Разреса я с пръсти, докато стана като буйна грива. Ощипа се по бузите. Щеше да го направи. Щеше да иде при него, защото той явно не беше такъв ужасен женкар и нямаше да дойде при нея. Щеше да иде при него, защото го обичаше и поне сега искаше да получи обич в замяна.

Софи прекоси бързо стаята, преди да си е възвърнала здравия разум или преди страхът ѝ да я възпре. Почука на вратата му. Сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите, а времето изглеждаше спряло, несъществуващо.

Вратата се отвори и тя видя Едуард по панталони, мощният му торс бе гол. Очите му бяха широко отворени, челостта – стисната, не се усмихваше. Софи внимаваше да го гледа само в лицето.

Той успя само сърдито да изграчи:

– Какво, по дяволите, правиш, Софи?

– Едуард – прошепна Софи, а пулсът ѝ препускаше бясно, молеше се Едуард да не я отхвърли, да я люби поне веднъж, поне тази нощ. – Не искам да бъда сама.

Той не каза нищо, но слепоочията му запулсираха, а очите му потъмняха.

Софи навлажни устни.

– Няма... няма ли... да влезеш? Моля те?

Той я погледна втренчено. Взря се в очите ѝ, после в устата ѝ, след това в ореола на дългата ѝ разбъркана коса. Софи усети, че започва да се изчервява.

– По дяволите – каза Едуард, но погледът му я събличаше, а Софи бе достатъчно жена, за да усети, че той гледа право през нощницата ѝ. Страхът ѝ се засили. Макар да бе сметнала, че нощницата скрива достатъчно и достатъчно разкрива, може би той виждаше, че глезенът ѝ е изкривен и грозен. Но тогава той погледна в очите ѝ и видя нейната жажда. Силата на чувствата ѝ я накара да трепне. Той я хвана. Стисна така силно лактите ѝ, че я заболя.

– Не го прави – прошепна той. Това беше молба.

За първи път в живота си Софи почувства каква сила може да притежава една съблазнителка. Едуард я искаше, тя бе доловила жаждата му, бе я почувствала. Тази жажда бе избликнала у него като нещо живо и диво. Горещо и настръхнало, готово да избухне. Тя го караше да трепери.

Софи бе извънредно напрегната, но пристъпи напред, разтърсвана от остатъците от страха си, докато платът, който се опъваше на гърдите ѝ, се докосна до твърдата стена на неговата гръд. Едуард си пое дъх, разтърсван от тръпки. Кожата му беше толкова гореща, че сякаш изгаряше зърната ѝ през памучната нощница.

– Едуард? – Тя вдигна очи към него. – Моля те, не ме отхвърляй.

Той остана неподвижен, вгледан в очите ѝ, треперейки.

– Не го прави, Софи – прошепна той накрая, облизвайки устни. – Аз не мога да го направя. След това не бих могъл да се понасям.

Пусна я и Софи усети как той започва да се отдръпва. Едуард поsegна и тя го докосна. Той замръзна и двамата се вгледаха в малката ѝ

бледа ръка, положена върху голата му бронзова кожа. Той беше гладък като кадифе, но топъл, горещ. И твърд. Никой не ѝ бе казал, че коремът на мъжа може да бъде толкова твърд.

Софи леко отклони поглед. Зърна една масивна издупчина между бедрата му, която опъваше фината тъкан на панталоните, очертавайки изпъкващата му мъжественост така, сякаш бе гол. Софи замръзна. Видя, че горните копчета на панталоните му са откопчани. Поведението ѝ бе нещо повече от безсрамно – тя знаеше, че трябва да дръпне ръката си и погледа си, но не го направи. Не можа.

– О, господи – каза Едуард задавено. – О, по дяволите – извика той.

И обви ръце около нея.

Дяволът в него се събуди, а светецът изчезна.

Той внезапно я прегърна и я понесе към леглото. Едуард бе спрял да мисли... не искаше да мисли. Ако мисълта се върнеше, с нея щеше да се върне и светецът, и всичко щеше да рухне.

А и сега бе невъзможно да мисли. Едуард положи Софи на леглото, дългата ѝ златиста коса падаше през рамото му като копринени вълни. Едуард легна върху нея, омаян за миг от красотата ѝ, като в същото време мъчително усещаше готовия да избухне натиск в слабините си... и в гърдите си.

Пъхна ръце под нея и леко я повдигна. Погледите им се срещнаха.

– Софи.

Тя разтвори устни и очите ѝ грейнаха.

Софи се усмихна. Едуард почувства как сърцето му се свива. През него премина нещо силно, ярко и неотвратимо – сякаш някаква нова жизнена сила, емоция, която той не можеше да спре, за да разпознае. Не и сега.

След секунда двамата вече лудо се прегръщаха. Едуард разтвори устните ѝ нетърпеливо, пъхвайки език дълбоко в нейната топла уста. Разтвори краката ѝ и се настани между тях. Засмука устните ѝ, започна да се бори с езика ѝ, навлизаше дълбоко. Започна безпомощно да търка набъбналите си слабини в нейните.

Софи веднага реагира. Отначало отговаряше плахо и несигурно на ласките на езика му, но скоро започна да се състезава с него ловко и дръзко. Устните им се сливаха, езиците се преплитаха. Едуард изпита остро желание да се надигне и да остави езика ѝ да се плъзне по кадифе-номеката главичка на неговата мъжественост.

Но това беше Софи, красивата сладка Софи, и той не можеше да я използва по този начин. Едуард зарови лице в косата ѝ и замря

разтреперан, проклинайки светеца, който живееше в него, който все още се опитваше да се меси, да му откаже тази жена, която обичаше. Но слабините му бяха инструмент на дявола и това не можеше да се отрече. Той вече не понасяше натиска там долу и положението ставаше все по-лошо, защото меките хълбоци на Софи се извиваха в ритъма на съблазънта и желанието, стар колкото света.

Едуард изстена, пъхна ръце под нощницата ѝ и хвана голото ѝ седалище, притискайки я още по-силно към ерекцията си. Рязко издърпа нощницата нагоре и започна да се търка в меките ѝ оголени слабини. Панталоните му все още стояха като препятствие помежду им, но тъканта бе толкова фина, че той почти не я усещаше.

Софи простена в ухото му, сграбчвайки го за раменете. Отново издаде лек стон и този път ноктите ѝ като острите нокти на котка започнаха да мачкат плътта му, без да се забиват надълбоко в нея. Ханшът ѝ се извиваше още по-силно и по-настоятелно срещу него, тя започна да издава леки въздишки, пълни с желание и копнеж.

Едуард стисна лицето ѝ в широките си длани. Погледите им се срещнаха, нейните очи блестяха като в треска.

– Не мога да спра – прошепна той. – О, Софи, колко те искам!

Тя извика, стисна ръцете му, които обхващаха лицето ѝ, и се изви нагоре, за да се притисне към хълбоците му.

Устните им се сляха. Този път Едуард всмука езика ѝ в устата си, дълбоко. Не можеше да издържи. Изведнъж се освободи, после се вдигна на колене над нея. Започна да разкопчава копчетата на корсажа ѝ, разголвайки меките ѝ бели гърди. Погледите им отново се срещнаха.

– О, Софи – изстена Едуард. – Толкова си красива.

Смехът на Софи бе наполовина ридание. Едуард я прегърна, затвори очи и изстена.

Наведе се и докосна с език настръхналите връхчета едно по едно. Софи се раздвижи и изхълца. Ноктите ѝ отново се забиха в раменете му. От гърдите ѝ се откъснаха възклицания на безсловесен екстаз.

Когато той спря, дишаше едва-едва, малко оставаше да избухне. Едуард си пое дъх със съскане. Пот течеше по лицето и гърдите му.

– Едуард – изстена Софи.

Той отвори очи и видя, че тя се взира трескаво в него, стиснала китките му. После разбра, че тя гледа изпъкващите очертания на неговата мъжественост, която опъваше панталоните му. Отдолу нямаше бельо. Той усети това и както беше мокър, тя можеше да вижда през панталоните, а понеже двете най-горни копчета бяха разкопчани, се виждаше

един инч от розовата му плът.

Погледите им се срещнаха и Софи облиза пресъхналите си устни. Едуард потисна стона си и притисна малката ѝ деликатна длан към бързо набъбващия си пенис. Софи хлъцна и застина.

Едуард изведнъж вдигна ръката ѝ към устата си и я целуна силно.

– Прости ми – възкликна той и се спусна надолу по тялото ѝ, плъзгайки ръце по меките ѝ бедра, разтваряйки ги широко.

Софи извика, това не беше протест, а сексуално объркване.

– Толкова си красива – изстена Едуард, целувайки пъпа ѝ.

Софи трепна и извика. Едуард чу собствения си смях, разтреперан и екзалтиран, звукът тежеше от сурова мъжка възбуда. Палците му се заплетоха в космите с цвят на мед. Софи отново изхълца.

– Софи – прошепна той дрезгаво, плъзгайки ръка по нея. Докосна съединението на гънките, които търсеше. – Скъпа!

Тя замръзна, но само за миг. После започна да се извива безсрамно.

– Едуард!

– Да, скъпа – насърчи я той, разтваряйки тези набъбнали устни. Наблюдаваше внимателно лицето ѝ, докато палецът му се плъзгаше в набъбналия, чувствителен като оголен нерв, вход на нейната женственост, простена. Тя изхлипа и се изви под него.

– Да – прошепна с нисък глас Едуард, целувайки вътрешната страна на бедрото ѝ, докато масажираше малкия трептящ орган на женствеността ѝ.

– Едуард! – изкрещя Софи.

Той изръмжа, притискайки устни към цепката, после пхна езика си в пулсиращия отвор. Софи подскочи под него. Той отново пхна език вътре. Софи изстена. Той плъзна езика си в малката долинка и бе възнаграден с нейния доволен стон. Едуард започна да гали и смуче плътта ѝ, да обикаля с език по връхчето ѝ. Софи хващаше косата му, въздишаше и се разтърсваше, а накрая зариде във върховна наслада.

Едуард извика, притискайки се към нея, наблюдавайки съвършеното и лице, докато разкопчаваше панталоните си. Гъстата пелена на желанието бе прорязана за миг от мисълта, че не биваше да стигат дотук. Беше много късно, устата му намери нейната и той навлезе в нея.

Софи изхълца.

Едуард също изхълца, потресен от стегнатата гореща, възбуждаща плът. Застина на място разтреперан, после се надигна и погледна лицето ѝ. Очите ѝ бяха разширени, все още смаяни и потресени, тя го гледаше с толкова сяпа вяра... и така открито любящо.

– Едуард – прошепна тя, стискайки го здраво. – О, Едуард, скъпи! Той отново я целуна с цялата експлозивна страст, която чувстваше, довършвайки бързо това, което бе започнал, и проникна през девствената ѝ ципа. Целувката му сподави лекия вик от болка. Едуард навлезе дълбоко и още по-дълбоко, искаше да се зарови целият колкото може понавътре, завинаги. Спря за миг, треперейки от върховно удоволствие, съзнавайки, че никога не бе изпитвал такъв момент на върховен екстаз – остро усещаше всяка изключителна черта на жената, с която бе свързан.

Едуард навлезе в кулминацията си. Стисна зъби, зарови лице в шията ѝ и я прегърна силно, потискайки желанието си да изригне. Искаше да я отведе със себе си в небесата. Но бе прекалено късно. Той изстена. И избухна.

За миг се понесе високо над земята. Когато отново си възвърна чувствата, усети как ръката ѝ гали косата на тила му. Бяха прегърнати, тялото на Софи бе меко и топло, усещаше го като коприна. Една болка премина толкова силно през гърдите му, че за миг той се запита дали е физическа и дали не преживява сърдечен удар.

О, господи... какво бе направил?

Отмести се от нея и се претърколи по гръб. Копеле такова, гърмеше един глас вътре в него, проклето, гадно копеле!

Усети, че тя се обръща с лице към него. Отново докосна косата му, гърба му. Той беше напрегнат. Затвори здраво очи. Софи го галеше по рамото и това бе толкова невероятно хубаво, по-хубаво от всичко, което се бе случило преди малко. Усещаше колко много го обича тя. Стана му лошо.

– Едуард?

Сега вече не летеше във въздуха. Как да я погледне в лицето? Как да погледне себе си? Но се обърна към нея.

– Не знаех – прошепна тя с широко отворени и искрящи очи. Усмихна се с женската усмивка на върховно задоволство и дълбоко удивление. – Нямах представа.

Той успя да ѝ се усмихне. Но знаеше, че не я е заблудил, защото нейната усмивка поуogasна.

– Едуард?

Тя се наведе над него и кичури от косата ѝ паднаха на гърдите му. Корсажът ѝ беше отворен и високите ѝ заоблени гърди леко се люшнаха. По тях личаха следи от едnodневната му брада.

– Едуард, да не би нещо да не е наред?

Тя потрепера, в очите ѝ се четеше въпрос и страх.

Той нямаше да я нарани. Едуард знаеше. Точно заради това успя да отмахне поне малко от себе си срама и себеотвращението. Едуард седна на леглото и я притегли към себе си, прегръщайки я здраво. Трудно му беше да говори естествено, да прикрива чувствата си.

– Не, Софи. Всичко е наред.

Той притисна лицето ѝ до гърдите си, обхващайки тила ѝ, а пръсти-те му се заровиха в тежките кичури златиста коса. Едуард затвори очи в отчаяние. Бе предал вярата ѝ в него, доверието ѝ. Питаше се как може да има толкова болка в нещо, което същевременно е върховно щастие.

15

Софи знаеше, че нещо става, затова се сви до него и зарови лице на гърдите му, уплашена от това, което може да последва. Почти веднага разбра, че Едуард е разстроен и изобщо не е въодушевен като нея от това, което току-що се бе случило. Софи си спомни, че тя бе насилила ситуацията, че всъщност тя го бе съблазнила.

Едуард полека отмести лицето ѝ от рамото си, дръпна се от нея и стана.

Софи се осмели да се обърне и да погледне към него със свито сърце. Изражението му беше тъжно и мрачно. Тя усети, че корсажът ѝ е разкопчан и започна да се суети с копченцата.

– Едуард?

Той се усмихна насила.

– Само за момент, Софи.

Едуард изчезна в собствената си стая, навличайки панталоните си.

Софи се бореше да не изпадне в паника и да не избухне в сълзи. В гърдите ѝ се бе събрала огромна топка, която искаше да я задуши, и тя трябваше да се бори и с нея. Увери се, че нощницата покрива краката ѝ и най-вече глезена. Сключи ръце в скута си и го зачака да се върне.

Невероятно, помисли си тя отпаднало, че единият партньор може да чувства такава любов по време на акта, а другият – не. Не си бе представяла, че може да е така, а сега вече беше много късно. Сълзите ѝ потекоха.

Едуард се върна и застана на вратата, облечен в риза, която бе закопчал от горе до долу, но не я бе пхнал в панталоните. Изглеждаше смешно, но Софи не можеше да се усмихне, защото в изражението му, както и в натегнатата атмосфера, нямаше нищо смешно. Тя срещна

погледа му.

– Едуард? Има ли... нещо не е ли наред?

Този път той не се опита да се усмихне. Очите му бяха толкова сериозни, че тя настръхна от страх.

– Дълга ти извинение – изрече той бавно, сякаш подбираше внимателно думите. – Софи, това не биваше да се случи.

Софи го загледа втренчено. Да не би да иска да ѝ каже, че съжалява за прекрасното им любене? Това беше ли поне донякъде възможно? Сигурно желанието, което бе бушувало помежду им, е необикновено? Или е съвсем обикновено, желание, което е изпитвал хиляди пъти преди с други жени, и ще изпитва отново... с други?

Той пристъпи от крак на крак.

– Извинението звучи глупаво, като се има предвид какво направихме. – Той се изчерви до корена на тъмната си коса. – Какво направих аз.

Софи поклати отрицателно глава.

– Не – прошепна тя. – Не трябва да се извиняваш.

– Софи, съжалявам. Много съжалявам. Ти не заслужаваше това.

Очите на Софи се изпълниха със сълзи и тя отмести поглед, за да не я види той, борейки се да си възвърне самообладанието. Когато успя да се поовладее, тя го погледна в очите.

– Аз исках това, Едуард. Моля те, не се самобичувай така. Аз съм зряла жена, способна да вземам решенията си сама.

– Не плачи – каза той сурово. – Господи, последното нещо, което искам, е да те карам да плачеш.

Насили се да се усмихне и се приближи до нея, седна на леглото и взе ръката ѝ.

Софи искаше да скочи и да го прегърне здраво, но не посмя. Не искаше да влошава повече ситуацията.

Той запита със сериозен глас:

– Софи, ще се омъжиш ли за мене?

Тя разшири очи шокирана.

Той се усмихна, но само с устата, не и с очите.

– Това не звучи много романтично, нали? – Гласът му прозвуча бодро.

Той вдигна брадичката ѝ и долепи устни до нейните. Когато Софи не му отговори, той започна да я целува с истинска, убедителна страст.

Софи бе смаяна от предложението му и сърцето ѝ биеше лудо. Но когато опитните му целувки станаха по-дълбоки и по-настойтелни, тя почувства как им отговаря също като преди. Беше я помолил да се

омъжи за него, но сега ѝ бе трудно да мисли, защото ръцете му галеха гърба ѝ, спускаха се надолу по хълбоците, а езикът му дразнеше устните ѝ. Софи отвори уста и той я положи по гръб на леглото; изстена дълго, ниско и мъжествено. Укротеното желание отново надигаше глава. Нова възбуда разтърси Софи. Пламъци пропълзяха по крайниците ѝ, нагоре по бедрата и между тях. Опитваше се да мисли, че сега той я съблажнява, за да постигне своето, но това вече нямаше значение.

– Софи – изпъшка Едуард, обхванал гърдите ѝ през памучната нощница.

Софи се изви на дъга, притискайки се към него. Пръстите му си играеха със зърната ѝ, притискаха ги, докато тя започна да вика името му. Едуард прошепна успокоителни думи, наведе се и впи устни в нейните. Софи започна да се извива и заплака от удоволствие, ноктите ѝ се впи- ваха в гърба му, а през това време езикът му отново и отново обхожда- ше връхчетата на гърдите ѝ.

Този път, когато той влезе в нея, тя беше готова и всичко стана без- болезнено. Софи го държеше здраво, докато той се плъзгаше навътре и навън.

– Искам да свършиш заедно с мене – прошепна дрезгаво Едуард с блеснал див поглед. – Искам двамата заедно да свършим.

Софи никога не си бе представяла, че е възможно да се говори така открито, докато двама души се любят, а думите му я накараха да излезе извън кожата си. Едуард навлезе още по-навътре и дори през мъглата на екстаза Софи помисли, че го усеща как разпръсва нов живот вътре в нея и заплака от удвоено удоволствие. Знаеше, че иска да има дете от него.

След това той не я пусна. Едуард държеше Софи здраво в ръцете си, галеше я по косата, по гърба, по хълбоците. Целуваше слепоочията ѝ, ръба на челюстта ѝ. И преди Софи да си припомни шокиращото му предложение, тя заспа, сгушена в прегръдките му. Не си го спомни и по- късно през нощта, когато отново свършиха заедно така естествено, как- то отдавнашни любовници.

Призори Софи се събуди уплашена. Вятърът виеше, валеше проли- вен дъжд, нещо се блъскаше силно в стената на сградата. Тя беше сама. За миг усети объркване, не беше сигурна къде се намира.

И тогава в паметта ѝ нахлуха спомените. Тя беше в малка стран- ноприемница в Ойстър Бей. Бе съблажнила Едуард... и два пъти се бе любила с него оттогава. Периферията на урагана бушуваше отвън. Но къде беше Едуард?

Блъскането по стената се засили. Софи се изправи в леглото със

свито сърце. Покривът се тресеше, вятърът свиреше пронизително. Небето отвън бе започнало да просветлява и тя виждаше очертанията на дърветата в градината, които се превиваха на две. Софи си каза, че това е само буря, че не трябва да се безпокои.

Вратата се отвори широко. Софи изпищя уплашена, после разбра, че тъмната фигура, която бе нахлула в стаята ѝ, е Едуард.

– Софи, ставай – нареди той, издърпвайки завивките. – Половината покрив на съседната къща току-що хвъркна. Тук е опасно, трябва да слезем долу.

Въпреки спокойния му тон Софи се изплаши. Изведнъж се чу трясък от счупено стъкло и падащи предмети. Едуард отиде до прозореца, придържайки свещта с трептящ пламък.

– Токът спря – каза той мрачно. – Нищо не се вижда, но едно дърво току-що падна на главната улица. Облечи се, Софи.

Софи побърза да се подчини, а сърцето ѝ биеше ускорено. Блъскането продължаваше, сега още по-силно, небето бе добило странен плътносив цвят. Тя навлече дрехите си, но не можа да си закопчае блузата и Едуард трябваше да ѝ помогне. Тя се опитваше да си сплете косата, когато на вратата се почука настоятелно.

– Ей, хора! – извика ханджията през оглушителния трясък на бурята. – Слизайте долу в мазето!

– Остави косата! – викна Едуард и грабна Софи. Изтичаха през стаята, но когато отвориха вратата, тя така силно се тресна в стената, че излезе от пантите си. Ханджията, пребледнял, размахваше един староремски фенер.

– Всички прозорци от другата страна се счупиха! – извика той.

В същия миг те видяха небето над главите си – част от покрива на странноприемницата отлетя и дъждът ги заплиска с неотслабваща сила. Софи изпищя, когато един силен порив на вятъра я блъсна по коридора към стълбите.

Едуард я хвана, преди да бе паднала на долния етаж. Вдигна я на ръце и викна на ханджията. Изтичаха надолу по стълбите и излязоха навън. Сред поройните струи Софи видя хубавия пакард на Едуард смачкан под един огромен, изтръгнат с корените, дъб.

– О, Едуард!

– Остави!

Вятърът се опитваше да ги изблъска назад, но той тръгна упорито напред, следвайки ханджията. Завиха зад ъгъла и стигнаха до вратата на мазето. Ханджията влезе пръв. Едуард бутна Софи пред себе си, влезе

последен и затръшна вратата зад гърба си.

Жената и дъщерята на ханджията седяха в единия ъгъл на мазето с купчина одеяла и газена лампа. Момичето, приблизително на възрастта на Софи, хлипаше. Ханджията седна при тях и жена му въздъхна облекчено; после той даде по едно одеяло на Софи и Едуард. Едуард разстла своето до стената и седна. Софи седна и се сгуши до него. Той я прегърна.

Спогледаха се. Изведнъж Едуард се усмихна и Софи му върна усмивката. Избухнаха в смях, върховно облекчени. Ханджията в другия край на мазето също се засмя, засмяха се и жена му и дъщеря му. Хубаво беше да си жив и всички го съзнаваха.

Тогава Софи си спомни. Престана да се смее, не можеше дори да диша. Снощи Едуард я бе помолил да се омъжи за него. Поради най-неуместните причини на света. За да му бъдат опростени греховете. Как би могла да се съгласи?

След няколко часа те излязоха от мазето. Небето бе синьо като синец, по него плуваха дебели, пухкави, чисто бели облачета. Слънцето грееше ярко и весело. Сякаш снощи не беше имало буря, сякаш ураганът бе само някакъв сън.

Те излязоха пред странноприемницата и се огледаха. Оградата бе отлетяла. Къщите отсреща на улицата бяха пострадали: на една зелена къща липсваше половината покрив, на друга балконът на втория етаж бе паднал пред входа. Кедровата обшивка бе изпочупена от един паднал бряст, телеграфните стълбове лежах на земята.

Едуард я хвана за ръка.

– Охо.

Обърнаха се към странноприемницата. Югозападният ъгъл на покрива беше отнесен, почти всички прозорци от тази страна липсваха. Едуард продължаваше да я държи за ръка и Софи помисли колко лесно можеше да пострадат.

Но не бяха пострадали. И двамата бяха добре. Той помнеше ли, че ѝ бе направил предложение?

Софи преглътна и се вгледа в красивия му профил. Може би беше по-добре да не си спомня, защото, ако го забравеше, тя нямаше да бъде принудена да каже „не“.

Но я болеше. Колко болеше. Това, че го обичаше, я болеше достатъчно, без да се добавя и това, че я бе помолил да се омъжи за него само от благоприличие и по задължение вместо от любов, копнеж и желание да бъде с нея завинаги.

Горе в стаята те събраха малко вещи сред безпорядъка, предизвикан от бурята. Софи съкрушена вдигна от земята скъсания си копринен шал и чантичката. Сега се боеше да се върне у дома... боеше се от бъдещето. Едуард я чакаше на прага.

Как ще се върнем в Ню Йорк? – запита тя, надявайки се той да не е усетил треперенето на гласа ѝ.

– Можем да наемем кон и карета. Разбрах, че влаковете още не пътуват. По линиите има паднали дървета.

Софи кимна.

Едуард прибави с открит поглед:

– Можем да изкараме още една нощ тук. Собственикът ми каза, че имал напълно прилични стаи на долния етаж. Но семейството ти сигурно вече ужасно се тревожи.

Софи не каза нищо, защото разговорът стъпваше на опасна почва. Но Едуард продължи в тази посока:

– Наистина, щом им кажем какви са ни плановете, всичко ще се размине – прибави той.

Софи замръзна в средата на стаята, изпълнена с ужас и тъга. Никога не си бе представяла колко може да боли от разбито сърце.

– Какви планове, Едуард? – Гласът ѝ бе натезал от скрити сълзи.

Той трепна, усмивката му изчезна.

– Плановете ни да се оженим.

Софи отново си възвърна гласа – с едно от най-големите усилия в живота си.

– Аз не приех предложението ти, Едуард.

Той я загледа смаяно.

Тя наметна шала си и притисна чантичката до гърдите си.

– Много галантно бе от твоя страна да ми предложиш брак – каза тя, опитвайки се да говори спокойно, уравновесено и разумно, – но не беше необходимо.

Той я загледа невярващ.

– Не станах твоя любовница, за да те накарам да се ожениш за мене – каза Софи с вдигната брадичка.

Знаеше, че ако сега се разплаче, той ще разбере колко много го обича и защо му отказва, това щеше да бъде окаяна, патетична връзка и трябваше да я избегне на всяка цена. Сякаш в живота си тя нямаше нищо друго освен гордостта си... и разбира се, своите спомени, своята работа.

– Софи. – Едуард бе побледнял под силния си загар. – Ти беше

девствена.

– Така е. Но това още не е причина да се омъжа.

Сините му очи бяха широко отворени и пронизващи.

– Софи... аз се любих три пъти с тебе.

Тя усети, че се изчервява в отговор на дръзкото изричане на този факт, спомни си споделената с него страст, на моменти дива и плътска, в други моменти нежна и толкова изпълнена с любов, че не можеше да бъде описана и припомнена.

– Това какво общо има?

Той стисна челюсти. Слепоочието му запулсира. Устата му се бе изпънала в тънка права линия.

– Ами ако си бременна? С моето дете?

Това посипа сол в отворената ѝ рана.

– Не и по това време на месеца – излъга тя. Линията на устата му забележимо се смекчи.

– Софи, ние трябва да се оженим. Така е правилно.

Още малко, и тя щеше да се разплаче. Не беше правилното... не и по този начин. Правилното беше да се оженят по любов, но това никога нямаше да стане. Не и с нея, не и за него. С неестествено спокоен глас, почти като на учителка, Софи каза:

– Нямам желание да се омъжвам, Едуард. Нима си забравил? През май ще стана на двацет и една години и отивам в Париж да продължа обучението си по рисуване. Съжалявам – Гласът ѝ трепна. Бе трудно да продължи. – Не мога да се омъжа без любов, Едуард.

Той не помръдна. Сякаш бе получил силен и болезнен удар в слънчевия сплит. После изведнъж се обърна рязко и се отдалечи.

– Ще те чакам долу.

Софи се отпусна на леглото, още разхвърляно след любовната им нощ, и стисна чаршафите разплакана. Всичко бе свършило още преди да започне.

Когато се върнаха, къщата бе като разбунен кошер, но Софи знаеше, че ще стане така.

Почувства за миг, че ѝ прилошава от страх, когато слязоха от наятия екипаж и чуха през отворената врата как госпожа Мърдок вика:

– Тя си дойде! Дойде си! Софи е тук!

Едуард не я докосна. Не я бе докоснал, след като отхвърли предложението му за женитба преди шест часа. И не я бе погледнал. Беше ѝ

проговорил само преди няколко минути, за да ѝ каже, че трябва да твърдят, че нищо не се е случило. С други думи, щяха да лъжат – защото тя не искаше да се омъжи за него. Едуард изглеждаше ядосан, сякаш очакваше тя да си промени намерението, преди да е станало твърде късно. Но Софи бе приела да участва в плана му.

Софи нямаше избор, трябваше да позволи на Едуард да ѝ помогне да слезе от каретата. Сега докосването му бе така дистанцирано, че тя едва не избухна в сълзи. Сърцето толкова я болеше, че нямаше място за срам или вина. Всички щяха да си помислят най-лошото – и всички щяха да бъдат прави, – но Софи не даваше и пукната пара.

Докато двамата с Едуард се изкачваха по стъпалата Лиза се спусна към тях, потънала в сълзи.

– Софи, слава богу! Добре ли си?

Сестрите се прегърнаха пред вратата.

– Да, добре съм – каза Софи, улавяйки блесналия поглед на Лиза. – Наистина съм добре.

И нейните очи блеснаха от сълзи.

Лиза я погледна после се обърна да погледне и към Едуард, обвинително и недоверчиво.

Сюзан застана пребледняла на прага.

– Трябваше да се досетя – каза тя сурово. – Софи, никой нямаше представа къде си отишла... Божичко!

И тя заплака.

Софи остави Едуард и побърза да прегърне майка си.

– Прости ми – каза тя с разтреперан глас, докато Сюзан проливаше горещи сълзи. Лесно щеше да ѝ бъде да изплаче в прегръдките на майка си всичките си болки, както копнееше да направи. – Едуард ме заведе на разходка, разрази се ураган и останахме в Ойстър Бей.

Сюзан я пусна, премига, за да отпъди сълзите, и се обърна разярена към Едуард:

– Трябваше да се досетя, че вие сте в дъното на тази работа.

– Задръжте малко, госпожо Ралстън – каза Едуард студено. – Нямахме избор, трябваше да останем на острова. Ако се бяхме опитали да се върнем, можеше да загинем. Колата ми бе смачкана.

Сюзан трепна и лицето ѝ изгуби всякакъв цвят.

– Той е прав – каза Софи и това поне беше истина.

Сюзан прегърна Софи през раменете и я привлече към себе си. Лицето ѝ бе изкривено от отвращение.

– Какво сте направили на дъщеря ми?

Изражението на Едуард бе непроницаемо.

– Нищо. Дъщеря ви си е същата като преди.

– Мамо – каза Софи, привличайки вниманието ѝ. – Добре съм. Наистина. Не трябва да се безпокоиш за мене. Едуард беше... съвършен джентълмен.

Тя се насили да се усмихне. Знаеше, че Сюзан е забелязала колебанието. Мразеше лъжата, но да се омъжи при тези обстоятелства щеше да бъде далеч по-лошо.

Софи забеляза твърдия циничен израз в очите на Сюзан и разбра, че тя не ѝ е повярвала.

Бенджамин се появи внезапно на прага, присъединявайки се към събралите се пред входа. Спря до Сюзан с мрачно изражение.

– Софи, добре ли си?

– Да.

Той погледна към Едуард.

– Ще направите ли това, което се полага, сър? Сега, когато я компрометирахте порядъчно?

Едуард замръзна.

Но Сюзан се намеси гъвкаво и докосна ръкава на мъжа си.

– Бенджамин, нищо не се е случило. Познавам дъщеря си, тя няма да ни разочарова... точно както няма да позволи да бъде наистина компрометирана.

И Сюзан се усмихна бодро. Бенджамин погледна жена си.

– Тя увери ли те в това?

– Да. И съм сигурна, че можем да потулим този малък скандал, ако наистина в това има някакъв скандал. – И Сюзан отново се усмихна на Едуард. – Господин Деланза, сигурно сте изморен. Няма ли да влезете да се подкрепите малко? И ти, Софи, сигурно също си изморена. Скъпа, защо не идеш горе да кажеш на Клара да ти приготви ваната? Ще ти пратя топла храна в стаята. Няма нужда да слизаш за вечеря, не и след това изпитание.

Софи знаеше, че майка ѝ е разбрала истината. Не можеше да си представи защо Сюзан поддържа лъжата ѝ. Но това нямаше значение. Беше облекчена, че Сюзан се е заела с нещата и отклонява Бенджамин от ролята на разярен втори баща. Софи не изчака Едуард да отклони предложението на Сюзан.

– Много съм уморена – каза тя. Кимна на Едуард, знаейки, че трябва да се държи като в Шекспирова пиеса. – Благодаря, Едуард, че ме докарахте дотук жива и здрава Съжалявам, ако съм ви причинила някакво

притеснение.

Той кимна кратко. Думите му прозвучаха подигравателно.

– Удоволствието беше мое.

Софи лежеше в леглото, увита в дебел памучен халат, макар че във беше топла и приятна лятна вечер. Но нея я пронизваше студ, стигаше до самите ѝ кости, до сърцето ѝ. През ума ѝ бе минала мисълта, че може би никога вече няма да види Едуард.

Каза си, че ще оживее, но не си вярваше.

Обърна се настрана и прегърна възглавницата. Може би сгрещи, като отхвърли предложението му. Може би щеше да е по-добре да бъде негова жена, дори той да не я обича, отколкото да го загуби завинаги. Той вече ѝ липсваше повече, отколкото би сметнала, че е възможно някой да ѝ липсва.

Ако не беше го съблазнила така дръзко, той още щеше да бъде част от живота ѝ. Още щеше да бъде неин приятел, неин закрилник. Сълзи изпълниха очите на Софи, но тя не можеше да съжалява за нощта, която бяха прекарвали заедно. Този спомен безспорно щеше да ѝ бъде за цял живот. Но също толкова дълго щеше да помни и ужасното, болезнено желание и тъгата от загубата му.

– Софи?

Софи седна и погледна Сюзан, която я пронизваше с очи. Тя затвори вратата на спалнята и седна на леглото до дъщеря си. Софи бе напрегната, знаеше колко лесно се ядосва майка ѝ. Но Сюзан не се развика, не повиши тон. Само каза:

– Добре ли си?

Софи искаше да кимне утвърдително. Но вместо това поклати глава и една огромна сълза се търкулна по бузата ѝ. Сюзан я прегърна.

– Знаех, че не ми казваш истината.

Софи изхлипа.

– Съжалявам. Решихме, че трябва да излъжем.

Сюзан я погали по гърба, после се отдръпна. Очите ѝ бяха зачервени.

– Иска ми се да го убия!

Софи се осмели да погледне майка си в очите.

– Той не беше виновен. Аз го съблазних.

Сюзан трепна и пребледня.

– Обичам го – каза Софи, за да се защити.

Сюзан изплака, прегръщайки я силно:

– Исках да те предпазя от него! Исках да ти спестя това! О,

божичко, Софи, знам как се чувстваш!

Софи се разплака в ръцете на майка си. Когато спря, Сюзан ѝ подаде кърпичка. Софи изтри очи и видя, че Сюзан също плаче.

– Мамо?

– Баща ти също разби сърцето ми. Много, много пъти. – Сюзан се опитваше да си възвърне спокойствието. Изхлипа. – Знаех, че Едуард е също като него.

– Той ме помоли да се омъжа за него – каза Софи.

Сюзан замръзна.

Очите на Софи отново се изпълниха със сълзи.

– Разбира се, аз казах „не“. Но не съм сигурна дали постъпих правилно. Толкова ми липсва. Може би бих могла...

– Не!

Софи трепна.

Сюзан сграбчи раменете ѝ и я разтърси силно, веднъж, два, три пъти.

– Вече си постъпила глупаво! Не ставай отново глупава!

– Обичам го. Знам, че той не ме обича, но...

– Софи, не! Той ще те унищожи, ако се омъжиш за него, точно както Джейк ме унищожи! – изпищя Сюзан.

– Може би си права – каза Софи, но в сърцето си не вярваше докрай.

– Права съм. Няма никакво „може би“. Не би могла да понесеш другите му жени. Да лежиш сама в леглото нощ след нощ, да слушаш как часовникът тиктака, да броиш минутите, да го чакаш да се върне у дома, да се молиш да се върне? Накрая да го видиш на разсъмване да се прибира и да мирише на друга жена? Няма да ти позволя да го направиш, Софи.

Софи си пое дъх. Живо си представи онзи ден в „Делмонико“, когато Едуард ѝ бе казал, че няма да може да бъде верен на съпругата си.

Но Сюзан нямаше намерение да спре да говори за това. Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

– Толкова си наивна. Толкова наивна, толкова млада. Дори в началото да ти е верен – както беше Джейк, – наистина ли мислиш, че можеш да задържиш интереса... желанието... на такъв мъж за цял живот? Мислиш ли, че можеш да се състезаваш с жени от рода на Хилари Стюарт и много други като нея?

– Не – прошепна Софи, парализирана от грозната картина, която бе нахвърляла майка ѝ.

Сюзан беше права. Не беше ли така? Тя беше само Софи О'Нийл, малка, невзрачна, куца. Някакси бе забравила всичко това.

– Какво те кара да мислиш, че той ще си даде труда да скъса с Хилари, ако беше приела предложението му? – каза сурово Сюзан. – Би ли могла да се омъжиш за него, като знаеш, че си има любовница? Би ли могла?

– Аз няма да се омъжвам за него – каза Софи с трепереща уста и сведе очи.

Някак си бе забравила, че по време на кратката им връзка Хилари все още присъстваше в живота му, че беше с него и през онази нощ. Софи не можеше да не си припомни страстта, която бе видяла да се развихря между тях. Прилоша ѝ.

– Този край е за добро – каза яростно Сюзан. – За добро! Не трябваше изобщо да се случва, но с времето ще забравиш.

Софи знаеше, че никога няма да забрави дори един миг от живота си, от момента, в който Едуард Деланза бе навлязъл в него, но не го каза. Ако беше заченала по време на кратката им, но великолепна връзка, те щяха да останат свързани, независимо колко много земя ги разделя физически. Софи притисна колене до гърдите си и изведнъж отчаяно си пожела това, което според обществото беше най-лошата съдба, която може да сполети една неомъжена жена.

– Какво има, скъпа? – запита остро Сюзан.

Софи вдигна очи.

– Ами ако съм бременна?

Сюзан отново побледня.

– Няма вероятност само от един път.

Софи погледна пръстите на краката си, увити в чаршафите.

– Не.

Гласът ѝ почти не се чуваше. Софи нямаше да разкрие пред Сюзан, че Едуард я бе любил три пъти само за една нощ. После потисна още едно ридание, защото за него това не беше любов, а само страст.

– Кога ти дойде последния път? – запита Сюзан със страх в гласа.

Софи не вдигна очи.

– Преди около две седмици.

Сюзан стисна зъби и лицето ѝ изгуби всякакъв цвят. После взе ръката на дъщеря си.

– Не се плаши. Сигурна съм, че не си заченала. А ако си – и тя си пое дъх, – можеш да идеш някъде и да родиш детето. Винаги може да се даде за осиновяване. Няма нужда никой да знае.

Софи трепна.

– Мамо, ако съм имала щастието да забременея, ще родя неговото дете. И никога няма да се откажа от детето си.

Погледите им се срещнаха. Софи гледаше яростно и свирепо, а Сюзан – с разширени от учудване и смут очи. Накрая Сюзан се усмихна и потупа ръката на дъщеря си.

– Да се тревожим тогава, когато му дойде времето – каза тя. – Ако изобщо дойде.

Софи кимна и извърна очи. Сърцето ѝ заби ускорено. И се замоли на бога, на когото бе престанала да се моли отдавна, откакто не ѝ бе върнал Джейк жив и свободен. Нека имам дете от него, молеше се тя. Господи, моля те, нека имам дете от него. Моля те.

ВТОРА ЧАСТ БОХЕМКАТА

16

Ню Йорк – есента на 1901 година

Диамантът лежеше на покритата със сукно маса, голям колкото мъжки нокът, точно под лампата, висяща над главите на петимата картоиграчи, и хвърляше ярки отблясъци.

– Господи, Деланза, да не си полудял? – каза един от играчите. Едуард се изтягаше на стола си с цигара в уста. Преди часове бе захвърлил настрана жакета си, както и вратовръзката и копчетата за ръкавели. Ръкавите му бяха навити, яката разкопчана, ризата намачкана и почти извадена от сивите панталони. Брадата му не беше бръсната от няколко дни, очите му бяха кръвясали, дали от недоспиване, или от прекалено задимения въздух в стаята. Една апетитна блондинка в оскъдно облекло бе увиснала на дясната му ръка, а една също толкова надарена червенокоска – на лявата. В града имаше стотици клубове за мъже, повечето от които събираха елитна клиентела, и то от високо уважавани лица. Това заведение обаче не бе от тях.

Всеизвестно беше, че „Ла Боа“ се посещава от утайката на обществото, и дамите там добре познаваха всякакви видове удоволствия – и първерзни, – които един джентълмен би желал да опита. Едуард бе влязъл тук едва преди няколко седмици, но оттогава бе станал един от най-редовните посетители на „Ла Боа“.

При вида на диаманта жените край него ахнаха. Другите картоиграчи се втренчиха в него. Само Едуард като че ли беше равнодушен към блестящото украшение, което хвърляше искри по потъналите в мръсотия маси със зелено сукно. Едуард каза провлачено:

– Нямам никакви в брой. Изговаряше неясно думите.

– Тая играчка струва пет пъти повече от мизата – обади се един брадясал негодник.

Едуард не отговори. Погледна мъжа безучастно, после обгърна цялата маса с поглед, пълен с досада.

– Играем ли, или не? Ако не, отивам другаде.

Веднага се разнесоха шушукания и играта продължи. Едуард почти

не обърна внимание, когато един от играчите обяви флош от кари, който биеше предишните две двойки. Едуард махна три пъти с ръка. Победителят се пресегна, прибра мизата и диамантът изчезна в джоба му.

– Ти си луд – каза той ухилено на Едуард. – Току-що изгуби цяло съкровище.

Едуард сви рамене.

– Наистина ли? Хич не ми пука.

Изправи се несигурно, прегърнал двете жени. След като възстанови равновесието си, излезе с пиянска походка от задимената претъпкана стая.

Сюзан бързаше по стълбите, защото беше закъсняла, но всъщност нямаше голямо значение кога ще отиде в операта, защото много други компании също щяха да закъснеят. Тя спря във фойето, за да се огледа, да се наслади на вечерната си рокля без ръкави, придържана само от две презрамки с мъниста и ресни. Сатененият корсаж нямаше почти никаква украса, бе полупрозрачен, но богато клошираната пола бе поръбена с ресни и мъниста. Кремавият цвят подчертаваше тъмната ѝ коса, която тя бе вдигнала нагоре, за да покаже прочутите си висящи обици с перли и диаманти. Беше се наложило да ухажда съпруга си и накрая да го съблазни, за да ѝ ги купи... но се бе заинатил да купи и огърлицата, която тя сега също носеше. Беше си я купила сама... с парите на Софи. Беше си казала, че Софи няма да има нищо против, ако разбере.

Сюзан повика:

– Лиза? Къде си?

Лиза се появи от салона, облечена в по-скромна вечерна рокля от прасковена коприна с малки буфан-ръкави. На раменете си бе наметнала по-светъл шал. На ушите ѝ блестяха обици от осемкаратови диаманти, единственото ѝ украшение.

– От половин час съм готова.

Сюзан не обърна внимание на думите ѝ и обви шала с ресни около голите си рамене.

– Да тръгваме.

Но Лиза не помръдна.

– Не мислиш ли, че трябва да повикаме Софи да дойде с нас?

Сюзан трепна.

– Тя е в ателието си и работи.

– Тя винаги е в ателието си и работи.

– Нямахте да иска да дойде.

– Може би. Но може би щеше да поиска, ако бях поговорила с нея.
– Лиза се усмихна притеснено. – Тя е смазана, Сюзан. Преди беше щастлива с работата си. Сега вече не е щастлива.

– Ще го преодолее – каза рязко Сюзан. – Не искам да говоря за това, Лиза. Знам какво е най-добре за собствената ми дъщеря.

Лицето на Лиза стана строго. Гласът ѝ потрепна.

– Сюзан, и двете добре знаем истината за това, което се е случило. Не е честно. Той трябва да се извини и да направи това, което трябва.

Пулсът на Сюзан се ускори.

– Може да не одобряваш начина, по който се отнесох към връзката на Софи с този мъж, но аз направих това, което трябваше... и не се меси, и не ѝ давай никакви глупави идеи! – Тя сложи ръце на кръста си. – Не си ли чувала слуховете? Него вече дори не го допускат в приличното общество, толкова осъдително се държи. Миналата седмица отишъл на едно благотворително представление за събиране на средства за довършване на новото крило на музея „Метрополитън“ с изрисувана жена – полусъблечена!

Лиза изправи рамене.

– Може би и той е нещастен.

Сюзан се разяри.

– Съветвам те да си гледаш собствените работи, Лиза – каза тя хладно. – Софи е моя дъщеря. Този мъж е извън живота ѝ и аз няма да допусна да се върне в него.

– Тя ми е сестра.

– Тя ти е само доведена сестра и нищо повече.

– Може би ще е по-добре да си остана у дома – каза тя, а устата ѝ потреперваше. – Няма да мога да се любувам на операта, като знам, че Софи е сама у дома в такова настроение.

Тя се обърна и побягна, спъвайки се в полите на роклята си.

Сюзан погледна след нея разочарована. Не ѝ се стоеше у дома. Помисли за Бенджамин, който дори сега бе зает в кабинета си с един адвокат и двама банкери. Когато свършиха с работата, щяха да пушат пури и да пият бренди, а можеше да отидат в частен клуб за мъже. Може би след няколко часа той ще дойде да я намери в леглото ѝ за една кратка, суха любовна интерлюдия, а през това време тя щеше да си мисли за покойния си първи съпруг.

Сюзан погледна отражението си в огледалото и забеляза с удоволствие колко красива и привлекателна изглежда. Сюзан нямахте

намерение да си стои у дома сама и отегчена, очаквайки вторият ѝ съпруг да ѝ обърне внимание, каквото тя в действителност не желаше. Не беше съвсем неприемливо за омъжените жени да ходят сами на опера или на други обществени места, не и на нейните години. Сюзан реши, че дори Лиза да откаже да я придружи, тя все пак ще отиде. Лиза ставаше прекалено очебийна за годините си и операта щеше да бъде по-забавна без нея. Сюзан си отбеляза мислено да говори с Бенджамин да уредят подходящ брак за дъщеря му. Наскоро бе дочула, че един много беден, но много родовит британски маркиз е в града и си търси подходяща съпруга.

Сюзан повика каретата си, мислейки за Лиза, докато чакаше, опитвайки се да не мисли за Софи и за това, че очевидно бе нещастна. В края на краищата след време това положение щеше да стане поносимо. Сюзан го знаеше от личен опит.

Сюзан се забавляваше чудесно. Операта не я интересуваше много, но тя добре осъзнаваше, че е фокус на внимание, а това извънредно много я интересуваше. Джентълмените от другите ложи все се обръщаха да я погледнат, да се опитат да хванат погледа и усмивката ѝ. Е, репутацията ѝ не беше свършена, години наред положението беше такова. След ужаса да представлява олицетворение на скандала тя нямаше желание това да се повтори. Мъжете можеха да ѝ се възхищават отдалече, само много отдалече. Беше останала вярна на Бенджамин през целия им брак, независимо колко копнееше за нещо повече. Сега беше вече достатъчно мъдра, след лудостите от младите ѝ години, за да знае, че сексът не е толкова важен, колкото доброто име.

Но тя копнееше почти отчаяно за мъжкото внимание, което получаваше, може би, защото Бенджамин толкова рядко я забелязваше като жена. Сюзан се правеше, че не забелязва двама предани обожатели, но когато се обърна, една странно позната фигура излезе от една препълнена ложа заедно с някаква руса жена. Сърцето на Сюзан подскочи и спря.

Когато започна отново да бие неравно, тя се взираше с пресъхнала уста и останала без дъх след един висок, широкоплещест мъж с гъста, леко прошарена коса, която падаше по яката на смокинга му. Тя бе омагьосана, неспособна да отклони погледа си.

Не... тя полудява! Това не може да е Джейк!

Джейк беше мъртъв. Беше умрял през 1890-а в ужасен пожар, когато се опита да избяга от затвора. Беше умрял и погребан в едно лондонско гробище, в гроб, който тя никога не бе посетила, но един ден щеше да посети.

Сюзан успя да се успокои. Джейк беше мъртъв и макар че тя знаеше този неоспорим факт, това, че бе видяла мъж, толкова приличащ на него дори в гръб, беше ужасно мъчително. Сюзан докосна гърдите си, но не можа да успокои подлудялото сърце. Никога ли нямаше да престане да страда от загубата и разочарованието си? Той толкова ѝ напомняше на Джейк.

Сюзан изведнъж се изправи. Чувстваше се неловко. Усещаше, че трябва да направи нещо, но какво? Да тръгне подир този непознат и да поиска да види лицето му? И после? Дори да приличаше на починалия ѝ съпруг, тя непременно щеше горчиво да се разочарова.

Наведе се и прошепна на една от познатите си, че скоро ще се върне и се измъкна от ложата.

Джейк ускори крачка. Това беше грешка. Огромна грешка бе, че дойде тук тази вечер.

Беше му дошло до гуша да стои така анонимен, да кисне все в Ривърсайд Меншън. Там работеше, там спеше. Там се хранеше, там идваше любовницата му. Лу Ан вече гласно изказваше недоволството си. Тя искаше да излиза, искаше да се забавлява. Джейк не се обиждаше; тя беше още много млада, а и сексът не беше достатъчен заместител... за никого.

Дори за него.

– От какво се страхуваш? – бе го попитала тя.

Лу Ан със сигурност не беше достатъчно хитра, за да отгатне истината. Но невинната ѝ забележка беше достатъчно точна. Джейк не можеше да ѝ каже, че се страхува да не би някой да го познае, пак по чисто съвпадение.

Не можеше да ѝ каже, че ужасно се страхува да не би пак да го хванат и да го вкарат в затвора.

Не можеше да ѝ каже, че бе уплашен до смърт.

Щеше да умре, преди да го върнат обратно.

Така че той не ѝ бе отговорил, но накрая се бе съгласил да отидат на опера. И ето че се случил.

От всички хора, на които можеше да попадне в препълнената опера тази вечер, той попадна на собствената си жена. Слава на бога, че не го беше видяла.

И той не беше подготвен да я срещне. Не беше подготвен за внезапния шок, бързо последван от прилив на мощни и противоречиви чувства, в които немалко място заемаха гневът и омразата.

Сюзан побърза към обширното фоайе с колони, където се

разхождаха много от зрителите с чаши освежителни напитки в ръка, потънали в оживени разговори. Спря за миг, оглеждайки тълпата, стиснала чантичката си с мъниста. И замръзна.

Мъжът, когото следваше, бе застанал с една руса жена, все още с гръб към Сюзан. Но сега тя бе по-близо до него и би се заклела, че вижда Джейк... или неговия призрак.

Двамата като че ли спореха. Сюзан преглътна и се загледа в широкия гръб на мъжа. Той се навеждаше и шепнеше нещо на ухото на жената.

Позата му бе толкова позната... тя почти чуваше дрезгавия му съблезнителен глас. Нещо нахлу в Сюзан и я обгърна от главата до петите. Нещо много по-тежко и много по-вълнуващо от всичко, което бе чувствала през годините. Всяка фибра от съществото ѝ се напрегна.

Не можеше да е Джейк, но толкова приличаше на него... и Сюзан го искаше. Каза си, че тъй като той не е Джейк, тя ще бъде разочарована. И си напомни, че не бива да жертва репутацията, която така ревниво бе пазила толкова много години.

Жената се отстрани, сърдита и нацупена. Запъти се обратно към залата и когато мина край Сюзан, Сюзан забеляза, че не е много красива, но е много млада – може би на осемнайсет-деветнайсет. Тя погледна пак към мъжа. Той се бе обърнал, гледайки след приятелката си, и погледите им се срещнаха.

Сюзан възкликна, шокирана и невярваща. После разбра, че мъжът се обръща, минава през тежката централна врата и излиза навън в нощта.

Тя се съживи. Това е Джейк! Джейк е жив! Без да спре да се замисли как е станало така, Сюзан се затича в посоката, която той бе поел. Тичаше след него, без да съзнава, че разбутва хората или че те се заглеждат подир нея.

Сюзан мина задъхана през вратата, където той току-що бе изчезнал. Спря на тротоара под един електрически уличен фенер. Въздухът на ранната есен бе топъл и приятен, но тя не го забелязваше. Къде е Джейк? Не беше го загубила все пак, нали? Не можеше да го загуби! Усети как горещи сълзи се стичат по лицето ѝ.

После го видя да върви с широки крачки по пресечката към Шесто авеню, почти изгубен в сенките.

– Джейк! – изкрещя Сюзан, вдигна полите си и хукна сред него.

Мъжът забави крачка и накрая спря. Обърна се нерешително и я загледа. Устата му се опъна в твърда, мрачна линия. Тя спря задъхана

пред него. Той не е умрял. Наистина не е умрял.

Без да обръща внимание на никого, Сюзан се хвърли на врата му, прегърна раменете му и зацелува трескаво челостта му, която единствено можеше да достигне. Джейк моментално се дръпна от нея.

Сюзан политна и спря на няколко крачки от него.

– Ти не си мъртъв!

Шокът започваше да отминава. Започваше да се утаява. Всичките тези години, в които тя бе тъжила и оплаквала, в които ѝ бе липсвал, в които го бе мислила за мъртъв.

– Наистина? И представи си, аз си мислех, че това е ад – проточи Джейк, безсрамен както винаги.

– Мога да те убия със собствените си ръце! – извика Сюзан.

– Ако това е било опит за убийство, значи току-що научих нещо ново.

Погледът му се плъзна по гърдите ѝ, после по хълбоците, задържайки се в центъра им, но без никакво презрение.

Тогавя нещо ѝ просветна. Той не беше мъртъв – и единадесет години тя бе страдала, беше се мъчила, беше се обвинявала, вярвайки, че той е мъртъв.

– Копеле такова! – изпищя тя, вдигна ръка и замахна като луда.

Джейк хвана ръката и, стисна я леко и я изви, за да я обуздае. Сюзан се покори, знаейки, че колкото по-силно го напада, толкова по-силно той ще се отбранява. За миг се усети притисната до него, бедро до бедро, слабини до слабини, ръката ѝ бе болезнено приклекшена зад гърба, а кръвта ѝ пулсираше трескаво между краката.

Джейк отпусна ръката ѝ. Сюзан вдигна очи към него. Сега лицето му носеше печата на времето, покрай очите му се виждаха бръчици, но все още беше най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Сюзан си пое дъх, треперейки от страстта, която я бе обзела, и от любовта, която никога не бе умирала.

– Казаха, че си загинал в пожара!

– Явно не съм – той се отстрани и я загледа безстрастно.

– Егоистично копеле такова! Всичките тия години...

Тя избухна, задавяйки се от старата мъка, от новия гняв и от интензивния плащещ устрем.

– Какво всичките тия години? – подхвърли подигравателно Джейк

– Не ми казвай, че съм ти липсвал!

– Липсваше ми!

Тогавя Джейк се разсмя високо. Внезапно той посегна лениво,

хвана я за лакътя и бавно я привлече. Когато тя се озова в ръцете му, той се наведе над нея.

– Не съм ти липсвал аз. Липсваше ти това.

Той разлюля хълбоците си – и огромната си ерекция – отърквайки се в нея.

Сюзан почувства как през нея преминава тръпка. Години бяха минали, откак бе споделяла разтърсващи мигове на екстаз с мъж без мощта на фантазиите – фантазии, в които Джейк беше главното действащо лице. Джейк още беше най-съкрушителният мъж, когото някога бе срещала, тялото му още бе твърдо и силно, все още съвършено мъжествено.

– Да, Джейк – прошепна Сюзан, прокарайки пръсти през косата на слепоочията му. – Това ми липсваше.

Той вече не се усмихваше. Отблъсна я много студено.

– И ще продължи да ти липсва, скъпа моя женичке. Защото всичко това е умряло и погребано с Джейк О'Нийл.

Сюзан замръзна.

– О, извинявай, как можах да забравя! Ти не си моя жена, сега си жена на Ралстън!

И той ѝ се изсмя. Сюзан затрепери.

– О, господи.

– Какво има... скъпа?

– Знаеш какво има! Ти не си мъртъв... аз съм омъжена за двама мъже!

Той още веднъж се засмя кратко, после продължи с неприятен тон:

– Може би трябваше да почакаш малко, преди да се омъжваш отново. Или си имала причини да бързаш така навремето?

Сюзан се бе замислила над дилемата си и не му отговори. Джейк се изправи над нея, очевидно разярен.

– Кога се запозна с него, Сюзан? Колко време, след като ме екстрадираха, ти влезе в неговото легло?

Сюзан трепна от думите му.

– Не съм спала с Бенджамин преди сватбената ни нощ.

Джейк отметна глава и се разсмя високо, невярващо.

– Вярно е!

Той кръстоса ръце на гърдите си и я загледа, а ъглите на устата му се отпуснаха надолу.

– Щях да пратя за тебе!

– Какво?

– Щях да пратя за тебе и Софи. Да се срещнем в Австралия. Но идеята престана да ми се струва добра, когато ти се омъжи повторно. Никога не съм обичал да деля жена с някого, Сюзан.

Сюзан почувства, че отмалява.

– Мислех, че си мъртъв! Казаха, че си мъртъв! Имаше свидетелства...

Той приближи лицето си до нейното. Дъхът му бе топъл и чист.

– Ти дори не оплака смъртта ми, малка кучко.

И Сюзан си спомни защо го бе мразила.

– Напротив! Оплаквах те с години! – Тя се разтърси от собствената си ярост... и собствените си страхове. – Не се осмелявай да ме обвиняваш заради това! Вината е единствено твоя! Омъжих се повторно заради Софи и заради себе си! Ти ни изостави!

– Бях екстрадиран, скъпа.

– Преди това ми поиска развод!

– Така е. – Той се загледа в нея, извил горчиво уста. – Предполагам, че затворът прави странни неща с ума на един мъж. Кара го да мисли за семейството си, кара го да иска да намери доброто и да забрави лошото. Кара го да мечтае като някакъв селски глупак.

Той пхна ръце в джобовете на черния си смокинг. Сюзан си пое дъх.

– Не знаех. Щях да дойда.

– Не, скъпа. Нямах да дойдеш в Австралия да живееш като заселничка с мене. Но навремето бях почти полудял от самота, за да го разбера.

Макар че Сюзан не се виждаше облечена в дрехи от грубо изпreden памук да простира пране на връв зад някоя дървена колиба някъде си в австралийската пустош, можеше да си представи себе си през тези отминали четиринадесет години като негова жена и като майка на детето му.

– Щях да дойда – настоя тя, макар да знаеше, че тогавашното младо, диво момиче, каквото бе, щеше направо да му откаже. *Щеше ли?*

Сюзан се разплака. Сълзите ѝ бяха истински, но освен това тя си спомни и че някога успяваше да съблазни Джек със сълзи, когато не успееше с нищо друго. И заплака още по-силно.

– Не искам да се боря. Ти си жив, Джейк. А аз съм омъжена за двама мъже!

Тя не посмя да му каже, поне засега, че в мислите си е предимно и изключително негова съпруга, че обича него, че ще остави Бенджамин в мига, когато той ѝ каже. А той щеше... *щеше ли?*

– Сюзан – каза Джейк с натежал от предупреждение глас. – Джейк О'Нийл е мъртъв. Мъртъв пред закона. Ти имаш един съпруг, не двама. Бенджамин Ралстън.

– Ти не си мъртъв! И двамата знаем, че си жив! Да не си луд, Джейк? Това да не е някаква твоя смахната игра? Ако е така, защо?

– Защо, според тебе, съм се върнал след толкова години, рискувайки свободата си?

Сюзан замръзна. Имаше само една възможна причина. Независимо какво казваше той, независимо какво правеше, нищо не се беше променило – не и между тях. Дори да се бяха борили яростно и коварно години наред, дори бракът им да бе влязъл в задънена улица, страстта не бе умряла, бе станала дори още по-силна в сравнение с момента, когато се бяха запознали. За двамата всяка криза бе завършвала с още по-голям изблик на желание. Нима изминалите четиринадесет години раздяла не бяха най-голямата криза?

– За да ме видиш – прошепна тя зарадвана – Ти си дошъл да ме видиш. Не можеш да стоиш далеч от мене. Никога не си могъл.

Изражението на Джейк се промени.

– Не, Сюзан. Дойдох, защото не мога да стоя далеч от Софи. Сюзан съвсем затихна.

– Софи?

– Да Софи. Дъщеря ми. Как е тя? – Гласът му стана дрезгав.

Сюзан потрепери от болка, макар да си казваше, че в действителност той би искал да види Софи и че я лъже, тъй като е прекалено горд, за да признае колко много я желае още.

– Софи е добре.

Не искаше да се задълбочава в подробностите от живота на дъщеря си. Не и сега.

– Защо не е омъжена? – запита Джейк с още по-дрезгав глас. – Когато я видях за последен път, беше на седемнайсет години. Мислех, че сега вече трябва да е омъжена.

Сюзан премига.

– Ти си бил тук и преди?

– Да.

Колко пъти?

– Много. На всеки няколко години. За първи път дойдох през деветдесет и първа.

Сюзан изпищя и се хвърли върху него, опитвайки се да го удари, опитвайки се да го убие. Джейк хвана китките ѝ и я задържа, докато тя

се бореше с него като диво животно, викайки и сипейки клетви.

– Бях забравила колко много те мразя!

– Странно. Защото аз не съм забравил.

Сюзан бе изтощена, сякаш цялата ѝ енергия бе изсмукана, и тя се отпусна върху него. Джейк я пусна.

– Защо Софи не е омъжена? – запита той отново.

– Тя не бърза – каза студено Сюзан.

Беше толкова ядосана, че не искаше да му каже нищо. В края на краищата, той ги беше излъгал и двете – и нея, и Софи. Какво право имаше да се появява сега и да предизвиква такава суматоха? Той беше се отказал от правата си, поне що се отнася до нея и Софи.

– Тя е почти на двайсет и една години.

– Учи рисуване – изсъска Сюзан.

Джейк изведнъж се усмихна.

– Знам. Мислиш ли, че няма да знам достатъчно за собствената си дъщеря? Тя е много талантива, нали?

Гордостта правеше гласа му дълбок Сюзан отстъпи назад.

– Картините ѝ са налудничави... като тебе! Какво знаеш ти за нея?

– Наех и детективи – заяви Джейк.

Изведнъж Сюзан си спомни за колието, което носеше, платено от наследството на Софи. Тя заслужаваше тези пари, но Джейк щеше да се разяри, ако научеше, че е взела от парите, които той бе оставил на дъщеря си. Това беше рискована тема, но Сюзан не можеше да я пренебрегне.

– Ти не ми остави и стотинка, копеле такова!

– Не заслужавах и една стотинка.

Вгледаха се яростно един в друг. На Сюзан ѝ хрумна, че Джейк все още е издирван. Значи, ако го хванат, ще го върнат във Великобритания... и в затвора.

Златистите му очи потъмняха.

– Дори не си го помисляй – предупреди я той.

Тя се усмихна.

– Какво да не си помислям?

– Създал съм си нова самоличност. Която никога няма да научиш. Сега съм преуспял бизнесмен в Ирландия и дори в Англия. Ирония, нали? Дори влязох в по-висши кръгове, отколкото тук, предпазливо, разбира се. Дори не си помисляй да ми извъртиш някой номер, Сюзан. Защото, ако го направиш, ще паднеш заедно с мене.

Сюзан бе замръзнала от ужас, защото знаеше, че той говори сериозно.

Джейк се усмихна; усмивката му не беше приятна. Ръката му внезапно се спусна по издутата ѝ, почти гола гърд. Сюзан изохка от удоволствие, но и от обида. Той се наведе към нея, а вълшебните му пръсти не преставаха да я гаят.

– Той задоволява ли те, Сюзан? – запита подигравателно. – И двамата знаеха, че става дума за Бенджамин. – Видях го. Съмнявам се, че мислиш за него, докато си в леглото му.

Сюзан изстена, затваряйки очи.

– О, божичко, прав си!

Джейк притисна гърдите ѝ, освободи ги, наведе се, хвана зърното в зъбите си и го стисна. Сюзан извика. Той възбуди зърното, после го засмука. Тя усети как краката ѝ омекват. Тогава Джейк я захапа, колкото да примеси и болка към удоволствието и да го засили. Сюзан въздъхна, а мислите ѝ се разпиляха.

Но тогава Джейк вдигна глава и погледите им се срещнаха. Той започна да дразни с пръст зърното ѝ.

– Няма да ме издадеш, Сюзан, и двамата го знаем. Защото ако го направиш, няма да можеш да се надяваш, че някоя нощ ще се вмъкна в леглото ти и ще ти дам точно това, от което имаш нужда!

Сюзан потрепери.

– Искам те сега.

Той се изсмя.

– Очевидно. – Изведнъж се изправи, дръпна ръце от нея и я отместа. – Но аз имам нужда от цялата си сила, когато Лу Ан дойде у дома довечера.

Сюзан нададе нечленоразделен вик.

– И ако това не ти стига, помисли – каза Джейк – Ако истината излезе, ти ще бъдеш унищожена. – Вгледа се в нея – Ти и Софи.

Сюзан го погледна, а гърдите ѝ се вдигаха и спадаха. Той я изгледа с крива усмивка.

– Ще те обявят за двубрачна, скъпа, Бенджамин веднага ще те извърли заедно с дъщеря ти направо на улицата. А и двамата знаем колко много означава за тебе добрата репутация. – Белите му зъби блеснаха. – Аз ще се погрижа за Софи... но ти няма да получиш и едно проклето пени от мене. Сбогом, Сюзан. – Той изведнъж се изсмя подигравателно. – Приятни сънища, скъпа.

– Джейк! – изкрещя Сюзан, но той се отдалечаваше. Тя се предаде и заплака от яд, разочарование и отчаяние. – Проклет да си, Джейк!

Но нощта вече го бе погълнала; той бе изчезнал.

Париж – ноември 1901 година

Софи стоеше на тротоара през високата желязна врата на гара Сен Лазар, стискайки адреса на Пол Веро в облечената си в ръкавица ръка. Сърцето ѝ биеше развълнувано. Не само при мисълта, че ще види отново учителя си по рисуване, но и от това, че най-накрая е във Франция.

Всичко около нея беше хаос от невъобразимо интересни неща, които ѝ пречеха да се тревожи, французи – мъже, жени и деца от всякакви съсловия бързаха напред-назад из тази най-голяма парижка гара. До нея един негър изкарваше лъскавия наемен автомобил от редицата чакащи екипажи. Когато му даде адреса на Веро, той се опита да ѝ обясни, че не е далече и просто може да вземе метрото, но Софи, замаяна от пътуването от Хавър, още повече след като бе прекосила Атлантика, учтиво отклони предложението.

Софи стоеше с разширени от учудване очи на улица „Амстердам“, загледана в движението по булеварда в три платна, движение, което не се различаваше много от това в останалите големи градове: файтони, кочияши и екипажи, двуколки и трамваи. Хората обаче бяха различни. Тя си помисли, че стройните французойки са много привлекателни и непостижимо стилни, изящните джентълмени – елегантни и жизнерадостни, френската екзотика, която я обкръжаваше, бе също така омагьосваща.

Софи знаеше, че е постъпила правилно, като е дошла във Франция. За пръв път от три месеца насам тъгата в гърдите ѝ се бе утаила и бе станала поносима.

– Софи, наистина трябва първо да ви настаним в пансиона – каза придружителката и.

Софи въздъхна, обръщайки лице към винаги киселата госпожа Грандал. Сюзан бе наела високата вдовица на средна възраст да я придружава отвъд Атлантика и да стои с нея, докато Софи си намери собствена компаньонка. Бяха се разбрали, че Софи ще си избере прислужницата французойка. Тя вероятно никога няма да отиде в Ню Йорк, а ако отиде, няма да се движи във висшите кръгове и така няма да може да издаде тайните на Софи.

– Защо не отидете първа, а аз ще дойда, след като говоря с господин Веро? – предложи Софи.

Очите на госпожа Грандал се разшириха от смайване.

– Аз съм вашата придружителка, госпожице!

Софи успя да се усмихне учтиво. Как би могла да го забрави?

През октомври Софи бе разбрала, че е бременна. За първи път в живота ѝ нейните молитви бяха получили отговор. Странно колко много радост и предусещане можеше да има сред такава мъка и болка. Софи веднага бе отишла при Сюзан и майка ѝ бе настояла Софи да замине за Париж, преди още бременността ѝ да е проличала. Софи не просто бе напуснала Ню Йорк, тя бе избягала. Бе избягала от него и от безмилостните клюки, свързани с него.

Софи би желала да не знае нищо за това, но Сюзан се отнесе безразлично към факта, че сипва сол в раните на Софи всеки път, когато произнесе името на Едуард, Софи бе узнала всичко за скандалния му живот в обществото – жените, пиенето и изобщо всичко. Беше чула, че посещавал операта и винаги го придружавала жена, обикновено певица или актриса, а понякога дори проститутка. Беше чула, че е изгубил цяло състояние на карти. Знаеше, че все още се среща с Хилари Стюарт от време на време. Знаеше, че вече не го приемат в почтеното общество и като познаваше Едуард, беше сигурна, че не е безразличен към укорите и неодобрението на неговата класа, която някога му се бе възхищавала и му бе завиждала.

И най-странното от всичко, той бе купил голямо място на ъгъла на Седемдесет и осма улица и Пето авеню и бе започнал да строи нещо, което щеше да бъде огромна къща, съперничка може би единствено на трите грандиозни палата на Вандербилт в центъра на града, само на няколко пресечки оттам.

Софи се питаше дали ще живее там сам, или е променил намерението си – дали иска да има жена и семейство. В началото сълзи се стичаха по бузите ѝ всеки път, когато се сетеше за това. Но вече не. Тя още имаше достатъчно разум, за да отсъди, че дори да бе приела предложението му за брак, никога нямаше да бъде щастлива, защото той щеше да изпитва само задължение към нея, а не любов.

Софи трепна, когато госпожа Грандал я дръпна за ръката.

– Ако настоявате да видите учителя си по рисуване преди всичко останало, нека да вървим. Колкото по-скоро се срещнете с него, толкова по-скоро ще се настаним в пансиона, ще вземете топла вана и ще хапнете топло ядене.

Носачът им кимна да се качват, докато настаняваше куфарите им в задната част на автомобила, както и големия сандък, напълнен с безценните принадлежности на Софи. Софи си възвърна спокойствието и

извика:

– Моля, господине, внимавайте със сандъка ми!

Софи се качи в колата, отблъсквайки мислите за Едуард. Но това беше невъзможно – не можеше да го забрави. Можеше само да спечели малка пролука. Облегна се на прозореца и се загледа в града, за който бе мечтала от години.

– Къде е това, господине? – запита Софи на своя неуверен френски, който обаче хората разбираха.

Шофьорът я погледна от седалката си. Беше млад и мургав, с високи ботуши, черна шапка и тъмно вълнено сако.

– Не е далече, госпожице – отговори той, уверявайки я, че адресът на Веро е наблизно. – Адресът, който ми дадохте, е на Бют.

– Бют? – повтори Софи.

– Монмартр – обясни той. Обърна се пак да я погледне и каза:

– За вас ли е? Много бохеми, госпожице. Никак не е подходящо.

За съжаление госпожа Грандал говореше френски сравнително добре, Сюзан я бе наела тъкмо по тази причина.

– Бохеми! Той живее сред бохеми! – извика тя преbledняла. – Трябва да се връщаме незабавно!

– Той е мой приятел – каза Софи, без да повишава тон, но твърдо.

Откакто бе тръгнала на това свое пътешествие, Пол бе станал за нея нещо повече от приятел, беше се превърнал в ужасно необходимото й светилище. Тя знаеше, че трябва да се потопи в изкуството си, за да избяга от Едуард. Но беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. През изминалите няколко месеца тя се бе опитала да работи, но без истинска страст, и картините й бяха неуспешни. Въпреки че точно преди да замине, бе научила, че *Джентълмен в Нюпорт Бийч* е продадена. Тя не само трябваше да бъде далеч по-ентузиасирана, трябваше да се вдъхнови, но не можеше.

– Казахте, че той ви е бил наставник! – изрече остро госпожа Грандал.

– Да... и мой приятел.

Но Софи беше развълнувана. Съмняваше се, че писмото й до Пол, в което съобщаваше за пристигането си, е стигнало вече до него. Беше го пратила само седмица преди да тръгне заради суматоката около заминаването.

Стигнаха площад „Клиши“ и Софи направи усилие да се възхити на старинната черква в южния ъгъл, докато минаваха покрай нея, насочвайки се към булевард „Клиши“. Сърцето й заби ускорено. Малки

кръчмички и кафенета се редяха по улиците. Макар че беше студено, навън имаше изнесени много масички, тя виждаше, че заведенията работят с пълна пара и втръпе, и отвън.

Един театър рекламираше нощни представления с ненадминатата мадам Коко. Група небрежно облечени млади мъже излизаха прегърнати от едно кафене, пеейки закачлива френска песничка. Една много красива жена с къса пола се облягаше на съседната врата, мъжете поздравиха жената. После един от мъжете я притегли към себе си и Софи улови думите му, многозначителни и любовни, и като знаеше какво иска той, тя се изчерви.

Какво е това място, помисли тя разтревожена. Пол Веро със сигурност не живее тук със семейството си! Монмартр изглеждаше квартал с доста съмнителна репутация.

Госпожа Грандал изказа гласно същите мисли.

– Не можем да спрем тук! Тук има само хулигани и жени с леко поведение! Софи?

Те завиха зад ъгъла, отминаха една много шумна кръчма, препълнена до пръсване, от която се разнасяха звуци на пиано, висок смях и пее-не. Огромната червена табела, висяща над входа, не можеше да се сбърка: „Мулен Руж“. Сърцето на Софи прескочи. Знаеше много добре, че Тулуз-Лотрек често е посещавал това заведение. Беше виждала една от картините му, изобразяващи това знаменито кабаре, и много я беше харесала.

Софи затрепери. Господи, тя е тук, наистина тук, в Париж, където бяха живели големите стари майстори, където е роден Давид, където Коро, Миле и невероятният Гюстав Флобер са работили и са се борили, и са живели, където дори днес може да зърне любимите си художници: мъже като Дега и Сезан, а дори и прочутата американска изгнаничка Мари Касат.

– Госпожо Грандал – каза тя твърдо, – това е квартал на хора на изкуството и аз имам намерение да посетя приятеля си господин Веро. Ако сте се уплашили, може да ме изчакате в колата.

Челюстта на госпожа Грандал се стегна.

– Ще пиша на майка ви за това.

Софи се смути, но не си даде труда да отговори. Не искаше майка ѝ да се ядосва, но сега Сюзан не можеше да управлява живота на Софи.

Те завиха зад още един ъгъл и колата спря.

– Пристигнахме, госпожице.

Вълнение се разля по жилите на Софи и тя се спъна в бързината,

докато излизаше от колата. Докато шофьорът разговарваше багажите им, тя намери няколко франка, за да му плати. Той ѝ се ухили нахално и очарователно, после се наведе към нея.

– Ако някога сте сама, скъпа, казвам се Пиер Рошфор и можете да ме намерите в „Сивото кафене“ в Монмартр, в Латинския квартал.

Отново се ухили, поклони се и скочи на седалката си, оставяйки Софи да гледа подир него в учудване.

Какво ли бе предизвикало това, запита се тя.

– Какви хулигани са всичките тия французи! – извика сърдито госпожа Грандал. – Как можа майка ви да ви пусне да дойдете тук?

Софи се обърна и се загледа в сградата от кафяв камък, носеща номер 13. Започваше да се нервира. Стоеше тук в тази тясна улица, в странния и екзотичен квартал, едновременно очарователен и подозрителен, а минавачите бяха някак си съмнителни на вид (Софи заподозря, че някои от тях може да са истински престъпници), сама в един чужд град, само с госпожа Грандал като съюзник, сама и бременна. Софи не можеше да не бъде подозрителна и уплашена. Когато Веро бе напуснал Ню Йорк, жена му беше болна, значи много възможно беше тя да идва в трудни за тях времена.

Дочу приближаващи мъжки гласове. Софи погледна към улицата и видя трима млади мъже, които идваха към тях, задълбочени в разговора си. Тя въздъхна, заглеждана отново в четириетажната сграда. Не можеше все така да стои на улицата и ако не беше дошла в подходящо време, Пол щеше да я покани да мине друг път.

Тогава единият от мъжете каза:

– Но, приятелю, палитрата му е много светла и талантът му е само в областта на светлосенките... няма никакво разбиране за формата! За разлика от вас, приятелю.

Софи се обърна рязко с разтуптяно сърце; тези мъже говореха за рисуване!

– Той разбира и формата, драги Жорж – отвърна най-мургавият мъж в групата, много близък до Софи по възраст. – Амиго mio, точно ти не можеш наистина да разбереш формата!

Софи си пожела да разбере за какво точно говорят те... ужасно ѝ се искаше да се намеси в разговора. Изведнъж погледът ѝ срещна този на първия, когото бе чула да говори, Жорж, който спря пред нея:

– А, малка приятелко, да не сте се загубили? Мога ли да ви помогна?

Усмивката му бе едновременно дръзка и очарователна, имаше сини

очи и тъмна коса; Софи замръзна, той болезнено ѝ напомни Едуард. Преди тя да успее да отговори, госпожа Грандал се изстъпи между Софи и младите мъже.

– Госпожица О'Нийл няма нужда от вашите услуги, млади момко! Тримата млади мъже се спогледаха и се засмяха.

– Извинете ме – каза Жорж, поклони се и смигна на Софи.

Но той не беше Едуард и Софи почувства прилив на тъга, която я обзе. Той беше парижанин и заедно с приятелите си бе свързан със света на изкуството, със света, в който Софи бе дошла, за да стане част от него.

– Аз... търся господин Веро – успя да каже с разтуптяно сърце, заставайки до свирепата госпожа Грандал.

Очите на Жорж се разшириха.

– Стария Веро? Наистина ли?

Софи кимна, съзнавайки, че сега тримата млади мъже я гледат със съвсем различен интерес.

– Е, малката, вие не сте францужойка и стоите тук сред багажите си. Да не сте американка?

Софи кимна.

– В Ню Йорк господин Веро беше мой наставник.

– О-о... красивата американка била художничка!

– Да – прошепна тя, докато госпожа Грандал я хващаше за лакътя с явното намерение да я издърпа настрана.

Жорж ѝ се усмихна широко, после хвана ръцете ѝ и стресна Софи, като извика високо към сградата:

– Господин Веро! Господин Веро, елате, господине... имате очарователна гостенка!

Софи побледня, после срещна погледа на Жорж, който ѝ смигаше с цъфнали на бузите трапчинки, и трябваше да му се усмихне. И изведнъж чу как Пол вика отгоре:

– Софи!

Софи погледна нагоре, видя Пол да гледа към нея с невярващи очи от прозореца на втория етаж.

– Софи!

Софи стисна ръце обезпокоена, когато той се изгуби от погледа ѝ.

– О, господи – каза си тя.

– Ах, бедничката ми, той не знаеше ли, че идвате? – усмихна ѝ се неуморният Жорж – Простете ми, малката, но сърцето ми ще бъде разбито, ако съм си спечелил вашето вечно неблагоприятие – възкликна

той с ръка, притисната до гърдите.

Софи отново не се усмихна. Той бе облечен донякъде небрежно, палтото му от туид беше доста износено, с кръпки на коленете, беше безспорно шегаджия, но чарът му неоспорим, някак си й напомняше Едуард. Когато осъзна това, тя замръзна, усмивката ѝ изчезна, отново я нападна тъга.

Винаги ли щеше да бъде така? Кратък спомен, и тя отново е разстроена.

– Софи – извика Пол зад нея.

Софи се обърна със зарадвано лице и се втурна към него.

– Добър ден, Пол – извика тя.

И макар че никога не го бе наричала иначе освен „господин Веро“, изведнъж това ѝ се стори уместно. Той я прегърна, целуна я по двете бузи.

– Ах, знаех си, че ще дойдеш! – възкликна той. – Добре дошла в Париж!

Пол живееше в двустаен апартамент. Софи веднага разбра, че живее сам – жена му починала преди няколко месеца.

– Съжалявам – прошепна тя натъжена.

Седяха край малката маса за хранене, която беше в кухнята, а кухнята всъщност представляваше ъгълче от обширната стая, която служеше едновременно за приемна и ателие. Един изтъркан диван и ниска масичка бяха предназначени за гостите, над стаята доминираше огромен статив, а зад него се бе сгушила масата за хранене. В другия край на стаята беше малката спалня. Вратата беше отворена и Софи видя, че в стаята има малко легло и едно бюро. Над леглото обаче имаше огромен прозорец, от който се виждаше обграденият от дървета булевард, пълен с продавачи, кафенета и пешеходци. Гледката бе очарователна.

Пол им бе предложил димящо кафе с мляко и пресни сладкиши, които бе купил тази сутрин.

– Скъпа Софи, ако искате да знаете, не съм виждал Мишел почти десет години, не бях живял с нея като със съпруга почти два пъти повече от това. Много съжалявам, че тя почина, не ме разбирайте погрешно, но на практика ние бяхме чужденци един за друг, свързани само от факта, че имаме един син, който е щастливо женен с две деца в Бобур.

Софи не каза нищо; какво ли би могла да каже? Чуваше каменното мълчание на госпожа Грандал. Макар че стаята бе оскъдно мебелирана, тя разбираше защо е избрал този апартамент, защото от прозорците на приемната имаше чудесен изглед към вятърните мелници на хълма

отсреща, а нахлуващата слънчева светлина осветяваше ярко апартамента, правеше го светъл и просторен. Тя се запита какво ли работи той на статива.

– Не знаех, че работите, Пол.

Той отвърна с измъчена усмивка:

– Напуснах Париж, малката ми, преди всичко, защото исках да обучавам ученици като тебе, но тук академията контролира изкуството и те намериха методите ми за неприемливи. Тъй като не мога да преподавам официално, а само частно, когато имам този късмет, заех се отново с работа.

Софи знаеше, че във Франция рисуването е под строг контрол.

– Независимите обаче се справят добре напоследък, нали?

– Ах, да, благодарение на големи търговци като Пол Дюран-Рюел и моя приятел Андре Волар, които се осмели да пренебрегне Салона и да купува отхвърлени художници като Дега и Сезан, преди да станат известни и търсени, като им осигуряваше препитание и средства да продължат да работят.

Софи се наведе напред.

– Пол, синът на Дюран-Рюел, купи три мои платна в Ню Йорк точно преди да замина.

Но споменът я натъжи, защото Едуард Деланза беше свързан с това... и винаги щеше да бъде.

Пол не забеляза внезапната сянка на тъга по лицето ѝ; той бе развълнуван.

– О, малката ми, колко съм щастлив заради тебе! Опиши ми работите си.

Софи описа картините и му каза, че Джентълмен в Нюпорт Бийч е вече продадена.

– Господин Жак много иска да следи по-нататъшната ми работа – каза му тя. – Той много иска да купи още мои фигурални композиции в стила на Джентълмена.

– Ужасно се радвам – каза Пол и ѝ наля още кафе, – но не забравяй, че много големи художници са се борили години наред, преди да постигнат успеха, и тогава са били вече на средна възраст.

– Напълно го съзнавам.

– А кой е този Едуард, за когото спомена... който е довел Жак Дюран-Рюел да види работите ти? – запита Пол.

Софи не можеше да реши какво да му каже и въпросът на Пол бе последван от напрегнато мълчание. Госпожа Грандал и Пол я гледаха и

тя трябваше да каже нещо. Усмихна се леко. Надяваше се, че няма да се разплаче.

– Едуард е... беше... един приятел.

Бременността беше виновна. Сюзан ѝ бе казала, че когато я е носила, е била емоционално съсипана. Софи се чудеше дали може дискретно да попие ъгълчетата на очите си. Тогава Пол ѝ подаде една кърпичка и дискретността вече не беше необходима.

Софи изтри очи и се чу да казва:

– Той ми позира за Джентълмен.

Пол се обърна към госпожа Грандал:

– Още кафе?

Жената се изправи.

– Софи е преуморена, също както и аз. Време е да си тръгваме. Може да продължите срещата си друг ден.

Софи също се изправи.

– Госпожа Грандал е права. Аз постъпих много егоистично, като я влачих из цял Париж, така че наистина можем да се видим друг път. – Тя се усмихна на Пол. – Освен това много време ви отнехме.

Пол пое ръката ѝ и я изпрати до вратата.

– Никак не сте ми досадили и никога няма да ми досадите. Ще дойдеш утре – каза той твърдо. – Познавам всички, които се увличат от изкуството тук, в Париж. Трябва да започнеш да се срещаш със студенти, преподаватели и търговци. И разбира се, трябва да ти намерим ателие и учител.

Софи усети прилив на топли чувства към този човек, който три години беше неин учител и който сега бе неин приятел.

– Може би ще ми помогнете и по друг начин. Госпожа Грандал трябва да се върне в Америка, а аз имам нужда от компаньонка.

Пол кимна.

– Тук има много млади жени, които биха били очаровани да спечелят малко пари, като ви служат, Софи. Ще помисля за това.

– Тя трябва да има високи морални качества – намеси се остро госпожа Грандал. – Никаква бохемка, сър. Трябва да бъде компаньонка и камериерка на дамата.

Пол отново кимна съвършено сериозно. Софи се повдигна на пръсти и го целуна по брадясалата буза. Погледите им се срещнаха в мълчаливо съучастие.

– До утре, Пол. До утре.

Следващите няколко седмици минаха бързо. Софи разглеждаше

Париж като всеки турист и същевременно се устройваше удобно в пансиона си. Пол й намери ателие. Беше огромна стая, просторна и изпълнена със светлина, идеална за художник и, разбира се, беше на Бют. Госпожа Грандал не я одобри. Но тя явно не одобряваше нищо.

Не се позволяваше на жени да посещават Висшето училище по изящни изкуства, но много от преподавателите даваха частни уроци на жени в собствените си ателиета. Пол я препоръча на няколко учители. Софи все отлагаше срещите. Още нямаше желание за работа. Отиваше всеки ден в ателието си, но не можеше да прави нищо повече от това, да съзерцава платната.

Една сутрин Софи се събуди, едновременно изненадана и облекчена, защото нямаше сутрешно гадене за пръв път от месеци насам. Слава богу, то никога не се бе засилвало много, а по време на трансатлантическото пътуване госпожа Грандал отдаваше неразположението й на морската болест. Софи се надигна от възглавниците, струпани на леглото – старите парижки сгради се отопляваха лошо и през нощта ставаха ледено студени. Трепна, когато осъзна, че е паднал първият за тази година сняг и че тясната павирана улица под прозореца на спалнята й е застлана в бяло. Бели бяха и покритите с плочи покриви на отсрещните сгради, и навесите над входовете на магазините. Беше красива, приказна утрин. Остров Сен Луи никога не беше изглеждал по-живописно.

Софи обаче не се усмихваше, ставайки, за да измие лицето и ръцете си в малкия порцеланов леген с каната студена вода, която стоеше на нощното шкафче. Идваше Коледа. Тази мисъл я натъжаваше. И някак си я плашеше. Никога преди не бе прекарвала Коледа сама.

Почуди се къде ли ще е Едуард за празника и с кого ще го споделя. Натъжи се още повече. Приливът на тъга беше внезапен и остър.

Отхвърляйки отчаянието, което се канеше да се стовари като тежко бреме на раменете й, Софи си сплете косата и се облече в униформата си – бяла блуза и тъмносиня пола. И двете вече й прилягаха плътно. Софи се обви в широк индийски шал, за да скрие леко издаденото си коремче и да се предпази от студа. Както винаги, се присъедини към госпожа Грандал и още няколко пансионери долу, в трапезарията, за лека закуска – кафе и кроасани. После каза на госпожа Грандал, че отива да работи. Това беше предлог, освен ако не се бе случило нещо между вечерашната вечер и днешната сутрин.

Когато Софи тръгваше от пансиона, госпожа Грандал и напомни остро, че трябва да си намери компаньонка. Госпожа Грандал трябваше да замине за Ню Йорк след една седмица. Искаше да бъде у дома за

Коледа и Софи не я обвиняваше. Състоянието на Софи скоро щеше да стане очевидно за другата жена. Тя беше в третия месец на бременността си. Сюзан много пъти бе подчертала, че госпожа Грандал трябва да си замине, преди да е отгатнала истината.

Софи измина две пресечки до улица „Де Пон“ и там нае такси. Желанието на Сюзан да обвие в тайна бременността ѝ бе разбираемо, но нелепо. Светът така и така щеше да научи. Преди Софи да напусне дома си, Сюзан бе повтаряла, че трябва да даде детето си за осиновяване, но дъщеря ѝ бе отказала недвусмислено. Сюзан бе непоколебима. Тя не можеше да се върне с дете в Ню Йорк. Софи трябваше да премисли внимателно, но наистина имаше намерение да се върне в Ню Йорк като самотна майка, защото за нищо на света не искаше да се откаже от детето си. Сюзан може да се боеше от скандала, но Софи не се плашеше.

Таксито мина Сена. Софи вече добре познаваше сърцето на Париж, когато го виждаше сутрин след събуждане. За разлика от Ню Йорк тук ритъмът беше по-бавен и по-жизнерадостен. И сега, когато вече беше тук, в главата ѝ се зароди идеята изобщо да не се връща в Ню Йорк. Можеше да остане в Париж, както много други американски художници. В края на краищата в Ню Йорк нямаше нищо друго освен семейството си, а те сигурно щяха да дойдат да я посетят преди раждането на бебето, може би щяха да идват и всяка година.

Софи плътно стисна очи. Не трябваше да мисли за бащата на детето си, който беше в Ню Йорк – и който изобщо нямаше представа, че скоро ще става баща. Тя не биваше да мисли повече за онова, което я тревожеше непрекъснато. Не трябваше да се чувства виновна за факта, че носи неговото дете, без той да знае.

Софи усети облекчение, когато таксито спря пред дома на Пол. Беше решила изобщо да не ходи в собственото си ателие. Плати на шофьора и с изненада видя Пол да излиза от входа на сградата. Беше облечен в топло вълнено палто и тежки обувки.

– Добър ден, малката ми. – Той грейна в усмивка, целувайки я по бузите. – Къде са ти ръкавиците? – поскара се и смъкна собствените си вълнени ръкавици. – Сложи си тези, преди пръстите ти да са посинели.

Софи ги прие, тайно зарадвана, че е предмет на нечии грижи.

– Пол, вие ще излизате ли?

– Само с тебе. Имах една идея и искам да се запознаеш с един човек.

Софи вдигна вежда, но той вече я бе хванал под ръка и я поведе по замръзналата улица. Вятърните мелници на хълма над тях стояха като

стражи със заскрежените си и замръзнали крила. Беше много студено и Бют изглеждаше пуст без обичайните масички пред заведенията и без плътния поток пешеходци. Собствениците не стояха пред входовете на магазините си, нямаше момчета да просят дребни пари по улицата.

– Рашел е модел – каза Пол. – Много я търсят, но не получава добро заплащане. Говорих с нея за тебе. Тя ще се радва да бъде твоя компания. Би искала да може да се занимава пак с позиране, разбира се, но ако не е възможно, ще се откаже, докато си в Париж.

– Щом я препоръчвате, сигурна съм, че ще я харесам – отвърна Софи.

Пол се усмихна и я поведе към един вход. Над него висеше избеляла зелена табела и когато приближиха, Софи прочете, че заведението се казва „Жалко!“. Дочу разговори и смях. Когато Пол отвори вратата, тя разбра, че влизат в кръчма. Софи замръзна.

Пол я погледна.

– Рашел каза, че ще бъде тук. Тя закусва тук почти всяка сутрин.

– В кръчма?

– Ние го наричаме бар. Много студенти, художници, модели и преподаватели посещават „Жалко!“ и другите барове наоколо, Софи. – Той се усмихна. – Тук не сме в Ню Йорк. Това е подходящо място за срещи.

Софи се загледа с широко отворени очи над рамото на Пол. Барът представляваше помещение, облицовано с дървена ламперия, уютно, с дълъг бар от едната страна, зад който барманът сипваше напитките. Сега не беше пълно, но Софи видя няколко маси заети. Редовните клиенти, някои от които не бяха мъже, не пиеха само кафе. Някои пиеха вино, други бира или ликьор. Тя погледна неуверено към Пол. Беше едва единадесет и половина сутринта. Тя не можеше да повярва, че се намира на такова място, но както бе казал Пол, това не беше Ню Йорк. Това беше Монмартр.

– Рашел седи там сама. Ела, Софи.

С ускорен пулс Софи погледна към една маса, където седяха трима млади мъже, всички с отпаднал и уморен вид, после към друга маса, където една жена пиеше кафе и хапваше хлебче. Любопитството ѝ се събуди и тя вече уверено тръгна след Пол.

Рашел стана и се усмихна. Беше висока и много красива, въпреки че носеше неопикуема черна вълнена рокля и обувки, много подобни на обувките на Пол. Но бе увила около раменете си тъмночервен шал и дългата ѝ, къдрава червеникавокестенява коса бе пусната свободно. Усмивката стигаше и до очите ѝ, които бяха толкова сини, почти

тюркоазени.

– Добър ден, Пол. Добър ден, госпожице. Вие сигурно сте Софи. Очарована съм.

Софи веднага я хареса. Усмивката ѝ беше искрена. Човек само трябваше да погледне в очите ѝ, за да види една любезна и добронамерена жена, доволна от себе си и от света наоколо. Софи погледна отново мъжките ѝ обувки. Как може една жена да бъде толкова красива в такава облекло?

– И аз се радвам да се запознаем – каза тя.

– Моля, седнете – и Рашел посочи празните столове.

Софи седна. Пол поръча още кафе. Той и Рашел започнаха да разговарят за платната, за които тя наскоро бе позирала. И двамата бяха на мнение, че художникът, който бе рисувал портрета ѝ, един мъж на име Пикасо, е наистина блестящ, но че крие нещо. Софи слушаше внимателно, изучавайки красивата млада жена.

Вече беше решила, че Рашел ще бъде чудесна компаньонка. За първи път от много време насам започна да усеща известен интерес към собствения си живот.

18

Ню Йорк – декември 1901 година

Беше пиян, но това не го безпокоеше. Беше едва пладне, и то на Бъдни вечер.

Едуард си каза, че точно заради това седи в новия си автомобил – един дълъг черен даймлер – на Пето авеню, пред дома на Ралстънови. Беше Бъдни вечер и всички знаеха, че Коледа не е време да се веселиш, а време да бъдеш сам и тъжен.

Поне Едуард не можеше да си спомни да е прекарвал някоя весела Коледа. Беше едва на единадесет или дванадесет години, когато брат му Слейд, когото обожаваше, бе избягал от къщи. Всички Коледи след това бяха мрачни събития.

Едуард сграбчи волана, чувствайки се като малко виновно момченце на дванадесет години, което се чувстваше отговорно за бягството на брат си. Но вече не бе на дванадесет, бе зрял мъж и сега вината му произтичаше от друга причина, чието име бе Софи.

Едуард успешно избягваше всички и всякакви мисли за Софи О'Нийл. В последните четири месеца, откакто я беше съблазнил, бе

станал експерт по мисловни бягства. Но сега беше Бъдни вечер. Днес Едуард не искаше да бъде с някоя безименна жена с изрисувано лице, стомахът му се бунтуваше при мисълта за още едно питие, освен това нямаше пари, следователно и хазартът отпаднаше. Не мислеше и че в този момент би издържал да слуша бърбенията на своите леки момичета. Освен това те всички имаха семейства и щяха да бъдат с тях днес. Само най-самотният нещастник би могъл да играе хазарт в „Ла Боа“ на Бъдни вечер.

Едуард помисли, че и той се чувства такъв самотен нещастник.

Загледа се в къщата на Ралстънови, питайки се какво ли прави тя в този момент, дали изобщо мисли за него, дали съжалява за случилото се... дали го мрази толкова, колкото той се мразеше, когато успееше да мисли трезво.

Изведнъж усети силна необходимост да се увери в това.

Едуард излезе от даймлера. Валеше слаб сняг, снежинките се топяха на носа му. Беше забравил палтото си, но студът го отрезви. Ако наистина искаше да види днес Софи, трябваше да изглежда далеч по-трезвен, отколкото беше в действителност.

Но когато пресече опустялото, замръзнало Пето авеню, страхът започна да го обзема. Какво, по дяволите, прави той? Наистина ли имаше нужда да се срещне лице в лице със Софи, за да разбере, че тя го презира? Господи, та тя беше отказала на предложението му за брак. Все още не можеше да повярва. Това все още така го разяряваше, че бе способен да пробие стена с юмука си. Все още се чувстваше – необяснимо защо – така, сякаш тя го бе използвала.

Най-лошото беше, че той не би имал нищо против да се ожени за нея. Ако трябваше да се ожени за някоя жена, това можеше да бъде само Софи. Перспективата наистина не бе лишена от привлекателност. С изключение на това, че не представляваше двупосочна улица. Софи бе доста по-радикална, отколкото си бе представял. Тя предпочиташе да живее сама завинаги, но не и да се омъжи за него.

Беше мислил, че е влюбена в него. Колко грешеше. Колко надменно бе предположението му, колко суетно. „Не мога да се омъжа без любов“, бе казала тя. Днес думите ѝ го преследваха. Тогавата тя не го бе обичала. Не го обичаше и сега.

Едуард мина край двата седнали каменни лъва, които пазеха входа на къщата, и се запъти по посипаната с чакъл алея, мина покрай огромната елха в средата на моравата, украсена с варак и стъклени играчки и увенчана с блестяща звезда. Спря пред предното стълбище на къщата.

Почука силно с бронзовото чукче. Хрумна му, че сигурно всички са се събрали на вечеря... а той щеше да ги притесни. Но не го беше грижа. Искаше да знае дали тя е щастлива – дали е забравила онази единствена, невероятна нощ.

Дженсън отвори вратата. Очите му се разшириха за кратко, но след миг си възвърна обиграното изражение на неумолим иконом.

– Сър?

– Софи тук ли е?

– Страхувам се, че не.

– Не ви вярвам – каза Едуард с неприятна усмивка. – Моля, кажете й, че я чакам да говоря с нея.

Пулсът му започна да се ускорява.

Дженсън кимна и понечи да затвори вратата. Уплашен, че ще го остави отвън, Едуард пхна ботуша си в пролуката, блокирайки вратата с крак.

– Сър – протестира Дженсън.

Едуард отново се усмихна, също така неприятно, както преди миг.

Дженсън се предаде и се обърна да върви. Но още не бе напуснал преддверието, когато се разнесе гласът на Сюзан:

– Дженсън, кой е?

Токчетата й затракаха по мраморния под и след миг тя се появи в предверието.

Едуард се напрегна, предусещайки неизбежната конфронтация.

Сюзан спря, когато го забеляза. Гняв разкриви чертите й, загрози я. Втурна се срещу него:

– Какво правите тук? – изсъска тя.

Едуард бе влязъл във фойето и затвори вратата зад себе си.

– Искам да видя Софи.

Сюзан го погледна втренчено.

– Няма я.

– Не ви вярвам!

– Няма я тук! – Сюзан триумфираше.

Сърцето на Едуард сякаш пропадна вдън земя.

– Къде е? – запита той остро.

– В Париж, учи рисуване... както винаги е мечтала.

Едуард остана зашеметен. Софи бе заминала... заминала за Париж. Но нали много пъти му бе казвала, че това е нейната мечта, да учи там, при големите френски художници? Нещо се сгърчи вътре в него, прободете го като нож. Без усилие се върна към миналото.

Софи бе бледа и сериозна

– Не станах твоя любовница, за да те накарам да се ожениш за мене.

И Едуард усети с ужас какво ще се случи. Сърцето му сякаш спря.

– Ти беше девствена.

– Това не е достатъчна причина за женитба.

Не можеше да повярва на това, което чуваше. Беше започнал да спори с нея. Фактите не трогваха Софи, нея трогваше и случилото се; все едно спореше с разумна, уравновесена непозната.

– Нямам желание да се омъжвам, Едуард. Нима си забравил? През май ще стана на двадесет и една години и отивам в Париж да продължа обучението си по рисуване. Съжалявам... Не мога да се омъжа без любов.

– Тя е щастлива – каза Сюзан, прекъсвайки мислите му. – Скоро получих писмо от нея. Има приятна компаньонка, намерила е стария си приятел Пол Веро, парижкото общество на художниците я е приело много топло. Стойте далече от нея. Тя е щастлива въпреки всичко, което направихте.

Едуард премига и видя пред себе си сърдитата майка на Софи.

– Сигурен съм, че е щастлива – каза той, без да може да прикрие горчивината си. – Наистина е щастлива в Париж, с нейното изкуство и приятелите художници. Но се заблуждавате, ако смятате, че ще я преследвам в Париж – Той изправи рамене във внезапен прилив на ярост. – Просто се отбих да ѝ пожелаая весела Коледа.

Сюзан го погледна внимателно.

Едуард се поклонил и тръгна към вратата. Затръшна я зад себе си така силно, че коледната украса и боровият венец едва не изпаднаха, и се спусна по стъпалата. Сякаш щеше да тръгне да я преследва! Господи! Той е Едуард Деланза и никога не е преследвал жените – жените го преследваха. А той особено нямаше никакво намерение да преследва една кльощава, ексцентрична жена, която предпочиташе да учи рисуване и да прави кариера, вместо да сподели живота си с него. О, не.

Едуард реши да се върне в „Ла Боа“, където можеше да намери някоя хубавичка кукла, за да прекара с нея следобеда и вечерта. Нека Софи да споделя леглото си със своето рисуване. Ха! Какъв другар за в леглото е това?

Но когато се качи в даймлера си, се запита дали тя не бе избрала изкуството, защото то е много по-добър другар от един мъж, чиято слава се гради единствено върху егоистичния му хедонизъм и разрушаването

на невинността.

Софи никога не се бе чувствала по-самотна. Пол я бе убедил, че ще бъде добре дошла за коледната вечеря в дома на сина му, затова тя бе отишла, но беше чужд човек и ясно го съзнаваше. Синът му Симон изглеждаше много привързан към Пол, въпреки че Пол бе живял далече от Мишел в чужбина толкова много години. Жената на Симон беше мила и майчински настроена към всички, а двете му дъщерички бяха прекрасни. Софи наблюдаваше сърдечното им общуване, без да може да вземе участие в него. Никога не се бе чувствала по-самотна, по-нещастна, потъжна.

Искаше ѝ се да бъде в Ню Йорк със семейството си. Ужасно ѝ липсваха майка ѝ и Лиза. Липсваше ѝ дори Бенджамин, с когото никога не бе била особено близка. Но нямаше да мисли за Едуард.

Бяха се нахранили и бяха станали от масата. Момичетата играеха с новите си играчки. Малката коледна елха заемаше голяма част от приемната. Момичетата я бяха украсили с пуканки и бонбони. Пол и Симон пиеха бренди и пушеха пури. Анет не възразяваше. Тя наблюдаваше децата, потънала в креслото си, усмихната, но очевидно уморена, защото бе приготвила и поднесла огромно количество ястия само с помощта на една прислужница. Не бяха позволили на Софи да помага, защото беше гостенка. Защото беше външен човек. Защото това не беше нейното семейство и никаква любезност не можеше да го направи нейно.

О, Едуард. Тя не можа да устои на мъчителните си мисли. Винаги ли ще бъда самотна?

Софи беше опасно близко до възможността да изгуби контрол над себе си, да изпадне във властта на отчаянието, но си напомни, че никога няма да бъде сама, защото след пет месеца щеше да има едно хубаво бебе. През лятото щеше да се сдобие със собствено семейство. И те щяха да бъдат семейство, дори то да се състоеше само от двама души. Софи бе решила, че детето ѝ няма дори да забележи липсата на баща. Тя щеше да успее да бъде за детето си и баща, и майка, дори същевременно да гради артистичната си кариера.

Задачата изглеждаше херкулесовска, но Софи не смяташе да обръща внимание на клопките, които очакваха една самотна майка, натоварена едновременно със семейство и професия.

След няколко часа тя и Пол се сбогуваха с множество благодарности и си тръгнаха. Симон им зае своя кон и двуколката си. Софи

помисли, че трябва да се върне в пансиона. Самата мисъл ѝ бе противна. Тази седмица той бе опустял, защото всички си бяха отишли, за да прекарат празниците със семействата си. Рашел, която от няколко седмици беше компаньонка на Софи и се бе настанила при нея в пансиона, също си бе отишла у дома, в британското селце, където бе родена и израснала. Затова Софи реши да отиде в ателието си. За пръв път от месеци насам изпитваше остра нужда да рисува. Зачуди се дали подтикът е истински. Дали, ако нанесе въглена или туша върху хартията, ще може отново да създаде произведение на изкуството?

Пол бе спрял двуколката пред триетажната сграда от кафяв камък, където беше ателието ѝ, и се обърна, за да я погледне.

– Трудно е сега човек да бъде сам. Спомням си много добре какво ми беше на мене.

– Надявам се, че съм се държала дискретно.

Пол се усмихна.

– Софи, един ден ще се научиш да бъдеш по-малко дискретна... и ще се почувстваш по-добре.

Тя не се усмихна, защото Едуард ѝ бе казвал същите неща, но с различни думи.

– Толкова ли съм безнадеждна?

– Не, малката ми Но животът може да бъде забавен. Животът е хубав, Софи... има ли нещо, което би искала да споделиш с мене?

Софи погледна в топлите кафяви очи на Пол и видя грижа, отразена и в тях. Тя се бе облякла в огромно вълнено палто, с огромен вълнен пуловер отдолу, за да скрие изпъкващото вече коремче. Дали знае? Скоро ще трябва да разбере, скоро всички ще разберат, но Софи не искаше да говори за това, още не. Ако започнеше да говори за Едуард и колко го обича, страхуваше се, че няма да може да спре.

– Не, Пол – прошепна тя. – Не.

– Ще работиш ли тази вечер?

Погледите им се срещнаха.

– Да – каза Софи и сърцето ѝ се разгуптя. – Така мисля.

Софи забърза нагоре, отключи вратата на ателието си и запали старинната газена лампа. Нямахме време за губене. С нарастваща възбуда тя се спусна към сандъка си и го отвори. Намери единствената скица на „Делмонико“, която бе направила, преди Едуард да ѝ позира за толкова кратко; преди нощта на урагана. Когато видя набързо скицираното му лице и небрежно облегатата му фигура, тя замръзна, припомняйки си онзи вълшебен следобед, сякаш бе вчера.

Софи не обърна внимание на сълзите, които замъглиха погледа ѝ. Защото знаеше какво трябва да прави... какво непременно трябваше да направи. Трябваше незабавно да довърши този негов портрет. Преди да е забравила онзи вълшебен ден, преди да е забравила какъв беше той.

Софи свали пуловера си и навлече една престилка. Започна да отваря тубите с бои, приготвяйки палитрата си. О, господи! Макар че щеше да използва светлата и въздушна цвятова схема, както бе направила в Джентълмена, щеше да сложи и шокиращо розово и яркочервено, фактически, за да улови момента, за да накара зрителя да почувства непосредствеността, Софи реши да постави ръката на сервитьора до рамото в най-близкия план на картината, сякаш той сервира нещо на Едуард точно в този момент.

За първи път от четири месеца насам Софи допря четка до платното. Трепереше от възбуда. И не се върна в пансиона няколко дни, загубвайки всякаква представа за време и място.

– Софи!

Софи трепна. Бе потънала в дълбок сън без сънища на изтъркания плюшен диван, който бе купила от вехтошаря, когато обзавеждаше ателието. Това беше единствената истинска мебел в ателието, като се изключи необходимото за работата ѝ.

– Софи? Добре ли си? – разтърсваше я настоятелно Рашел.

Софи премига, страшно отпаднала, и в първия момент не беше сигурна къде се намира. Но когато фокусира погледа си, видя Рашел и разширените ѝ от тревога тюркоазеносини очи. Софи се изправи и седна с усилие.

– Дни наред те няма в пансиона! Когато се върнах тази сутрин и разбрах това, веднага отидох при Пол. Бях сигурна, че ще те намеря там. Той обаче ми каза, че си дошла тук на Коледа и че оттогава не те е виждал. Софи... ти си тук почти цяла седмица!

Софи вече се бе събудила напълно.

– Работех.

Рашел започна да се успокоява.

– Виждам.

Тя погледна замислено Софи и се отдалечи. Както обикновено, бе обула тежките си черни обувки, беше облякла простата вълнена рокля, тъмнозелената, със същия тъмночервен шал, драпиран на раменете ѝ, а буйната ѝ червена коса се развяваше свободно. Както винаги, беше

много красива. Рашел застана пред платното с ръце на кръста.

Софи виждаше картината от мястото си на дивана. Сърцето ѝ заби ускорено. От средата на стаята Едуард ѝ се усмихваше от платното, усмивката се четеше и в погледа му, чувствена, многозначителна, топла и съблазняваща. Беше облечен почти в бяло. Масата бе застлана с покрива в цвят на слонова кост. Но зад него ресторантът бе в шокиращо червено, розово и пурпурно, море от ярки следобедни женски рокли. Ръката на сервитьора, светлите му пръсти бяха в ниското на предния план на картината, изтърсвайки всяко самодоволство от зрителя. Рашел се обърна към Софи.

– Кой е той?

– Казва се Едуард Деланза.

Рашел я погледна.

– Наистина ли е толкова красив... и толкова мъжествен?

Софи се изчерви.

– Да.

Тя бе започнала да свиква с безцеремонното бохемско държание на Рашел и с понякога шокиращия ѝ либерализъм. Рашел имаше любовник, един поет на име Аполинер, и той не беше първото ѝ сърдечно увлечение.

Погледът на Рашел се отклони към корема на Софи.

– Той ли е бащата?

Сърцето на Софи прескочи и тя почувства как кръвта се дръпва от лицето ѝ.

– Хайде, малката ми, да престанем да се преструваме. – Рашел отиде при нея, седна и хвана ръцете ѝ в своите. – Аз съм ти приятелка, нали? Не съм се заблуждавала още от самото начало. Може да си заблудила Пол, но мъжете понякога са толкова глупави. Особено когато става дума за жени.

Софи се вгледа в Рашел. Беше плакала толкова много, докато рисуваше Едуард, че вече нямаше сълзи и очите ѝ останаха сухи. Това не означаваше, че не я боли отвътре.

– Да, нося детето му – прошепна тя.

Рашел сви устни.

– Много е късно, нали разбираш, да се направи нещо. Преди няколко месеца можех да те заведа при един лекар, при добър лекар, и той щеше да махне детето от утробата ти.

– Не! Аз искам това дете, Рашел, много го искам!

Рашел се усмихна мило.

– Тогава значи това е хубаво.

– Да – каза Софи, – много хубаво е.

Двете замлъкнаха за миг. Една след друга вдигнаха поглед към платното насреща им, към необикновения мъж, който се излягаше там, на стола си.

– Той знае ли? – запита Рашел.

Софи замръзна. Трудно ѝ бе да говори. Софи облиза устни.

– Не.

Рашел ѝ отправи търпелив и мъдър поглед.

– Не мислиш ли, че е редно да знае?

Софи преглътна и отново погледна към портрета. Очите ѝ неволно се наляха с влага.

– И аз много отдавна се питам това – каза тя накрая с дрезгав глас.

– И до какъв отговор стигна?

Софи се обърна към красивата си загрижена приятелка.

– Разбира се, трябва да знае. Но поради известни причини се страхувам да му го кажа. Страх ме е, че това няма да го интересува. Страх ме е, че прекалено силно ще се интересува.

Рашел потупа треперещата ѝ ръка.

– Сигурна съм, че ще направиш това, което трябва.

– Да – каза Софи. – Ще направя това, което трябва. Дължна съм. – Тя освободи ръцете си от тези на Рашел и обгърна раменете си. – Но бебето ще се роди едва към края на юни. Има време.

Рашел я гледаше изпитателно.

– Пол, уморена съм, наистина днес много не ми се ходи до „Жалко!“.

Пол Веро обаче не ѝ обърна внимание и ѝ подаде лекия шал.

– Много си сурова към себе си, малката ми. – Той се отправя заедно с нея към входната врата. – За жена в твоето положение.

Софи въздъхна, примирявайки се, че трябва да иде с него в малкия бар наблизо.

– Когато реших да направя Делмонико, не разбирах, че щом пак започна да работя, няма да съм в състояние да спра.

– Знам, малката ми – каза меко Пол. Той подкрепяше с една ръка натежалото ѝ тяло, докато вървяха по тесните стръмни стълби. – Знам колко усилено работиш. Знам какво ти е струвало това усилие. Но си създаде няколко възшебни платна.

Софи преглътна и потрепери леко. Пол знаеше какво изисква от нея нейното изкуство, защото тя ходеше всеки ден в ателието си. Той не беше единственият ѝ посетител. Сега Софи имаше много приятели, почти всичките художници или студенти по рисуване, с изключение на Жорж Фрагар и Ги Аполинер, които бяха поети. Всички наминаваха от време на време с изключение на Жорж, който бе станал толкова редовен посетител, колкото и Пол.

Софи предпочиташе да не мисли защо Жорж идва толкова често в ателието ѝ. Казваше си, че сигурно харесва Рашел, която бе скъсала с Аполинер в ранната пролет. Нямахме друго обяснение. И беше доста възможно. Жорж флиртуваше с нея точно така, както и с всяка друга жена, с която се запознаваше. С изключение на Софи. Той вече не се шегуваше с нея, както го бе правил през първите месеци на пребиваването ѝ в Париж, не се бе пошегувал нито веднъж, откакто разбра, че е бременна.

Смешно. На Софи ѝ липсваше неговото флиртуване. Тя досега не бе осъзнала колко много я ласкае това през най-самотната зима от живота ѝ. Все едно да пие леко, топло вино в мразовит ден. Някак си ѝ се искаше Рашел да бъде някъде другаде, докато рисува, а не в ателието ѝ. Понякога той ѝ напомняше за Едуард.

Сега работата беше нейният живот, също както, преди Едуард Деланза да го разбие така през последната година. И това беше радостно за Софи.

Работеше върху Делмонико, все едно изгонваше от себе си някакъв зъл дух. Но вместо да изгони Едуард от живота си, вместо да изгони тъгата си, Софи установи, че сега повече отпреди е свързана с него. Може би не само защото бе довършила Делмонико, може би се дължеше и на бебето, което растеше така бързо и настоятелно в утробата на Софи. Когато Софи го усети за пръв път да се движи в корема ѝ, тя започна да усеща силни майчински чувства и детето започна да става самостоятелна личност. Нежна, пълна с упование и жадна да се роди. Софи бе някак си убедена, че е момиче. Искаше да я нарече Жаклин, на Джейк, и Едуина, на Едуард.

Софи никога не бе била по-близо до Едуард, отколкото сега. Мислеше за него през цялото време, той се бе заселил и в подсъзнанието ѝ. Тя нарочно не си оставяше много време за себе си. Ако не беше при учителя си и не копираше в Лувъра, ако не стоеше пред статива в ателието си, беше с приятелите си в някое кафене или в ателието на някой от тях. Когато се прибереше изтощена в малкия апартамент в Монмартр,

който бе наела след Нова година, пак не беше сама, защото Рашел живееше с нея. Но когато най-накрая заспеше, в съня ѝ се вмъкваше тъмният красив образ на Едуард.

След Делмонико бе нарисувала и други картини, композиции, фигурални композиции с Рашел и Пол в различни сцени от бохемския живот, но отново и отново се връщаше към Едуард като свой основен модел. Дори го бе нарисувала гол, както винаги бе копняла да направи Дори Софи съзнаваше, че когато той бе обект на картините ѝ, тя създаваше едни от най-вълнуващите си и най-силни платна.

Андре Волар се бе хвърлил на Делмонико още щом го видя. Още когато го видя, Пол бе настоял приятелят му Волар да дойде да види платното. Волар заговори за възможността да купи картината веднага щом разбра, че Софи вече се е възползвала от услугите на Дюран-Рюел в Ню Йорк Софи не можеше да откаже – нито на ентузиазма му, нито на хилядата франка, които ѝ бе предложил. Пол я бе уверил, че тъй като няма изключителен договор с Дюран-Рюел, може да продава творбите си на когото пожелае.

Делмонико веднага бе предизвикал раздвижване в артистичния свят, макар че никой не го бе купил. Рашел бе горда като квачка с пилецето си. Каза на Софи, че всички художници и любители, които познава, са ходили да видят платното с брилянтна рамка и че то е било предмет на оживени разговори в много салони и ателиета през първите месеци, след като Волар го бе купил, фактически самият Пол Дюран-Рюел, с когото Софи не се познаваше лично, се бе появил един ден в ателието ѝ с намерението да разгледа останалите ѝ картини. Между Волар и Дюран-Рюел имаше съперничество, но последният бе доста по-известен и доста по-преуспял – само че често пъти беше и доста по-консервативен, когато купуваше картини.

Софи имаше няколко готови пастела на Рашел и Пол, довършваше и актовия маслен портрет на Едуард. Той купи много неща още там, на място, включително и скици, даде значителна сума и се опита да я убеди да показва работите си само на него. Софи обеща да си помисли, едновременно не ѝ се вярваше и се разкъсваше от щастие. Преди да си тръгне, за да подслади предложението си, той подхвърли, че е добре тя да помисли да направи самостоятелна изложба. Много ноци преди това Софи си бе мечтала да има успешна самостоятелна изложба. В сънищата ѝ Едуард винаги стоеше до нея, грейнал от гордост.

– Андре ми каза, че Делмонико е предизвикал голям интерес – каза Пол, когато излязоха от сградата.

Сърцето на Софи заби радостно.

– Така ли?

– През изминалите две седмици някои негови клиенти са проявили интерес към него.

Софи се опита да не пробужда прекалено много надежди в душата си. Делмонико беше излязъл на пазара от януари и още не беше продаден, а първоначалната еуфория от това, че го искаха едновременно двама търговци, вече бе отминала.

– Онзи ден получих писмо от Пол Дюран-Рюел. Портретите на баща ми и на Лиза са били продадени в Ню Йорк на анонимен купувач.

– Това е чудесна новина – усмихна се Пол.

Вън беше толкова топло, че Софи свали шала си. Беше ясен пролетен ден, диви цветя бяха напъпили покрай дърветата, които хвърляха сянка над улицата, теменужки и здравец надничаха от саксиите на прозорците и край къщните прагове. Те минаха през площада, покрай „пералнята“, стара полусрутена сграда, където бяха намерили приют много от бедните художници на Монмартр, включително и някои от приятелите на Софи. Продавачи стояха на праговете на магазините си по ризи и престилки: един книжар, един антиквар и продавач в магазин за бои. Когато Софи и Пол минаха край тях, те ги приветстваха с усмивки и подвиквания: „Дебър ден, Веро, Софи, как сте?“

Софи се усмихваше и им махаше с ръка.

Пол я погледна строго:

– Как е семейството ти, Софи?

Софи помисли за майка си.

– Мисля, че Лиза е влюбена. Както изглежда, ухажва я маркиз Дьо Коно, Джулиан Сейнт Клер. От тона на писмата ѝ заключавам, че е успял да ѝ завърти главата.

Пол изсумтя.

– А майка ти?

Софи се напрегна.

– Е, тя вече престана да настоява да освободя Рашел.

Те завиха зад ъгъла. Едно момченце изтича към тях, молейки да му дадат някоя пара. Софи му даде монета. Не обърнаха внимание на две мършави, развлечени жени, явно проститутки, които ги наблюдаваха мрачно от един праг.

Госпожа Грандал не бе одобрила Рашел. Не бе скъпила черните краски, заявявайки, че Рашел не е само модел, ами чисто и просто лека жена. Веднага щом се върна в Ню Йорк, бе отишла веднага при Сюзан

да ѝ опише живота в Монмартр и Рашел. Сюзан веднага бе писала на Софи, настоявайки да освободи Рашел, и ѝ забраняваше да дружи с хулигани и луди, представящи се за поети и художници, и да ходи в кръчми, дегизирани като кафенета.

Софи бе харесала Рашел и нямаше намерение да си влошава отношенията с нея. Беше обяснила на майка си, че госпожа Грандал преувеличава. Извън всяко съмнение обаче бе, че жителите на този малък парижки квартал бяха донякъде диви и доста необичайни. Но всички бяха луди по изкуството в една или друга форма. В Монмартр имаше много малко преструванковци. Софи нямаше намерение да се мести другаде. Беше щастлива... поне толкова щастлива, колкото ѝ бе възможно.

Спряха на следващата улица, изчаквайки един нахален каруцар с муле и каручка, пълна с чували жито и брашно, да отmine. Пол я хвана за ръка.

– Майка ти ще дойде ли? Сега не бива да оставаш сама.

Софи каза:

– Не съм сама. Имам тебе, имам и Рашел. – Двамата с Пол пресекоха улицата, хванати под ръка. – Но е по-добре тя да не идва. Ще се разстрои, като види къде живея... и какво представлява всъщност Монмартр.

Пол каза твърдо:

– Не бива да оставаш сама.

Софи не искаше да мисли за Едуард, не сега, не днес.

Влязоха в малкия бар „Жалко!“ на площад „Питал“. Беше ранен следобед, но облицованата с дървена ламперия зала бе препълнена и шумна; много посетители седяха на масичките или на столчетата край дългия бар, а когато двамата влязоха, мнозина се обърнаха и весело ги приветстваха. Пол бе добре приет от клиентелата и макар че Софи отначало бе сметнала, че е много дръзко за почтена жена като нея да го придружава тук вечер за чаша вино, бързо свикна с бара. В „Жалко!““ ходеха мнозина млади хора, запалени по изкуството като нея, поети и художници. Те веднага приеха Софи топло и безрезервно в редиците си.

– А, ето я бохемката – извика някой и неколцина мъже подеха добродушното закачливо подвикване.

Софи отговори с натъжена усмивка. Жорж ѝ бе прикачил този прякор скоро след като се запознаха. Тя грижливо отбягваше погледа му, но знаеше, че той я гледа от мястото си до Рашел. Беше шега, и при това забавна. Тя едва ли можеше да се нарече бохемка, и това веднага ставаше ясно на всички, които я познаваха. Макар че изкуството ѝ беше

дръзко, уникално и нарушаваше всички правила на Салона, Софи се придържаше към стандартите на почтеността, с които бе израснала, независимо от сегашното си положение.

Понякога Софи се чувстваше като измамница. Понякога си пожелаваше да може да живее като Рашел и другите, ден за ден, жизнерадостно и интензивно, безгрижно, с тази неповторима френска „радост от живота“. Но не можеше, независимо колко се опитваше.

– Нали ще дойдеш при нас? – запита Жорж, без да се усмихва.

С всички други се държеше като очарователен негодник, но не и с нея. Софи му се възхищаваше, въпреки че отношенията им се бяха променили. Той беше чудесен, ако не и радикален поет, често използваше стиховете си като защита на съвременния начин на живот.

Софи се остави да я настанят до него и Рашел и двамата му най-добри приятели, Пикасо и Брак. Пол придърпа още един стол. Шарл Морисие, Давид Сен Жан и Виктоар Арман също бяха тук.

Софи едва бе седнала, когато мъжете на нейната маса се разпяха, колкото им глас държи, дори Брак, който иначе бе мрачен и меланхоличен. Тя се изчерви, когато разбра, че пеят „Честит рожден ден“ и че целият бар се присъединява към тях. Беше нейният рожден ден, но тя нарочно не го бе разгласила. Но Пол ѝ бе преподавал в Ню Йорк достатъчно дълго, за да запомни датата. Той ѝ стисна ръката, пеейки с палячовска усмивка на обветреното лице. Софи видя как Фред, собственикът, носи малък глазиран кейк със свещи към масата им, а розовите му бузи са по-зачервени от обикновено. Когато песента свърши и кейкът бе поставен пред нея, всички заръкопляскаха. Рашел пристъпи, прегърна я и я целуна, а очите ѝ грееха от топли чувства.

Софи си каза да не плаче. Това бе толкова мило и приятелски замислено, че тя нямаше право да бъде тъжна, никога повече. Имаше нов живот, нови приятели, имаше своето изкуство, скоро щеше да има и скъпото си бебе. Нямаше ли всичко, за което си мечтае всяка жена? Преглътна сълзите и се усмихна на всички.

– Много благодаря, приятели. Скъпи мои приятели.

Някой засвири на старото раздрънкано пиано, близо до витрината на бара, изхабен инструмент, на който се свиреше всяка вечер. Софи видя, че свири Рашел, тя бе подела една весела мелодия, потрепвайки с ботуш в такт с ритъма. Някои от мъжете станаха и започнаха да танцуват двама по двама или с другите жени в бара. Жорж се наведе през масата и хвана ръката на Софи.

Тя замръзна. Очите му бяха сини като на Едуард, но така

напрегнати, каквито не ги беше виждала дотогава.

– Танцувай с мене.

Софи разшири очи; не помръдна. Жорж чакаше отговора ѝ. Гледаше я с пламтящ поглед. Софи поклати глава, шокирана, пулсът ѝ се ускоряваше. Какво става? Тя не разбираше нищо! Жорж бе влюбен в Рашел.

– Не, благодаря, Жорж.

Жорж стана и се наведе към нея.

– Защо?

Софи почувства топлината на сълзите в очите си. Поклати глава. Не би могла да използва извинението, че е куца, защото той щеше да пренебрегне това, никой в Монмартр не даваше пукната пара, че тя накуцва. Можеше да му каже, че не умее да танцува, но той щеше да ѝ предложи да я научи... както Едуард някога бе предложил да я научи, някога, много отдавна. Но той не беше Едуард и никога нямаше да бъде.

– Ще внимавам за детето.

Софи отмести поглед. Наоколо мъжете и жените танцуваха все по-освободено и все по-настъргено. Рашел бе запяла с ясният си алт. Софи се обърна да я слуша, за да избегне изпитателния му поглед. Сега тя трепереше.

Но Жорж хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

– Тогава искаш ли да се поразходим?

Софи бе започнала да се досеща за нещо, което не можеше да бъде! Няма начин Жорж да я е харесал! Разбира се, че не! Той само е любезен, защото днес е нейният рожден ден. Но тя не видя дори сянка от любезност в погледа му. Видя гняв, чисто мъжки гняв.

– Не – каза след малко Софи отчаяно.

Очите му станаха още по-тъмни.

– Защо?

Софи отговори с въпрос:

– Какво правиш?

Той ѝ изправи на крака. Софи бе вцепенена като дърво, но все пак той беше млад мъж, само малко по-възрастен от нея, и в докосването на дланите му до ръцете ѝ имаше нещо хубаво.

– Мъчно ти е за него, нали? Мъчно ти е за знаменития модел от картините ти! Не съм нито глупав, нито наивен. Още щом видях Делмонико, разбрах. Той те е изоставил, нали? – запита яростно Жорж. – Какво ти обещаваше... какво не изпълни? – Очите на Жорж заискряха. – Съблазнил те е, направил ти е дете и те е изоставил. Той не е никакъв

мъж! Дори е нещо по-малко от мъж!

Софи го загледа ужасена Нима целият свят знае, че тя и Едуард са били любовници? Нима всички са видели Делмонико и веднага са разбрали истината, както Жорж? Нима тя изобщо няма тайни?

– Ела с мене – каза той с нисък и настоятелен глас. – Ще те накарам да забравиш, че той някога е съществувал.

Шокирана от думите му, от тона му и от това, което той като че ли изпитваше към нея, Софи почувства как сълзи парят под клепачите ѝ и поклати глава.

– Не мога да забравя.

– Напротив, можеш. Нека ти помогна, скъпа.

Тембърът на гласа му накара сълзите ѝ да потекат. Той толкова приличаше на Едуард.

– Не искам да го забравя.

Той я погледна и очите му омекнаха натъжено.

– Когато промениш решението си – каза той, – ела при мене. Никога няма да те разочаровам, любов моя.

Той се обърна и излезе от бара.

Галерията на Андре Волар беше на улица „Сен Фобер“, в един от най-изисканите и най-шикозни парижки квартали. Той тъкмо щеше да тръгне, защото знаеше, че в Монмартр има малко събиране в заведението на Фред в чест на талантливата американска художничка Софи О'Нийл. Волар нямаше намерение да изпусне малкото празненство в чест на рождения ѝ ден. Надяваше се и да получи изключителните права над творбите ѝ.

Но тъкмо когато щеше да тръгне, една от помощничките му нахлу в канцеларията в задната част на галерията.

– Андре! Ела бързо! Госпожица Касат е дошла... търси новата художничка, онази, хубавата американка.

Волар стана така рязко, че бутна стола си. Макар че никога не бе продавал картини от Мари Касат, бе я открил прекалено късно, все пак знаеше коя е тя. Те се движеха в едни и същи артистични среди, имаха едни и същи приятели, възхищаваха се от едни и същи художници и спореха за онези, за които мненията им се различаваха. Мари Касат бе станала доста влиятелна в интернационалния артистичен свят, отчасти, защото собственото ѝ изкуство най-накрая бе станало прочуто, възхвалявано и търсено, следователно и доста скъпо. Тя беше и частен агент

на едни от най-големите световни колекционери, Х. О. Хавимайър и съпругата му Луизин, което ѝ даваше необикновено голяма власт. Когато Мари Касат убедише двамата Хавимайър да купят нещо, те не само преследваха настървено този художник, събирайки много негови творби, но и по този начин предизвикваха усилено търсене на доскоро неизвестни творци. Само преди десетина години един Дега можеше да се купи за няколкостотин долара, но точно завчера Дюран-Рюел, големият съперник на Волар, бе купил от една частна колекция Балерини в репетиционната зала на Дега за семейство Хавимайър за над шестстотин хиляди долара.

Волар побърза към галерията и намери Касат, жена на средна възраст, да разглежда картината, която бе купил от Софи О'Нийл през януари.

– Добър вечер, Андре – каза тя, усмихвайки се бегло. Беше изискана, добре облечена жена. Погледът ѝ се върна към картината, висеща на стената. – Коя е тази Софи О'Нийл? Ирландка ли е?

– Американка е, Мари, но точно сега живее в Париж. Доста е добра, не мислите ли?

– Млада ли е?

– Много. Едва на двацет и една години.

– Талантът ѝ е суров, но мощен. Използва светлосянката великолепно, но разхвърляно. Трябва да изучава усилено светлината поне няколко години. Композицията е дръзка и оригинална. Вниманието ѝ към детайлите в лицето на младежа е фантастично. Ако пожелае, може да има търговски успехи... ако се върне към класицизма.

– Мари, тя учи от тринайсетгодишна и няма желание да рисува по старите традиции. Отчаяно иска да учи при някого като тебе.

Мари обърна рязко глава и погледна Волар.

– Наистина?

– Така казва Пол Веро.

– Бих искала да се запозная с нея – каза изведнъж Касат.

– Ще го уредя. Тя ще бъде много развълнувана.

Касат се усмихна.

– Ще бъде още по-развълнувана, когато ѝ кажете, че купувам портрета на този красив млад мъж, който седи в „Делмонико“ – каза Касат.

Скъпа Луизин,

Днес видях една картина, която ме разтърси повече от всичко, което съм видяла напоследък. Художничката е млада

американка на име Софи О'Нийл. Купих картината ѝ, озаглавена Делмонико Нарисувана е с маслени бои, представлява един изключително красив младеж, изпълнен с мъжка грация, великолепно небрежен, излегнат на стола си. Тя използва цветовете дръзко, светлосянката ѝ е много интересна, а вниманието към детайлите, що се отнася до лицето на модела, е невероятно. Сигурна съм, че тази художничка ще стигне далече, когато окончателно установи стила си, и тогава ранните ѝ творби ще бъдат предмет на гордост за всеки колекционер. Знам, че никога не съм препоръчвала някого от днешните млади художници, но трябва да се запознаете с изкуството на Софи О'Нийл.

Твоя предана приятелка Мари Касат

Софи прегръщаше възглавницата си, знаейки, че плаче като дете. Можеше до безкрай да си повтаря, че бебето ще се роди след шест седмици, но не можеше да лъже дори себе си. Започна да се плаши. Не искаше да бъде сама, не и сега, не и шест седмици, преди да роди бебето, и най-вече – не и за цял живот.

Припомняше си красивото строго лице на Жорж Припомняше си и Едуард. Софи искаше да забрави Едуард. Господи, колко искаше да може да го забрави. Защото тогава щеше да бъде свободна да намери любовта с друг мъж. С Жорж или с някого като него.

Това бе донякъде ирония. Тя никога не бе искала любов. Още от най-ранни години бе погребала дълбоко всякакви глупави романтични мечти. Но Едуард бе влязъл в живота ѝ със замайващия си чар, със съвършената си галантност, с горещите си целувки, с мъжествеността си. Вдъхвайки живот в тези мечти на ученичка.

Когато сълзите ѝ постепенно пресъхнаха, Софи стана от леглото и взе писалка и лист хартия. Седна на единствения стол в спалнята си, претрупан с дрехи и разклатен, и намери една книга, върху която да пише. Почуди се как ще намери думи, с които да каже на Едуард, че скоро ще стане баща. Не можеше повече да отлага. Той трябваше да знае. И тя трябваше да напише писмото леко и неангажиращо. На всяка цена трябваше да му попречи да види какво става в сърцето ѝ. Софи започна да пише.

5 май 1902 година

Скъпи Едуард,

Минаха много месеци, откакто говорихме за последен път, и несъмнено това е по моя вина. Но преместването в Париж беше голяма стъпка за мене. Трябваше да наема апартамент, ателие, да намеря учител и компаньонка. Всичко се нареди много добре. Имам много приятели, включително и прекрасната ми компаньонка Рашел, намерих стария си учител Пол Веро, който сега е мой наставник. Уча с великия Жерар Леон и той изглежда доволен от картините ми. Има дори нещо още по-хубаво. Ухажват ме двама търговци съперници Пол Дюран-Рюел го познаваш. Намекна, че може да ми уреди да направя самостоятелна изложба – това е мечтата на всеки художник. Андре Волар е продавал такива големи художници като Ван Гог и Гоген, когато никои друг не е искал да ги продава. И двамата са завладени от картините ми. А ако не си чул, твоят портрет е продаден в Ню Йорк преди известно време, както и портретите на баща ми и на Лиза.

Сега трябва да стигна до истинската причина да напиша това писмо. Надявам се, че няма да бъдеш много шокиран. Очаквам дете към края на юни. Мислех, че би искал да знаеш.

Надявам се, че при тебе всичко е наред.

С искрени чувства

Софи О'Нийл

Бързо, преди да е изгубила смелост, тя подписа писмото, сгъна листа и го пъхна в плика. Запечатана го с восък и с облекчение вида, че никаква сълза не е зацапала плътната бяла хартия.

19

Канската колония, Африка – август 1902 година

Лопатата се заби в земята. Бух. Той заби острието дълбоко и отхвърли настрана влажната червеникава пръст. После отново заби лопатата. Бух. Отхвърли още една лопата пръст, отново и отново. Работеше, без да мисли, но усърдно, движенията му бяха автоматични, въпреки че ръцете му бяха така уморени, че всеки път, щом вдигнеш лопатата, сякаш ги изваждаше от ставите им. Въпреки че още преди часове мускулите на гърба му се бяха схванали болезнено. Въпреки физическата болка той не спираше... сякаш се наслаждаваше на самоналожената си агония.

– Защо не наемете няколко мъже?

Едуард трепна. Един старец стоеше наблизко и го наблюдаваше. Едуард го позна. Беше фермер, но едва ли имаше какво да стопанисва като ферма – в непрекъснатите битки тази пролет фермата му бе изравнена със земята. Едуард си спомни, че е чул, че жена му и двамата му сина също са загинали в пожара.

Едуард знаеше, че нещо в него е умряло, защото не почувства тъга заради ужасната загуба, сполетяла стареца. Не почувства нищо, може би само празнота.

Едуард пусна лопатата. Работеше вече цял ден, още от изгрев слънце, без нито минута отдых, и нямаше да спре до залез. Отиде под сянката на едно самотно дърво, където бе оставил инструменти и храна. Взе манерката и отпи няколко глътки. Старецът го наблюдаваше и не смяташе да си ходи. Едуард не му обръщаше внимание.

– Защо не си наемеш помощници? Вземи няколко момчета от града, ще се радват да ти поработят – каза фермерът.

– Обичам да работя сам – каза Едуард рязко.

Не искаше да говори. Наистина. Макар че от последния му истински разговор с хора бяха минали няколко месеца. За последен път бе разговарял на Бъдни вечер с майката на Софи. Бе отплавал за Африка още на другия ден с един британски търговски кораб.

– Знам, че можете да си го позволите – каза старецът, наблюдавайки го с орлов поглед. – Всички знаят, че сте богат, дори да не изглеждаш или да не се държите като богаташ. Само дете пилеете диамантите така, сякаш никнат от земята.

Едуард взе лопатата, без да отговори. Разменяше малки диаманти срещу насъщните продукти, още откакто бе стъпил в Южна Африка през февруари. Отдавна бе свършил парите, още в Ню Йорк. Затова се бе върнал на това място, в този ад на земята. Затова беше тук, разработвайки диамантената си мина. Това нямаше нищо общо с каквото и да било... или с когото и да било.

Един представител на „Де Беерс“ бе дошъл в града миналата седмица, опитвайки се да изкупи участъка му. Едуард бе отказал в пристъп на безумство. „Де Беерс“ щяха да му платят цяло състояние, достатъчно, за да се върне у дома. Но къде беше това „у дома“? В Ню Йорк? Дом ли беше недовършената му къща на Пето авеню? Или екстравагантният апартамент, който все още можеше да наеме в „Савой“? Със сигурност не беше Калифорния. Не можеше и да мисли да се върне в ранчото „Мирамат“, където баща му живееше с брат му Слейд и с жената и детето на

Слейд, Не беше негов дом и къщата в Сан Франциско, където майка му живееше сама. Едуард не беше я виждал и не беше разговарял с нея още откакто родителите му се бяха разделили преди повече от две години.

Стомахът го болеше, фактически цялото тяло го болеше, а слепоочията му пулсираха мъчително. Нямахме смисъл да продава. Нямахме къде да иде. Нямахме къде да иска да иде. Като че ли Хоупвил в Канската колония, в Южна Африка, е неговата съдба.

Със сигурност не беше Париж, където беше тя.

Едуард не можеше да повярва, че му е хрумнала такава жестока и чудовищна мисъл. Яростно обърна гръб на стареца и закопа отново.

– Странен човек си ти – забеляза старецът зад гърба му. – Обичаш да се измъчваш май?

Едуард продължи да не му обръща внимание, докато старецът не си тръгна. Той отново започна да копае стегнато и ритмично. Ако искаше да се самоизмъчва, това си беше негово право.

Не спря нито да си почине, нито за да се изпикае, нито да пийне пак вода – не и докато мракът не се спусна над оголената скалиста земя. Това беше онзи час от деня, който той най-много ненавиждаше. Защото, докато стигнеше до града пеша, въпреки физическото изтощение, умът му бе свободен да блуждае.

Едуард събра инструментите си, метна раницата на рамо и взе лопатата в другата ръка. Тръгна към Хоупвил, използвайки цялата сила на волята си, за да се възпре да мисли. Много трудно бе да държи ума си незает. Нещо по-лошо, копнееше за компанията на стареца. По-добре щеше да бъде да слуша сухите му коментари, отколкото бръмченето на собствените си мисли.

Когато Едуард стигна в Хоупвил, бе гневен. Гневеше се на себе си, гневеше се на Софи, гневеше се на целия свят.

Това бе върховната ирония. Той бе влязъл в живота ѝ, за да я освободи, а сам бе попаднал в робство. Защото сега тя го е забравила, но той не можеше да я забрави. Нито една секунда, нито една минута от нито един ден. Каквото и да правеше, както и да го правеше.

Едуард вървеше по главната улица на града, кимайки на срещнатите войници или търговци. Понеже влакът от Кимбърли минаваше през Хоупвил, драгуните тук бяха постоянно присъствие. През май бе подписано примирие, но все още имаше отделни актове на насилие и терор, извършвани от радикалните елементи и от двете страни.

Улицата бе широка, спокойна и затрупана с боклуци. Беше зима в долината на Оранжевата река, което означаваше, че времето бе студено, но приятно. Всичко бе затрупано с кал; този път бе валило по-силен дъжд. В резултат на това белосаните дъсчени къщи в предградията бяха станали кафеникаво-сиви. Продавачите в центъра на града не си даваха труд да боядисват каквото и да било в бяло или в някакъв друг цвят заради зимните валежи и летния прах. Покрай лишената от дървета главна улица се редяха паянтови, разклатени дървени постройки с фалшиви фасади.

Едуард бе наел стая в най-добрия хотел на Хоупвил, двуетажна измазана постройка. Той се изкачи по тухлените стъпала и мина през тъмното фоайе с дъсчен под. Взе ключа си от дремещия чиновник, решен да не мисли за Софи... отчаяно решен.

Едуард се качи горе и пхна ключа в ключалката. Вратата бе отключена и се отвори широко, което накара Едуард да посегне към оръжието си в задния джоб. Той се прилепи до стената и изчака натрапникът да излезе напред. За никого не беше тайна, че той търгува с диаманти.

– Едуард?

Изненадан, но с непроницаемо изражение, Едуард пристъпи напред, вече със свален пистолет. Една жена се надигна от леглото му.

Тя се усмихна, абаносовата ѝ коса бе разпиляна в съблазнителен безпорядък. Полата ѝ стигаше почти до коленете, откривайки дълги, стройни прасци с цвят на кафе.

– Донесох ти нещо – каза тя закачливо.

Отегчен, той затвори вратата, ритвайки я с прашния си ботуш.

– Как влезе?

– Само срещу една усмивка – прошепна тя, изправяйки се, за да се приближи към него. Обви нежните си ръце около шията му и притисна сладострастно тялото си към неговото.

Той не беше закопчал ризата си и гърдите му бяха голи. Веднага усети твърдите ѝ зърна през тънката коприна на роклята. Едуард остави оръжието на бюрото, хвана китките ѝ и ги свали от врата си, а това отдалечи гърдите ѝ от неговите.

– Това е доста изненадващо. Не мисля, че сме се запознавали.

– Не е, защото не съм положила усилия – загледа го тя. – Аз съм Хелън, опитвам се да ви привлека вниманието още от февруари, Едуард. Не харесвате ли жените?

Едуард я беше виждал. Беше единствената красива жена, останала в града. Фактически преди време би я намерил за смайващо красива. Ясно

му беше, че тя му дава аванси, които бе пренебрегвал. Но бе изгубил желанието си много отдавна, още в коледната сутрин, когато се бе събудил до две евтини жени, чиито имена не запомни, а и не си даде труда да го стори, изпълнен с отврата от самия себе си.

Хелън се притисна към него, но вече без усмивка.

– Не харесваш ли жените? Не ме ли харесваш? – прошепна тя.

Дори сега, след осем месеца сексуално въздържание, въпреки очевидната физическа реакция на тялото му спрямо горещите й извивки, той нямаше истинско желание да я събори на леглото.

– Не. Не харесвам жените.

Тя се засмя и каза:

– Ти може би не, но тялото ти явно се чувства различно от тебе.

Лицето на Едуард остана каменно.

Тя се вгледа в него, после се отдръпна.

– Странен си. Не се усмихваш, не се смееш. Дори не говориш... не и ако можеш да го избегнеш. Знам, наблюдавала съм те. Работиш, като че ли си обладан от някакъв дух, после играеш хазарт точно по същия начин. И пиеш по същия начин. Държиш се така, сякаш мразиш всички.

Едуард се обърна с гръб към нея, хвърли шапката си на стола и съблече ризата. Думите му бяха толкова тихи, че тя едва го чуваше.

– Не мразя никого. Само себе си.

Не гледаше към нейното отражение в малкото напукано огледало на бюрото, към което се бе обърнал. Тя прекоси стаята и дъските на пода пукаха под стъпките й. Чу я да спира пред вратата, докато откопчаваше колана си и разкопчаваше панталоните.

– Коя е тя? – прошепна Хелън. – Коя е жената, която е разбила сърцето ти?

Едуард замръзна със стиснати зъби. После си възвърна самообладанието и свлече панталоните по твърдите си бедра. Отдолу носеше бельо до коленете, което показваше толкова, колкото и прикриваше.

– Срамота е. – Вратата се отвори. Тя се спря. – Винаги можеш да си промениш решението, Едуард.

Едуард се наведе над легена за миене и заплиска лицето си с хладната вода.

– Имаш писмо. От Ню Йорк. Ей там, на бюрото е. Тя излезе, затваряйки след себе си вратата.

Едуард гледаше едрия почерк на Софи, а думите се размиваха и ставаха нечетливи. Ръцете му трепереха. И той целият трепереше.

Мислех, че би искал да знаеш. Очаквам дете към края на юни.

Надявам се, че няма да бъдеш много шокиран.

Господи! Софи очакваше дете и макар да не бе го казала направо, бе оставила съвсем ясно да се разбере, че това във всеки случай е неговото дете. Едуард преброи назад от края на юни – детето беше заченато в края на лятото. Детето... тяхното дете.

Надявам се, че няма да бъдеш много шокиран.

Шокиран ли? „Шокиран“ бе дори прекалено меко, за да изрази смаяното и яростно учудване. Господи божичко! Беше август. Август, за бога! Софи бе родила дете. Неговото дете.

Едуард скочи на крака. Зърна дивото си изражение в огледалото. Изглеждаше като лунатик. И се почувства като лунатик. Господи! Защо, по дяволите, не му бе казала по-рано? Защо, по дяволите, не му беше казала веднага?

Не подлежеше на съмнение какво ще направи сега. Вече имаше цел, посока, съдба.

Детето му беше в Париж. Неговото дете. Едуард щеше да хване следващия влак от Кимбърли. До вечерта щеше да бъде в Кейптаун и с малко късмет след около месец щеше да бъде в Париж.

Съвсем съзнателно той избягваше да мисли за Софи и за това, какво ще направи, когато отново я види.

Париж – октомври 1902 година

Никой не отвори.

Едуард стоеше пред заключената врата, сърцето му биеше до пръсване, макар че Софи я нямаше у дома.

Нямаше я у дома. Тя и бебето бяха излезли. Той бе дошъл от толкова далече, колкото можа по-бързо, никак не беше лесно да се измъкне от разкъсаната от войни Южна Африка. Въпреки неотдавнашното примирие, подписано през май във Веренинг, бурите атакуваха влака за Кимбърли, изкараха го от релсите и го забавиха с два дни. Няколко пътника бяха убити в нападението, самият Едуард за малко не бе ранен. Когато стигна в Кейптаун, не можа веднага да намери кораб, който да не е от британската флота. Без колебание пропиля цяло състояние за подкупи, за да си спечели място на един от бойните кораби на нейно величество. Но този кораб отиваше в Дувър, а не във Франция. Общо му трябваша шест седмици, а не четири, докато стигне до Париж.

А нея я нямаше у дома. За да се успокои, Едуард се облегна на стената и потърси цигара в джоба на палтото си. Запаля я и вдъхна

дълбоко. Сърцето му обаче не спираше да бие учестено.

Сградата беше стара и порутена, а доколкото Едуард можеше да прецени, не се различаваше особено от овехтелите, пълни с мишки, квартири в Ню Йорк. Наистина в Монмартр нямаше други постройки освен тези стари, рушащи се сгради и западнали кабарета. Тук като че ли живееха само неудачници, проститутки, просяци и крадци. Едуард не можеше да повярва, че тя живее на такова място с тяхното дете. Трябва да има някаква грешка.

Не за първи път Едуард се питаше отчаяно дали е момче, или момиче. Картината в ума му бе все една и съща, още от онзи съдбоносен ден през август, когато научи, че е станал баща. Виждаше Софи да държи едно повито бебе, с мека и ведра усмивка, радостна, отправена не към детето им, а към него.

И какво, по дяволите, прави тя – да живее в такава дупка? Това не беше правилно. Една самотна жена като Софи не биваше да живее тук. Детето му не биваше да живее на такова място. Неомъжените жени, дори радикални като Софи О'Нийл, дори неомъжени и с дете, живееха в прилични, почтени жилища с придружителки и прислуга. Едуард започна да чука по-силно и по-яростно на вратата.

Едуард хвърли цигарата и смаза фасата с тока си на овехтелия под. Прекалено късно осъзна, че е чист, макар да се нуждаеше от поправка. Обърна се рязко, за да слезе по стълбите и да отиде в галерията „Дюран-Рюел“. Там сигурно ще знаят нещо повече за нея.

Някой се качваше нагоре. Едуард спря, чудейки се дали може да попита този човек за нея. Но мъжът също замръзна, когато видя Едуард, и го загледа смаян и изненадан.

Косата на Едуард веднага настръхна от притеснение. Беше сигурен, че никога преди не е виждал този мъж, който го гледаше с разширени от учудване очи, в които се четеше, че го е познал. И нещо по-лошо, докато се гледаха така, в очите на другия мъж запламтя тъмен гняв. Едуард имаше чувството, че човек не само го познава, но и че го мрази.

Но той не го познаваше. Едуард беше сигурен, че никога не го е срещал.

Мъжът се сепна и доизкачи стълбите, заставайки пред Едуард. Беше облечен небрежно със закърпени панталони, черни обувки и памучна риза, отгоре с леко палто, но въпреки това беше хубав. Той се обърна към Едуард:

– Софи ли търсите?

– Тя тук ли живее? – запита Едуард, запалвайки нова цигара;

пулсът му бе ускорен, а ръката видимо трепереше.

– Да. – Сините очи на мъжа хвърляха искри. Той изведнъж обърна гръб на Едуард и почука силно на вратата. – Софи? Скъпа, аз съм, Жорж. Отворете вратата.

Едуард се наклони да изръмжи. Не говореше френски, но смисълът на думата „скъпа“ не му убягна, също както и неприкритата враждебност на Жорж.

Жорж се обърна.

– Няма я у дома.

– Не.

– Тя знае ли, че сте тук?

– Не. – Усмивката на Едуард никак не беше приятна. – Още не.

Жорж замълча за миг и двамата мъже се загледаха като два бика на малка арена. После той каза:

– Тя не е и в ателието си. Сега идвам оттатък... най-вероятно е с Пол в „Жалко!“

– Кой е Пол?

– Неин приятел. Най-добрият ѝ приятел.

Едуард се замисли. Жорж явно много се интересуваше от Софи и Едуард вече се питаше какви точно са отношенията им. Но кой, по дяволите, е Пол? Едуард се сети, че това име му звучи познато, и се опита да си припомни.

– Пол Веро?

– Да – каза Жорж, явно не желаейки да даде повече информация.

– Къде е „Жалко!“? – запита Едуард през стиснати зъби.

– Сега отивам там – каза Жорж. – Искате ли да дойдете?

– Да – каза рязко Едуард, последва непознатия по стълбите и на улицата, където беше прекрасен есенен ден, хладен, но не студен, и всички дървета на улицата грееха в червено. – Не ви познавам, но вие ме познавате. Откъде?

– Всички ви познаваме, господине, от картините на Софи.

– От картините на Софи? – повтори той. Жорж му хвърли мрачен поглед.

– Да. Тя ви нарисова на няколко картини.

Едуард се опита да разгадае какво му бе казал той. Без малко да запне от учудване. Софи го бе рисувала... отново. Колко пъти? И защо? Вълнението плъзна във вените му, потискайки донякъде гнева. Тя трябва да е запазила някакви нежни чувства към него, трябва.

Но след това се сети, че художниците по цял свят рисуват всякакви

обекти, още откакто свят светува, и независимо дали рисува ябълка или човек, художникът няма нужда да обича своя обект. Първоначалната му еуфория бързо спадна. Устата му се изпъна на твърда, решителна черта.

Двамата вървяха мълчаливо по тесните улички. Накрая завиха зад един ъгъл и дочуха по-ясно живите звуци на пиано, последвани от дълбоки мъжки смехове, някои от тях доста пиянски. На Едуард му се стори, че дочува и по-високи, женски гласове.

Влязоха в „Жалко!“. Не беше кафене, а кръчма.

Очите на Едуард се разшириха. Тук има грешка! Софи не може да посещава кръчми, пълни с пияни, развратни мъже. А тя беше и майка! Но колкото и да се опитваше да се самоуспокоява, знаеше прекалено добре, че тя живее в онази миша дупка там през няколко улици... и че този мъж е неин приятел.

Вдървен, зашеметен, изпълващ се с ярост, Едуард огледа кръчмата. Барът се състоеше от едно претъпкано и задимено помещение. Посетителите бяха пийнали и оживени. Повечето маси, скупчени една до друга, бяха заети, още десетина мъже и две жени седяха на столчетата пред бара. Порази го това, че мнозина от посетителите се обърнаха и го загледаха, явно го познаха, както бе казал и Жорж.

Едуард не даваше и пукната пара. Защото Софи беше тук, както бе казал този човек Закова поглед в нея и остана неподвижен, като вкаменен.

Сърцето му се сви. Силна болка отекна дълбоко в него. Тя седеше на малка маса с трима мъже, двамата на нейна възраст, третият по-възрастен и с побеляла коса. Все още носеше тъмносинята пола и простата бяла блуза, но на раменете ѝ бе праметнат ярък шал в червено и златно. Косата ѝ се спускаше свободно по гърба, сплетена в дебела плитка, както често я носеше, но не седеше като ученичка с книга пред себе си. Беше се отпуснала небрежно на стола си. Сега не беше нито толкова тънка, нито толкова крехка на вид. Бузите ѝ бяха розови, може би от чашата бяло вино на масата пред нея, и се смееше. Усмивката ѝ бе слънчева и блестяща. Тя беше променена.

Онази Софи О'Нийл, която Едуард познаваше, никога нямаше да си помисли да седи в задимен бар на една маса с дръзки млади мъже, които пият вино и пушат цигари.

Той се почувства така, сякаш динамитът, който бе хвърлил във въздуха влака за Кимбърли, отново бе избухнал... но този път вътре в него.

Погледна я и шокът започна да се превръща в съвсем истински гняв.

През цялото време се бе измъчвал като в ада – заради нея. През цялото време тя бе живяла тук, във веселия, безгрижен Париж, бе рисувала и се бе забавлявала с бохемско увлечение. Кой ли е любовникът ѝ, питаше се той с ледена ярост. И къде, по дяволите, е детето?

Едуард тръгна към нея. Тя седеше с гръб към него, още не го беше видяла, но другите го забелязаха, престанаха да говорят и се загледаха в него. Софи утихна. Едуард се усмихна мрачно. После сърцето му спря, когато видя как Жорж кляка до нея и бързо ѝ шепне нещо на ухото. Смъртоносен гняв обзе Едуард. Знаеше, че той е нейният любовник. Беше абсолютно уверен в това, както никога досега.

Жорж стана. Софи се обърна бавно, все още седнала, а лицето ѝ бе бяло като току-що изпран чаршаф. Видя го и извика. Жорж застана близо до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

На Едуард му се искаше да смете тази ръка и да смете самия него незнайно къде.

Софи стана.

Едуард спря пред нея. Не стори нищо на французина. Вместо това само се усмихна студено. Не се опита да скрие гнева си или да понижи дискретно глас.

– Къде, по дяволите, е детето ни, Софи? – запита той със стиснати юмруци. – И какво, по дяволите, правиш тук?

20

Софи го загледа втренчено, явно неспособна да възприеме факта, че Едуард стои пред нея в „Жалко!“, някак си по-голям от естествен ръст и по-застрашителен откогато и да било. Все едно сънуваше. Но това не беше сън... най-накрая той бе дошъл. О, господи!

Тя не можеше да издаде нито звук.

– Не съм призрак – каза Едуард, а синият му поглед бе студен и пронизващ. – Но ме гледаш така, сякаш съм. Какво не е наред, Софи? Не се ли радваш да ме видиш? В края на краищата, ти ми писа. Да не би да прекъсвам нещо?

Тя най-накрая схвана гнева и подигравката в тона му и замря. Почти в транс се опита да запази външното си самообладание, което трябваше да носи като броня около себе си, докато той е в Париж. Но нима не знаеше, че той ще дойде? Нима не се бе молила за това?

Но не беше дошъл навреме. Сурови и разкъсани картини се носеха

в мисълта ѝ. На разстроените лица на Рашел и Пол, когато Софи се вкопчваше в ръцете им и виеше от болка, далеч надхвърляща всичко, което въображението можеше да си представи. Горчивина нахлу в нея като прииждащи приливни вълни. Едуард не беше тук за раждането на детето. Раждането беше дълго и мъчително. Софи се бе мъчила почти двадесет и четири часа, повечето от които минаха в остри болки, и само с върховно усилие на волята бе изтласкала Едуина от утробата си, когато бе така неизмеримо изтощена, че не можеше да направи повече нищо. По това време Жорж беше при нея и държеше ръката ѝ. Когато подадоха на Софи дъщеричката ѝ, тя бе заплакала не от радост, а от облекчение.

Но Едуард го нямаше. Той дори не бе дошъл през юли, нито през август, нито през септември. Софи трепереше от гняв, стискайки юмруци в яростен опит да се овладее.

– Не, нищо не прекъсваш. Стреснах се, това е.

– Наистина? – Той грейна в усмивка, трапчинките му се очертаха, но беше някак си фалшиво. Беше грозно. – Е, защо се учудваш, че идвам в дупка като тази. Мъжете ходят по такива заведения, откакто свят светува. Но не разбирам дамите да ходят по такива места.

Софи си каза, че не е необходимо да оправдава поведението си пред него.

– Пол Дюран-Рюел прави изложба за мене в Ню Йорк, не в Париж – там, където критиците са по-снизходителни. Това е повод за празнуване, Едуард. И приятелите ми настояха да празнуваме.

Той се ухили неприятно.

– И това ли правиш тук? Празнуваш? С приятелите си?

Тя изправи рамене.

– Да.

Очите му, които хвърляха огън, я загледаха не само безсрамно, но и презрително.

– Къде е бебето? – изстреля той.

Тя си пое дъх.

– С Рашел. Рашел е моята най-добра приятелка. Отидоха на разходка. Едуина излиза на разходки всяка сутрин и всеки следобед.

Той затихна.

– Едуина?

– Да. Едуина Жаклин О'Нийл.

Погледите им се кръстосаха. Изражението на Едуард бе странно, измъчено.

– Искам да я видя.

– Разбира се – каза Софи. – Скоро ще се върнат. Може би, ако дойдеш в апартамента ми по-късно...

– Ще идем там заедно – прекъсна я той бързо и настоятелно.

Софи се напрегна. Обзе я ужас и пулсът ѝ запрепуска бясно. Едуард изкриви уста неприятно... и многозначително.

– Да – каза той с нисък и суров глас. Прочитайки мислите ѝ, добави:

– И това можем да направим.

Софи се дръпна и се наклони да избяга.

Едуард беше толкова бърз, че тя не успя да направи нищо повече от едно незабележимо движение. Ръката му се стрелна напред и хвана лакътя ѝ. Софи извика, защото той я стискаше силно.

– О, не – изръмжа той. – Сега няма да ми избягаш. Ще отидем да си поговорим.

И преди Софи да успее да протестира, той я бутна към вратата.

Тя не искаше да прави сцени.

– Добре. Само ме пусни. Преди някой да реши, че ме малтретираш и да се опита да направи нещо.

Едуард я стрелна със студен поглед. После пусна ръката ѝ. Отплавиха се към вратата един до друг, но без да се докосват, излязоха от „Жалко!“ и тръгнаха в хладния есенен следобед. Тя чувстваше напрежението, което се събираше в него, което кипеше, съскаше и искреше, готово да избухне.

Софи трепереше така силно, че едва си поемаше дъх. Казваше си, че трябва да запази самообладание. Беше очаквала Едуард да се появи, но и не беше го очаквала, в края на краищата не и по този начин – такъв студен и враждебен, почти неразпознаваем. Сега не бе време да се рови в скъпи спомени. Нито беше време да усеща всепоглъщащата му мъжественост. Софи си пое дъх, премигна, за да отпъди сълзите. И запита с най-естествения си и най-учтив глас:

– За какво искаш да говорим?

Той я измери с очи, после отхвърли назад глава и се разрази в гръмък смях.

– За какво, по дяволите, мислиш, че искам да говорим? Искам да говоря за дъщеря си... и искам да знам какво, по дяволите, мислиш, че правиш в някаква проклета кръчма?

На Софи това ѝ дойде много.

– Нямаш никакви права над мене, Едуард. Няма да обяснявам

постъпките си.

Той я хвана за ръцете и я притисна до твърдото си тяло.

– Имам много права – каза той меко, но заплашително. – Защото съм бащата на Едуина.

Софи се напрегна, когато погледът му се плъзна по нея, едновременно яростен и горещ свличащ всичките ѝ дрехи, обгръщаш налетите ѝ с мляко гърди. Макар че Софи бе разгневена, замря, усещайки остро мощното му бедро, притиснато до нейното.

– Колко често идваш тук? – изстреля той, като отново я разтърси.

Софи искаше да избяга. Борбата не беше толкова опасна, по-опасно беше да се поддаде на желанието, което бушуваше развихрено в нея.

– Вече е моя работа.

Погледите им се срещнаха. Изражението на Едуард се промени. Изведнъж той обхвана с една ръка седалището ѝ и я притисна така силно до себе си, че слабините им се докоснаха. Софи нададе смаяно възклицание.

– Ти ставаш моя работа – каза той.

– Не – изстена тя.

– Да – каза той грубо. – Аз още те искам.

Софи не можеше да повярва, че това се случва. Някога бе обичала Едуард и може би още го обичаше. Трудно беше да се каже. Беше толкова разсърдена, че той не беше дошъл при нея за раждането на Едуина или дори непосредствено след това. Толкова разсърдена, толкова разочарована, но и толкова облекчена. И цялата ѝ страст се бе пренесла върху бебето още от мига, когато се бе родило. В живота ѝ нямаше място за друга любов.

Но Едуард не я обичаше. Никога не я бе обичал. Но поне в миналото беше галантен и мил. Вече не бе такъв. Бе груб, суров и стряскаш Караше я да се чувства като някаква евтина улична проститутка.

И Софи с големи усилия се опитваше да не си спомня как ръцете му бяха я люлели, когато я бе отнесъл в леглото си през онази нощ нощта на урагана. Как бяха се плъзгали по нея... как можеха и сега да се плъзнат. Тя неволно си припомни изгарящата топлина помежду им, това толкова силно желание, когато бе крещяла безсрамно в самозабрава. Дори си спомняше изражението на лицето му, докато се движеше върху нея... в нея. Екстазът се преплиташе със страдание, той бе мощен, незабравим и мъжествен.

И след това я бе прегръщал нежно, сякаш я обичаше.

Ако този път се поддадеше на трескавото желание, което

нарастваше в нея, нямаше да има никакви мигове на нежност.

– Няма ли да ме поканиш в леглото си? – запита Едуард с нисък глас, полюлявайки многозначително таза си, опрян в нея.

Сълзи изпълниха очите на Софи.

– Не – каза тя със задавен шепот. – Не.

Само да можеше желанието да си отиде, но той го възбуждаше – нарочно, умело. Тялото ѝ трепереше, притиснато до неговото. Трудно ѝ беше да диша.

– А защо не, скъпа Софи? – запита Едуард, като изведнъж хвана и двете ѝ ръце. Бедрото му се плъзна между нейните. Твърдо, топло. Мъжествено. – Сигурно не си вярна на скъпия Жорж?

Софи се вгледа в красивото му лице. Загледа се в студените му сини очи, красиви, както винаги, въпреки хладината, която вееше от тях, и в твърдата му подвижна, изразителна уста.

– Как смееш да хвърляш камъни по мене?

Той се засмя.

– Смея. Смея да правя всичко.

Подтекстът му бе сексуален, и тя го знаеше.

– Ти си отвратителен. Променил си се. Толкова си ужасен, колкото те рисува репутацията ти!

Опита се да го отблъсне.

Смехът му замря, но той не я пусна.

Тя престана да се бори и да се дърпа, защото всяко нейно движение само я караше да го усеща още по-силно.

– Пусни ме. Веднага, преди да съм се развикала за помощ.

Едуард я стисна още по-здраво.

– Проклятие! Да не би да си влюбена в него, Софи? Влюбена ли си?

– Не разбираш! – извика Софи.

– О, разбирам, скъпа. Идеално разбирам. – Усмивката му проблесна. Бедрото му се притисна по-силно и по-високо, така че тя бе принудена да го възседне. – Хайде, скъпа, няма нужда да играем игрички, достатъчно добре се познаваме, за да разиграваме някакви игри... освен ако не са игри на любовта.

Софи ахна. С непресторено възмущение тя се опита да се освободи. Той се засмя тихо и сурово и се наведе без усмивка над нея. Софи разбра, че се готви да я целуне... и застина на място.

– По-добре – промърмори той, – много по-добре. Нека видим какво си научила по време на престоя си във веселия Париж.

Притисна я по-силно, така че не можеше да има никакво съмнение

колко е възбуден.

Софи веднага вдигна ръце, за да го отблъсне. Не искаше това, не го искаше. Поне не с ума си. Но тялото ѝ бе така жадно, така изгладняло, Софи бе забравила какво представляваше дивото желание. Колко бе умопомрачително, колко разтърсващо, колко всепоглъщащо. Сега я измъчваха картини, но не картини от миналото... а картини от бъдещето. Виждаше себе си и Едуард голи, с преплетени тела, пламтящи от страст. Виждаше как Едуард навлиза все по-дълбоко и толкова нежно, толкова безпрепятствено в нея. Виждаше екстаза, който някога бе познала.

– Не, Едуард. Не така.

– Защо? – прошепна той с уста до нейната, а дъхът му пареше устните ѝ. – Ние сме приятели. Стари приятели. Поне не си ли малко привързана към мене?

– Стари приятели? – въздъхна тя, но не можа да довърши изречението.

Устата му докосна нейната. След миг той я завладя грубо, вмъкна езика си дълбоко в нея. Това не беше съвкупление. Това беше изнасилване.

Софи извика, но не защото той я нараняваше, а защото се уплаши. От него... и от себе си. Опита се да го отблъсне, но в същото време устните ѝ копнееха за него и му се поддаваха. Той откъсна устата си от нейната, задъхвайки се.

– Господи, Софи! Толкова е хубаво! И тя се задъхваше.

– Мислиш си, че поне бяхме... бяхме любовници... че това ти дава право да ме третираш... като... като...

– Като какво, Софи? – въздъхна той опасно. – Като проститутка? Като уличница? Като развратница?

Тя изстена и побеля.

– Забрави новия си любовник. – Очите му мятаха искри. – Аз съм по-добър от него. Ще ти го докажа. Ще ни бъде по-хубаво. Ела. Ела доброволно, Софи. Този път няма да бъде груб... Обещавам.

Софи го погледна втренчено, съблазнителният му тембър я обвиваше като топъл пашкул. Той впери поглед в очите ѝ.

– Софи. И двамата знаем, че ме искаш. И аз те искам. Беше хубаво. И пак може да бъде хубаво. Дори по-хубаво, фактически, защото ти имаш опит.

– Остави ме – прошепна тя.

– Защо? Обичаш ли го? – изхриптя той.

– Ти си луд – изхълца тя. – Харесвам Жорж... но не го обичам!

– Добре. Не ми се нрави особено много идеята да заведе в леглото си жена, която да е влюбена в друг мъж. – И той грейна в ярка усмивка. – Но ако беше така... – и той сви рамене, – щях да се примиря.

Тя го загледа, защото се бе превърнал в чудовище. В човек, когото тя не познаваше... когото никога не бе познавала.

– Ти не разбираш!

Живите му сини очи бяха станали студени като сапфири.

– Разбирам. Разбирам каква бохемка си. Разбирам те, Софи, разбирам нуждите ти. Аз ти бях първият, нали? Събудих те за желанието. Предполагам, че това ме прави щастливец.

– Стой настрана от мене – каза Софи тихо и отчаяно. – Моля ти се.

– Предпочиташ него пред мене, така ли? – Той се усмихна сурово и студено. – Не... не и след днешния ден.

Софи, задъхана, изгуби самообладание и се задърпа да се освободи от ръцете му. Диво и безпаметно. Едуард веднага я пусна. Софи политна назад и се спъна, после се опря на червената тухлена стена. Обгърна раменете си с ръце, задъхана, почти разплакана.

– Как смееш!

– Не! – извика внезапно Едуард, насочвайки пръст към нея. – Ти как смееш? Как смееш да ми отказваш собствената ми дъщеря, проклетата да си, Софи О'Нийл!

Софи срещна ослепително яростния му поглед.

– Аз не ти отказвам Едуина.

– Не? – Той тръгна към нея, после спря и вдигна ръка, свил юмрук – Искам да знам защо не ми каза по-рано?

Софи се поколеба. Реши, че заслужава да му каже истината.

– Страхувах се.

– Страхувала си се! От какво?

Сълзи изпълниха очите ѝ. Тя притисна още по-силно ръце към раменете си.

– Не знам. От това.

Той я загледа смаяно, сви уста. Тя видя, че той се опитва да разбере, но не може. Софи нямаше намерение да му обяснява. Защото стана точно така, както се бе страхувала. Той бе дошъл, защото беше загрижен. За дъщеря си. Не за нея.

Вървяха мълчаливо към нейния апартамент, внимавайки да не се докосват. Софи също внимаваше да не гледа към Едуард. Гърбът ѝ се изпъна, когато влязоха в сградата, защото очакваше той да я хване за лакътя и да ѝ помогне да се качи по тясното стръмно стълбище. Но той не

го направи. За първи път от много време насам Софи осъзна колко странно се движи, докато изкачва стълбите пред Едуард. Беше съвсем сигурна, че той вижда всичко.

Когато стигнаха на площадката, Софи чу Рашел да пее.

– Те са си у дома.

Тя пяхна ключа в ключалката и отвори вратата.

– Едуина, скъпа. Мама си дойде! – извика Софи, втурвайки се към дъщеря си.

Рашел и Едуина бяха на пода на едно голямо одеяло. Рашел седеше с кръстосани крака, облечена в черна пола и ослепително бяла блуза, с тежките си черни обувки. Бе наметната с яркосин шал. Едуина още не можеше да седи. Тя лежеше по гръб и размахваше ръце във въздуха, гукайки. Но като чу гласа на Софи, престана да издава сладките бебешки звуци и се усмихна.

Рашел отвори широко очи и се изправи. Софи вече беше взела Едуина и я прегръщаше силно. Бебето се засмя. Софи се извърна само за да види как Едуард забелязва Рашел, само за момент. После отново върна погледа си към бебето... само към бебето.

– О, господи – каза той дрезгаво.

Сълзи изпълниха очите на Софи. Нямаше никакво съмнение, че Едуард вече обича детето си, безвъзвратно и до краен предел. Очите му грееха и бяха подозрително ярки. Върхът на носа му бе станал червен. Софи подаде Едуина на баща ѝ.

Той вдигна поглед, внезапно стреснат.

– Не знам.

Сърцето на Софи заби неравно и силно. Тя все още протягаше детето към Едуард, мъчително осъзнавайки колко изключителен е този момент – и че той трябваше да дойде много по-рано, в болницата, и че трябваше да го споделят като съпруг и съпруга.

– Няма нищо. Едуина няма да се разплаче.

– Страх ме е – призна Едуард, гледайки момиченцето. – Тя е толкова мъничка... толкова е хубава.

– Няма да ѝ направиш нищо – каза Софи, като едва се сдържаше да не се разплаче.

Едуард прегърна Едуина и я залюля полека в ръцете си. Седна на изтъркания диван, без да откъсва омагьосания си поглед от детето.

– Господи, тя е руса като тебе и има сини очи като мене.

Софи изтри очи с ръкава си. Но сълзите не искаха да спрат. За щастие Едуард имаше очи само за дъщеря си и не осъзнаваше колко е

развълнувана тя.

– П-повечето деца имат руса коса и сини очи. Н-но тя може по-късно да има черна коса, като порасне, или кафяви очи.

Едуард леко се засмя. Едуина му се усмихваше и размахваше ръчички, сякаш се опитваше да докосне лицето му.

– Тя ме харесва – каза Едуард с надебелял глас. – Здравей. Здравей, скъпа. Аз съм татко ти.

Софи не можа да издържи. Избухна в сълзи и изхвъркна от стаята, преди Едуард да я види. Но той не вдигаше поглед от Едуина.

Едуина се разплака.

Софи застана на прага и видя Едуард да носи бебето напред-назад, люлеейки го, и да се опитва да го успокои. Той усети присъствието на Софи и се обърна тревожно.

– Какво има? Да не съм я изплашил? Преди малко нищо й нямаше.

– Просто е гладна, Едуард – каза меко Софи. – Време й е да яде.

Едуард спря и я загледа, а погледът му се премести към гърдите й.

Софи кърмеше детето си още откакто се бе родило, но сега се изчерви Тя бързо влезе в стаята и взе Едуина от ръцете на Едуард.

– Може би сега ще е най-добре да си тръгнеш. – Избягваше да го погледне в очите. Едуина бе започнала да хленчи. – Можеш утре пак да дойдеш да я видиш.

– Не, ще почакам.

Като чу решителния му тон, Софи вдигна очи. Едуард бе стиснал челюстта си, очите му бяха непреклонни. Сега не можеше да се препира с него. Лицето на Едуина взе да почервенява. Софи обърна гръб на Едуард и занесе детето в спалнята. Бързо откопча блузата си и седна на люлеещия се стол, който Рашел бе купила за нея. След миг Едуина засука силно и Софи започна да се успокоява.

Но тогава тя усети присъствието му. Вдигна поглед. В бързината не бе затворила вратата докрай. Едуард стоеше там, на прага, и я гледаше как кърми тяхното дете.

Пулсът на Софи изведнъж се ускори. Понеже не очакваше някой да влезе, се беше съблякла напълно. Гърдите й бяха едри, бледи, със сини венички. И Едуард се бе загледал, но не в дъщеря им.

Макар че бе съвсем необичайно, Софи усети как я обзема страст. Не трябваше да умее да чете мисли, за да разбере какво мисли Едуард. Той изведнъж се обърна и затвори вратата зад гърба си.

Софи затрепери от облекчение. Премести Едуина на лявата си гърда и придърпа корсажа върху дясната. Беше изпотена. Едуина бе

доволна и нищо не забелязваше.

О, господи, помисли си Софи. Никога не си беше представяла, че когато той се върне, ще бъде точно така. В безумието си бе мислила, че ще го държи на разстояние, и физически, и емоционално, и няма да си позволи да се разчувства. Каква глупачка е била.

Софи не посмя да помисли какво ще стане по-нататък. Знаеше само едно. Някога, преди време, той бе нахлул така небрежно в живота ѝ. И за малко да я унищожи. Всички инстинкти на Софи ѝ подсказваха, че този път ще успее... ако тя му позволи.

Софи притвори внимателно вратата на спалнята, оставяйки я съвсем леко открената. Едуард вдигна вежда.

– Тя заспа – каза Софи.

Той я загледа втренчено и твърде напрегнато, така че Софи се почувства неудобно. Спомни си как бе гледал гърдите ѝ. Спомни си какво бе усещането, докато я бе целувал наказващо силно. Беше я заболяло от целувката му.

– Кога искаш да се оженим, Софи?

– Какво?

Той стисна зъби.

– Чу ме. Кога искаш да се оженим? Сега? Довечера? Утре? Няма смисъл да чакаме. Колкото по-скоро Едуина получи моето име, толкова по-добре.

Софи не можеше да си поеме дъх Стана точно това, от каквото се бе страхувала. Той се интересуваше прекалено много... от Едуина. Насили се да остане спокойна. Но бе невъзможно.

– Ти си много надменен, Едуард, ако смяташ, че ще се омъжа за тебе само заради Едуина.

Той отвори широко очи.

– По дяволите! Ти трябва да се омъжиш за мене, и двамата го знаем! Не беше ли това причината да ми пишеш?

– Не! Точно затова не ти писах до последния възможен момент! – извика Софи, забравяйки, че бебето спи.

Едуард стисна ръцете ѝ.

– Не разбирам.

– А мене не ме интересува! Няма да се омъжа за тебе, Едуард. Не и заради Едуина.

Той бе потресен. Стана смъртноблед. Пусна я, бе твърде зашеметен, за да каже и една дума.

– Господи – пророни той накрая. – Не ти вярвам!

Софи отстъпи назад, възнамерявайки да стои по-далече от него.

– И предпочиташ да живееш така?

Тя предпочете да не отговори.

Но сега той се разяри.

– Заради него е, нали?

Тя се поколеба, после поклати глава.

– Не.

– Заради него е! – изрева той. Едуина се разплака. – Господи, щом нещата стоят така... Никога не съм предполагал, че ще бъде истински брак, Софи. Господи! Е, щом искаш да си имаш любовник, добре! По дяволите, вземи си дори десет любовници. Хич не ми пука! Но Едуина ще носи моето име. Дъщеря ми няма да бъде копеле, по дяволите!

– Събуди детето – извика Софи, разтърсвана от своя собствен гняв и своята собствена мъка. – Време е да си тръгваш, Едуард. Веднага!

Той се поколеба. Едуина хленчеше.

– Добре. Ще си довършим разговора утре. Но ще го довършим, Софи.

Тя не отговори. Втурна се в спалнята, за да избяга от него, но и за да успокои детето. Бързо взе Едуина и се насили да се усмихне през сълзи.

– Няма нищо, миличко, няма нищо. Тихичко сега, на мама не ѝ е мъчно, мама не е разстроена. Мама те обича. И татко те обича.

Тя люлееше Едуина на гърдите си, плачейки още по-силно отпреди.

Бебето постепенно се успокои. Софи го остави и го покри с едно леко одеялце, изплетено от съседката. Изтри очи. Поколеба се, после видя, че Рашел стои в дневната, неподвижна и мрачна. Погледна лицето ѝ и видя, че Рашел разбира какво става.

– Какво ще направиш? – запита Рашел, прегръщайки Софи.

Софи потрепери.

– Чу ли?

– Чух.

– Няма да се омъжа за него. Не мога. Не и по този начин.

Една ужасна картина се мярна в ума на Софи. Тя седи в луксозно легло с балдахин, кърми Едуина посред непрогледната нощ сама и знае, че Едуард е навън с някоя друга и няма да се върне скоро, и дори няма да се върне при нея. Не и при нея.

– О, Софи – прошепна Рашел, виждайки болката на лицето ѝ. Отново я прегърна. – Разбирам. Но какво ще правиш?

– Ще замина. Още сега. Тази вечер.

Докато говореше, решението ѝ се оформи окончателно, подклаждано от съвсем истинската паника, която още малко, и щеше да прерасне в ужас. Софи каза неимоверно мрачно:

– Време е да заведе Едуина у дома.

ТРЕТА ЧАСТ ПРИНЦИПНАТА ЖЕНА

21

Ню Йорк – ноември 1902 година

Когато Софи зърна огромната Статуя на свободата и неясните очертания на Манхатън, в нея нахлу чувство на радостно облекчение. Софи се облегна на парапета на кораба, усещайки слабост. Никога не бе копняла по-силно за семейството си. То ѝ липсваше.

Нямаше търпение да им покаже Едуина. Софи знаеше, че майка ѝ веднага ще се влюби във внучката си, още от момента, в който я види. Всички я обикваха, защото момиченцето беше толкова мило и сладко, а и бе завършена красавица.

Софи стисна парапета. Едуина несъмнено бе наследила красотата на баща си. Софи се бе опитвала да си представи гнева на Едуард много пъти, откакто бе напуснала тайно Париж посред нощ с Едуина и Рашел. Вината я изгаряше всеки път, защото нима не бе обещала, че няма да го раздели от дъщеря му? И, божичко, тя имаше това намерение, не само за да бъде почтена с Едуард. Софи прекалено добре помнеше какво е да растеш без родния си баща. Тя никога не би могла да наложи такава съдба на Едуина. Не искаше да прекъсва отношенията между Едуард и Едуина, не искаше. Но не можеше да се омъжи за Едуард. Дори не и заради Едуина.

Сети се за онази страшна нощ. Пътят с карета до Хавър беше безкраен и непоносим, защото Софи очакваше Едуард да изскочи в нощта като разбойник от деветнадесети век и да ѝ попречи да избяга с дъщеря им, а може би дори да я завлече при най-близкия свещеник. Едва когато се качи на кораба на следващата сутрин, едва когато корабът се отдели от кея и тръгна с пълна пара да излиза от пристанището, далеч от доковете, далеч от френска земя, едва тогава страхът на Софи се уталожиха. И тогава се бе склонила разплакана над Едуина.

Сега огромният френски параход бе пристанал в доковете на пристанището на Ийст Ривър, моряците викаха възбудени и развълнувани, чуваше се трясъкът на хвърлените към сушата подвижни мостчета. Докато слизаха, над главите им се виеха чайки, а насъбралата се тълпа

шумно приветстваше пътниците. Рашел носеше Едуина, защото по принцип бе по-силна от Софи, а особено сега – доста по-силна. Софи не можа да се наспи при това пътуване. Почти нямаше апетит, бе отслабнала. Хранеше се почти насила, защото трябваше да кърми детето – страхуваше се да не би млякото ѝ да секне. Рашел бдеше над нея като орлица. Караше ѝ се, като че ли ѝ беше майка. Софи не знаеше какво щеше да прави, ако Рашел не бе настояла, че трябва да дойде с тях.

Бяха избягали само с една чанта, в която имаше дрехи, пелени и принадлежности за бебето. Носачът взе багажа и повика такси. Софи още не можеше да се успокои. Започна да показва забележителностите по пътя и на Едуина, и на Рашел. Петмесечната Едуина беше бодра и оживено въртеше глава.

Отминаха Тифани, Лорд и Тейлър, Шварц, компанията „Горъм“. Излязоха от Юниън Скуеър, завиха по Медисън авеню. По лицето на Софи се изписа тъга. Не бяха далече от „Делмонико“.

Все едно беше вчера, а не преди една година. Ако затвореше очи, можеше да се пренесе назад, в този прекрасен миг, когато Едуард седеше срещу нея, толкова красив и елегантен, наглед толкова искрен; тя усещаше колко го бе обичала. Това беше лудост, но и сега тя чувстваше как той я обича, въпреки всичко.

– Софи, малката ми? Добре ли си? – запита Рашел.

Софи премига и си пое дълбоко дъх.

– Навсякъде, където погледна... виждам него.

Рашел посегна и стисна ръката ѝ.

Накрая свиха покрай двата лъва, застанали на стража, и навлязоха в дългата кръгова алея пред фасадата на внушителния дом на семейство Ралстън. Софи се наведе напред, трепереща и нетърпелива. Таксито спря и Дженсън се появи на горния край на широкото каменно стълбище. Извика, когато я видя.

Софи се усмихна.

– Дженсън! Дойдох си!

Той се спусна да я посрещне с грейнало лице, съвсем неподобаващо на иконом.

– Госпожице Софи! Вие ли сте? Точно навреме... ако не възразявате да се изразя така!

Рашел излезе от таксито, прегърнала Едуина. Софи повика с усмивка приятелката си. Но в същото време в ума ѝ звъннаха предупредителните нотки в гласа на Сюзан. Не можеш да се върнеш у дома с дете.

Смутена, внезапно разтревожена, Софи се хвана здраво за Рашел.

– Дженсън, това е моята скъпа приятелка и компаньонка Рашел дьо Фльори. А това е дъщеря ми, Едуина Жаклин О'Нийл.

Прислужниците се стекоха във вестибула, когато разбраха, че Софи се е върнала. Макар че не можеше да се отърси от лекото смущение, топлело посрещане на персонала накара Софи да се почувства ужасно радостна, че пак си е у дома. Тя прегърна госпожа Мърдок, която се бе просълзила.

– Това е моята приятелка и компаньонка Рашел – каза тя, издърпвайки Рашел пред себе си заедно с бебето. – А това е дъщеря ми Едуина.

Госпожа Мърдок отвори широко очи и пребледня. Трябваше й един миг, за да се съвземе, както Дженсън, който почти веднага бе скрил потреса си зад официалното държание.

– Колко е красива, Софи. – Госпожа Мърдок хвана ръката на Софи. – О, скъпа... не знаех!

Софи успя да се усмихне.

Госпожа Мърдок пак се прояви като схватлива и бърза икономка.

– Ще ви сложим в старата ви стая, разбира се, а бебето в съседната заедно с Рашел. Ще кажа още днес да почистят ателието ви отвътре и отвън, да го приготвят, за да може още утре да започнете да рисувате!

Софи бе развълнувана.

– Благодаря ви. – Тя прочисти гърлото си. – Едуина спи при мене, но Рашел може да се настани в съседната стая.

Госпожа Мърдок кимна и прати камериерките да почистят стаите.

– Никой ли не си е у дома? – запита Софи.

– Господин Ралстън има делова среща в града. Майка ви отиде на обяд с дамите. Лиза е в градината.

Софи се обърна към Рашел:

– Ела, Лиза знае, разбира се, и ще се радва да се запознае с племенницата си.

Те побързаха към задната част на къщата. Софи спря на прага на терасата, която гледаше към градините. Бе очаквала Лиза да е сама. Но не беше.

Беше в прегръдките на един джентълмен. И той я целуваше.

Очите на Софи се разшириха. От мястото си тя виждаше прекрасно тази двойка... а целувката не беше невинна. Мъжът, висок и широкоплещест, бе прегърнал Лиза на едната си ръка и я целуваше страстно. Софи се изкашля. Те веднага се разделиха. Лиза се бе изчервила, а видът й бе виновен. Но видя Софи, извика, повдигна полите си и хукна към нея.

Софи също извика и протегна ръце. Лиза никога не бе била по-

красива. Облечена в зелена рокля на зелени ивици, с малко по-тъмнозелени ръкавици и шапка, тя изглеждаше зашеметяващо. Лиза се втурна в прегръдките ѝ.

Когато се разделиха, Софи погледна джентълмена, който се бе приближил към тях. Лиза застана гордо до него и вплете пръсти в неговите. Софи трепна, не само от откритата проява на интимност. Защото той беше не само висок и великолепно сложен, но и беше много красив, със сиви очи и тъмнозлатиста коса; с две думи, приличаше по-скоро на древногръцкия Адонис, а не на обикновен мъж. Софи позна блясъка в очите му. Смути се. Знаеше от личен опит докъде може да доведе Лиза подобно желание.

– Това е годеникът ми – каза Лиза, сияеща и трептяща от радост. Пред него тя изглеждаше мургава и дребна, съвършеният обков на неговата ослепително ярка красота. – Маркиз Дьо Коно, Джулиан Сейнт Клер.

– Лиза, не знаех! – възкликна Софи.

Стана ѝ приятно... и почувства облекчение. Двете отново се прегърнаха. Софи се обърна към маркиза:

– Толкова се радвам да се запозная с вас. Аз съм доведената сестра на Лиза, Софи О'Нийл.

Той не се усмихваше. Кимна малко кратко, но се поклони учтиво. Думите му бяха вежливи, но само толкова.

– Чест е за мене да се запозная с вас, мадам. Годеницата ми много ми е разказвала за вас.

Софи успя да се усмихне и погледна крадешком Лиза, която не можа да забележи черния хумор на годеника си. Можеше само да предположи, че не му е харесало ненавременното идване на Софи. Тогава Едуина изхълца високо и привлече вниманието им.

Лиза замръзна. Софи също се стегна. Едно беше да представи Едуина на Дженсън, госпожа Мърдок и Лиза, съвсем друго беше да я представи на чужд човек. Въпреки че бе живяла повече от година в Монмартр, въпреки хладнокръвието си Софи добре осъзнаваше, че доброто общество ще свие въпросително вежди пред дъщеря ѝ и пред самата нея.

Но Лиза прекъсна неприятното изчакване.

– О, Софи – прошепна тя с блеснали очи и въпросително изражение.

Софи кимна, Лиза пусна ръката на маркиза и взе Едуина от Рашел.

– Колко е красива!

Софи погледна крадешком маркиза. Гледаше я в ръцете... тя

нямаше никакви пръстени. Вдигна спокойно очи към нея. В погледа му не се четеше нищо.

– Мога ли да ви представя дъщеря си? – каза Софи, надявайки се гласът ѝ да звучи по-уверено. – Едуина Жаклин О'Нийл.

Нещо просветна в очите му, може би изненада пред смелостта ѝ, но със сигурност не беше възхищение. Скоро след това Сейнт Клер се оттегли, извинявайки се с неотложна работа. Явно щеше да дойде тази вечер да заведе Лиза на бал.

– Толкова се радвам, че си дойде – каза Лиза зарадвана, когато се оттеглиха в малката уютна приемна, използвана само от семейството. Наблюдаваха Едуина, която си играеше с една дрънкалка на персийския килим. – Балът по случай годежа ми е другата седмица, тогава ще го обявим официално, а и ти сега ще можеш да присъстваш! Нямахте да е същото, Софи, ако не си беше дошла!

– Разбира се, ще присъствам – каза Софи. – Лиза... откога познаваш маркиза?

– Запознахме се през пролетта. – Лиза се усмихваше с грейнали очи. – Софи... почти веднага се влюбих.

Софи можеше да си представи защо. Нима и тя не се бе влюбила в Едуард още в мига, когато го бе видяла за пръв път?

– Нали е прекрасно? – каза Лиза с блеснал поглед. Колко ясно си спомняше Софи какво е да се влюбиш.

– Той е много красив. Двамата сте невероятна двойка.

– Да, все ми го казват. – Усмивката на Лиза потрепна. – Нали си чувала, той вече е бил женен.

– Жена му починала ли е?

– Да, преди време. Поне татко казва така. Маркизът... Джулиан... отказва да говори за това. Аз веднъж подхванах тази тема, а той... той побесня. – Лиза вдигна угрижен поглед към Софи. – Каза, че миналото е мъртво и че никога повече не трябва да го споменавам.

Софи помрачня, уплашена, че маркизът е обичал първата си жена... или че още я обича.

– Може би, след като се ожените, когато се опознаете по-добре, той ще може да говори за нея.

– Разчитам на това – каза Лиза. Отново се усмихна, посегна и взе ръката на Софи. – Стига сме говорили за мене. Разкажи ми за живота в Париж, разкажи ми за Едуина.

Софи кърмеше Едуина, когато Сюзан нахлу в спалнята ѝ.

Беше минало известно време. Рашел се бе оттеглила да поспи

малко, уморена от пътуването. Лиза се обличаше за годежния си бал по-късно тази вечер. Софи и Едуина бяха сами. Софи се чувстваше преуморена и на ръба на силите си. Някак необичайно беше за нея да вижда дъщеря си тук, в дома, където беше израснала, в спалнята, където бе спала още от деветгодишна. Изглеждаше нередно. Сякаш нещо липсваше. И в действителност беше така. Софи не беше в собствения си дом, а в дома на родителите си.

Неотдавнашното предложение на Едуард премина като светкавица през мисълта ѝ.

– Софи! – извика Сюзан.

Софи замръзна, обърна се и погледна майка си, която я гледаше с широко отворени очи, сякаш никога преди не бе виждала жена да кърми бебе.

– Мамо.

– Не мога да повярвам! Какво правиш? – Сюзан не помръдна, сякаш я беше страх да се приближи.

– Едуина е гладна. Давам ѝ да яде. След малко ще я сложа да спи.

– Не! – извика Сюзан. – О, господи! Как можа да доведеш детето тук? Да не си луда?

Софи се напрегна.

– Мамо, не съм луда. Не искаш ли да се запознаеш с Едуина?

– Не! – извика Сюзан отчаяно.

По челото на Софи изби пот, капки пот се стекоха и между гърдите ѝ. Ужасно трудно ѝ бе да запази спокойствие.

– Мамо, моля те. Ела. – В тона ѝ се промъкваше отчаяние. – Моля те, ела да видиш дъщеря ми. Твоята внучка.

Но Сюзан отказа да мръдне от мястото си.

– Казах ти, че не можеш да доведеш детето тук! Или трябваше да кажеш, че е на камериерката ти! Да не си си загубила ума?

Софи стисна зъби. Погали кадифената главичка на Едуина и успя да запази спокойствие. Но ръката ѝ трепереше.

– Няма да казвам на хората, че Едуина е дете на Рашел.

– Но трябва! – Сега Сюзан се приближи, но спря, преди да е дошла прекалено близо. Не поглеждаше Едуина. – Персоналът ще замълчи от лоялност... и поради страх от незабавно уволнение без препоръки. Кой друг знае? – изсъска Сюзан.

– Лиза. И маркиз Дьо Коно.

Сюзан побеля.

– Глупачка такава! – Тя си пое дъх, видимо разтреперана. – Е, той

сега е от семейството, затова предполагам, че може да му се вярва. Софи, трябва да се преструваме само до осиновяването.

Софи скочи на крака, прегърнала Едуина, която бе изпуснала гърдата ѝ и започна да протестира.

– Не. Не.

Сюзан я погледна.

– Трябва.

– Слушай ме добре! – извика в отговор Сюзан. – Говорим за твоя живот. За твоя живот! Завинаги ще бъдеш изхвърлена от обществото, ако признаеш, че това дете е твое – чуваш ли ме? Никога няма да те приемат, никога! Аз те предпазвам!

– Ами Едуина? – изкрещя Софи. Едуина се бе разплакала, но Софи в момента не можеше да я успокои. – Ами бебето ми? Ами нейният живот? Аз съм нейният живот!

– Трябва да бъдеш по-разумна – извика Сюзан. – Аз вече намерих една прекрасна двойка в Бостън, с добро положение и много уважавани, които искат да я осиновят. Ако беше останала в Париж, сега щеше да получиш писмото ми, че всичко е уредено, Софи. Само...

– Излез! – кресна Софи. – Излез оттук! – Държейки плачещото бебе в едната си ръка, тя взе един орнаментиран свещник и го запрати по Сюзан. Не я улучи, но свещникът се удари в стената с такава сила, че скъса тапета. – Махай се! – викна отново Софи.

Сюзан бе замръзнала, уплашена.

Софи заплака, изпълнена с убийствена ярост.

Сюзан се обърна и избяга.

– Софи?

Софи люлееше Едуина, задушавайки се От ридания. Вдигна поглед към Рашел, която бе влязла в спалнята ѝ от вратата между двете стаи.

– Тръгваме си оттук.

– Тя сигурно няма да настоява... въпреки чувствата ти.

Софи сви устни със съкрушено сърце.

– Да. – И отново се разплака. – Дори не иска да я погледне. Нито веднъж не поиска. Трябва да си тръгваме. Веднага!

Рашел кимна. Беше бледа като призрак. Но и Софи изглеждаше така. Само Едуина не усещаше нищо, защото бе заспала.

Софи гледаше от прозореца на хотела. Зората възлизаше над града. Но улиците далеч не бяха безлюдни. Млекари и зеленчукари караха

количките си. Двама бездомни скитници спяха пред една врата отсреща. Вестникарче мина с велосипеда си, двама полицаи, яхнали великолепни коне, прекосиха улицата малко по-нататък. Едно куче се разляя някъде недалеч оттук.

Софи не бе могла да мигне. Ужасната свада с майка ѝ отново и отново се разиграваше в мисълта ѝ. Никога не си бе представяла, че Сюзан все още може да мисли, че тя трябва да даде Едуина за осиновяване. Софи усети горчивия вкус на предателството; нещо по-лошо, бе уплашена.

Всичките ѝ инстинкти бяха двойно по-изострени, откакто бе станала майка. Щеше да защитава дъщеря си до смърт, ако се наложи. Знаеше, че няма да се стигне дотам, но сетивата ѝ я предупреждаваха, че сега е избягнала една невъзможна съдба. Софи знаеше, че няма да оживее, ако я разделят от Едуина.

Достатъчно беше, че загуби една любов, болката щеше да ѝ остане за цял живот. Не можеше да загуби и Едуина.

Софи потръпна, притискайки носа си до студеното стъкло. Къде ли е сега Едуард? Не се и съмняваше, че е на път за Ню Йорк. Само да можеше да се омъжи за него... само ако той я обичаше... Тогава Софи знаеше, че би издържала на безсърдечната присъда на Сюзан, би понесла ужасното ѝ предателство.

Но това нямаше да стане. Софи се чувстваше като диво животно, притиснато в ъгъла, което всеки момент ще попадне в примката. Беше почти неразбираемо, но Сюзан се бе превърнала в неин враг. А и Едуард ѝ беше враг. Софи знаеше, че той ще я потърси в Ню Йорк. И макар че мотивът ѝ да избяга от него беше достатъчно почтен, той имаше право. Беше бащата на Едуина. Софи знаеше, че трябва да се приготви за предстоящата битка. Трябваше да се приготви да го убеди да се откаже от намерението си да се ожени за нея и да даде името си на Едуина.

Внезапно Софи се запита дали постъпва правилно, а ако е така, дали има сили да се бори с него сега. Никога не бе мислила, че ще се върне в Ню Йорк и ще се озове бездомна като сираче. Бе очаквала да намери тук един пристан на любов и подкрепа. А Едуина заслужаваше да има баща; нещо повече, не заслужаваше да бъде белязана за цял живот като копеле. И ако Едуард беше неин съпруг, Сюзан трябваше да приеме Едуина.

Но, господи, Софи знаеше, че ще се съсипе, ако се омъжи за Едуард при тези обстоятелства. Всеки път, когато той се върне от някоя друга жена, тя ще преживява неизказана, безкрайна мъка. Всеки ден, прекаран

с него, в подобие то на щастлива съпружеска двойка, щеше да бъде мъчителен като забиване на нож в плътта ѝ.

Софи не знаеше какво да направи.

Как можеше да се бори с Едуард, от една страна, и със Сюзан, от друга? Каквато бе станала ужасна, Сюзан непоколебимо вярваше, че постъпва съвършено правилно. Софи не можеше да си спомни един път да е излизала победителка в битка с майка си, когато Сюзан е била убедена, че постъпва правилно. Този път тя трябваше да спечели битката. Но вече беше толкова уморена, а битката едва бе започнала И на двата фронта.

Рашел се размърда и седна на леглото.

– Софи? Ти изобщо легна ли да спиш?

Софи погледна към единственото огромно легло в стаята, на което спяха трите.

– Не.

– Толкова съжалявам – каза Рашел. – Но какво ще правим сега?

Софи бе мрачна.

– Мисля, че ще трябва да поговоря с Бенджамин. Той сигурно не е съгласен с майка ми. Може би ще успее да я накара да мисли разумно.

Рашел почервеня от гняв.

– Изненадвам се, че дори ще отидеш пак там.

Софи погледна Рашел, внимавайки да говори с твърд глас, защото щеше да ѝ разкрие още една причина за притеснения.

– Трябва. Имаме много малко пари, Рашел.

Бенджамин затвори вратата зад тях. Софи усети, че е нервна, особено когато той бе помолил Сюзан да остане отвън. Той седна зад бюрото си. Софи се отпусна в едно кожено кресло и стисна гладките му ръчки. Сюзан я бе изгледала мрачно и с неприкрито предупреждение. Софи бе разбрала. Този поглед означаваше, че е препоръчително Софи да си събере ума и бързо да се подчини на майка си.

Вчерашният потрес и мъка бавно отминаваха. На тяхно място идваше гневът.

– Сюзан ми каза какво се е случило. Мисля, че е било прибързано да си тръгваш по този начин.

Софи кимна сковано.

– Сюзан искаше да присъства, но сега е толкова разстроена, че помислих, че е най-добре да поговорим сами. И то веднага.

Софи отново кимна.

– Мисля, че разбирам колко трудно е това за тебе. Не може да е лесно да си неомъжена майка на твоята възраст. – Кафявите му очи я гледаха открито, с добро чувство. – Мисля, че когато напусна Ню Йорк миналата година, ти и майка ти постигнахте съгласие, че е най-добре детето да бъде осиновено.

Софи си пое дъх.

– Никога не сме постигали съгласие за такова нещо! Тогава аз отказах... точно както отказвам и сега!

Софи се бе изправила с широко отворени очи и цялата разтреперана. Чувстваше, че ще припадне. Беше кърмила Едуина през нощта и тази сутрин, но не беше хапнала нито трошичка.

– Не съм разбрал. Софи, скъпа, със сигурност не можеш да оцелееш като неомъжена майка в Ню Йорк. Никой няма да говори с тебе, когато тръгнеш по улицата. Ще бъдеш отхвърлена. Ще станеш социален парий.

– И преди бях социален парий.

Бенджамин също се изправи.

– Едва ли си била социален парий, скъпа. Ако беше искала да излизаш, лесно щеше да се уреди и щеше да бъдеш затрупана с предложения, не се и съмнявам. Все още можеш да си намериш съпруг... ти си само на двайсет и една години. Ще се радвам да ти помогна. Само че никога няма да се омъжиш, ако това се разчуе.

– Не искам да се омъжвам! – извика Софи, но това беше една сърцераздирателна лъжа. – Възнамерявам да се посветя на дъщеря си и на професията си.

За миг той се загледа в нея, сякаш беше някое извънземно създание, каквото никога не бе виждал.

– Мисля не само за това, което е в твой интерес... но и за интереса на детето. Не виждаш ли, че за Едуина ще е по-добре да расте като дъщеря на една женена двойка? Мога да те уверя, че сме намерили една двойка, която е извънредно подходяща. Жената е бездетна и отчаяно иска дете. Вече се е влюбила в дъщеря ти.

Софи остана като закована. Ужасни картини нахлуха в мисълта ѝ. Виждаше млада жена, неспособна да роди собствено дете, как плаче във възглавницата си, изпълнена с копнеж, и се моли да има възможност да осинови дете. Един съпруг без лице, който също страда и споделя мъката на съпругата си. Хубав дом в хубав квартал. Тогава видя Едуина там с тях. Софи не можа да го понесе. Обърна се и избяга.

– Софи! – извика Бенджамин. – Почакай, моля те!

Софи изтича по коридора. Госпожа Мърдок се опита да я заговори, но Софи не спря. Дженсън каза нещо, тонът му бе изпълнен със съчувствие, но Софи не го чу. Сюзан се затича след нея, викайки, едновременно ядосана и изискваща, истерична и изпаднала в паника. Таксито, което бе наела с последните си скъпоценни джобни пари, я чакаше и Софи скочи в него. Хлопна вратата и даде знак на шофьора. Колата потегли по алеята. Софи се отпусна на седалката.

Софи не можеше да се върне с хотела, без да е разрешила сегашната си дилема. Тоест въпроса с парите.

Беше спестила две хиляди франка във Франция, но не можеха да чакат, докато банките отворят, за да изтегли парите преди заминаването, затова бяха тръгнали на път с наличните пари, които държаха в къщата. Две хиляди франка, във всеки случай нямаше да им стигнат за дълго... не и щом ставаше дума за издръжката на трима души. Обикновено Софи получаваше издръжката си от Сюзан на всеки три месеца и тя идваше от наследството, оставено ѝ от баща ѝ. Следващата вноска трябваше да дойде на първи декември. Софи се боеше, че Сюзан може да се опита да задържи парите, за да я накара да се подчини на волята ѝ.

Трябваше незабавно да разбере какво става. Трябваше и да разбере какво може да направи, ако стане така. Със сигурност, щом наследството беше нейно, в тази необичайна ситуация можеше да се действа и без Сюзан. Софи реши, че има нужда от адвокат – и то такъв, който нямаше да и иска хонорара предварително.

През ума ѝ се мярна образът на Хенри Мартен.

Надежда покълна в гърдите на Софи. Тя знаеше, че той ще ѝ помогне. Спомни си, че новата му кантора се намира точно до Юниън Скуеър. Никога не беше ходила там, но бе запомнила адреса, когато той ѝ даде визитната си картичка в деня, когато я бе поканил да излязат на езда в парка. Софи каза на шофьора да кара към центъра на града.

След около час Софи намери кантората по чиста случайност на Тридесет и трета улица, на няколко пресечки от площада, когато вече почти се бе отказала. Освободи таксито, защото ѝ бе ясно, че ще ѝ иска допълнителна такса за още един час, а тя нямаше достатъчно, за да му плати за престоя.

Софи се молеше Хенри да е в кантората. Забърза нагоре по тясното стълбище и спря пред една тежка остъклена врата, поемайки си дъх. Беше изтощена. Вътре Хенри седеше пред едно бюро, потънал в някакви книжа. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Софи почука на напуканото стъкло.

Хенри погледна, отвори уста да каже „влезте“, но не издаде и звук.

Вместо това стана иззад бюрото. Усмихна се, отначало несигурно, а след това широко и приветливо. Отвори вратата.

– Софи! Искам да кажа... госпожице О'Нийл! Каква изненада... моля, влезте!

Софи трепна от облекчение – той наистина се радваше, че я вижда.

– Здравейте, господин Мартен. Надявам се, че не идвам в неподходящо време.

– Моля ви! – Той я въведе и ѝ подаде един стол. Погледът му се плъзна с топлота по лицето ѝ. – Нямах представа, че сте се върнали от Франция. Значи сте приключила с учението?

Софи седна и стисна ръце в скута си, за да не види Хенри, че треперят.

– Надявам се, че учението ми никога няма да свърши.

Той някак си се натъжи.

– Мога ли да ви предложа кафе? Ще направя прясно.

В дъното на стаята тя видя малък умивалник и желязна печка.

Софи поклати отрицателно глава. Хенри я погледна по-внимателно, заобиколи бюрото и седна зад него. Бутна настрана папките, разчиствайки място пред себе си.

– По работа ли идвате, госпожице О'Нийл?

Софи навлажни устните си.

– О, господин Мартен, страхувам се, че е така – възкликна тя, загубвайки всякакво самообладание.

– Какво не е наред, Софи? Може ли да ви наричам Софи?

Тя кимна, извади кърпичка от чантичката и попи угълчетата на очите си. Хенри беше толкова мил. Опита се да си спомни защо не беше излязла с него тогава на езда в Сентръл парк. О, разбира се. Едуард беше дошъл да ѝ позира. Едуард. Само ако...

– Хенри, имам известни затруднения.

Той изчакаваше, влязъл отново в кожата си на адвокат.

– Нямам пари и познати в града. Скаррах се сериозно с майка си и със съпруга ѝ... – Софи вдигна очи към него. – Получавам на всеки три месеца издръжка от Сюзан, но тя е от наследството, което баща ми ми е оставил. Страхувам се, че няма да получа следващата вноска. Страхувам се, че Сюзан няма да я изпрати.

– Кога трябва да дойде?

– На първи декември.

– И колко трябва да получите?

– Петстотин долара.

– Майка ви ли е изпълнителка на завещанието?

– Да – каза Софи.

– Кога ще получите контрола върху наследството си, Софи?

Той си водеше бележки.

– Когато стана на двацет и пет години. Или ако се омъжа.

– На колко години сте? – Той не се изчерви. – Това е професионален въпрос, разбира се.

– Разбира се. На двацет и една. Ще стана на двацет и две през май.

– Разбирам. Има ли начин да се помирите със семейството си?

– Не мисля.

– Може би с посредничеството на трето лице?

– Не е възможно – каза Софи.

Хенри кимна.

– Да, мисля, че ще мога да отговоря на въпроса след един-два дни
Софи се наведе напред.

– Това би било чудесно – тя се поколеба. – Хенри... можете ли да изчакате за хонорара, докато получа дължимата сума? – Гласът ѝ трепна
– В момента нямам пари.

– Софи, няма да ви искам никакъв хонорар за подобно нещо – каза той и сега вече се изчерви. – Вие сте моя приятелка.

На Софи ѝ се доплака.

– Благодаря ви – каза тя меко.

Хенри се поколеба.

– Софи, има ли още нещо, което да не е наред?

Софи преглътна, мислейки за Едуина, която сега сигурно беше гладна. Рашел щеше да ѝ даде краве мляко с биберона Едуина вече трябваше да свиква с това Софи знаеше, че трябва да се върне у дома и да я нахрани. И за пръв път този ден собственият ѝ стомах се бунтуваше от глад. Но имаше само няколко долара, колкото да ядат един-два пъти двете с Рашел. Как щеше да оцелее три седмици така до първи декември?

– Софи – Хенри я наблюдаваше много внимателно. – Мога ли да ви заема малко пари? Докато си стъпите на краката.

Софи се поколеба.

– Може би след ден-два ще трябва да взема нещо назаем.

Тя дишаше неравно. Той нямаше представа, че тя трябва да кърми още два месеца. Щеше ли да бъде така добър, ако знаеше, че търси пари за незаконната си дъщеря?

Хенри стана и бръкна във вътрешния си джоб.

– Вземете. – Той заобиколи бюрото и пхна чековете в ръцете ѝ. – Моля ви. Вземете това. Изглеждате много уморена. Страхувам се, че ще се разболеете, ако продължите да се тревожите, както сега.

Софи успя да се усмихне.

– Толкова сте любезен.

Той застина на място. После каза:

– Как мога да не бъда любезен с вас, Софи?

22

– Госпожо, имате гост.

Сюзан нямаше настроение за гости. Беше уморена, не беше мигнала цяла нощ, очите ѝ бяха зачервени и подути от плач. Знаеше, че не изглежда много добре.

– Който и да е, Дженсън, отпратете го.

Дженсън се оттегли, оставяйки Сюзан с горещото ѝ черно кафе и недокоснатата препечена филийка. Но се върна почти веднага.

– Страхувам се, че джентълменът настоява, че е спешно.

Сюзан грабна раздразнено визитната картичка и се вгледа в нея.

– Хенри Мартен, ескуайър. Какво иска?

– Настоява, че има извънредно важна лична работа с вас.

Сюзан се подразни, но инстинктът я накара да каже на Дженсън да го покани. След миг Хенри Мартен се появи, някак раздърпан в прекалено широкия си костюм. Сюзан разбра, че е отслабнал.

– Съжалявам, че прекъсвам закуската ви – каза той.

Сюзан вдигна рамене. Не стана, не му предложи и да седне.

– Какво е толкова спешно, господин Мартен?

– Аз идвам от името на дъщеря ви, госпожо Ралстън.

Сюзан замръзна потресена.

– Какво?

Хенри се прокашля.

– Тя очаква да получи паричен превод на първо число следващия месец. Ще го получи ли?

Сюзан бавно се изправи, опирайки се на гладката лакирана повърхност на масичката, а в позата ѝ се четеше неверие.

– Само ако Софи дойде у дома... сама.

– Сама?

– Да – натърти Сюзан. – Можете да й кажете, че ще получи вноската си ако и когато дойде у дома... сама.

– Страхувам се, че не разбирам – каза Хенри.

– Ако Софи продължи да живее на друго място и да ми се противи, няма да получава издръжка от мене.

– Вие управлявате парите като изпълнителка на завещанието на баща й, нали?

– Да.

– Страхувам се, че ще трябва да ви помоля да ми покажете копие от документа за управлението, госпожо Ралстън.

Сюзан не повярва. После се вбеси.

– Моят адвокат е Джонатан Хартфорд, господин Мартен. Документите са при него, не при мене.

Хенри се усмихна кратко.

– Тогава значи мога да му кажа, че сте ми позволила да му поискам копията?

– Имам ли избор?

– Ще бъде глупаво да отивам в съда само за да получа възможността да се запозная с документите – каза Хенри.

– Да, имате позволенията ми – изсъска Сюзан. – Но нека ви спестя малко време. Клаузите са непоклатими. Ако Софи не се омъжи, ще може да разполага с наследството от баща си, когато стане на двадесет и пет години. Няма никакво „ако“ и „но“.

Хенри само се поклони.

– Благодаря за сътрудничеството, госпожо Ралстън.

Сюзан го изгледа, като напускаше стаята. И изкрещя от яд и мъка.

Адвокат! Софи се бе обърнала към адвокат. Това не беше за вярване. Господи, нима тя не знае, че Сюзан само се опитва да я предпази? Да я предпази от същата болка, която Сюзан познаваше от личен опит, защото отдавна я бе изживяла. Сюзан не искаше Софи да допусне същите ужасни грешки като нея. Бе допуснала някои, а ако продължеше така, щеше да повтори повечето й грешки.

Сюзан се отпусна трепереща на стола си. Не познаваше дъщеря си, вече не. Някога Софи беше послушна, покорна, лесно се поддаваше на ръководене. Стига да имаше картините си и място, където да се уедини да работи, тя беше щастлива. Но всичко се бе променило, когато Едуард Деланза бе навлязъл в живота й. Да, тъкмо тогава всичко се бе променило. За всичко беше виновен той.

Сюзан го мразеше. Господи, колко го мразеше!

Преди две лета Софи беше станала опака и непокорна. Беше преобрегнала всичките предупреждения на Сюзан и безразсъдно се хвърлила в авантюрата си с него. Сюзан потръпна. С това Софи бе повторила съвършено точно всички минали грешки на майка си.

Сюзан си спомни как, когато беше на петнадесет години, бе така пламнала от страст по Джейк, че се бе омъжила напук на цялото си семейство. Те я бяха лишили от издръжка. От този ден Сюзан бе престанала да говори с родителите си. В деня, когато се бе омъжила за Джейк, те я бяха погребали жива.

Каквато майката, такава и дъщерята. Един красив и мъжествен мъж, една невинна девственица. Страст. Непокорство. Загуба на невинността. Приликите бяха ужасяващи.

Но приликите свършваха дотук Сюзан се бе омъжила за Джейк, преди да роди дъщеря си. Софи бе избягала в Париж, за да роди детето си... а сега отказваше да даде детето за осиновяване.

Сюзан сведе лице, подпря глава на ръцете си и заплака. Винаги бе искала само едно – да предпази Софи от мъка и страдания. В деня, когато бе разбрана, че Софи си е счутила глезена, когато падна по стълбите, Сюзан се отърси от егоистичната си тъга по загубата на Джейк. Софи изглеждаше толкова малка и беззащитна, докато лежеше в леглото си, измъчвана от болки, че Сюзан чувстваше как се разкъсва от вина.

Вина, която така и не бе успяла да преодолее. Защото, щом счупеният глезен на Софи зарасна, се разбра, че тя ще остане инвалид до края на живота си. За да поправи това, което бе сторила, тя искаше да предпазва Софи от всякакви други рани – за цял живот.

Сякаш цял живот бе очаквала тази роля на майка на ранено животно. И когато изгуби Джейк, цялата ѝ страст се пренесе върху дъщеря ѝ. Софи можеше да е инвалид, но имаше изкуството си и имаше Сюзан. Сюзан, която щеше да я предпазва от отхвърлянето на обществото, като я насърчава да се крие зад ексцентричните си художнически наклонности.

Но Софи вече не искаше да бъде предпазвана. Сюзан обаче знаеше, че дъщеря ѝ не разбира. Никой никога нямаше да разбере какво е да си отхвърлен от обществото, докато не получеше солидна доза обществено презрение и осъждане.

Сюзан не можеше да остави дъщеря си да направи това със себе си. Да поеме товара на едно незаконородено дете, което със сигурност щеше да я унищожи. Сюзан знаеше какво е да се откажеш от уважението заради любовта. Любовта не беше достатъчна. Нищо не беше

достатъчно, за да възмезди божата от отхвърлянето от обществото.

Но тя бе имала Джейк Софи нямаше дори Едуард Деланза. И дори да го беше имала, страданието, което сега едва започваше, щеше да се увеличи хилядократно. Сюзан мислеше за разбитото си сърце и за страданията, които бе преживяла по време на брака си. Мислеше за ужасните яростни схватки. Мислеше за нощите, в които Джейк не се прибираще, или ако се прибираще, около него се носеше облак от евтин парфюм. Дори сега, след толкова години, споменът ѝ донасяше само омраза и съжаление. Ставаше дори по-лошо, защото бе примесен с любов, която никога нямаше да умре.

Сюзан знаеше, че Софи няма избор. Не можеше да стане самотна майка. Нито можеше да се омъжи за Едуард Деланза... който беше също такава копеле, каквото беше и баща ѝ. Не, нямаше никакъв избор. Трябваше да даде детето за осиновяване и да върви напред. Така бе най-добре за всички – за Софи, за детето и дори за Сюзан.

Сюзан нареди да докарат каретата ѝ. Побърза нагоре към спалнята си, за да се преоблече в по-красива рокля, да сложи малко руж на бледите си бузи и червило на изхапаните устни. Сложи си черна шапка с воалетка, надявайки се така да скрие зачервените си очи. Пулсът ѝ се ускори.

Имаше нужда от Джейк незабавно. Но се съмняваше дали е в града, още повече дали си е у дома.

Сюзан побърза надолу по стълбите, наметната с палтото си от норки. Нареди на Билингс да кара към края на града, към Ривърсайд Драйв. После се отпусна назад на облегалката.

Дано само Джейк да се е върнал. Той щеше да помогне. Щеше някак си да помогне. Джейк беше единственият мъж, когото тя познаваше, способен да повдигне планини, а Софи се бе превърнала в планина.

Тя не забеляза, че минават през Сентрал парк Болеше я стомахът. Не беше виждала Джейк повече от година, от онзи единствен път. Но не защото не се бе опитвала да го намери.

След като бе научила, че Джейк е жив, и малко по-трудно – под какво име се подвизава сега, Сюзан веднага бе наела частен детектив, за да разбере къде живее. За няколко дни агентът бе установил, че резиденцията на Джейк Райън е на Ривърсайд Драйв 101. Сюзан веднага бе отишла там.

И бе останала смаяна. Имението се простираше на пет акра, от Деветдесет и първа до Деветдесет и трета улица. Висока ограда от ковано желязо обграждаше целия парцел. Пред затворените врати на парадния

вход имаше малка тухлена къщичка. Високи дъбове и борове се редяха покрай оградата, но самата къща, построена отвъд широките изумруденозелени морави, беше толкова голяма и така внушителна, че се виждаше много ясно и съвсем отдалече. Приличаше не толкова на къща, а на средновековен замък, цялата в ъглови кули и сводести врати, стръмни покриви и парапети.

Сюзан бе потресена. Нима Джейк живее тук? Това имение можеше да побере цялата къща на Ралстънови, и то няколко пъти. Как го е постигнал? Как е спечелил съвсем сам такова състояние? Когато го бе срещнала, той беше само един ирландски емигрант.

Обзе я и ярост. Тя беше негова жена! Тя трябваше да бъде тук с него! Бе прекарала първите години от брака си в една къщичка, която не беше нещо повече от колиба, обличаше се в рокли конфекция, които скоро целите се разнищваха. Не можеше да си позволи да има прислужница, трябваше съвсем сама да се грижи за Софи... през нощта само Джейк ѝ помагаше. Сюзан бе живяла почти като проста селянка. Това не беше честно!

Сюзан бе потърсила Джейк, понеже го обичаше, но сега се разяри, като видя, че мястото до него ѝ се отказва. Както и да е, Джейк го нямаше у дома. Когато се опитаха да влязат, установиха, че вратите от ковано желязо са заключени с катинар. Успяха да привлекат вниманието на хората, живеещи в къщичката. Пазачът им каза, че господин Райън бил заминал от Ню Йорк преди няколко дни. Не знаеше обаче къде е отишъл и кога ще се върне. Накрая, понеже го притиснаха, им даде името на един човек Излезе, че това е адвокатът на Джейк.

Сюзан опита да се срещне с адвоката, но без успех. Той отказа да ѝ даде сведения къде е Джейк Накрая все пак се съгласи да му предаде едно писмо. Сюзан му бе пратила послание от десет страници, в което изповядваше неугасналата си любов към него, гнева си, че така я е лъгал и заблуждавал, и желанието си отново да заживее с него като негова жена. Не бе получила отговор, но адвокатът я увери, че Джейк получава всичките си писма. Точно преди края на годината Сюзан бе писала още едно писмо. Очакваше отговор.

През няколко дни Сюзан отиваше в зашеметяващото имение в Уест сайд, надявайки се, че той може да се е върнал. Но него го нямаше. Частният ѝ детектив най-накрая научи, че имал една резиденция в Лондон, още една в Белфаст и селско имение в Ирландия. Сюзан никога не бе получавала по-голям удар. При това той живееше така скромно, че никак не бе възможно да се установи къде пребивава в дадения момент.

Сюзан трябваше да се откаже.

Сега Билингс караше каретата на Ралстънови покрай високите, заключени с катинар, врати. На Сюзан ѝ се плачеше. Искаше да изкрещи. Проклет да си, Джейк! Имам нужда от тебе... къде си? Софи има нужда от тебе!

Тя затвори очи и се отпусна на седалката. Само да не беше избухнала така последния път, когато го бе видяла. Само да можеше отново да преживее този момент... и да промени миналото. Нещо по-лошо, не знаеше кога отново ще го види... или дори дали ще го види пак. Да се провали в ада дано!

Когато Билингс ѝ помогна да слезе от каретата, слепоочията ѝ тупяха. Тя бе така погълната от мислите си, че не му благодари и се втурна към къщата. Не трябваше да се връща там, в готическото му имение в Уест сайд. Но не можеше да стои далече от него. Проклет да е Джейк, че се крие така. Проклет да е, че го няма там, където толкова ѝ трябваше да бъде.

Сети се за посещението на Хенри Мартен и бученето в главата ѝ се засили, а стомахът натежа като олово. Трябваше да повика адвоката си Хартфорд. Беше сигурна, че има абсолютен контрол над завещанието, но трябваше да се увери, че няма никакви уловки. В противен случай трябваше да го подправи. Нямахше да каже на Хенри Мартен, че може да получи копие... още не. Но за копията е необходимо време, затова може би положението още беше под контрол.

Сюзан разчиташе на факта, че тя контролира завещанието и че Софи трябва да се върне у дома, ако тя я държи без средства. Да си дойде у дома... и да даде детето за осиновяване.

Сюзан се разхождаше из фойето, масажирайки слепоочията си. Докато минаваше край отворената врата, видя, че някой влиза в преддверието. Сюзан спря притеснена, стъпила с един крак на стълбите. Както че ли бе мярнала мъжка фигура? Тя се обърна и пред нея се изпречи Едуард Деланза.

Тя отвори широко очи и сърцето ѝ спря.

– Не сте добре дошъл тук!

Той не се усмихна.

– Често ми го казват. Къде е Софи?

Сюзан го погледна решително, стиснала парапета така силно, че кокачетата на пръстите ѝ побеляха. Умът ѝ заработи трескаво.

– Няма я тук.

– Знам. Къде е?

Сюзан се опита да контролира неравното си дишане. Усещаше опасността. Видя в очите му яростна решителност. Дали търсеше Софи... или детето си? Знаеше ли изобщо за детето? Защо иначе ще иска да види Софи... и да е толкова ядосан? Инстинктът ѝ подсказа, че детето може да събере Едуард и дъщеря ѝ. Едно видение мина пред погледа ѝ. Софи и Едуина в разкошен дом, собственост на Едуард Деланза. Но Софи плачеше, прегръщайки детето. Плачеше, бе с разбито сърце и сама.

След това моментално ѝ се мярна друго видение. Софи и Едуина в същата къща, но Едуард е там с тях. Баштата и майката – усмихнати, сияещи, осветени от любов, а бебето гука край тях.

Сюзан отпъди тези мисли. Знаеше, че трябва да ги държи разделени.

– Софи е в Бостън.

– В Бостън? – Той я загледа втренчено. – Какво, по дяволите, прави тя там?

– На гости при роднини – излъга уверено Сюзан – Сега си вървете.

Едуард я изгледа студено.

– Ще я намеря – каза той. – Със или без вашата помощ Дори да трябва цял живот да я търся.

Сюзан си пое дълбоко дъх, когато той напусна къщата като фурия.

Едуард трепереше. Бе дошъл толкова далече, толкова бързо, но тя бе избягала от него. Това не бе за вярване. Когато я бе намерил в Монмартр, тя му бе казала, че никога няма да го раздели от детето му. Но същата нощ бе избягала с Едуина и бе направила точно това. Когато Едуард бе разбрал, че е избягала с детето, изпадна в дива ярост.

Сега още бе вбесен, но яростта му вече лежеше дълбоко, притихнала и заровена.

Отвори вратата на даймлера. Проклетата да е Софи О'Нийл, задето направи това. Задето му отне детето. Задето избяга от него. Е, светът не беше чак толкова голям. Поне за нея. Не можеше да му избяга. Той щеше да тръгне да я търси, независимо колко време щеше да му отнеме това, и в края на краищата тя щеше да стане негова жена и Едуина щеше да носи неговото име. Едуард щеше да направи това, което трябва – което беше правилно за всички.

Той обаче нито за минута не повярва на историята на Сюзан, че Софи била в Бостън при роднини. Бе пристигнал в града едва тази сутрин, но следващата му спирка щеше да бъде галерията на Дюран-Рюел. Те със сигурност щяха да имат връзка с нея.

– Господин Деланза, сър!

Той спря, миг преди да се плъзне в колата. Икономката, госпожа Мърдок, изтича от къщата. Едуард се напрегна.

– Госпожо Мърдок?

– Да, сър – спря тя задъхана пред него. – Ако тя ме види, че говоря с вас, ще ме уволни веднага без препоръки... а аз съм тук още откакто Софи беше на четири години.

Той стисна пълничките ръце на възрастната жена.

– Госпожо Мърдок, ако Сюзан ви уволни, можете да дойдете да работите при мене.

Очите ѝ се разшириха.

– Благодаря ви, сър.

– Сега, кажете ми къде е Софи.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

– Тя лъже, така си е! Няма никакви роднини в Бостън, никакви. Трябваше да бъдете тук, сър. О, господи, как си викаха двете, цялата къща ехтеше. Добре, че господин Ралстън не беше у дома.

– Кой викаше? Сюзан ли?

– Сюзан и Софи! Никога не съм чувала Софи да вика и да крещи, толкова беше ядосана, нямате си представа, сър!

Госпожа Мърдок заплака.

Той помрачня, но гласът му остана непроменен.

– За какво се караха?

– За детето. Такъв ужас! Такъв ужас беше, сър!

Той си пое дъх, а сърцето му се преобърна в гърдите.

– Какво за Едуина? Тя добре ли е?

– Малката е добре, сър. Но госпожа Ралстън иска Софи да я даде за осиновяване на една двойка... а госпожа Ралстън винаги прави това, което иска. Тя и господин Ралстън вече били уредили всичко. Софи отказа. Затова така се разкрещя. Замина с детето и французойката веднага след това, през нощта, не взеха нищо със себе си, само дрехите на гърба си! И мисля, че нямат никакви пари... защото като дойдоха, хич няхаха пари, никакви!

Адреналин се разля по цялото му тяло, напрежение го стисна в железни клещи, но тонът му остана спокоен и равен.

– Къде отидоха? – запита Едуард, борейки се да отмахне от себе си видението как Софи стои на ъгъла на някоя улица, стиснал в ръце Едуина, като някаква скитница.

– Не знам! – изхленчи госпожа Мърдок. – Само да знаех!

Едуард я потупа по рамото.

– Всичко ще се уреди. Аз ще я намеря, бъдете сигурна.

Госпожа Мърдок вдигна поглед към него с тревога и надежда.

– Да, сър, знам, че ще я намерите. Но, моля ви, направете го бързо.

Преди да се е случило нещо ужасно!

– Ако получите вест от нея, можете да ме намерите в „Савой“.

Госпожа Мърдок кимна.

Едуард ѝ благодари и побърза към даймлера. Уравновесеното му изражение, което бе поддържал с толкова труд, изчезна веднага. Сърцето му сякаш бе заседнало в гърлото. Трепереше и не можеше да си поеме дъх. Господи! Искаше да убие Сюзан с гали ръце, задето е изгонила Софи на улицата с Едуина. Госпожа Мърдок се страхуваше да не се случи нещо лошо. Едуард също се страхуваше. Имаше какви ли не ужасни възможности. Градът не беше място за млада жена, сама и с малко бебе, особено без пари. Едуард знаеше, че трябва да намери Софи и да сложи край на тази лудост веднъж завинаги. Да намери Софи и да я спаси. Явно щеше още веднъж да играе ролята на неин закрилник... но този път нейната съдба беше и негова.

23

Софи цял ден беше нервна, очаквайки срещата си с Хенри Мартен. Хенри я видя да застава пред дебелото стъкло на вратата на кантората му, стана и ѝ отвори, преди тя да е успяла да почука. Усмихна ѝ се.

– Точно навреме. Защо да не се поразходим на площада? Денят е хубав.

Хенри не пусна ръката ѝ, когато тръгнаха по улицата.

– Говорих със Сюзан и сега трябва да постигна споразумение с вас. Помирението не е възможно, ако не се съгласите на компромис.

Софи погледна загрижено Хенри.

– Какво каза тя? Той се поколеба.

– Каза, че задържа парите ви, докато не дойдете у дома... сама. Софи трепна. Лицето на Хенри се бе изчервило. Обзе я стеснение. Знаеше, че той не разбира. Но какво ли е подразбрал от думите на Сюзан? Трябва ли да му каже истината – защо така отчаяно се нуждае от пари? За нея щеше да е облекчение да сподели с него положението си – и всичките си тревоги – с него. Но той можеше да се ужаси. Софи се уплаши да не загуби приятелството му.

– Тя може ли да го направи? Да не ми дава от моите пари?

Хенри въздъхна.

– Получих копия от договорите за управление от нейния адвокат. Отговорът е да. Не е честно, нито е етично, но технически тя може да задържи парите. Имаме начин. Можем да заведем личен иск или да апелираме до съда да посочи нов управляващ вместо нея.

Софи спря и погледна Хенри смаяна.

– Не мога да повярвам! Да трябва да съдя собствената си майка! Или да моля съда да я замени като управляваща имотите ми! Това е ужасно! Кошмарно!

– Не е приятно – съгласи се Хенри и я погледна внимателно.

Софи усети как у нея се надига истерия. И гняв. Болката от предателството на майка ѝ бе намалела до известна степен в предишните дни. Вместо това у нея се надигаше заслепяващият гняв от нейната невероятна жестокост и несправедливото ѝ поведение.

– Имам спестявания във Франция. За съжаление заминах така набързо, че не взех никакви писма от банката си. Мога да наредя да преведат тези спестявания тук, но без писмата от банката ще минат шест или осем седмици.

Гласът ѝ затрепери. Толкова бе угрижена за бъдещето си, че не можеше да спи. Никога не се бе чувствала по-уморена. Трябваше ѝ някой друг, на когото да се опре, освен Рашел.

Особено защото опасността, че Едуард ще се върне в града, се увеличаваше с всеки изминал ден.

Софи се помъчи да си възвърне самообладанието, усещайки пронизателния поглед на Хенри.

– След няколко седмици Дюран-Рюел урежда моя изложба. Ако имам късмет, тя ще пожъне успех. Много от картините, които ще изложя, са вече негово притежание, но някои нови творби ще се продадат с комисионна. Мисля, че Пол ще се съгласи да ми даде пари предварително срещу бъдещи картини и бъдещи продажби. Веднага ще го попитам.

Галерията беше само на няколко преки и тя бе готова още в момента да изтича дотам. Хенри я хвана за ръкава.

– Софи, почакайте. Разстроена сте. Сигурна ли сте, че не можете да се върнете у дома? Може би с моето посредничество...

– Не! – извика тя разгорещено, така че и двамата се стреснаха.

Хенри пусна ръкава ѝ.

Тя изправи рамене, треперейки.

– Хенри, вие не разбирате защо не мога да се върна у дома сама.

– Не. Не разбирам.

Софи преглътна, чувствайки се слаба и почти пред припадък.

– Не мога да се върна у дома, защото Сюзан иска да дам дъщеря си за осиновяване.

Хенри ахна.

Софи се осмели да срещне шокирания му поглед.

– Да, имам дете. Незаконно дете... момиченце на име Едуина Жаклин О'Нийл, която обичам от все сърце.

– Господи – каза Хенри. – И лицето му почервения от гняв. Очите му се разшириха разбиращо. – Деланза? Той ли е бащата? Копеле такова!

Софи възкликна, хващайки ръката му.

– Моля ви, не мога да ви кажа кой е бащата на Едуина, не мога!

Но знаеше, че той знае, че не може да е някой друг. И осъзнаваше, че останалата част от обществото ще реагира като него, когато узнае за съществуването на Едуина.

Хенри кимна със стисната уста, с изправени и сковани рамене.

– Разбирам.

– Как бихте могъл? Когато и аз не съм сигурна какво да правя? – запита Софи почти шепнешком.

Още не беше мислила за това. Трябваше да се съобрази с много неща, преди да разкрие пред света кой е бащата на Едуина. Най-добре би било, мислеше тя, първо, да се постигне споразумение с Едуард дали да оповестяват неговото бащинство. Но този разговор не можеше да се състои, докато тя продължаваше да се крие от него. Софи погледна Хенри, чувстваше се изгубена, самотна, смазана.

– Хенри, обичам я. Няма да се откажа от нея. Никакъв компромис не е възможен от моя страна. Скарах се с майка си... няма да се върна.

– Сега вече разбирам – изрече бавно Хенри.

Тя го погледна, търсейки сигнали за отхвърляне и неодобрение, но видя само тъга.

– Вие сте шокиран и имате право. Но... ще продължите ли да ме представлявате?

– Софи, аз съм ваш приятел. Разбира се, че ще продължа да ви представлявам... и да ви помагам с всичко, каквото мога.

Софи го погледна с безмълвна признателност. Хенри ѝ подаде кърпичка.

Той я хвана под ръка и двамата продължиха да вървят, вече мълчаливо. След още една пресечка стигнаха Юниън Скуеър. Хенри я поведе към една празна пейка и двамата седнаха, а идването им разпръсна

облак гълби. Той се извърна към нея и коленете им се докоснаха. Той се изкашля.

Софи стисна омачканата кърпичка.

– Сигурна съм, че Пол няма да ме остави без средства – каза тя едновременно с отчаяние и надежда.

– Аз няма да ви оставя да гладувате, Софи. Нима не знаете това?

– Толкова сте любезен – прошепна тя.

– Това е нещо повече от любезност. – Той изглеждаше неловко. –

Не го ли знаехте вече?

Тя замря.

Лицето му бе почервенияло.

– Аз съм много привързан към вас, Софи.

Софи го погледна смаяна.

Той сякаш усети, че ѝ дължи обяснение.

– Нали знаете, преди две лета дойдох в Нюпорт Бийч да се запозная с вас... поради съвсем неуместни причини. Но днес се водя от уместни причини... Тогава се надях да се ожения за вас. Леля ми ме насърчаваше заради вашата зестра. Но когато се запознах с вас, ми се сторихте едновременно прелестна и омайваща. Дори въпреки че майка ви отначало успя да ме отклони от вас.

Софи го погледна.

– Тя... го е направила?

– Да, направи го. Наговори ми много обезкуражаващи неща. Но вие сте една от най-искрените и най-милите жени, които някога съм виждал... и най-смелата. Бих искал да се ожения за вас, Софи. Не поради неуместни причини... а точно заради което трябва. – Той бе станал червен като цвекло. – Отдавна съм привързан към вас. Всъщност много повече от привързан. Не бива да се учудвате.

– Хенри... не знаех.

– Знаем. Вие виждахте само него.

Софи не каза нищо, защото той беше прав. Тя помисли за Едуард, изпълнена с тъга. Запита се дали това ще бъде единственият ѝ шанс да бъде обичана.

Хенри каза с нисък глас:

– Никога преди не съм казвал подобни неща на жена. Не мога да понеса да страдате. Не бива да останете сама. Имате нужда от съпруг, а дъщеря ви има нужда от баща.

С голямо усилие Софи отпъди образа на Едуард. Хвана ръцете на Хенри.

– Не знам какво да кажа. Така съм развълнувана, че нямам думи.

– Кажете да. Ще станете ли моя жена, Софи? Знам, че още не познавам Едуина, но ще бъде добър баща. Никога няма да изправам миналото срещу нея... или срещу вас.

Софи инстинктивно съзнаваше, че Хенри ще бъде добър баща... и че ще бъде добър съпруг. Щеше да бъде лоялен, привързан, мил и верен. Тя затвори очи, пронизвана от тъга и копнеж. Как да се омъжи за него, когато обича друг? Но копнееше за свой собствен дом, за мъж, когото да обича, за мъж, който да я обича.

– Предложението ви ме смайва, Хенри. Моля ви, дайте ми малко време.

Той кимна сериозно.

Софи не можеше да пропусне годежния прием на Лиза. Не беше се връщала в къщата, откакто бе говорила с Бенджамин и бе избягала, когато бе разбрала, че и той одобрява плановете на Сюзан. Тази седмица тя бе толкова потънала в собствените си проблеми и в грижите за Едуина, че почти не се бе сетила за сестра си. Лиза сигурно е на нокти, помисли си Софи.

Следобеда преди бала Софи се осмели да иде у дома; остави Едуина с Рашел в хотела. Избра внимателно часа. Сюзан излизаше всеки следобед с други дами и Софи разчиташе на това. Нямахше никакво желание да се вижда с майка си, още повече пък да влиза в словесни престрелки с нея.

Софи намери Лиза във ваната, цялата намазана с лечебна кал.

– Здравей, Лиза. Дойдох да взема назаем една рокля за бала довечера.

– Софи!

Софи се усмихна при вида на сестра си. От нея се виждаха само очите и устата. Калта беше черна и това ѝ придаваше едновременно комичен и тъжен вид. Софи седна на едно столче.

– Тази кал наистина ли прави кожата по-хубава?

Лиза се поизправи.

– Къде беше? О, господи! Така се притеснявах за тебе и за бебето!

И тя се разплака.

Софи коленичи до Лиза и я потупа по накаляния гръб.

– Добре съм. Наистина.

Лиза сподави хълцанията си.

– Майка ти е вещица... и баща ми също. Как могат да бъдат толкова жестоки към тебе?

Те само правят това, което вярват, че е най-доброто – каза Софи.

– Ти защитаваш ли ги?

– Не – въздъхна Софи.

– Добре ли сте двете? – запита Лиза, стиснала ръба на ваната, която стоеше на крачета като лъвски лапи.

– Да. Справяме се. Сюзан ми отрязва издръжката, но Хенри Мартен ми даде на заем пари... и Дюран-Рюел също.

Софи се бе срещнала с него веднага след като бе получила шокиращото предложение за брак от Хенри Мартен. Той показа съчувствие към притесненото ѝ положение и бе склонен да ѝ помогне.

– Знам – каза Лиза. – Софи, те само за тебе говорят.

На Софи това не ѝ хареса.

– Когато си получа следващата издръжка, ще ти я дам – каза твърдо Лиза. – Значи, смяташ да дойдеш довечера?

– За нищо на света няма да пропусна годежния ти бал, Лиза, и ти благодаря – каза Софи с тъжна усмивка. – Предполагам, че не съм толкова сама, колкото се страхувах. Всички се наредиха на моя страна в тази малка криза.

– Софи... ти не си сама! – Тонът на Лиза беше свиреп. – Когато двамата с Джулиан се оженим през май, ти и Едуина можете да дойдете да живеете при нас.

Софи бе поразена от великодушното предложение.

– Лиза, ти със сигурност не би желала сестра ти и племенницата ти да ти се мотаят в краката, когато започнеш брачния си живот. – Напротив.

Тя бе упорита.

– Ами маркизът?

– И той ще пожелае същото, сигурна съм в това.

Софи се съмняваше. Ако имаше нещо, в което да е сигурна, то беше страстта между двама любовници по време на медения им месец. На маркиза нямаше да му се харесва да имат компания.

– А как е твоят знаменит годеник?

Усмивката на Лиза угасна.

– Лиза? Има ли нещо да не е наред?

– О, Софи – възкликна Лиза – Аз го обичам, влюбих се още когато се запознахме, но в края на краищата видях истината! Не мисля, че той е влюбен в мене!

Софи бе виждала Джулиан Сейнт Клер само веднъж, в деня, когато бе пристигнала. Но помнеше колко скована бе вежливостта му... и

колко бързо бе забелязал, че на ръцете ѝ няма пръстени. Спомни си, че не го бе видяла да се усмихва нито веднъж. Ако не беше видяла пламъка в очите му, ако не беше видяла как целува Лиза щеше да сметне този мъж за толкова студен, колкото го показва външността му.

А Лиза беше нещо повече от едно мило момиче. Тя беше интелигентна приятна и невероятно великодушна. Човек трябваше да е глупак, за да не се влюби в нея. Но, от друга страна... Сейнт Клер прекалено много напомняше на Софи за Едуард.

Напомняше ѝ за Едуард, въпреки че косата му беше златиста защото беше друга версия на съвършената мъжественост. Такъв мъж винаги ще има богат избор от жени, дори без никакъв чар, и беше твърде глупаво да се допусне, че Сейнт Клер живее като светец. Ясно беше, че е увлечен по Лиза. Но Софи знаеше от личен опит, че страстта не е любов.

– Какво те кара да мислиш така Лиза?

Тя се поколеба.

– Той не се усмихва Софи. Вежливостта му е съвършена но не се усмихва... не и когато е с мене. – Замълча за миг. – И води повърхностни разговори.

– Надявам се, не се усмихва и в присъствието на други жени?

– Не. Чудя се... Може би той в действителност не харесва жените? – каза несигурно Лиза. – Възможно ли е такова нещо? Когато целувките му са толкова страстни? Когато е толкова... – Лиза замълча за миг и се изчерви – ... толкова мъжествен?

– Всичко е възможно – каза Софи загрижена и се сети за първата му жена. – Какво още знаеш за него?

– Знам само, че е единственият син на граф Кийт и че майка му е умряла преди много години.

– Лиза, може би прибръзваш – каза меко Софи. Но се запита дали информацията за маркиза е достоверна.

Сълзи изпълниха очите на Лиза.

– Но аз го обичам... до полуда! Ако можех, щях да се омъжа за него още тази вечер. Моля се неговата резервираност да е само плод на британската му скованост и след сватбата да опозная истинската му личност... и любовта му.

На Софи това не ѝ хареса.

– Мисля, че трябва да поговориш надълго с маркиза колкото може по-скоро. Бъди открита и почтена, изкажи всичките си тревоги, които сподели с мене. Мисля, че трябва да научиш нещо повече за миналото му... и за първата му жена.

Очите на Лиза се разшириха.

– Няма да го видя чак до бала утре вечер.

– Тогава трябва да поговориш с него. – Софи се насили да вложи весела нотка в гласа си.

Лиза изглеждаше потънала в мисли.

– Трябва да тръгвам. – Софи се изправи. – Едуина скоро ще огладнее, а не искам да се срещам със Сюзан.

– Почакай – извика Лиза, стана и уви една хавлия около накаляното си тяло. – Софи... къде си отседнала? Как да те намеря?

– В „Лексингтън Ин“, на Тринайста улица – каза Софи.

Лиза излезе от ваната.

– Той беше тук миналата седмица.

Софи замръзна, сигурна, че не е чула добре.

– Моля?

– Едуард Деланза е идвал у дома да те търси. Аз не бях тук Сюзан го отпратила. Госпожа Мърдок ми каза, че тя му каза, че ти си била отишла в Бостън при роднини.

Софи знаеше, че трябва да бъде облекчена, че Сюзан е отпратила Едуард по лъжлива следа. Странно, но това я разочарова.

– Какво е искал?

– Само да те види. Той знае ли за Едуина? – запита Лиза.

Софи кимна.

Лиза я изгледа втренчено.

– Софи... трябва да се срещнеш с него. Незабавно.

– Не мога.

– Защо да не можеш? – извика Лиза. – Той е бащата на детето ти! По дяволите, Софи, той трябва да се ожени за тебе.

Софи никога не беше чувала Лиза да ругае.

– Вече ме помоли – каза тя хрипливо. – Аз отказах.

Лиза зяпна.

– Отказала си? Защо?

– Защото го обичам. Защото той не ме иска. Иска само Едуина. Защото не мога да понеса мисълта да съм омъжена за него и той в същото време да ходи с друга жени.

– Софи, ако дойде пак.

– Не! Да не си посмяла да му кажеш къде съм! – извика Софи.

Лиза не отговори. И тъй като на Софи не ѝ хареса проблясъкът в очите ѝ, тя още същия следобед се премести заедно с Рашел и Едуина в един пансион надолу по реката.

Докато Софи се обличаше за годежния бал на Лиза, тя разработваше в ума си план как да се крие зад учтиви формалности, когато се срещне пак с майка си и втория си баща по-късно тази вечер. В края на краищата това минаваше пред слугите... защо да не минава и пред нея?

Увери се, че на бала няма да се получи фиаско. Сюзан щеше да има много работа покрай петстотинте поканени. Бенджамин също. Нямахше да имат възможност да я привикат настрана и да ѝ досаждат със смехотворния си план да даде Едуина за осиновяване. Ако Софи успееше, можеше дори съвсем да ги избегне... а би могла дори да се забавлява.

Много отдавна не бе била на хубав бал. Натъжи се, като си спомни за последния си рожден ден през май. Макар да не бе танцувала с Жорж, беше забавно да наблюдава другите двойки. Хрумна ѝ, че всъщност никога не е ходила на бал във висшето общество.

Несъмнено това щеше да ѝ бъде единственият ѝ и последен бал.

– Софи, колко си хубава – възкликна Рашел.

Софи се обърна с вдигнати вежди.

– Едуина заспа... а ти си страшно хубава – извика Рашел.

Софи дори не се бе опитала да се огледа в огледалцето, което ползваха двете с Рашел. Пансионът беше сносен и те бяха наели две стаи, не една, и то на доста ниска цена; само че във всяка от стаите имаше само по едно единично легло с тънък дюшек, разнищени чаршафи и овехтели одеяла, малка тоалетка с леген за миене и единичен свещник.

Софи бе заела една рокля на Лиза в светъл коралов цвят, който, както Лиза бе отбелязала, подчертаваше идеално тъмнорусата коса на Софи, кехлибарените ѝ очи и златистия ѝ тен. Софи бе харесала роклята още щом я бе видяла в гардероба на Лиза. Беше по-ярка от всичко, което бе носила досега, но Лиза настоя да я вземе.

– Светлите цветове са по-весели, не като твоите тъмносини и сиви дрехи, които действат траурно и депресиращо – бе констатирала тя, пъхайки роклята в ръцете на Софи. – Аз дори нямам сива рокля. Е, имам една много права, с много дълбоко деколте и в сребристо.

Софи бе взела кораловата рокля. Сега тя се обърна към Рашел.

– Тази рокля не изглежда толкова дръзка на закачалката, колкото когато я облека – забеляза тя, тъй като не хареса особено това, че деколтето ѝ бе твърде дълбоко, както констатира, щом наведе поглед, за да се огледа.

– Ти кърмиш. Не можеш да си скриеш гърдите при това положение – усмихна се Рашел. – Изглеждаш много секси, приятелко. Господин Мартен ще бъде силно затруднен да се въздържи да не те *япа*.

Въпреки че се чувстваше полугола, Софи се усмихна.

– Зяпа. Казва се *зяпа*.

– Цяпа, зяпа, голямо чудо. Аз те зяпам. Никога не съм те виждала да изглеждаш така като сирена, скъпа приятелко.

– Моля те, Рашел! И двете знаем, че не съм сирена. – Софи се запъти неуверено към леглото и седна на него. – Слава богу, че тази рокля не е изцяло прилепнала.

– Много си отслабнала – каза неодобрително Рашел. – Иначе нямаше да можеш да облечеш дрехите на Лиза. Хенри е долу.

Софи скочи и сърцето ѝ се разтуптя нервно.

– Защо не каза по-рано? – Грабна сатенената чантичка с мъниста, която бе заела заедно с роклята, и черната кадифена наметка. – Как ми е косата?

– Като се вземе предвид, че я нагласи без огледало – идеално, скъпа.

– Не стърчи ли някъде?

Рашел се засмя и я целуна по двете бузи.

– Съвършена е. Хайде, забавлявай се тази вечер.

Софи надникна в другата стая, за да целуне спящата си дъщеря за довиждане.

– Няма да закъснявам – обеща тя.

– Ако си дойдеш преди два часа през нощта, няма да те пусна да влезеш – извика след нея Рашел.

Софи трябваше да се усмихне, докато бързаше надолу по стълбите. Хенри се разхождаше във фойето и изглеждаше доста хубав с черния си фрак и фините кожени обувки. Вдигна поглед. Софи забави крачка. Очите му се разшириха в искрено възхищение. Софи почти се почувства красива. И въпреки себе си, само за миг си представи, че Едуард я чака, за да я съпроводи на бала.

Софи забави крачка, когато приближиха къщата. Усети, че се е вкопчила в ръката на Хенри.

– Добре ли сте? – запита той загрижено.

Тя вдигна очи към него.

– Нервна съм. Имам някакво усещане... лошо предчувствие... за тази вечер.

– Не сме длъжни да влизаме – каза Хенри. Софи се насили да се усмихне.

– Това е върховният момент в живота на Лиза... след деня на женитбата ѝ. Обещах ѝ, че ще дойда.

– Възхищавам ви се, Софи – каза Хенри.

Софи се почувства неудобно от похвалата, но същевременно бе учудена; тя леко отпусна ръката му, когато влязоха в къщата. Дженсън я посрещна радостно, поемайки наметката ѝ.

– Как е Лиза? – попита го Софи.

– Цял ден ѝ беше лошо, бедничката.

– А майка ми?

– Тя е в кухнята, малко е нервна.

Софи кимна кратко.

– Да вървим – каза тя на Хенри, искаше да избяга в балната зала и да се скрие сред другите гости, преди Сюзан да я е видяла.

– Не съм в кухнята – извика Сюзан и токетата ѝ отекнаха по мраморния под. – Софи... стой тук!

Но Софи вече бе замръзнала на място. Обърна се бавно с лице към майка си.

Двете се вгледаха една в друга.

– Трябва да говорим още сега – каза Сюзан.

Очите на Сюзан се стрелнаха към Хенри.

– Сър, ще ни извините ли? Искам да поговоря насаме с дъщеря си.

Но Софи не позволи на Хенри да отговори. В нея нахлу ярост и тя се разтрепери.

– Не! Няма какво да си кажем, няма, чуваш ли? Ти си жестока егостка и не мислиш за нищо друго освен за себе си! – Думите заприиждаха и не можеха да спрат, сякаш някой друг живееше вътре в Софи и говореше вместо нея. – Години наред правех това, което ти искаше... винаги както ти искаше! Искаше да се крия от света, защото съм осакатена, и аз се криех! Разбира се, че не исках да ти създавам притеснения. Искаше да остана неомъжена и аз се съгласих, защото беше по-лесно да се съглася, отколкото да бъда смела и да потърся възможността да намеря любов! Слушах те... вярвах ти! Дори дотолкова ти вярвах, че мислех, че ще обикнеш Едуина, когато я видиш, и дойдох у дома, защото имах нужда от тебе! Но ти ме предаде... предаде ме за кой ли път... и не мисля, че някога ще мога да ти простя това, което ми стори!

Сюзан бе пребледняла като стена.

– Софи... аз те обичам. Всичко, което направих, съм го направила заради тебе.

– Всичко, което си направила – изрече остро Софи, желаейки да се спре, но без да може, – си го направила, защото е било най-доброто за тебе, а не защото е било най-доброто за мене.

Сюзан изхленчи:

– Аз те обичам.

Софи сподави едно ридание.

– А аз обичам Едуина.

Сюзан хвърли поглед към Хенри.

– Той знае, мамо, знае всичко.

– Глупачка – прошепна Сюзан.

– Не... ти си глупачката, защото се опита да ме разделиш от дъщеря ми.

Софи се извърна и побягна. Хенри се затича след нея.

Тя не можеше да спре треперенето си. Чуваше вибриращите звуци на оркестъра, който свиреше в балната зала на първия етаж, както и засилващия се роман от гласовете на гостите, които ставаха все повече и повече. Не можеше да си спомни някога да е била по-разгневена. Каза си, че ако си държи главата вдигната и се усмихва, никой няма да разбере колко е била разстроена тази вечер или че е казала такива ужасни – но верни – неща на майка си.

Въпреки че схватката бе свършила, тя още не можеше да се успокои. Почувства се дори по-зле. Независимо колко беше наранена и ядосана, Сюзан й беше майка. Част от Софи се чувстваше засрамена за това, което бе изрекла, а друга част я болеше за Сюзан, защото знаеше колко жестоко я бе наранила.

И беше тъжна. Щеше ли да може отново да иде като дъщеря при майка си?

Чувството на леко замайване и гадене, което през цялата вечер владееше Софи, сега се бе усилило. Хенри я хвана под ръка и те слязоха по трите мраморни стъпала в балната зала, огромно помещение с блестящ паркет, бели колони и висок яркожълт таван с изящни махагонови корнизи. Побираше петстотин души. И сега несъмнено гостите не бяха по-малко.

Софи си каза, че ужасното чувство, което я владееше, се дължи на последните пет минути, а не на нещо, което може да се случи по-нататък.

– Мога ли да направя нещо? – запита Хенри.

– Самото ви присъствие ме успокоява, Хенри – каза Софи съвсем искрено. – Съжалявам, че трябваше да присъствате на тази сцена.

Преди той да успее да отговори, оркестърът спря да свири и тълпата изведнъж се умълча.

– Ето я – прошепна някой.

Софи се обърна и ахна, когато видя Лиза на най-горното стъпало в облак от бяла дантела и шифон. Лиза бе толкова красива. Сюзан се усмихваше, а Бенджамин грейше в бащинска гордост. Изражението на маркиза бе мрачно и вкаменено. Софи се стресна. Да не би предстоящият брак с Лиза да му е неприятен? Да не би да се жени насила?

Нещо по-лошо, Лиза се вираше право напред и Софи разбра, че и тя е развълнувана. Усмивката ѝ бе принудена. Когато Бенджамин се прокашля, за да започне речта си, сълзи се появиха в очите ѝ.

Бенджамин започна да представя маркиза, след което щеше да обяви годежа и с това да го направи официален.

Софи не слушаше. Тя се опитваше да хване погледа на Лиза, надявайки се да я успокои някак от разстояние, но Лиза не гледаше никого. Сега Софи я заболя за сестра ѝ вместо за себе си и мислено насърчаваше Лиза да бъде по-бодра. Софи се обърна и хвърли поглед към залата. Видя море от дами в ярки червени, жълти, сини и зелени рокли, сред които тъмнееха черните смокинги и белите ризи на джентълмените. Десетина големи кристални полилеи висяха над главите на гостите и като че ли правеха въздуха да искри.

Погледът ѝ внезапно бе привлечен от един мъж, застанал в периферията на тълпата, но на по-предна линия, близо до вратата за терасата, където стоеше и Софи с Хенри. Софи не можеше да откъсне смяния си поглед от него. Беше на възрастта на майка ѝ или малко повече, с тъмнозлатиста коса, твърде гъста и твърде дълга, за да бъде елегантна. Беше загорял, висок и строен, извънредно елегантен в черния си смокинг и снежнобелия нагръдник И я гледаше напрегнато.

Софи сведе поглед смутена. Изглеждаше ѝ познат, но не можеше да си спомни кой е, нито си спомняше да се е запознавала с него. Трябва да е приятел на Сюзан или на Бенджамин. Но защо така упорито я гледа?

Изведнъж той отклони погледа си. Софи го видя да се смесва с тълпата. Погледна отново към площадката, където стояха Лиза с маркиза, с баща си и със Сюзан. Тълпата аплодираше. За учудване на Софи Сюзан също се бе загледала в мъжа... и бе пребледняла от смайване.

Маркизът извади от джоба си малка кутийка за бижута и небрежно я отвори. Вдигна я за миг и тълпата ахна, а очите на Софи се разшириха. Пръстенът беше невероятен, очевидно бе безценно наследство, принадлежащо на неговото семейство, огромен рубин, заобиколен от диаманти, който хвърляше искри в балната зала. Когато маркизът го постави на средния пръст на Лиза, тълпата отново започна да аплодира.

Софи също заръкопляска, молейки се Лиза да се свести и да отмени

сватбата, докато още е време. Знаеше, че Лиза е права. Сейнт Клер не я обичаше... в действителност той изглеждаше страшно нещастен от този годеж.

Оркестърът започна да свири. Маркизът поведе Лиза за първия танц с безизразно лице, прегърна я и двамата се завъртяха.

Бяха удивителна двойка. Той висок и силен, рус и мъжествен, а тя бледа и крехка, тъмнокоса и невероятно фина. Отекнаха още аплодисменти, които постепенно се засилваха. Само Софи знаеше, наблюдавайки скованото изражение на Лиза, че едва се сдържа да не се разплаче.

Излязоха още танцуващи двойки. Бенджамин изведе Сюзан, но Софи поклати отрицателно глава, когато Хенри я покани да танцуват. За миг тя се поддаде на силния си копнеж и усети невероятно остро колко е самотна. Сякаш всички бяха излезли да танцуват тук, валсирайки грациозно като пеперуди... сякаш всеки имаше някого, с когото да се чувства цялостен, с изключение на нея.

Софи изправи гръб. Беше чиста глупост да се самосъжалява сега, когато бе преживяла толкова много.

Внезапно нещо я бодна по тила. Сърцето ѝ спря. Ужас я обзе. И заедно с него едно напрегнато, разтърсващо чувство, което почти би могло да бъде описано като радост.

Софи знаеше, че Едуард е дошъл. В следния миг тя го видя.

Едуард влизаше от предверието, опустошително красив с черния си фрак, с дълга, но небрежна крачка и с неотклонно впит в нея поглед.

– О, господи – прошепна Софи.

Тя стисна ръката на Хенри. Очите му блестяха от ярост... и той се насочваше право към нея.

24

Софи не можеше да помръдне, независимо че разумът я подтикваше да побегне и да изчезне.

Една предателска част от нея погледна към мъжа, когото обичаше, и почувства свирепо удовлетворение. Не беше ли станало ясно, че тя не може да живее без него?

Едуард спря пред нея, без да се усмихва, а очите му хвърляха искри. Смущението на Софи изкристализира в страх. Той отпусна надолу ъглите на устата си и хвърли поглед към Хенри, който държеше ръката ѝ. После очите му се върнаха към нея.

– Отиваме да поговорим.

Софи си пое дълбоко дъх, но не можа да се успокои.

– Е-Едуард, можем д-да поговорим по-късно...

Ръката му се стрелна напред. Преди Софи да се опомни, той я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си. Софи извика.

– По-късно ли? – запита той, едновременно недоверчиво и яростно.
– Четири седмици те гоних през Атлантика и сега ми казваш да отложим това за по-късно? – Изражението му беше буреносно. – Не. Ще говорим сега. Ще обсъдим това веднага.

Софи не можа да откаже и кимна, съдържайки риданието си. Какво иска да обсъждат? Факта, че тя бе избягала с Едуина... или женитбата, за която той настояваше?

– Софи – Хенри излезе напред побледнял. Обърна се към Едуард. – Пуснете ръката й, Деланза – каза той с дрезгав глас.

Проявената от Хенри смелост накара Софи да разшири очи.

Едуард се обърна към Хенри и съвършените му черти се разкривиха.

– Махайте се.

Хенри замря.

– Пуснете й ръката. Преди да се видя принуден да направя сцена.

Едуард изведнъж пусна Софи, но видимо кипеше от ярост. Сви юмруци.

– Хайде де – каза той тихо, но заплашително. – Хайде, Мартен. Много ще ми хареса да ви разкъсам на парченца.

Хенри побледня. Софи извика:

– Спрете! – Бе изпаднала в състояние на съвършено неверие. Тези двама мъже се биеха заради нея! Заради нея! Това изглеждаше невъзможно... но беше напълно възможно, беше действителност. – Хенри, аз съм добре. Наистина.

Тя се опита да се усмихне, но не успя.

– Не сте длъжна да отивате с него, Софи – каза Хенри.

– Не – изсумтя Едуард и юмрукът му се озова в опасна близост до носа на Хенри. – Тя трябва да дойде с мене, Мартен... няма никакъв избор. Никакъв. Когато избяга от Франция посред нощ, заедно с дъщеря ми, отказвайки ми всякакви права, тя се отказа от всички свои права.

Софи преглътна и навлажни устните си. Вината я накара да почервене. Думите му звучаха ужасно – избягала с дъщеря му; отнела му дъщерята... Господи, това беше ужасно. Но защо той не бе проявил повече разбиране, защо се бе показал толкова вискателен? Само да не го

обичаше толкова.

– Всяко човешко същество има неотнимаеми права – изстреля Хенри, но на челото му блестеше пот, която се стичаше във веждите.

Едуард се изсмя грубо.

– Адвокатски приказки! Значи знаете, а? Тогава да знаете и това – вие нямате никакви права, когато става дума за Софи, а аз имам всички права като баща на детето й!

Софи местеше поглед от Едуард към Хенри и още не можеше да възприеме факта, че двамата се бият за нея. Тогава усети, че са привлекли наоколо си тълпа. Враждебността между двамата мъже беше очевидна... също както и нейният страх.

Бяха ли дочули разговора помежду им? Въпреки че бе решила да живее като самотна майка, стомахът ѝ се сви от тревога. Не смееше да погледне наоколо си.

– Имам права – каза Хенри с неизмеримо достойнство, съдържайки тона на гласа си. – Защото искам да се ожена за нея.

Едуард побеля като стена. Загледа го втренчено. Минаха може би десетина секунди. И каза мрачно:

– Значи ставаме двама.

Софи погледна към Хенри, който още изглеждаше решителен като настървен булдог. Погледна и към Едуард, чиито ръце явно го сърбяха да се разправи физически с него.

– Хенри, всичко е наред, уверявам ви – каза бързо Софи. – Едуард само иска да поговорим. Ще излезем само за няколко минути, не повече. Едуард... нека да излезем отвън и да продължим този разговор насаме.

Едуард размаха ръка в подигравателен и същевременно гневен жест. Докато Софи минаваше покрай него, оставяйки Хенри с изражение, в което се четеше едновременно съмнение и тревога, тя усети как косата на тила ѝ отново настръхва от смущение. Стомахът ѝ се сви от същия ужас, който не я бе напуснал през цялата вечер.

Едва сега тя разбра, че това е било предчувствие за обреченост.

Нощта бе черна и студена. Хиляди звезди блестяха като диаманти в безоблачното пурпурно небе. Софи трепна, когато Едуард я стисна за лакътя. Трябваше да не изостава от гигантските му крачки. Страхуваше се да започне разговор, страхуваше се от това, до което можеха да доведат думите, затова не го запита къде отиват.

Белите камъни на кръговата алея блестяха като перли в светлината на нощните газови фенери. Десетки карета и няколко автомобила се бяха подредили по нея, още много други екипажи бяха паркирани на два и

три реда на Пето авеню пред парадния вход. Едуард спря пред една дълга, лъскава черна кола със заоблена предница, отвътре със снежнобяла тапицерия. Преди Софи да се осъзнае, той отвори вратата, бутна я вътре и се качи след нея. Пресегна се над нея, заключи вратата ѝ, обърна се и я погледна.

У нея се надигна паника.

– Не можеш да ме заключиш в тази кола.

– Не мога ли? – Той вдигна едната си вежда. – Току-що го направих.

Софи потрепна и обгърна раменете си.

– Къде отиваме?

– Никъде няма да ходим. Не и докато не сме разрешили нещата помежду си.

Зъбите на Софи тракаха, не толкова от студ, колкото от ужасните му думи. Погледът на Едуард се спусна по почти голите ѝ рамене. Софи се напрегна. Той се спусна още по-надолу, към разкошната извивка на почти голите ѝ гърди, които се издуваха точно над линията на деколтето. Отмести очи.

Съблече смокинга си и го наметна на раменете ѝ.

Софи извърна лице от него, загледана с невидящ поглед към моравите пред дома на Ралстънови, борейки се с напирещите сълзи.

– Как можа? – каза той сурово, като отново се взираше в нея. – Как можа да бъдеш толкова егоистична и толкова жестока?

Софи вдигна поглед към него.

– Едуард, съжалявам.

Тя съжаляваше много повече, отколкото би могло да се изкаже.

– Защо?

– Защото ме беше страх. От тебе.

– Не разбирам.

Софи отхвърли всякаква предпазливост.

– Не мога да се омъжа за тебе без любов, Едуард.

Времето замря. Сърцето ѝ биеше толкова силно и толкова шумно, че тя беше сигурна, че той също го чува. Лицето му се напрегна, безбройните мускули по него се изопнаха. Той се загледа навън над волана, облицован с черна кожа, към Пето авеню.

– Разбирам.

Смушение парализира Софи. Ако той имаше някакви чувства към нея, щеше да ѝ ги изкаже, да ѝ даде шанс да направи компромис и да приеме предложението му. Може би тя щеше да може да живее с

неговата привързаност, това може би щеше да ѝ бъде достатъчно.

Но той искаше само Едуина. Софи се сви в смокинга му. Профилът му бе дързък и красив, но очите му бяха потъмнели и плашещи. Тя наведе лице и го зарови в топлия черен вълнен плат. Можеше да го подуши. Слаб лъх на подправки, едва доловим мускус, ужасно мъжествен.

Едуард отново обърна към нея безизразното си лице.

– Искам да видя Едуина.

Софи не можеше да повярва, че толкова лесно са разрешили въпроса за женитбата и почти се отпусна, но не пожела да помисли дали е от облекчение, или от разочарование.

– Разбира се.

– Тя добре ли е?

Софи кимна и се насили да говори.

– Рашел дойде с нас. Тя е сега с Едуина.

– Рашел? Жената с червената коса?

– Да.

Той я изгледа, но чувствата му бяха скрити така дълбоко, че ѝ беше невъзможно да ги отгатне.

– Къде сте отседнали?

– В един пансион. Ще те заведе. Можеш винаги да идваш да виждаш Едуина.

Софи се насили да се усмихне широко. Но в същото време мислеше: *В края на краищата той няма да ме насилва да се омъжа за него.* Колко щастлива би трябвало да бъде... колко развълнувана.

Той се загледа в нея. Тя сведе очи. Софи бе оставила смокинга да се плъзне от раменете ѝ и сега той откриваше щедрото ѝ деколте, затова тя го придърпа. Сега, когато кризата бе отминала, желание се разгаряше между бедрата ѝ, забранено, но толкова мощно, че не можеше да се прави, че не го осъзнава.

– Искаш ли да се омъжиш за Мартен? – запита той така, както би запитал някой непознат човек какво ще бъде времето.

Софи се напрегна.

– Аз... мисля по това.

Ноздрите му се разшириха.

– Виждам. – Гняв просветна в очите му. – Трябва ли да разбирам, че го обичаш?

Софи се притисна към вратата. Запита се дали той не се бои, че друг мъж ще му отнеме Едуина.

– Едуард, не трябва да се безпокоиш – започна тя бързо.

Той я хвана за раменете и я притегли към себе си. Софи извика, но беше късно. Той я отметна назад, така че главата ѝ се опря в кожената възглавничка, докато ръцете му се сключиха около талията ѝ. Прилепи устата си към нейната и я зацелува с цялата си експлозивна ярост.

Прегръдката му беше желязна и Софи не можеше да помръдне нито един мускул. Едуард отдели уста от нейната и сложи край на наказващата целувка. Допря чело до нейното. Софи се боеше да се помръдне, боеше се да проговори. Боеше се да не би отново да предизвика гнева му. Той бе задъхан, тя също.

И тогава тя почувства ръцете му на талията си, усети как я гаят през тафтата на роклята.

Силните дълги пръсти се плъзнаха нагоре, после надолу, оставяйки огнена следа.

Той отново се раздвижи. Гърдите му се притиснаха към нейните. След миг той нежно захапа долната ѝ устна. Това беше молба. Софи поsegна към раменете му, изстена, отвори се за него и той завладя устата ѝ.

Тя бе забравила какво е да бъде целувана така. Софи се вкопчи отчаяно в него. Ръцете му се плъзнаха по хълбоците ѝ и започнаха да я притискат жадно. Софи сграбчваше раменете му също така жадно. Тя се притискаше пламнала към него и отчаяно желяше целувките му да слязат надолу по шията ѝ и да стигнат до тръпнещите от желание гърди.

Вместо това устата му се притисна хищно към нейната, ръцете му се плъзнаха и обхванаха гърдите ѝ. Радостна възбуда се разля по цялото ѝ тяло. Тя се изви срещу него. Едуард я притисна силно и изведнъж Софи се намери легнала по гръб, а Едуард беше върху нея.

Тя възкликна, усещайки слабините му, масивни и набъбнали, а ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му. Дори да бе искала да протестира, гласът замря в гърлото ѝ.

Едуард вдигна лице, тялото му се разтърсваше от тръпки. Погледите им се срещнаха. Нещо диво и свирепо изпълни Софи, когато видя очите му, от които струеше гореща мъжка страст. Никога не се бе чувствала по-освободена, по-женствена или по-красива, отколкото в този момент. Тя докосна нежно бузата му. Той каза:

– Мартен кара ли те така да трепериш и да стенеш, както аз?

Софи ахна.

– Кара ли те?

Думите му бяха жестоки като удар с камшик.

– Не. – Тя се извъртя, мъчейки се да се освободи. – Моля те, пусни

ме да стана.

Едуард се отстрани веднага, загледан в нея.

Софи се надигна. Видя го къде гледа и гореща червенина нахлу в лицето ѝ. Тя дръпна корсажа на роклята си и се дръпна колкото можеше по-далече от него.

– Защо? Защо говориш така?

В усмивката му нямаше капчица хумор.

– От любопитство.

Тя изсумтя:

– Отговорът е не.

Той само безразлично сви рамене.

Сълзи изпълниха очите на Софи и тя яростно ги потисна.

– Защо направи това, Едуард?

– И още питаш? – Тонът му бе невярващ, пълен с горчивина и подигравка.

– Защо се опитваш да ме съблазниш?

Той не каза нищо, загледан в нея с твърд и блестящ поглед... напомнящ на Софи за диамантите, с чиято контрабанда всички знаеха, че се занимава.

– Отричаш ли, че се опитваше да ме съблазниш? – извика тя и гласът ѝ се извиси прекалено много.

– Да. Не съм имал за цел да те съблазнявам.

Тя го погледна, опитвайки се да проникне през гнева и да надникне в мисълта му. Невъзможно беше.

– Не разбирам.

– О, господи! Софи, аз съм мъж, а ти си жена, а тази рокля е ужасно секси.

Той се пресегна над нея и отключи вратата ѝ. Ръката му докосна гърдите ѝ. Софи се насили да пренебрегне този допир.

Бореше се със себе си, за да не заплаче. Думите му биха могли да бъдат комплимент, ако бяха казани по друг начин, в други обстоятелства. Той много ясно даваше да се разбере, че животинската му страст бе пламнала заради нейната рокля – нищо повече.

Софи се обърна и затърси неவிждащо дръжката на вратата. Едуард се появи от другата страна на колата и ѝ отвори вратата. Посегна да хване ръката ѝ и ѝ помогна да излезе, но щом стъпи на земята, Софи дръпна ръката си. Тръгна по алеята и усети, че той я следва. Обърна се рязко.

– Не направи ли вече достатъчно? Какво искаш сега? Върви си!

– Не сме свършили, госпожо – каза той. – Искам да видя Едуина,

нали не си забравила? И изобщо не ти вярвам. Сега ще се сбогуваш с домакините и с Мартен и после ще те заведе у дома.

Софи замръзна, разгневена, изпълнена с негодувание и страх.

Сюзан се усмихваше на гостите, преструвайки се, че е спокойна и весела. Но балът по случай годежа на Лиза, който тя бе подготвила с такова въодушевление, се бе превърнал в най-лошия ѝ кошмар.

Външно Сюзан се усмихваше, но вътрешно кървеше. *О, Софи ти ме мразиш... но аз те обичам. Обичам те!*

Сюзан не бе помислила, че Софи ще дойде на годежния бал на Лиза. И когато я видя, бе колкото развълнувана, толкова и облекчена. Грижата за дъщеря ѝ не познаваше граници. Колкото повече време минаваше, тъй като Софи не се връщаше у дома, капитулирала пред изискванията на Сюзан, толкова повече Сюзан започваше да се страхува, че дъщеря ѝ е много по-силна, отколкото някой би си помислил.

Софи обаче не само бе дошла на бала, но бе нападнала Сюзан с такова ярост, на каквато Сюзан не бе подозирала, че тя е способна.

Като си спомни това, на Сюзан почти ѝ прилоша. *Беше ли загубила дъщеря си? Тя сериозно ли говореше? Нима Софи не знаеше колко много я обича?*

Сюзан поздрави още една двойка, докато си проправяше път през тълпата, изпълнявайки ролята на домакиня. Раздаваше автоматично любезни усмивки и думи и едва ли чуваше и една дума от онези, които биваха отпращани към нея. Само да можеше да намери Софи и да поговори с нея; но инстинктът ѝ подсказваше, че сега не би могла да си проправи път към дъщеря си. Софи бе прекалено разгневена.

Пулсът ѝ се ускори, дланите ѝ овлажняха. Това, което се бе случило със Софи, бе достатъчно лошо, но и Джейк беше тук Когато го намеря, ще го убия. Джейк беше хладнокръвен, невероятно хладнокръвен, за да дойде тук така! Беше му писала още две писма, на които той не бе отговорил, и този път тя се извиняваше за ядния тон на предишните си писма, настоявайки, че сега вече се е променила към по-добро. Този път дори бе признала, че все още го обича... и че винаги ще го обича.

Но този кучи син отново я бе пренебрегнал.

И сега бе дошъл тук. Беше се осмелил да дойде на бал в дома на Бенджамин. Какво се опитваше да направи? Да унищожи брака ѝ, да я унищожи публично?

Разтреперана, лепнала усмивка на лицето си, Сюзан кимна на един

приятел на Бенджамин и се скри зад една колона, поемайки жадно въздух. Не можеше да се успокои, не можеше да отпъди убийствените, болзени думи на Софи от мисълта си, не можеше да се освободи от ужаса, че някой ще познае Джейк и ще я унищожи още веднъж, този път завинаги. В този момент го ненавиждаше повече, отколкото го обичаше... но никога не бе имала по-голяма нужда от него.

Замръзна, когато го зърна с крайчеца на околото си. Джейк се бе облегнал на една колона и отпиваше от чашата с шампанско, същинско възплъщение на мъжка красота, мъжка нехайност и надменно мъжко безразличие. Погледите им се срещнаха. Джейк вдигна чашата си към нея в подигравателна наздравица.

Ярост пробяга по тялото ѝ. Сюзан жадуваше да изтрие с нокти това нахално изражение от лицето му. Но трябваше да въздържи гнева си. Ако някой можеше да ѝ помогне, това беше Джейк. Защото в края на краищата Джейк беше нейната Гибралтарска скала, нейната полуоткъснатата котва в бурното море.

Опитвайки се да овладее треперенето, тя се насочи към него... но в следващия миг замря в изненада.

Маркиз Дьо Коно бе спрял до Джейк. За пръв път от години насам Сюзан видя Джейк да се усмихва наистина искрено. Двамата се ръкуваха, а Сюзан ги наблюдаваше с неверие и ужас. Значи се познават? В този миг маркизът дръпна Лиза напред и явно я представи на Джейк. Сюзан почувства как подът под краката ѝ се изплъзва.

Още колко по-лоши случки щяха да станат тази вечер?

Защото тя очакваше Лиза да разкрие истината. Лиза бе виждала не само портрета, който Софи бе направила на Джейк, но и снимката, по която Софи го бе рисувала. Джейк едва ли се беше променил толкова.

Времето застина. Сюзан не можеше да си поеме дъх. Знаеше, че животът ѝ върви към пропаст... и че този път нямаше да може да се възстанови.

Но Лиза нито изпищя, нито припадна. Тя кимна учтиво на Джейк, беше доста бледа и изморена, и след миг маркизът се отдалечи заедно с нея. Сюзан се отпусна назад, поемайки си дълбоко дъх.

Вечерта обаче бе едва в началото си. Ами ако маркизът представи Джейк на Бенджамин? Тази възможност изглеждаше ужасна. Той сигурно ще познае Джейк, макар че Лиза не го бе познала.

Сюзан се запъти към него.

Той я видя да идва и се настани по-удобно до колоната, като я гледаше с безсрамен, откровено мъжки поглед, който породи тъмна гореща

реакция у Сюзан. Независимо колко уплашена и гневна беше, независимо колко се нуждаеше от неговата помощ, той беше мъжът на всичките ѝ мечти, той беше единственият мъж, когото тя желаше. Тя искаше да си го върне, и то от момента, когато бе узнала, че е жив.

И щеше да си го върне или да умре, опитвайки се да го постигне.

Сюзан върна мисълта си към това, което я интересуваше в момента – много трудно, защото кръвта течеше така гореща във вените ѝ.

– Какво правиш тук? – изсъска тя. – Ти си луд! Ами ако те познаят?

Белите му зъби блеснаха.

– Джулиан ме покани.

– Джулиан? – Думата едва излезе от гърлото ѝ, зададено от истерия.

– Откъде, за бога, го познаваш?

– Приятели сме – усмихна се Джейк – Добри приятели.

– Ами ако те представи на Бенджамин? – извика Сюзан, дори прекалено високо. Тя замръзна, когато разбра, че няколко гости се обръщат да ги погледнат, но след това отново подемат прекъснатите си разговори. Сюзан почервения и се нахвърли върху Джейк – Проклет да си, че ме поставяш в такова затруднено положение! Може би щеше да е по-добре да си беше останал мъртъв!

– Мислех, че искаш да бъдеш моя жена – подигра се Джейк. – Сигурно няма да си доволна, ако имаш призрак за мъж.

– Що се отнася до мене, аз съм ти жена – прошепна рязко Сюзан, – а ти трудно можеш да минеш за призрак, и двамата го знаем.

– Тогава Бенджамин какъв е?

Бузите на Сюзан бяха станали аленочервени. Тя бе направила някои дискретни проучвания относно законността на положението си.

– Той ми е съпруг.

Джейк избухна в смях.

– Да не искаш да ми кажеш, че си двубрачница, скъпа моя?

– Не беше нарочно, и ти го знаеш – извика тя и стисна юмруци. –

Ами ако Сейнт Клер те представи на Бенджамин?

– Няма.

– Откъде си така сигурен?

– Защото той знае истинската история. Защото знае кой съм аз в действителност.

Сюзан възкликна.

Джейк се усмихна, но усмивката му не беше приятелска.

– Не съм те лъгал, като казах, че той ми е добър приятел, Сюзан.

Сюзан успя да усмири истерията си.

– Ти си едно проклето копеле, не мога да те понасям.

– Не казваше това в писмата си.

– Защо изкарваш най-лошото у мене?

– Не ми е приятно да ти казвам това, Сюзан, но никоой не те кара да постъпваш така, както постъпваш.

Тя не можеше да спечели, нито с него, нито без него.

– Джейк... трябва да поговорим насаме.

Погледът му се спусна по почти голите ѝ гърди.

– Да поговорим?

Въпреки огромните ѝ грижи през ума ѝ минаха различни сценарии. В леглото Джейк бе ненаситен, егоистично взискателен, но и се раздаваше безрезервно. В леглото Джейк щеше да я измори, докато тя не започне да моли за милост, но тя щеше да го измори също така, че той да моли за почивка.

– Проклет да си, не ме дразни – каза тя тихо, не можейки да се сдържи да не оближе устните си.

– Не мога ли да взема това, което ти така добре умееш да даваш?

Сюзан замря на място.

– Ще те чакам в библиотеката в края на коридора – каза тя, обърна се и побягна.

Джейк я наблюдаваше през тежките си замрежени клепащи. Думите от писмата ѝ отекваха в ума му.

Липсваш ми Винаги си ми липсвал... и винаги ще ми липсваш. Ти си единственият мъж, когото някога съм искала наистина. Ще напусна Бенджамин... ще се самоунищожа... за тебе, само ако кажеш една дума. Аз съм твоя жена, Джейк, и ти го знаеш. Вземи ме при себе си.

Толкова те обичам, скъпи

Всеки път, щом Джейк получише някое от писмата ѝ, знаеше, че трябва да го изгори, без да го е отворил, но бе прочел всичките, и то неведнъж.

Толкова те обичам, скъпи

Някога и той я бе обичал. Чудеше се дали не е затаил тази любов някъде дълбоко в себе си.

Без да откъсва поглед от нея, с ускорен пулс, дишайки неравно, той се отдели от колоната и я последва.

Единствената причина, поради която Джейк бе останал толкова дълго на бала, бе да дразни Сюзан и да я ядосва. Дори да ѝ бе поискал

развод толкова отдавна, дори да бе принуден малко след това да избяга от Ню Йорк, изоставяйки нея и дъщеря си, дори да бе мъртъв пред закона, истината бе, че тя все още е негова жена, защото той си беше напълно жив.

Както всеки мъж, независимо какви бяха истинските му чувства към нея, всеки път, когато помислеше за нея и Бенджамин, изпитваше внезапна ярост.

Тя казваше, че го обича. Обичаше ли го, когато сегашният ѝ съпруг се любеше с нея? Обичаше ли го? Джейк можеше да си каже, че това никак не го интересува, можеше силно да се надява, че е истина, но знаеше твърде добре, че тя не вика името му, когато спи с Бенджамин Ралстън.

Спря пред една тежка двойна врата от орехово дърво, която тя бе оставила открената. Поколеба се, инстинктите му казваха да се обърне и да избяга, но той бутна едното крило и влезе. Сюзан стоеше в стаята, опряла гръб на вратата, застинала като класическа гръцка статуя. И напук на себе си, напук на миналото – също толкова красива.

Някога Джейк бе обожавал красотата ѝ. Някога я бе обичал цялостно. Тя беше всичко, което той не беше, всичко, за което всеки мъж като него си мечтаеше да има за жена. Бе красива, елегантна, аристократична и богата. Тъй като той беше обикновен ирландец, а тя беше от висшето общество, изглеждаше му недостижима, но той се бе оженил за нея и тя му бе родила неговото скъпоценно дете.

Оттогава между тях бе имало много предателства и гняв, много разочарования и много тъга. За двамата. Той не можеше да ѝ прости многобройните любовници, след като вече бяха женени, но може би най-малко можеше да ѝ прости, че се е омъжила за Бенджамин Ралстън седмици след като бе научила, че той е мъртъв.

Понякога, в най-дълбоките нощи, сам с бутилка ирландско уиски, Джейк се питаше какво би станало, ако тя не се бе омъжила повторно, ако Той бе успял да се свърже с нея, ако тя бе отишла при него в Австралия със Софи, както бе планирал още докато беше в затвора, преди да избяга. Мечтаеше за прост живот, в който той ще работи усилено с ръцете си, за да осигури основното за своето семейство. Мечтаеше за любов и смях, за неугасваща страст.

Това беше абсурд. Когато бе трезвен, знаеше, че е така. Сюзан го бе ненавиждала още когато бяха младоженци, защото той я бе откъснал от висшето общество. Как можеше изобщо да мисли, че тя ще бъде щастлива като жена на фермер в австралийската пустош?

Сега тя имаше това, което бе искала да има – място във висшето общество, богат съпруг със синя кръв, богатство и уважение. Джейк се вгледа в нея. Вярваше само наполовина на уверенията ѝ, че още го обича. Вярваше само наполовина на думите ѝ, че би захвърлила всичко заради един обикновен ирландец като него.

Нарочно, но и със съжаление, той се държеше на разстояние от нея.

– Какво искаш да обсъждаме? Какво е толкова важно?

Сюзан намокри устни.

– Софи.

Джейк я загледа втренчено.

– Какво се е случило?

Сюзан преглътна.

– Джейк... ужасно е. Софи съсипва живота си, и аз не мога да я вразумя! Толкова ме е страх. И за да стане още по-лошо... – Изведнъж истински сълзи се посипаха по бузите ѝ, – тя избяга от къщи. Мислех, че ще се върне... но тя ме мрази, Джейк!

Той се приближи до нея и хвана ръцете ѝ, разтърсвайки я.

– Какво, по дяволите, значи това, „избяга от къщи“?

– Точно това! – извика Сюзан – Избяга оттук... дори не знам къде живее!

Той отново я разтърси.

– Защо? Какво си направила? Знаем, че е заради тебе!

Сюзан замръзна.

– Проклет да си! Не е заради мене! Искам само най-доброто за нея и съм я насърчавала да прави това, което трябва! – Тя се освободи от ръцете му. Погледите им се срещнаха. – Искам тя да се откаже от незаконната си дъщеря и да я даде за осиновяване на една прекрасна двойка!

Лицето на Джейк стана бяло като стена.

– Какво?

– Софи роди дете. Във Франция. Мисли да не се омъжва и да задържи детето. Но тя не може да направи подобно нещо и двете го знаем. Всички от персонала вече знаят истината... но никой няма да тръгне да клюкарства. Мога да те уверя, защото ще унищожа всекиго, който дръзна да очерня дъщеря ми.

Джейк се хвана за облегалката на един стол, за да остане прав. Лицето му изразяваше неприкрит потрес.

– Не знаех. Не знаех.

– Как би могъл? Не можеш да очакваш да знаеш всичко за живота ми, след като си се уединил в анонимност някъде в ирландските

провинции!

Джейк вдигна глава, шокът започваше да се разнася.

– Бащата. Кой е? – изрева той.

Сюзан се поколеба.

– Каж ми, по дяволите! – отново изрева той. Стигна с две крачки до Сюзан и я повдигна от пода. После очите му се разшириха. – Деланза е, нали? Нали? – извика той, като я разтърсваше отново.

Сюзан кимна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Проклет да е – извика Джейк. Пусна я изведнъж на пода. – Забрави за осиновяването, Сюзан. Това копеле ще се ожени за Софи – няма две мнения по този въпрос.

Сюзан побледня, поклащайки глава.

– Не.

Усмивката на Джейк не беше от най-красивите.

– Да – каза той. – Да.

25

Софи най-накрая си възвърна самообладанието и излезе от мястото си зад една колона до вратата към терасата. Знаеше, че Едуард я наблюдава от другия край на залата. Не беше лесно да го убеди, че трябва сама да се сбогува с Хенри.

Сега трябваше да намери Хенри. Софи тръгна бързо към периферията на балната зала, оставяйки терасата отлясно на себе си, с надеждата да избегне всякакви срещи с познати, все още доста по-разтреперана, отколкото би си признала, от всичко, което се бе случило навън. Враждебността на Едуард и гневните му, но въпреки това възбуждащи целувки бяха повече от достатъчни, за да я зашеметят, но въпросът му относно нейната връзка с Хенри бе непростим.

Софи огледа празнуващата тълпа, но никъде не видя Хенри. Страхуваше се, че чувствата му са били наранени от внезапната поява на Едуард и от начина, по който Едуард така собственически я бе отмъкнал със себе си. Хенри щеше да бъде още по-наранен, когато тя му кажеше, че Едуард настоява още сега тя да го заведе при Едуина.

Софи хвърли напрегнат поглед към вратата на балната зала, където за последен път бе видяла Едуард, но него го нямаше. Тя трепна, оглеждайки се неловко наоколо си, защото очакваше той да се появи изневиделица пред нея от сенките на високите папрати. Но не беше там.

Тя нямаше време да се чуди къде е изчезнал. Зърна майка си да влиза в балната зала от другата врата. Софи се обърна рязко и избяга на терасата. Сърцето ѝ биеше твърде силно, тя стискаше юмруци. Едуард ѝ бе казал да се сбогува с всички, с които иска, но тя нямаше намерение да говори пак със Сюзан тази вечер. Може би и никога повече няма да говори с нея.

Тя преглътна огромната топка от тъга, която внезапно бе заседнала на гърлото ѝ. Ярки фенери блестяха в центъра на терасата, която сега бе пуста, а краищата ѝ бяха осветени само от лъчите на пълната луна. Софи се поколеба, пулсът ѝ започна да се успокоява, тя вдъхваше аромата на вечнозелените храсти, натрапчив и гъст. Разбра, че трепери и имаше защо. Вън беше студено, не можеше да стои без наметка или палто. Едуард скоро щеше да дойде да я потърси, ако тя не го намери във фойето, както бе обещала. Трябваше да направи това, за което бе тръгнала.

Софи се насочи към вътрешността на къщата. Очите ѝ се разшириха. Недалече от мястото, където бе застанала, стоеше Джулиан Сейнт Клер. Без съмнение и той бе сметнал това място за идеално закътано. Защото се навеждаше над една жена и я целуваше страстно... и тази жена трябва да беше Лиза.

Но като си спомни притеснението на Лиза, Софи остана на място, без да помръдва, наблюдавайки страстната прегръдка.

Маркизът се изправи и каза нещо, тихо и безстрастно. Последва движение и Софи дочу звук от удар на длан по нечия буза. После Лиза избяга тичешком от него и профуча покрай Софи, без да я забележи.

Софи обаче бе видяла Лиза достатъчно добре, за да разбере, че се е разплакала. Тя повдигна полата си и хукна подир нея, забравяйки за Хенри и Едуард.

Лиза изтича през балната зала и гостите се обръщаха след нея. Тя не обърна внимание на това, може би беше прекалено развълнувана; изтича нагоре по стълбите в централното фойе. Софи изтича след нея.

– Лиза! Чакай! Аз съм, Софи!

Лиза не спря. Повдигнала високо полата си, откривайки прасеца и глезена, тя тичаше нагоре по стълбите.

Софи спря на долния край на стълбите, за да си поеме дъх; глезенът ужасно я болеше от тичането през балната зала, но беше твърдо решила да помогне на сестра си. Едуард изникна отнякъде.

– Какво става?

– Не знам – каза тя, все още задъхана. – Лиза е много разстроена. Трябва да ида при нея.

Очите ѝ блеснаха предизвикателно и той не посмя да я спре. Едуард стисна челюст.

– Ще те чакам тук. Ако не дойдеш до петнайсет минути, ще се кача горе да те намеря.

Софи вдигна брадичка.

– Говорех напълно сериозно, като ти казах, че съжалявам, задето съм отделила Едуина от тебе. Нямам намерение пак да бягам.

Усмивката му бе горчива и изпълнена с недоверие. Тя се обърна и хукна нагоре по стълбите, искаше ѝ се това да заличи миналото, да го промени и да го направи съвършено.

Софи спря пред вратата на Лиза, чувайки звук от удар. После се чу друг шум, като от падане на някакви неща, сякаш някой влачи нещо из стаята. Тя не можеше да си представи какво прави Лиза. Софи опита да отвори вратата, като същевременно повика Лиза по име. Но вратата беше заключена.

– Лиза? – Тя почука силно. – Моля те, аз съм, Софи; искам да ти помогна.

Вратата изведнъж се отвори. На прага се появи Лиза, разрешена и явно разстроена.

– Лиза? Какво се е случило?

Лиза протегна ръка и дръпна Софи в стаята. Затвори вратата и я заключи.

Софи видя един куфар на леглото. Дрехи и бельо, явно извадени набързо от местата си, лежаха разпръснати по пода.

– Какво става?

Лиза хвана Софи за раменете.

– Не ме спирай!

Тя плачеше, цялото ѝ лице бе набраздено от сълзи. Едно предчувствие накара Софи да замре на място.

– Лиза – каза тя с прекъсващ се глас, – не прави нищо прибързано.

– Ще избягам! – извика Лиза и отново избухна в сълзи. Обърна гръб на Софи, засъбира дрехи и започна да ги натиква в куфара.

Софи хвана ръката ѝ, спря я и я обърна към себе си, заставайки с лице срещу нея.

– Скъпа... какво се е случило? – залита тя меко.

– Мразя го – каза Лиза, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха тежко.

– Никога няма да се омъжа за него. Ще избягам... Софи, ти трябва да ми помогнеш!

Софи отново замръзна. После каза внимателно:

– Нека да седнем и заедно да решим какво трябва да направиш.

– Вече знам какво трябва да направя. И нямам време да говоря! – изкрещя истерично Лиза. – Отказвам да бъда пожертвана пред олтара за такива като него!

– Какво те кара да говориш така? – запита Софи.

Лиза се обърна и започна да затваря куфара.

– Тази вечер научих истината. Той мрази жените; всички в Лондон го знаят. Той мрази всички жени. Жени се за мене само защото... – Тя погледна Софи, очите ѝ бяха препълнени със сълзи – ... защото е без пукната пара, и дори по-лошо, разорен е!

Софи потупа разплаканата Лиза по рамото и я прегърна.

– Кой ти каза това?

– Дочух Кармин и Хилари. Маркизът също ги чу. Той е толкова студен! Окоето му не трепна, като чу тези грозни думи, които те изрекоха, не даде никакво обяснение; май очакваше аз да кажа нещо!

– А ти?

– Запитах го дали е вярно.

Софи зачака.

Лиза изтри сълзите с опакото на дланта си.

– Той каза да; просто едно да, никакво обяснение, никакви любовни уверения, само едно „да“, студено и изпълнено с омраза... и после ме измъкна навън и взе да ме целува и ме каза, че не трябва да имам нищо против да бъда омъжена за него и че двамата знаем защо. Колко го мразя!

Софи отново прегърна Лиза, почти толкова разстроена, колкото беше и доведената ѝ сестра. Макар че бе неопровержима истина, че Лиза е богата наследница и че част от привлекателността ѝ се дължи и на зестрата ѝ, никоя жена не заслужаваше такова студено, презрително отношение. Особено Лиза.

– Аз съм глупачка – каза Лиза. – Поради някаква причина, защото много мъже ме харесват, аз реших, че и Джулиан ще ме хареса... поне малко. – Лицето ѝ се сгърчи, тя го захлупи в дланите си и отново се разплака.

Софи знаеше прекалено добре какво изпитва Лиза. Но се почувства задължена да бъде глас на разума.

– Трябва да говориш с баща си утре сутрин. По-добре ще е, ако Бенджамин отмени годежа, Лиза. Бягството ще провали всичките ти други перспективи.

– Татко е влюбен в маркиза! – извика Лиза. – Той уреди това... той

изпада във възторг, че ще ме омъжи за аристократ със синя кръв. Той ще бъде спокоен и разумен и ще положи всички усилия да ме убеди, че постъпвам неразумно. – Лиза преглътна. – Знаеш, че никога не съм се противила на баща си. Не мога сега да ида при него, Софи. Страх ме е, че ще ме убеди да се омъжа за този негодник. – Лиза изтри очи. – Моля те, помогни ми да съблека тази ужасна рокля!

Разкъсвана от желание да помогне на Лиза, но и убедена, че бягството не е нито уместно, нито почтено, същевременно напълно съзнавайки, че тя самата бе избягала от проблемите си, и то не един, а два пъти, Софи разкопча роклята и помогна на Лиза да се измъкне от нея.

– Страхувам се от това, което ще се случи, когато забележат отсъствието ти.

Лиза облече тъмносиня копринена пола на червени ленти и се изсмя диво.

– Ще унижа маркиза така добре, че никога няма да му хрумне да се жени за мене след това.

Тя облече и жакет от същия плат и бързо го закопча.

Софи наблюдаваше доведената си сестра. Дори с подути очи и зачервен нос, готова да избяга от годеника си, тя бе блестяща и елегантна, дръзка и съвършена. Маркизът навярно ненавижда жените, помисли Софи. Иначе как може да се обясни това, че не харесва Лиза, която беше не само красива, но и мила и великодушна по природа? Лиза, която никога не бе наранила съзнателно никого, която сигурно се е почувствала порядъчно омърсена. Но Софи усещаше, че омразата не е просто нещо, че е свързана с тъмното му минало... и с покойната му първа жена.

– Той ще бъде унижен, не се страхувай. Освен ако във вените му не тече лед – каза тихо Софи. – Къде ще идеш?

Лиза се разсмя тържествуващо.

– В Нюпорт! Там няма никой през есента, ще счупя някой прозорец и ще вляза. В килера винаги има храна... няма да умра от глад, ще остана там, докато той се сгоди за някоя друга или се върне в Лондон. О, Софи! Това е идеалното укритие, нали? Никой няма да си помисли да ме търси там.

Софи трябваше да се съгласи. Но не можеше да се отърси от безпокойството си. Ами ако Джулиан Сейнт Клер няма лед във вените си? Мисълта не й хареса.

Лиза се наведе и взе куфара си.

– Сега единственият ми проблем е да избягам, без да ме видят.

– Как ще го направиш? – запита Софи.

Лиза се усмихна мрачно.

– Ще изляза през прозореца и ще се спусна по дървото.

Софи замръзна.

– Лиза! Това е много опасно! Никога през живота си не си се качвала на дърво!

– Нямам избор, Софи. Това е единственият начин. Със сигурност не мога да изляза през парадния вход... или дори през задния, не и тази вечер.

Двете отидоха до прозореца и надникнаха навън. Бяха на третия етаж. Софи не можеше да си представи как ще се справи Лиза. И много се страхуваше, че Лиза ще си счупи врата.

– Моля те, внимавай – каза тя.

– Ще внимавам – отвърна Лиза, преодолявайки страха си. Седна на перваза и провеси крака навън. Погледна към Софи. – Ти си ми най-скъпата приятелка. Обичам те като родна сестра. И един ден ще ми простиш, задето се намесих в твоя живот.

След това загадъчно изявление Лиза се усмихна кратко и изчезна.

Софи изпищя, после притисна ръка към устата си, когато видя, че Лиза е успяла да се добере до най-близкия клон на дъба. Лиза се усмихна храбро, после се спусна полека надолу и няколко пъти изруга, докато накрая стигна до най-долния клон. Софи със свито сърце я гледаше как напредва. Накрая Лиза се залюля на най-долния клон, увисвайки във въздуха. Докато скачаше, Софи стискаше здраво перваза. Тя се приземи на двата си крака и се строполи долу.

– Лиза! – прошепна високо Софи. – Лиза! Добре ли си?

Лиза седна бавно, разтърквайки седалището си. Вдигна поглед и махна с ръка.

– Да! Мисля, че нищо ми няма!

Тя се изправи бавно и взе куфара си. Погледна нагоре за последен път и прати въздушна целувка на Софи. После побягна през моравата, покрай алеята, промъкна се през портата, излезе на Пето авеню и изчезна.

Софи се наведе да погледне през прозореца, треперейки от облекчение. Господи, тя го бе направила! Лиза бе избягала от къщи! Остана там още цели пет минути, за да си възвърне спокойния израз на лицето. После побърза към вратата, спусна секретата и излезе. Когато вратата се затвори, тя чу как секретът щракна.

Не можеше да не се усмихне, не можеше да не почувства известно задоволство от непредвидените обрати на вечерта. Лиза си го връщаше

тъпкано. Реномето на маркиза щеше да пострада и той си го заслужава-ше напълно. Но Софи имаше смущаващото чувство, че той няма да си иде в Англия с подвита опашка.

После тя помисли за собствената си злочеста любов и стисна устни. Едуард я чакаше долу. Ако се забавеше още малко, той ще дойде тук да я търси.

Докато прекосяваше коридора, Софи си спомни прощалните думи на Лиза. Какво бе направила Лиза, с което да се е намесила в нейния живот? Отговорът бе невероятно очевиден! Именно Лиза е поканила Едуард на бала, именно тя му е казала, че Софи ще бъде там. Никоой друг освен Лиза не знаеше, че Софи ще дойде на бала – нямаше друго обяснение за неговата поява. Софи не знаеше дали да се смее, или да плаче.

– Тук ли живееш?

Софи съжеляваше, че се бе съгласила да доведе Едуард да види Едуина тази вечер. След малко щеше да стане полунощ. Бяха си тръгнали от годежния бал преди известно време; от Ийст Сайд до центъра на града имаше доста път. Софи така и не се бе сбогувала с Хенри, не успя да го намери.

Сега тя седеше в неговия даймлер, увита с взетото назаем черно кафифено палто, усещайки остро присъствието на мъжа до себе си. Тя не само го обичаше, но и го желаше с абсолютно и всепоглъщащо желание. През ума ѝ преминаваха моменти от миналото, които двамата бяха споделяли. Славни моменти, като деня в „Делмонико“, или съвсем неотдавнашната им целувка. Но тя не му вярваше – страхуваше се от това, което той можеше ей сега да направи.

– Господи – възкликна Едуард. – Това не е място за една дама, Софи, не можеш да живееш в тая дупка!

Сякаш за да докаже твърдението му, в тихата нощ се разнесоха пиянски викове и пеене на пресипнали мъжки гласове. Софи се напрегна, докато група пияни моряци, хванати под ръка, се запътиха към тях, препъвайки се из мръсната улица.

– Нямам пари – каза тя дрезгаво. – Какво можеш да направиш, Едуард?

Той се обърна и я погледна.

– Да не би Сюзан да ти е прекъснала издръжката?

Тя премига.

– Защо не си искала да дадеш Едуина за осиновяване?

Тя ахна:

– Ти знаеш?

– Знам.

Сълзи изпълниха очите ѝ. С усилие се съдържа да не посегне към ръцете му и да ги сграбчи като последна спасителна възможност.

– Да. – Той стисна зъби. – Вече няма за какво да се безпокоиш. Не и заради това... и изобщо за нищо на света.

Софи затвори очи, потъвайки в седалката. Колко глупава е била. Едуард обичаше детето им – той щеше да издържа Едуина, а несъмнено и нея самата. Тя трябваше да разбере, че в тази ситуация той е нейното спасение. Не можеше да не му бъде безкрайно благодарна. Ужасно трудно ѝ беше да иска да се съпротивлява на този мъж.

– Благодаря ти.

Едуард не каза нищо, излезе от колата и помогна на Софи да излезе. Държеше здраво ръката ѝ, водейки я през разбития паваж и неравния тротоар към порутения вход на пансиона. Софи извади ключа, който ѝ бяха дали. Едуард го взе от нея и отвори входната врата. За съжаление Софи почувства, че двамата се държат прекалено много като новобрачна двойка. Само дете новобрачните двойки не се настаняваха в рушащи се пансионни по кейовете на Ийст Ривър. Ако бяха женени, той щеше да отваря вратата пред нея в съвършено различна къща.

Софи знаеше и че нямаше да съществува недоловимото за сетивата напрежение, което пулсираше помежду им. Напрежение, породено от недоверие и обида – и у двамата. Напрежение, което бе също така и сексуален глад.

Той бе казал, че грубото му желание е било предизвикано от роклята ѝ, но сега роклята не се виждаше, а Софи знаеше, че и той усеща присъствието ѝ, също както тя неговото. Тази мисъл ѝ достави мъничко удоволствие. През изминалата година и половина бе настъпила някаква трансформация. Все едно грозното патенце се бе превърнало в красив лебед и осакатялото дете бе станало съблазнителна жена.

И то не само за Едуард. Беше някак учудващо, но Софи бе стигнала до заключението, че и Жорж Фрагар я бе намирал желана, също както и Хенри Мартен. Преди две години Софи би се изсмяла дори на предположението, че някой мъж – а какво остава за трима мъже – я намира привлекателна. И дори може би нещо повече, двама от тези мъже бяха признали, че я обичат.

Софи знаеше, че е опасно да се увлича по такива мисли, защото една гневна тъга вече се опитваше да се промъкне в ума ѝ. Съсредоточи се върху сенките в коридорите и по стълбищата. Стъпалата скърцаха под стъпките им. Тя отвори вратата на своята стая и влезе тихо вътре.

Едуина спеше в люлката си – една пригодена за целта чайга. Софи се наведе и оправя одеялцето. Ужасно беше, че Едуард ще види дъщеря им така, в някаква бедна, гола стая, да спи в дървена чайга, покрита с червения вълнен шал на Рашел.

Софи се мразеше за това, което бе направила.

– О, Едуард, сгреших, ужасно сгреших... моля те, прости ми!

Погледът му срещна нейния – бе мрачен и търсещ. Софи протегна ръце, за да го спре. Той бе натъжен от това, което тя бе направила, и тя искаше да го успокои. Но докосването до него означаваше катастрофа. Софи знаеше, че няма да може да устои на изкушението, каквото той представляваше като мъж.

Стояха, загледани един в друг, безкрайно дълго. Помежду им премина нещо, нещо силно и мощно. Изникна една безкрайна, неразрушима свързаност. В този миг Софи разбра, че Едуина ще привърже Едуард към нея по един или друг начин завинаги. И беше радостна – непоправимо радостна.

Устата на Едуард се напрегна. Тялото му се устреми към нея.

– Скъпа, много рано си се прибрала! – каза Рашел.

– О! – Софи си пое дъх, трепереща, почти сигурна, че ако Рашел не се бе появила на вратата между двете стаи, Едуард щеше да я целуне. Тя се отдръпна от него, обгърна раменете си и си каза, че това е за добро. Не биваше да се забърква с него, не биваше. Не биваше да оставя сърцето си да я отведе по погрешен път. Не би могла да понесе за втори път да бъде наранена.

– Извинете ме – промърмори Рашел, а погледът ѝ пробягна по двамата.

– Нищо не си прекъснала – каза Софи с малко прекалено висок глас и малко по-натържено. – Рашел, нали помниш Едуард.

Рашел кимна. Едуард я погледна бегло и Софи разбра стресната, че той не харесва нейната добра приятелка. В Париж тя бе сметнала, че той я е намерил привлекателна, както всички мъже.

– Разбира се – каза Рашел. – Приятно ми е, господине.

Едуард кимна кратко и се обърна към Софи.

– Не можеш да останеш тук.

Тя трепна.

– Какво?

– Разбира се, че не можеш да останеш тук. Не мога да позволя Едуина да бъде отглеждана в такава среда. Не ми казвай, че искаш да останеш тук, Софи.

Тя бе изплашена, но и обнадеждена.

– Какво предлагаш?

– Ще те настаним в „Савой“, докато се намери по-подходящо жилище – каза Едуард.

Софи кимна бавно.

– Добре.

– Вземи си нещата. Няма смисъл да чакаме до утре, за да ви изведе трите от тая миша дупка.

Софи бе ходила само веднъж досега в „Савой“, когато съзнателно се бе хвърлила в ръцете на Едуард с надеждата да стане негова любовница. Тогава не бе обърнала внимание на обстановката. Но сега тя, Рашел и Едуина, която спеше в ръцете на Софи, стояха в огромното фойе на хотела, наблюдавайки Едуард, който ги регистрираше на рецепцията.

Минаваше полунощ и във фойето бе потресавашо тихо. Нямаше никакви хора с изключение на хотелския персонал и това успокои Софи. Ненадейното идване тук я бе накарало да се почувства неудобно, по-скоро като паднала жена. Очакваше във всеки момент персоналът да я посочи обвинително с пръст.

Едуард се обърна и се приближи към тях. Сърцето на Софи подскочи, докато той се приближаваше. Не беше възможно да остане равнодушна към подобен мъж. Облечен, както беше сега, с черния си смокинг, той бе зашеметяващо елегантен. Но особено сега, когато я бе спасил така героично и когато тя бе толкова изтощена от напрежението на изминалата седмица, когато беше толкова уязвима, той бе станал за нея невероятен герой.

– Страхувам се, че нямат свободни апартаменти – каза Едуард.

Софи се опита да скрие смущението си.

– Можем да се задоволим и с една стая, Едуард.

– Нищо подобно. Ти можеш да се настаниш в моя апартамент. Взех си вече единична стая.

– Едуард.

– Шшт. Няма да си променя решението, вече е взето.

И за първи път тази вечер устата му леко помръдна, загатвайки трапчинките. Очите му се взираха в нейните с внезапно избликнала топлина. Това бе мъжът, когото тя познаваше и обичаше толкова силно вече почти две години.

Софи наведе глава, люлеейки Едуина. Четиримата се качиха в асансьора с месингови врати. След няколко минути стигнаха на петия етаж. Едуард отвори вратата на апартамента, който преди бе заемал.

– За щастие тук има две спални. Аз използвах малката като кабинет, но утре ще дойда да си прибера нещата. Софи, голямата спалня е направо.

Макар че Софи бе идвала в този хотел, когато го бе търсила преди, той не й бе позволил да влезе в апартамента му. Тя бе сигурна, че това е същият апартамент. Огледа се наоколо, много любопитна и с голямо благоговение.

Бе застанала в кръглото антре. Подовете бяха от бежев мрамор, стените боядисани така, че човек имаше чувството, че се намира в огромен салон. Но истинският салон бе след антрето. Сини ориенталски килими покриваха пода му от бял и бежев мрамор. Имаше два къта за сядане, единият с ниски дивани, другият с малък диван за двама, тапициран в червено, и две табуретки в червено и бежово. Огромен махагонов шкаф, висок до тавана, заемаше една цяла стена. Отстреща бе камината с мраморна плоча. Завеси от червена дамска закриваха прозорците, които гледаха към Централ парк, по стените висяха извънредно стилни френски и английски картини от осемнадесети и деветнадесети век.

Вляво беше трапезарията с маса за осем души, а точно зад нея беше малката кухня. Също вляво бе по-малката спалня, която Едуард бе използвал като кабинет. Софи видя, че той бе писал на малкото бюро, кожения му плот бе затрупан от купчини листове.

Той я хвана за ръка и я поведе през салона. Софи не обръщаше внимание на топлината на ръката му, а когато бедрото му докосна полата й от тафта, тя се закле, че това не я засяга.

Спряха на прага на голямата спалня. Неговата спалня. Софи погледна огромното легло с балдахин и осъзна, че той е спал там предната нощ както и нощта преди нея. Леглото, разбира се, бе оправено, но сега жълтите завивки бяха подвити, откривайки потъмните златисти чаршафи отдолу. Беше безсрамно, но Софи се запита дали той е спал тук с друга жена. Тази мисъл й се стори невероятно противна.

Той бе пуснал ръката й. Моментът бе прекалено интимен за Софи. Трудно бе да приеме неговия апартамент, неговата спалня, неговото легло. Той не би трябвало да я придружава чак дотук. Софи потърси място за Едуина. Знаеше, че бузите й горят.

– Помолих да донесат люлка. Ще дойде всеки момент.

Как бе отгатнал мислите й? Софи се страхуваше да срещне погледа му. Отиде до леглото и остави Едуина в средата, но не посмя да седне до нея, уплашена, че той може да го сметне за някакъв вид покана. Погледади копринената кувертюра, застанала с гръб към него.

– Може би трябва да си идеш, преди люлката да е дошла – каза тя, опитвайки се да не мисли за това, че е в хотел заедно с дъщеря си... и е приела апартамента на Едуард.

Опитваше се да не мисли за това, че Едуард още веднъж бе влязъл в живота ѝ.

Беше твърде уморена. Утре щеше да подреди мислите си... и чувствата си.

– Добре – кимна нерешително Едуард.

После бързо пристъпи напред. Софи замръзна, но той се наведе над Едуина, не над нея, и леко докосна с устни слепоочието ѝ. Изправи се и впи поглед в нея. Софи не можеше да помръдне.

– Лека нощ.

Той се поклони леко, учтиво, официално. После се обърна и прекося стаята. Софи стисна здраво копринената кувертюра, докато го гледаше как минава през салона. След миг той излезе в предверието и тя го изгуби от погледа си. Чу вратата да се отваря и да се затваря. С накъсана въздишка тя легна до дъщеря си.

– Какво ще правя сега? – прошепна тя на себе си.

Както обикновено, Рашел бе взела Едуина след кърменето призори. Софи бе легнала отново да спи. Никога не бе спала толкова дълбоко, толкова непробудно, както в тези няколко часа след изгрев слънце. Сега тя се събуждаше постепенно. Усети слънчевата светлина, която нахлуваше през прозорците на спалнята. За миг се обърка, сигурна, че завеси-те бяха спуснати предишната вечер, когато си лягаше.

После Софи осъзна къде се намира. Не беше в пансиона край реката. Бе в луксозния хотел „Савой“... в апартамента на Едуард... в неговото разкошно легло. Сгуши се още по-дълбоко под плюшените завивки. За първи път от много време насам се почувства сигурна, в безопасност, почти безгрижна. Такова огромно облекчение беше да се събуди, без да се бои за нещо.

Софи се обърна на другата страна. Чаршафите под бузата ѝ, под голите ѝ ръце и крака бяха гладки, сатенени и галещи. Софи въздъхна. Снощи Едуард бе нахлул в живота ѝ като рицар в блестящи доспехи от някоя вълшебна приказка и я бе спасил така, както са бивали спасявани красивите дами в момент на голямо затруднение. Нещо изпърха настоятелно в корема на Софи, мускулите на бедрата ѝ се стегнаха. Това беше желание. Яростно и изгарящо.

Тя отново се обърна, този път по гръб, и избута завивките надолу до кръста си. Не за първи път се събуждаше с желание и мисли, които я

отвеждаха при Едуард Но за първи път се събуждаше с такива мисли в сатенените чаршафи в неговото легло, беше по-скоро съблечена, отколкото облечена, снощи бе прекалено уморена, за да смени разнищената си долна риза с дългата до петите бархетна нощница. Сега бе напълно будна и се зачуди защо не се срамува от това, което чувстваше тялото ѝ, защо никога не се бе срамувала от желанието, което той бе пробудил у нея преди толкова време. Може би, защото, когато се бяха любили онзи единствен път, това бе точно така – те бяха правили любов. Това бе прекрасно, не беше мръсно, нито долно или недостойно. Но бе толкова отдавна. Тя се запита дали сега би устояла на изкушението, как би могла да му устои.

Софи леко потръпна и седна в леглото. Косата ѝ бе разпусната, а не заплетена в обичайната плитка за през нощта, и тя отметна гъстата маса от раменете си. Измъкна се изпод чаршафите и спусна крака на пода. Направи две стъпки и спря.

Замря на място. Уплашена, че някой я гледа с примряло сърце Софи се обърна и отново замръзна на място.

Едуард стоеше на прага и я наблюдаваше внимателно.

Тя не можа да помръдне. Софи застина съвсем неподвижна, чуваше само дивото туптене на сърцето си.

Погледът му бе станал тъмносин. Пронизваше я като погледа на сокол, тръгнал на лов.

Софи усети паника да се надига в гърдите ѝ. Защото тъмният блясък в погледа му не оставяше съмнение за какво мисли той.

И тя разбра точно как изглежда. Косата ѝ бе пусната, но объркана като свраче гнездо. Бе облечена само в една тънка, разнищена долна риза, стигаща едва до коляното. Под нея беше гола. Изглеждаше толкова леконравна, колкото се и усещаше в момента... беше сигурна в това.

Каза си, че трябва да се раздвижи, да избяга. Той изглеждаше като хищник пред нея. Но краката ѝ отказваха да слушат разума... който функционираше с далеч по-малко от пълния си капацитет.

Тя срещна погледа му. Както се бе страхувала, той гледаше през ризата ѝ... погледът му се спускаше по стройните ѝ бели крака, по гърдите ѝ, които ризата едва побираше. Жадните му сини очи се плъзнаха по устните ѝ.

Софи се съживи. Дръпна жълтата копринена кувертюра от леглото и се уви в нея.

– Какво правиш тук? – запита тя с дрезгав глас.

– Наслаждавам се на най-хубавата гледка в Манхатън. – И без да

каже друго, той се обърна и изчезна от стаята.

Софи се загледа подир него, треперейки от горещо, течашо из нея, желание и от любопитна смесица от разочарование и облекчение. Почувства гняв. Гняв срещу него... срещу себе си... и най-вече срещу живота.

Побърза към банята, хвърляйки кувертюрата. Грабна дългия халат от куката, където висеше, и го навлече. Прекалено късно осъзна, че това е мъжки халат... че е неговият. Неговата миризма не можеше да се сбърка. Тя стисна зъби, остро усещайки коприната по голата си кожа, и изтича от банята. Но в салона спря изведнъж.

Едуард стоеше до прозореца, загледан към Централ парк, с гръб към нея. Зад него на овалната маса за хранене бе сервирана закуска, която можеше да нахрани и крал. Изкусителни аромати се носеха от няколкото покрити блюда, които несъмнено криеха бекон с яйца, колбаси и пържоли. Студени плата със съомга и бяла риба, шунка и различни сирена, плодове и сладкиши запълваха останалата част от масата. С изключение на двете места, където имаше порцеланови чаши и чинии и сребърни прибори. Никъде не видя Рашел и Едуина.

Софи успя да издаде някакъв звук:

– Къде е Едуина?

– Казах на Рашел да я изведе в парка.

Тя изсумтя.

– Какво си й казал?

Той обърна лице към нея и повтори думите си.

– И Рашел ме е оставила тук сама, заспала, с тебе?

Той я погледна втренчено.

– Това е моят апартамент.

Софи си пое дъх.

– И така ли ще бъде занапред?

Не можеше да прочете нищо в погледа му.

– В стаята ми има място само за леглото и на мене никак не ми харесва идеята да закусвам там. Помислих, че и ти ще си гладна. Чаках те повече от час да се събудиш. Накрая реших да видя дали си жива изобщо. Не съм виновен, че спиш с някакво парцалче, което нищо не прикрива.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, сигурна, че той сега си спомня как е изглеждала в старата си разнищена долна риза.

– Мога да те уверя – каза тя кисело, – че ако знаех, че ще дойдеш в спалнята ми, щях да си облека някое расо.

Той присви очи.

– Наистина ли?

– Точно така.

– Колко бързо забравяме изминалата нощ – измърмори той. – Ти още ли си с онова парцалче?

Софи бързо заотстъпва назад.

– Едуард, много предвидливо беше от твоя страна да поръчаш закуска и естествено, аз разбирам, че би предпочел да закусиш тук, отколкото в стаята си. Имаш абсолютното право да се храниш тук! Сега ще се облека. Можеш да започнеш без мене.

– Това, което поръчах, не ми изглежда особено апетитно.

Софи се обърна, за да избяга, но ръката на Едуард стисна рамото ѝ и той я обърна към себе си. Още малко, и тя щеше да се озове в прегръдките му.

– Изглеждаш добра за ядене – каза той меко и бавно я притегли напред.

Софи замръзна, трудно си поемаше дъх, трудно ѝ беше и да мисли. Изстена, когато ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ.

– Нямам намерение да ти послужа за закуска – прошепна тя.

– Защо не? – прошепна той в отговор, а устата му бе невероятно близо до нейната. Софи отново изстена, когато той се опря в нея, така че слабините им се притиснаха. Той бе възбуден, горещ огромен и пулсиращ – Защо не, по дяволите? – прошепна той отново до устата ѝ.

Софи се опита да намери думи, опита се да измисли доводи защо не бива да се люби с него. Сърцето ѝ, реши накрая тя. Опитваше се да предпази сърцето си.

– Недей, Едуард. Моля те.

Но той не ѝ обърна внимание.

– Ще те целуна – измърмори той, навеждайки се над нея – и двамата знаем, че ще ти хареса.

26

Софи поклати глава отрицателно. Погледите им се сляха. Тя се чу да изстенва, когато той бавно я обгърна с ръка и я притисна още поплътнo към тялото си. Тя притисна ръце до гърдите му, но това бе само един слаб жест... не можеше да го отблъсне от себе си с никакво действително усилие.

Само да не бе обикнала този мъж Тогава може би нямаше така силно да иска да слее тялото си с неговото. Тогава може би нямаше да го има горещото желание, безумната и неотвратима страст.

Устата на Едуард докосна нейната. Направи го напълно съзнателно и Софи изхълца.

– И ти се чувстваш като мене – каза той, без да прикрива тона си, натежал от страст и триумф. Очите му горяха. – Виждам го в очите ти... чувствам го в тялото ти.

– Не – успя да излъже Софи, защото знаеше, че той сега ще я целуне, точно както знаеше, че той има опит в нейното съблазняване и изпадна в ужас.

Той отново щеше да я нарани... и тя със сигурност не би могла да преживее още един удар от него.

– Да – каза той нежно, усмихна се едва-едва и бавно потърка набъбналите си слабини в нея. Ръцете му се спуснаха по раменете ѝ, по копринения халат и обхванаха болезнените ѝ подути гърди. – О, господи, Софи.

И Софи знаеше какво мисли той, също както и тя – какво ще бъде, когато той навлезе дълбоко в нея. Почувства се слаба, зашеметена. Ясно усещаше пръстите му, които галеха уголемените ѝ зърна през памучната и копринената тъкан, и топлия му неравен дъх, които докосваше като с перо устните ѝ.

Софи изстена.

Едуард издаде остър звук и я прегъна назад. Устата му се впи в нейната.

Тогава в света не остана нищо друго освен неговата уста, впила в нейната, и твърдото му тяло, потръпващо до нейното. Софи се предаде. Отвори се за него, вкопчи се в него. Целувката веднага се промени, стана лакомо, ненаситно чудовище.

Софи започна да го целува, облизвайки устните му. Тя се притискаше до него, той я засмукваше. Ръцете и се плъзнаха надолу и обхванаха твърдия му висок задник. Тя започна да се бори с езика му и го победи. Той мачкаше и стискаше гърдите ѝ с нарастваща настойчивост, докато от тях започна да тече топлото ѝ мляко.

Софи извика, усещайки, че желанието му нараства и се превръща в нещо ненаситно и всеобемашо. Ръцете ѝ се плъзнаха към слабините му. Едуард раздра халата и ризата ѝ и износеният плат се скъса почти безшумно. Софи изхълца във върховна наслада, когато устните му се впиха в болезнените ѝ набъбнали зърна. Тя изхлипа и отметна назад глава,

докато той ги смучеше.

Тогава тя не можа да издържи повече. Желанието избухна в Софи и се превърна в лудост. Ръцете ѝ се спуснаха по голямата издатина в предната част на панталоните му. Трепереща, трескава, решителна, тя плъзна пръсти по нея и започна да я масажира. Едуард хлъсна, откъсвайки уста от гърдите ѝ. В следния миг тя се намери в ръцете му и той я отнасяше тичешком към голямата спалня. Затвори с ритник вратата. Все още с нея на ръце, стигна до леглото, положи я и се отпусна върху нея.

Нищо друго нямаше значение – само това. Софи разтвори колене, обви глезени около хълбоците му. Едуард откопча с рязко движение панталоните си. За един потресаващ момент те се гледаха в очите. После той легна върху нея и я изпълни изцяло.

Софи се вкопчи в раменете му, люлеейки диво хълбоците си. Извика: „Да, Едуард, да...“ Ноктите ѝ се забиха в гърба му. За миг той застана, после отвърна на трескавата ѝ подкана и започна да се движи силно и бързо. В мисълта на Софи имаше само едно – че обича този мъж и винаги щеше да го обича. След миг тя бе отнесена във възходящата спирала на насладата и се разпадна в безумен екстаз.

Когато отвори очи, неимоверно задъхана, тя срещна широко отворените, безумни очи на Едуард Той не се движеше, но още бе в нея, съвършено твърд. Когато погледите им се срещнаха, в неговия проблесна нещо свирепо. Устата му веднага намери нейната в дълга интимна целувка. Той вдигна глава и погледът му прониза очите ѝ.

– Софи.

После започна да я гали, още по-силно и още по-бързо, отколкото преди. Въпреки че току-що бе достигнала един зашеметяващ връх, кръвта на Софи отново закипя. Едуард я обви с ръцете си и отново потъна в нея. Извика, треперейки, и зарови лице в ямката на шията ѝ, точно до рамото.

Софи спусна ръка по гърба му, затваряйки очи, и се потопи в усещането. Сърцето ѝ още биеше като хваната в капана дива птица, а неговото туптеше дори още по-силно, притиснато до гърдите ѝ. Софи не искаше да мисли. Притисна буза до неговата. Този допир до него бе едновременно горчив и сладък.

Едуард се размърда. Софи не посмя да помръдне, страхуваше се от това, което можеше да последва. Господи боже, сега бяха напълно чужди. Това, което се случува, не биваше да се случва – но беше толкова неизбежно. Какво щяха да си кажат сега? Здравей? Довиждане? Беше много хубаво, благодаря?

Тя преглътна горещите си сълзи.

Едуард се изтегна до нея, без да я изпуска от силната си прегръдка, и тя се сгуши до него. Софи се боеше да го погледне, но бе облекчена от това, че той не се отстрани от нея. Напрягна се, когато ръката му погали рамото ѝ и се спусна по нейната ръка. След миг тя усети, че той изследва корема и талията ѝ.

Не можеше да го избягва дълго време и отвори очи, поглеждайки нагоре към лицето му. Не знаеше какво очаква да види, може би нахално мъжко самодоволство, но той беше много тържествен, почти мрачен. Бе поразена. Да не би да съжалява за срещата им?

Можеше да овладее почти всичко, изминалите две години го бяха доказали – но не и тази разкошна, всеотдайна страст.

– Не дойдох тук заради това – каза Едуард.

Софи хлъцна. Преди време нямаше да му повярва, но сега, поглеждайки в очите му, повярва.

– Просто се случи – каза Едуард, а ръката му още лежеше неподвижно на стомаха ѝ. – Няма да се извинявам.

Софи се вгледа в голямата му загоряла ръка, отпусната на белия ѝ плосък корем точно под пъпа, съвсем близо до гнездото, което пазеше нейната женственост. Софи се изплъзна изпод ръката му и седна, придърпвайки халата плътно около раменете си.

– Аз н-не искам извинение.

Един мускул потрепна на бузата на Едуард. Той също се изправи в леглото, напъха ризата в панталоните си и ги закопча.

– Между нас всичко е много добро, Софи.

Тя избягна погледа му, опитвайки се да не се почувства наранена от думите му. Бе сигурна, че не е имал намерение да я обиди точно сега. Но никога не би определила тяхното любене като „много добро“. Великолепно, прекрасно, разкошно – да, но не и „много добро“. Той като че ли очакваше отговор, затова тя промърмори:

– Да.

– Защо си толкова слаба?

Тя премига.

– Какво?

– Ти си родила. Но си по-слаба, отколкото когато се запознахме. Не се ли храниш?

Тя застина тревожно. Подбра думите си внимателно.

– Не е лесно точно сега. Все не си доспивам... с детето има много работа, макар че Рашел ми помага. И се тревожех. Нямах апетит.

Погледът му потъмня.

– Но ти кърмиш Едуина.

Тя почервения, помисли си не за Едуина, а как той бе засмуквал гърдите ѝ.

– Разбира се.

Едуард се измъкна от леглото, пхна ръце в джобовете си и седна с гръб към нея. Загледа се през прозореца. Навън бе започнало да вали сняг.

– Вече няма нужда да се тревожиш за нищо, знаеш го.

Софи си пожела да можеше да види лицето му.

– Какво искаш да кажеш, Едуард?

Той се обърна със свиреп поглед.

– Едуина е моя дъщеря. Ти си нейна майка. Това ми дава известни права. Едно от тях е да издържам нея и тебе.

Тя преглътна, копнеейки за любовта му.

– А използването на тялото ми да не би да е друго от твоите права?

Той трепна.

– Скъпа, ти ме използваш също толкова, колкото и аз тебе!

Софи скръсти ръце, не можейки да отговори.

Но Едуард се беше ядосал и никой не бе в състояние да го спре.

– Не мисля, че някога съм бил с по-гореща и по-настъргвена жена.

Софи сви устни. Какво можеше да каже? Че страстта, която изпитва към него, се подклажда от любовта, която изпитва към него? Че може би ще остане и ще побелее, без да е престанала да копнее за него?

Погледът на Едуард се спусна по натезалите ѝ гърди.

– Не... знам, че никога не съм бил с такава гореща жена.

– Стига.

– Добри учители си имала, Софи.

– Ти ми беше учител.

Той се засмя.

– Това беше отдавна. Тогава беше девица, а не съблазнителка.

– Стига. Моля те.

– Защо? Защото истината е грозна? Защото не можеш да я примириш със собствената си фасада? – Очите му хвърляха искри. – Хенри знае ли колко си страдна? Знае ли го от личен опит?

– Стига! – изпищя Софи.

– Не! – изкрещя Едуард.

Софи замръзна.

– Не!

Той извика отново и ръката му се стрелна, помитайки всичко от тоалетката на пода. Стъклените шишенца и порцелановите купички се разлетяха на парчета.

Софи се хвана за таблата на леглото, треперейки от страх.

Едуард пристъпи към нея с неприкривана ярост и внезапно спря.

– Ще се срещнеш ли с него тази вечер? – изсумтя той.

Тя го загледа безпомощно, не бе в състояние да отговори.

– Ще се срещнете ли? – изкрещя той смъртнобледен.

– Не – прошепна Софи. – Искам да кажа, не знам.

– Не знаеш!

Той се обърна и стовари юмука си по красивата синьо-бяла ориенталска лампа, която се стовари с трясък на пода.

Софи се дръпна назад, опряна плътно до таблата на леглото.

– Ще се омъжиш ли за него? – изрева той.

Софи предпочете да не отговаря. Сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Едуард изруга. Тресна с юмрук по тоалетката и издърпа едно от чекмеджетата така силно, че то падна на пода. Изправи се, държейки в ръка синя кадифена кутия, и ритна чекмеджето настрана.

Приблужи се към Софи и хвърли кутията към нея. Тя се удари в коленете ѝ.

– Отвори я!

Тя погледна към кутията, която лежеше в краката ѝ, страхувайки се да я докосне, страхувайки се от това, което щеше да види вътре.

– Отвори я, по дяволите! – изрева той.

Софи, цялата разтреперана, коленичи и посегна към кутията. Сърцето ѝ падна в петите. Вътре имаше великолепно висящи обици с диаманти, които сигурно струваха цяло състояние. Освен тях в кутийката лежеше триредна диамантена огърлица и пръстен с един самотен диамант. Пръстенът бе напълно достоен за камъка си, който сигурно бе не по-малко от осем карата. Това беше годежен пръстен.

– Ето това мога да ти дам – каза Едуард с дрезгав глас.

Софи премига, вдигайки поглед към него, и безпомощно взе отворената кутия, без да знае какво да прави с нея... и с него.

– Това не ти ли е достатъчно? – Той отново извиси глас. – Нали това искаш? Нали това искат всички жени? Или все още искаш да се омъжиш за Хенри Марген?

Лицето му бе станало яркочервено от гняв.

– Никога не съм казвала, че искам да се омъжа за Хенри – прошепна тя почти нечуто.

Но Едуард бе прекалено ядосан, за да я чуе. Той отиде към стената, дръпна от гвоздеа ѝ една картина – великолепен Давид – и откри малък сейф. Завъртя дръжката. Желязната вратичка отскочи. Той се обърна към нея, стиснал едната си ръка в юмрук.

– Още ли мислиш за се омъжваш за Хенри? – запита той и хвърли по нея това, което държеше в шепата си.

Софи извика от страх, когато усети ударите от някакви малки остри неща. После разбра, че той я бе замерил с диаманти – диаманти от всякакви форми и размери, всички шлифовани и полирани, които се търкаляха по леглото и в гънките на халата ѝ, стрелкайки я с ярки отблясъци.

– Е, какво има, Софи? – извика Едуард. – Проклетата да си! Проклетата да си! Не съм достатъчно добър, така ли? А това прави ли ме достатъчно добър? – И той махна към искрящото легло.

Хвана халата ѝ и запрати в лицето ѝ шепи коприна и диаманти, оголвайки бедрата ѝ при този жест. Тя закри лице с ръце и захълца.

Едуард изруга. Софи извика, когато той пусна халата ѝ само за да я сграбчи за раменете ужасно силно, хвърляйки я на леглото. Озова се лице в лице с него, очи в очи. Никога не беше виждала толкова разярен човек като Едуард.

– Ти няма да се омъжиш за Хенри Мартен! – изсъска той. Пусна я внезапно, и тя се свлече на възглавниците като бездушна купчина плът.

– Проклетата да си – каза той и излезе от стаята. Външната врата на апартамента се хлопна след него.

Софи изхълца, свивайки се на кълбо. Диамантите на Едуард я бодяха болезнено по бедрата и хълбоците. С горчив и гневен вик тя махна с ръка, помитайки ярките твърди камъни на пода.

– Проклет да си – прошепна тя след него. – Проклет да си.

Едуард стоеше, чакайки асансьора, с ръце в джобовете и решително стисната уста. Гневът му постепенно се уталожваше като праха, вдигнат от буря, но в никакъв случай не бе отминал. Течеше във вените му като прахните вихри, подети от вятъра.

Макар че съжаляваше, задето избухна така ужасно, той никак не съжаляваше, че се любиха. Въпреки бохемското си минало Софи не можеше да има неговия опит, затова не можеше да знае колко изключителен бе съюзът им. Но той знаеше. Той знаеше съвсем точно защо взаимната им страст не беше като никоя друга. Защото той никога не се бе любил с жена, в която да е безнадеждно влюбен – жена, която да му бе липсвала телом и духом цели две години.

Едуард отново потрепери, този път не толкова от гняв, колкото от

тъга, болка и непреклонна решимост. Как може тя да мисли за брак с Хенри Мартен и същевременно да отхвърля недвусмислено собственото му предложение? Това беше неразбираемо. Караше го да иска да се обърне веднага, да тръгне по коридора, да нахлуе през вратата, да разпердушини целия апартамент пред очите ѝ и да я завлече за косата пред най-близкия мирови съдия.

Едуард затвори очи, борейки се с пристъпа на несвестен гняв, който го връхлиташе. Никога не се бе чувствал толкова ядосан. Съзнаваше, че неотдавнашният му изблик е бил по-скоро детински и нещо повече – непростим. Но и никога преди не се бе влюбвал. Фактически, ако не беше ядосан, ситуацията можеше да му се види иронична и дори забавна.

Защото жената, която обичаше, бе отхвърлила предложението му не един, а два пъти, а ако тази сутрин се брои, дори три пъти. И не само това, тя бе износила и родила дъщеричката му дори без да се опита да му извести, докато бе станало прекалено късно – за да не може той да разбере, че има дъщеря, да го научи едва след много месеци. А сега възнамеряваше да се омъжи за друг мъж.

Не, тук нямаше нищо смешно, абсолютно нищо. Беше прекалено сърцераздирателно – плачеше му се. Как бе могла да го заблуждава за Едуина... и как бе могла да избяга с нея? Как бе могла да му откаже, без дори да помисли върху предложението му? Господи... през годините той бе имал хиляди жени, които си падаха по него и на драго сърце биха се съгласили да се омъжат за него! Едуард погледна таблото на асансьора – той беше едва на третия етаж Изруга асансьора; изруга и нея.

Може би не познаваше добре Софи О'Нийл. Никога не би допуснал, че тя може да се държи така. Беше мислил, че е почтена и неспособна на предателство и измама. Но никога не бе смятал, че е способна да живее като бохемка, а го бе видял със собствените си очи. Едуард потрепери от ревност, като си спомни французина Жорж, който толкова явно се бе увлякъл по нея. Той ли я е научил да бъде така освободена в страстта си? Вратата на асансьора най-накрая се отвори и Едуард се пхна в облицования с дърво сандък.

Каза си, че миналото вече няма значение. Сега имаше значение само това, че Софи е майка на детето му, че той я обича, че ще я накара да го обикне – беше сигурен в това – и че ще я заведе пред олтара по един или друг начин. Още няколко дни в апартаментата му в „Савой“, и тя ще бъде така порядъчно компрометирана, че няма да има избор. И този път нямаше да ѝ се доверява. Макар че вярваше, че тя съжалява, задето го бе измамил относно Едуина и задето му бе избягала от Париж, този път

нямаше да се осланя на случайността. Залогът беше твърде висок. Емоциите бяха прекалено горещи и прекалено невъздържани. Знаеше, че няма да оживее, ако загуби и двете завинаги. Щеше да я наблюдава отблизо... да бъде сигурен, че тя няма да се опита отново да му се изплъзне или, още по-зле, да избяга с Хенри Мартен.

Едуард тръгна по коридора на втория етаж, внезапно изтощен и уморен. Почти не беше спал тази нощ. Беше ужасно въодушевен, че най-накрая пак е открил Софи и дъщеря си и ужасно се ядосваше всеки път, щом се сетеше за всичко, което тя бе направила, или за връзката ѝ с Хенри Мартен. И всеки път, щом си спомнеше как бе изглеждала тя в онази деколтирана рокля или как устните и тялото ѝ се бяха притискали до него, избликващата в такива мигове страст заплашваше да подкопае самоконтрола му. В края на краищата той ясно съзнаваше, че тя е спала само на няколко етажа по-нагоре, в неговия апартамент, в неговото легло.

Сега гневът му почти се бе изпарил и над него се спусна като облак едно емоционално и физическо изтощение.

Едуард извади ключа си, но замря на място, защото видя, че вратата на стаята му е отключена. Огледа се наоколо. Разбира се, клечката кибрит, която бе втъкнал между вратата и касата, лежеше на изтривалката. Някой е бил в стаята му... или още е там.

В Африка Едуард винаги бе носил със себе си скрит нож и малък пистолет. Той се напрегна и бутна вратата, но не влезе вътре. Зърна само единичното легло и двете нощни шкафчета.

Едуард пристъпи една крачка напред и същевременно отвори още по-широко вратата. Сега видя и облицованото с брукат кресло с облегалки за главата край прозореца със завеси на червени ивици, тоалетката и гардероба край отсрещната стена на стаята.

Който и да се намираше вътре – ако вътре имаше някой, – стоеше зад отворената врата или прилепен до стената от другата ѝ страна.

Едуард реши да повярва, че вътре има някой натрапник и че е засанал зад вратата. Ритна вратата с все сила и нахлу вътре, очаквайки натрапникът да извика от болка, очаквайки да чуе трошене на кости от удара на солидната кленова врата.

Вместо това някой го сграбчи изотзад от другата страна на вратата и го завъртя силно. Едуард бе готов да нападне, но прекалено късно, самият той бе нападат. Съкрушителен удар го тресна по челюстта, последван от друг в корема. Едуард изсумтя от болка и се стовари заднешком на тоалетката.

Следващият удар зашемети Едуард и свитки изскочиха от очите му.

– Отбранявай се, нищожество такова, направи ми това удоволствие!

Едуард почувства, че го изправят на крака. Беше замаян, но сграбчи ръцете на мъжа, опитващи се да го събори. За съжаление нападателят, висок колкото него, а може би и повече, беше мускулест и добре трениран. Едуард обаче също беше невероятно силен и докато се бореха, той успя да събори напаателя.

Едуард веднага приклепна, готов за атака. Погледът му се проясняваше. Видя, че нападателят е същият мъж, който го бе блъснал във фойето на хотела преди доста много месеци. Но докато нападателят се изправяше, Едуард нямаше време да мисли. Сви юмрук и бухна мъжа в корема, който беше твърд като дъска. Мъжът почти не трепна.

– Ще те разкъсам парче по парче и ще се наслаждавам на всеки миг от това – изсумтя мъжът.

Едуард блокира следващия му удар. Хвърли се напред, изблъсквайки по-възрастния мъж към стената. Започнаха да се борят, като всеки разчиташе на по-голямата си сила и тежина, за да надмогне другия. Бяха лице в лице, очи в очи. Когато Едуард накрая погледна в златистите ириса на другия, запита:

– Кой си ти, по дяволите?

Но знаеше.

Мъжът се отпусна съвсем малко и двамата отново се вкопчиха един в друг, разтреперани и задъхани.

– Аз съм бащата на Софи – каза той с мек и заплашителен тон. Диво удовлетворение просветна в очите му. – Най-накрая имам възможността да получа възмездие – каза той. – И много ще ми хареса да те разкъсам парче по парче и косъм по косъм. А след това ще се ожениш за нея.

Едуард се вгледа в разярените му очи.

– Господи – прошепна той.

Джейк О'Нийл не беше мъртъв. Беше подозирал това много отдавна и имаше право.

Но сгрещи, като се отпусна.

– Отбранявай се! – изрева Джейк О'Нийл, изтръгвайки се от охлабената хватка на Едуард.

Юмрукът му се стрелна напред. Главата на Едуард отскочи назад така рязко, че той чу изпращяване, прелитайки през стаята.

Джейк изсумтя доволно лее хвърли подир него.

Едуард тупна на пода, започвайки да осъзнава, че другият не

разбира положението и че има мотив да го убие. Когато Джейк се приземи върху него, Едуард се търкулна настрана. Изви се и скочи на крака, бърз като дива котка, решен да се защити от другия – от бащата на Софи.

– Няма да се бия с тебе! – извика той задъхано.

Джейк бавно се изправи на крака. Двамата мъже се задебнаха предпазливо като боксьори.

– Не ти давам никакъв избор.

Едуард реши да пристъпи направо към въпроса.

– Обичам дъщеря ти... и винаги съм я обичал.

Смехът на Джейк прозвуча като лай.

– Помолих я да се омъжи за мене два пъти... три пъти, ако се брои и тази сутрин.

Джейк замря.

– Не ти вярвам – каза той.

Едуард се изправи полека, все още готов да се сниши и да отскочи, ако Джейк отново се хвърли върху него.

– Явно знаещ че тя е майка на детето ми.

– Да.

– Знаеше ли, че тя ми каза за детето едва преди месец? Знаеше ли, че ѝ предложих да се омъжи за мене преди две лета, още когато взех невинността ѝ? Знаеше ли, че отново ѝ предложих брак, когато се срещнахме повторно – миналия месец в Париж? Знаеше ли, че тя пак отказа и освен това избяга, като взе и дъщеря ми със себе си?

Едуард вече не можеше да сдържа гнева си, тъгата и горчивината, натрупани в сърцето му. Отпусна юмруци надолу, но продължи да ги стиска и целият трепереше.

– Нея трябва да сложиш на коляното си и да натупаш като непослушно дете, О'Нийл. Именно тя ме лиши от правата ми на баща – отне ми детето. Именно тя възнамерява да се омъжва за друг мъж.

Джейк също спусна юмруци.

– Ти наистина я обичаш – каза той смяя.

– Ще се ожена за нея – каза Едуард с искрящи от гняв очи. – Дори да трябва да я принудя.

Джейк го наблюдаваше внимателно, изтривайки с ръкав потта от челото си.

– Защо ти отказа? Какво си направил, че е избягала?

– Нищо! – изкрещя Едуард. Бореше се да запази спокойствие. – Дъщеря ти каза, че няма да се омъжи за мене, защото не ме обича.

Предпочита да живее като бохемка в Монмартр... да си взема любовници, когато пожелае, докато учи рисуване.

Джейк го загледа втренчено.

– Не ти вярвам.

– Тогава може би трябва да идеш да я попиташ – сонна се Едуард. Сега усмивката му стана опасна. Бяха си сменили ролите на нападател и нападнат. – Но не можеш да го направиш, нали? Защото си мъртъв.

Джейк изпъна рамене.

– Правилно.

Едуард пристъпи напред с лице, изкривено от нов пристъп на гняв.

– И доколко е правилно, господин О'Нийл? Дъщеря ти има нужда от тебе... и винаги е имала. Но ти не беше при нея, кучи син такъв!

Джейк го загледа втренчено и в очите му плувнаха сенки. Не каза нищо, не направи опит да се защити.

– Изчезването ти от живота ѝ е непростимо – каза рязко Едуард.

Джейк стисна челюст.

– Кой, по дяволите, ти е дал право да ме съдиш?

– Любовта ми към Софи ми даде това право – каза свирепо Едуард.

Джейк изведнъж посегна и сграбчи ръката на Едуард.

– Може би си прав. – Очите му изведнъж заблестяха с подозрителна влага. – Да идем да пийнем нещо. Аз черпя и ще поговорим.

Едуард погледна в неспокойните му очи и видя там твърде много призраци – и съжаления, – които трябваше да преброи.

– Добре – каза той с по-равен тон. – После се усмихна едва забележимо. – Но аз черпя, Джейк.

27

Софи се увери, че Едуина спи спокойно. После отиде до прозореца на голямата спалня, който гледаше към Гранд Арми Плаза и Централ парк. Загледа се надолу към заснежения площад, към огромната статуя на войниците, към каретите и пешеходците с тежки палта, вървящи по заснежените улици. Сърцето ѝ беше неравно и всеки удар ѝ причиняваше болка.

Очите ѝ бяха червени и подути и тя ги затвори, пронизвана от безпокойство. Как би могла да остане още тук, в стаята на Едуард? Как би могла да живее отделно от него и в същото време той да може безпрепятствено да нахлува в живота ѝ... а може би дори в леглото ѝ? А

гневът му толкова я плашеше. Не можеше да го обвинява, че се е разгневил, задето му бе отмъкнала Едуина под носа. И разбираше ревността му спрямо Хенри – тя бе придружена от страх. Страх го беше да не би друг мъж да му вземе Едуина. Софи знаеше, че трябва да положи големи усилия, за да го убеди, че никога вече няма да му отнеме детето. Колко съжаляваше, че го направи първия път.

Въпросът я изгаряше. Дали се бе любил с нея от гняв... или от чисто, почтено, неконтролируемо желание?

Софи се страхуваше от отговора. Страхуваше се, че единствено гневът го бе довел при нея. И се страхуваше от себе си. Как би могла да мечтае за нещо повече при тези обстоятелства? Още малко, и щеше да се поддаде на изискванията му. Ако желанието бе една истинска връзка между тях, защо в края на краищата да не може да се омъжи за него? За ради Едуина, която имаше нужда от баща. Да жертва любовта заради Едуина? Да приеме неговото тяло и неговата страст вместо любовта му?

Софи се обърна леко, когато дочу почукване на вратата. Рашел влезе в спалнята, изглеждаше тревожна и неспокойна.

– Софи, майка ти е тук.

Софи замръзна, после хвърли див поглед към люлката на Едуина. Бебето спеше блажено.

– Отпрати я – изшептя тя.

– Каза, че трябва да говори с тебе. Софи, тя плачеше. Може би...

Софи се стегна решително.

– Не ме интересува.

Тогава на прага зад Рашел се появи Сюзан. Майка и дъщеря се загледаха една в друга, Софи със студена ярост, Сюзан бледа и разстроена.

– Моля те, Софи – каза Сюзан. – Моля те.

– Излез!

– Софи, ти си мое дете и аз...

Софи изрече твърдо:

– Ако не си отидеш, мамо, ще бъда принудена да повикам персонала на хотела, за да те изпратят до външната врата.

Сюзан побеля.

Софи не желаше да чувства вина или мъка. Но и тя бе разтърсена от силни, мъчителни емоции.

Сюзан се обърна рязко и излетя от стаята с хлипане.

Софи се строполи на кушетката със златни цветя в краката на леглото. Рашел се втурна към нея и хвана ръцете ѝ.

– Бедничката ми Мога ли да направя нещо?

Софи поклати глава.

– Нищо. Не можеш да ми помогнеш, никой не може. Усети, че сърцето ѝ е разбито. Това бе неоспоримо.

* * *

След по-малко от час Софи се озова лице в лице с още посетители. Този път бяха Бенджамин Ралстън и маркиз Дьо Коно.

В мига, когато Софи узна за присъствието им в салона, пулсът ѝ запрепуска лудо. Едва-едва успя да си поеме дъх. В драматичните събития, разиграли се след като бе отишла на бала и отново бе срещнала Едуард, тя напълно бе забравила за бягството на Лиза от Джулиан Сейнт Клер. Явно Бенджамин бе научил от майка ѝ къде се е настанила, а и според Софи доста хора я бяха видели онази нощ да си тръгва с Едуард. Не беше тайна, че Едуард живее в хотел „Савой“. Софи не можеше да престане да се чуди дали Сюзан е имала спречкване с Едуард, преди да дойде тук, в апартамента му.

Сега Софи се огледа в огледалото, понеже знаеше, че трябва да говори с Бенджамин и Сейнт Клер. Наистина трябваше да се приготви да лъже заради Лиза. Никога не бе била особено умела лъжкия, но този път трябваше да ги заблуди съвършено.

Софи премигна, виждайки очите си зачервени и подути; беше съвсем явно, че е плакала. В действителност изглеждаше ужасно зле. Имаше сини кръгове под очите и бръчки около устата. Не беше имала време да си направи прическа и косата ѝ висеше сплетена в рехавата плитка. Софи въздъхна, блисна малко вода на лицето си, избърса го и приглади износената си тъмносиня пола. Излезе от банята и се запъти към салона.

Бенджамин стоеше по средата, лицето му бе пепеляво и мрачно, а маркизът бе застанал до него. Сейнт Клер беше бесен. Софи хвърли кратък поглед към буреносните му сиви очи и разбра, че той няма да остави тази ситуация да увисне без никакво разрешение. Почуди се дали не се е лъгала. Почуди се дали въпреки мрачното си изражение в нощта на годежа – и въпреки още по-мрачната си изповед – той все пак не чувства нещо към Лиза. – Лиза я няма – възкликна Бенджамин. Софи се насили да изглежда учудена.

– Изчезнала е тази нощ – каза Бенджамин. – Мислехме, че се е оттеглила по-рано. Но тази сутрин не дойде на закуска. На обед се притесних и помолих Сюзан да я събуди. Вратата ѝ не само беше още заключена, но и никой не отговаряше. Успяхме да намерим ключ от стаята ѝ – благодарение на госпожа Мърдок – и открихме вътре нещо

безподобно. Навсякъде имаше разхвърляни дрехи! Гардеробът беше отворен, чекмеджетата извадени! Прозорецът беше отворен! Отначало се уплашихме да не би да е била отвлечена от крадци!

Софи разшири очи. Никога не би помислила, че Сюзан и Бенджамин могат да подозират най-лошото... и то без причина. Как би могла да остави майка си и Бенджамин да вярват, че Лиза е била отвлечена? После усети погледа на маркиза и неволно се изчерви. Погледите им се срещнаха. Софи знаеше, че той знае без никакво съмнение, че Лиза е избягала от него.

– Сигурно не е отвлечена – каза Софи бавно и несигурно.

Подозираше ли маркизът нейната роля в изчезването на Лиза?

– Не... не е била отвлечена – каза той мрачно. – Намерих това на нощното й шкафче.

Сърцето на Софи подскочи, когато разбра, че Лиза навярно е пише-ла тази бележка, преди Софи да я бе намерила да си опакова куфара в спалнята.

Маркизът проговори, за пръв път от идването си, доста спокойно, въпреки буреносния си поглед, и гледаше само към Софи.

– Тя пише, че никога няма да се омъжи за мене и че няма да се върне у дома, докато годежът не бъде развален или – за предпочитане – докато аз не се върна във Великобритания.

Софи почувства как кръвта се оттича от лицето ѝ. Защо Бенджамин беше дал на Сейнт Клер да прочете това толкова инкриминиращо писмо?

– Настоях Ралстън да ми даде да прочета бележката – каза той студено, сякаш отгатнал мисълта на Софи. Беше сардоничен. – Явно годе-ницата ми е овладяна от сериозна предсватбена треска.

Софи го загледа втренчено. Тонът му бе леден, но в очите му плам-тяха огънчета.

– Сигурна съм, че това е някакво недоразумение – започна неуверено Софи.

Той изкриви уста.

– Сигурна ли сте в това? Наистина ли, госпожице О'Нийл?

Софи потръпна.

– Това не е в стила на Лиза – каза сурово Бенджамин. – Много съ-жбявам... никакво извинение не е достатъчно. Но мога да ви уверя, Джулиан, че Лиза много ще съжбява за тази своя истерична постъпка.

Усмивката на маркиза бе смразяваща.

– Вие можете да бъдете уверени, Бенджамин, защото аз нямам

намерение да се примиря с писаното в тази бележчица. Сигурен съм, че щом я намеря, тя ще може да бъде убедена в предимствата, които ще произтекат и за двама ни от този брак.

Софи го загледа втренчено, уплашена за Лиза. Знаеше, че Лиза бе направила ужасна грешка... и че маркизът щеше да я намери, да я завлече насила пред олтара и да направи така, че тя да си плати за това бягство. Той нямаше да търси разрешение на ситуацията, а обезщетение. Леденият му поглед отново срещна нейния.

– Може би госпожица О'Нийл има представа откъде бихме могли да започнем търсенето – каза той.

Софи замря.

– А-аз ли?

Той наведе глава, а погледът му бе пронизителен.

– Софи! – излая Бенджамин. – Лиза каза ли ти къде отива?

Софи успя да поклати отрицателно глава, но бузите ѝ пламтяха.

– Можеш ли да се сетиш за нещо, което може да е казала и което може да ни даде насока къде да търсим?

Питайки се дали вината ѝ е изписана на лицето, Софи отново поклати глава.

Бенджамин се поколеба, мрачен, напрегнат и несигурен.

– Ще трябва да се обърнем към полицията.

– Не – каза маркизът. – Още не. Все още можем да избегнем скандала. Ще наема детективи и сам ще я потърся.

– Добра идея. Софи, има ли телефон в този апартамент?

Софи кимна.

Бенджамин отиде до телефона, монтиран на стената, вдигна слушалката и зачака операторът да се обади. Маркизът се обърна с лице към Софи.

– Хайде, госпожице О'Нийл – каза той с не особено приятен тон, – и двамата знаем, че вие знаете къде е отишла Лиза. Защо не ми кажете? Преди положението да е станало още по-лошо?

Софи се надяваше той да не забележи треперенето ѝ.

– Н-не знам къде е сестра ми – излъга тя през зъби. – И а-ако знаех, нямаше да ви кажа.

Той я заразглежда.

– И какво толкова съм направил, че да ви настроя срещу себе си?

– Нищо не сте ми направили – изстреля бързешком Софи, – но не заслужавате жена като Лиза. В това мога да ви уверя!

– Ах... значи не сте поразена от старинното ми потекло, от

благородническата ми титла и от самата мисъл, че жена ми един ден ще бъде графиня? – проточи той подигравателно.

Тя не се предаваше.

– Ни най-малко.

– Как не си приличате с доведената си сестра. Това направи толкова силно впечатление на Лиза.

– Казвате го така, сякаш бихте искали годеницата ви да бъде надменна.

– Бих искал – каза той съвсем открито, стряскайки я с това. Погледът му я прикова. – Вие може би бихте издържали на изпитанието да бъдете моя съпруга много по-добре от деликатната ви доведена сестра – каза той.

Софи разтвори широко очи.

Той вдигна голямата си ръка. Тя бе загоряла като лицето и Софи видя, че е силно загубяла. Маркизът можеше да има старинно родословие и титла, но работеше като фермер.

– Не се страхувайте. Въпреки че се възхищавам на смелостта и на дързостта ви, аз се нуждая от наследница с голямо богатство, а вие не отговаряте на това изискване.

Софи се стегна.

– Облекчена съм! – изсъска тя.

– Къде е Лиза?

Софи не се поколеба.

– Точно в този момент не знам къде се намира!

Това поне не беше лъжа.

Усмивката му бе студена.

– Много добре, госпожице О'Нийл. Лоялността ви е за завиждане. Но можете да бъдете уверена, че аз ще намеря годеницата си и ще се ожена за нея... дори да трябва да я донеса на гръб като овца.

Обърна се и се отдалечи. Но Софи отново бе усетила яростта му. Софи закри устата си с ръка, за да сподави вика си на облекчение, че той си тръгва. Горката Лиза! Тя беше обречена.

Пулсът на Сюзан препускаше лудо, докато чакаше слугата да отвори вратата. Сърцето ѝ сякаш се намираще някъде високо в гърлото. Господи! Трябваше да се види с Джейк, да говори с него, да му каже за всичко, което се е случило, просто трябваше!

Сюзан се напрегна, когато вратата най-накрая се отвори. Беше

ранен следобед и тя очакваше да види пред себе си слуга. За нейно смайване се появи Джейк – облечен само в странно изглеждащ червен копринен халат с широки ръкави, който накара Сюзан да си помисли за Ориента.

Изражението на Джейк не се промени, когато я видя да стои пред него в елегантната си и предизвикателна следобедна рокля. Сърцето на Сюзан подскочи радостно, когато го видя. Той явно току-що бе станал; бе изпомачкан, със сънен поглед и съвсем явно гол под халата... сигурна беше в това. Кръвта ѝ се втурна стремглаво по вените.

– Джейк – каза тя с прекалено предрезгавял глас, – моля те, нека вляза вътре.

– Защо ли не съм учуден, че те виждам пред вратата си? – запита той с въздишка.

Сюзан трепна, осъзнавайки, че той съвсем скоро е пил. Чу го в приспналия му глас и когато мина покрай него, за да влезе вътре, долови миризмата на френски коняк в дъха му. Мина ѝ през ума, че за разлика от повечето мъже Джейк винаги се е изиявявал най-блестящо, когато е бивал свършено пиян.

Но сега не беше дошла при него заради това. Не и на първо място заради това. Бе дошла, защото сърцето ѝ бе разбито, защото се нуждаеше от съвета му.

Вестибюлт беше по-разкошно обзаведен от парадното антре. Не само бе голям, колкото дневната ѝ, но и сводестият му таван беше много по-висок от нейния и беше свършено кръгъл; като погледна нагоре, главата ѝ се замая. На върха имаше малък стъклен купол, през който се процеждаше слънцето.

Четири много високи сводести врати водеха към други стаи и коридори. Сводовете бяха от черен мрамор, напръскан със златисто, а подът бе от ослепително блестящ бял мрамор също като стените.

Тя се обърна с лице към него, със замаяна от впечатления глава.

– Винаги съм се чудила как така си спечелил толкова богатство, че да построиш такава къща.

Джейк се облегна на стената със скръстени ръце и я загледа.

Тръпка премина през нея – тръпката на предчувствието. Джейк я гледаше така, както мъж гледа жена, която иска да отведе в леглото си – за пръв път, откакто бе научила, че той е жив. Странно, но тя се почувства нервна.

– Без да споменаваме трите ти други къщи.

– Вече ти казах – обади се той. – От строежи.

Тя вдигна вежда.

– Не ти вярвам.

– И от кораби.

Ъгълчето на устата му се повдигна в измъчваща я усмивка.

– Страхувам се да питам какво си превозвал с тях.

– Тогава недей.

Тя намокри устни. Независимо от добрите си намерения тя остави погледа си да се плъзне по дългите му крака и силните му прасци, по ръба на червения му копринен халат.

– Къде са ти слугите, Джейк?

– Имам само иконом и камериер. Вършат си работата.

– Трябва ти жена – каза Сюзан, но съжали за пламения си тон, защото нима не бе го молила във всяко свое писмо да я вземе пак при себе си... А той не благоволи да отговори на никое от тях.

Този път обаче Джейк нито се усмихна, нито ѝ се подигра. Загледа се в нея и в очите му плувнаха сенки. После се отдели от стената.

– Защо си дошла?

Сюзан не можа да не забележи как халатът му се открехна, когато той се раздвижи. Откривайки част от едно твърдо, загоряло бедро. Тя се отърси от неканените мисли. Съблазняването – нейното или неговото – не бе намерението, с което идваше тук.

– Софи ме мрази.

– Каза го снощи.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

– Джейк, опитах се да се срещна с нея, но тя ме изгони. Беше готова да повика персонала на хотела, за да ме изхвърлят.

Тя си каза, че няма да му разкрива колко голяма е мъката ѝ, не и сега, не и след като я бе изоставил за толкова дълго време. Но сълзите потекоха по бузите ѝ.

– Ще ѝ дойде умът – каза Джейк, загледан в нея.

Сюзан потрепери и се сви на две, хлипайки.

– Н-не! Н-не мисля така! Т-ти не разбираш! Н-не можеш да разбереш! Аз съм ѝ майка! Обичам я! Не мога да я изгубя! О, господи! П-първо тебе... а с-сега нея!

Единствения миг, когато бе изпитвала подобна мъка, бе преди години, когато бе научила, че Джейк е мъртъв, но тогава тя бе по-млада и не толкова мъдра, не разбираше изцяло нито живота, нито смъртта, със сигурност не и както в сегашния момент.

– Не плачи – каза Джейк. – Софи те обича и ще ти прости.

Сюзан се изправи и малко по малко престана да хлипа, но сълзите не спираха. Тя срещна погледа на Джейк и видя, че той ѝ съчувства... даже не толкова ѝ съчувства, колкото е поразен.

– Т-тя ме ненавижда. Аз с-само се опитвах да ѝ спестя мъката.

Джейк стоеше неподвижен, извил надолу ъглите на устата си, а в очите му се четеше съчувствие. След миг той пристъпи към нея. Но Сюзан очакваше това, разкъсвана между болката и радостта. Защото почти веднага, след като бе дошла, бе отгатнала, че в края на краищата двамата ще се съберат, както трябваше да стане още преди много време. Ръцете му я обгърнаха.

– Не плачи – каза той отново, притегляйки я към силното си мускулесто тяло. – Моля те, Сюзан.

Сега Сюзан заплака още по-силно заради всичко. Заради това, че бе изгубила Софи, заради това, че някога бе изгубила Джейк... и че сега си го бе върнала.

Ръцете на Джейк се плъзнаха по гърба ѝ и нежните им поглаждания искаха само да я успокоят, но не и да я възпламеняват. Но докато той я галеше, пулсът на Сюзан подскочи до небесата. Обзе я зашеметяващо желание.

Сълзите ѝ спряха, когато тя се вкопчи в широките му силни рамене. Ръцете му се спряха на хълбоците ѝ. Тя се притисна по-плътнo до него, шепнейки името му. Ръцете му се спуснаха надолу по седалището ѝ. Сюзан потрепна, мокрото ѝ лице се притисна до шията му. Най-естественото нещо на света бе да положи там целувка след целувка. После тя усети как устата му докосва слепоочието ѝ съвсем леко, точно под ръба на шапката ѝ. Когато устните му докоснаха кожата ѝ и спряха там, ръцете му се спуснаха по задника ѝ и го обхванаха с чувствено притискане.

Тя стисна раменете му и го погледна в очите.

– О, Джейк.

Той срещна погледа ѝ за миг и тя видя дълбокото му желание. В следния миг той прилепи уста към нейната и я овладя, примирайки от сексуален глад. Сюзан извика. Притисна рязко таза си до набъбналите му слабини. Разгорещената му твърдост я изгаряше. Това не беше фантазия. Това беше Джейк.

Без да отделя уста от нейната – той я вдигна на ръце и с бързи стъпки се отправи към един от високите черни сводове, влизайки в салон с под от черен и бял мрамор. Сюзан чу как вратата се хлопна. Джейк я положи на дивана и я притисна с цялата си тежест, прекъсвайки за миг целувката.

Той обхвана лицето ѝ с ръце и се загледа търсещо в очите ѝ.

– Обичам те – каза Сюзан с дрезгав глас. – Наистина, Джейк, наистина, обичам те.

Челюстта му се стегна и той отново овладя устата ѝ. Когато се откъсна от нея, след много минути, изрече:

– Покажи ми.

В думите му имаше предизвикателство. Сюзан се усмихна с блеснали очи, навлизайки с лекота в ролята на съблазнителка. Разгърна халата му. Все още усмихвайки се, тя остави погледа си да се плъзне по плоския, силен гръден кош, който бе оголила, по стройния му напрегнат корем и накрая се спря на набъбналия му фалос. Бе забравила колко е голям и силен. За миг дъхът ѝ спря.

После наведе глава и подразни кадифеното му връхче с езика си.

Сюзан го накара да се отпусне по гръб на дивана, последва го и се отпусна върху него. Веднага го взе в устата си. Джейк отметна глава и я остави да го овладее. Тя бе опитна, знаеше точно какво прави и отдавна не се бе наслаждавала на това.

– Стига! – Джейк я обърна по гръб, притисна ръцете ѝ под нея и започва ловко да разкопчава роклята ѝ. – Искам да видя всеки инч от тебе, Сюзан, всеки инч без нищо отгоре му!

Тя се засмя, възбудена и триумфираща. Знаеше, че е на върха си, че никога не е изглеждала по-красива. Искаше Джейк да я види гола. Искаше да го възбуди със страстната си, зряла красота.

Дрехите ѝ отлетяха в купчина на пода. Джейк сграбчи гърдите ѝ, а очите му бяха потъмнели от страст. Наведе се, за да подразни издължените им зърна. Сюзан извика. Той смучеше силно и все по-силно, докато Сюзан започна да го моли да спре. Без да ѝ обръща внимание, той разтвори широко краката ѝ. Наведе се и вмъкна езика си в трептящата гънка. Сюзан изстена, когато той докосна най-чувствителното ѝ място, напрегнатата от възбуда розова плът. Езикът на Джейк трептеше като крилата на пеперуда в полет.

Сюзан нададе рязък вик и застана от удоволствие. Джейк се отпусна върху нея и я изпълни докрай. Телата им се движеха в див ритъм. Сюзан отново достигна върховното удоволствие. Джейк се претърколи по гръб, увличайки я със себе си. Пъкна пръст в гънката ѝ, без да излиза от нея, като същевременно наблюдаваше лицето ѝ.

– О, копеле такова! – извика Сюзан със затворени очи, отметнала глава, оголила дългата си бяла шия. Заля я още една вълна от почти непоносимо удоволствие. Насладата бушуваше в нея на несекващи

приливи.

Когато се опомни, тя все още го бе възседнала и той бе затихнал, вгледан в нея с блестящите си златисти очи. Самият му поглед ѝ казваше, че той е далеч от кулминацията, потвърждаваше го и това, че още беше твърд и огромен в нея, пулсирайки като двигател на бавен ход. Очите ѝ се разшириха, когато срещна погледа му.

– Беше толкова отдавна, Сюзан. И аз вече не съм момче.

Пулсът ѝ запрепуска лудо.

– Никога не съм мислила, че си.

Той се изсмя дрезгаво и я дръпна долу, обръщайки я под себе си с ловко движение. Устните му намериха чувствителната кожа в долната част на шията ѝ. Той започна отново да се движи в нея, но този път много, много бавно.

Дългите копринени завеси бяха изненадващо бледи, с цвета на лунната светлина, спускащи се до мраморния под. Не бяха дръпнати и контрастираха ярко с цвета на черната нощ зад прозорците на салона. Сюзан лежеше на дивана в прегръдките на Джейк Червеният му копринен халат бе паднал върху купчината нейни дрехи, струпани на осеяния с бледокремави рози килим.

Тя сякаш бе заспала, но Джейк знаеше, че е будна, защото пръстите ѝ галеха съвсем леко китката му и от време на време тя изпускаше по някоя въздишка.

Джейк нямаше нужда да поглежда към лицето ѝ, за да разбере, че тя се усмихва като добре нахранена котка. Но все пак я погледна. Без никакво особено изражение, но и без никакви особени чувства.

Не си бе отишла. Празнотата още бе тук.

Бе мислил – дори се бе надявал – че още я обича. Тайно и дълбоко вътре в себе си. Но се почувства също толкова празен и сам, колкото всеки път, след като спеше с някоя жена. Макар да бе познавал Сюзан повече от двадесет години, макар че бе била негова жена близо десет години, макар че бе родила дъщеря му, между тях нямаше нищо, само плътска страст.

И ако не беше пил с Деланза в ранния следобед, изливайки в ушите му всички свои тайни, разговарвайки се така, както никога не бе го правил пред друг човек, дори пред Сейнт Клер, може би никога нямаше да потъне в желанието, което още изпитваше към Сюзан. Дълги години изгягваше нейната примамка.

Възстановяването на сексуалния им съюз бе до известна степен неизбежно. Сега виждаше, че е имал нужда отново да бъде с нея, за да

разбере дали помежду им е останала все още някаква любов.

Но любов нямаше. Нито капка. Каза си, че е облекчен, и здравомислещата част от него наистина беше, но същевременно бе така ужасно тъжен. Тъжен до болка.

Как може човек да има жена и дъщеря и същевременно да бъде така непреодолимо далече от техния живот? Сюзан бе негова жена, но сега щеше да си иде у дома при друг мъж Софи бе негова дъщеря, но дори не знаеше, че той е жив, а ако узнаеше, щеше да бъде шокирана и сигурно би го отблъснала. Той беше предател, убиец... и лъжец. Джейк затвори очи, спомняйки си как Едуард часове наред го бе убеждавал, че Софи ще подскочи от радост, ако научи, че е жив... че няма да избяга от него, а ще се втурне в прегръдките му. Само да беше вярно.

Сюзан отново въздъхна и се изправи лениво. Джейк я погледна, почти радостен, че прекъсна болезнените му размисли. Тя се усмихна, нямайки ни най-малка представа за чувствата му – или за липсата им. Макар че много пъти в миналото го бе наранявала и той също я бе наранявал, не му се искаше сега да я нарани. Време беше да се отърси от миналото – стига да можеше.

– Станала си наистина красива жена, Сюзан – каза той мрачно.

Беше вярно. Тя бе също като Венера с овалното си лице и класически черти, с облака махагонова коса, с пълните си гърди и зрелия ханш, със страстните си бедра.

Сюзан се засмя, поласкана, и разтърси глава.

– А ти си съкрушителен, Джейк. И си станал още по-красив. Наведе се и го целуна леко по устата.

Джейк не се усмихна.

Нейната усмивка също потъмня.

– Джейк?

Той се почуди какво да й каже. Почуди се какво ли иска да й каже. Бавно се надигна и седна, прехвърляйки дългите си здрави крака през дивана, облицован с дамаска на кремави и червени ленти, и посегна към халата си. Облече го. Сюзан хвана китката му.

– Джейк? Какво ще правим?

Той се напрегна.

– Късно е. Пропусна вечерята. Трябва да си идеш у дома, Сюзан.

Тя не помръдна.

– Разбирам, знам. Но...

Той нямаше избор.

– Няма място за никакво „но“. Бенджамин сега е твоят съпруг, а не

аз. – Поколеба се. – Това беше моя грешка. Съжалявам. Не трябваше да се случва.

Тя бе станала на крака, бледа и зашеметена.

– Не трябваше да се случва? Това беше най-хубавото нещо, което някога се е случвало на някого от нас. Джейк! Обичам те! И ти ме обичаш... сигурна съм!

Той стана, загърна халата си и го пристегна с колана. Тя бе невероятно красива в свършената си голота, но той не усети дори най-малко желание. Стоеше потресен, осъзнавайки, че наистина всичко между тях е свършило. Никога повече нямаше да почувства желание към нея. Някак си го знаеше.

– Грешиш, Сюзан.

Тя го загледа, застивайки на място.

– Какво искаш да кажеш?

– Сега си омъжена за Бенджамин, нали не си забравила?

– Казах, че ще го напусна, и говорех напълно сериозно.

– Не можеш да го направиш – каза той меко. – Ще се самоунищожиш, и добре го знаеш. Някога ме мразеше, че съм те откъснал от всичко това. Сега отново ще ме намразиш, ако не можеш да стоиш на равна нога с приятелките си.

– Не. Този път е различно. Сега не си беден емигрант.

Той трепна.

– Това боли. За малко си помислих, че отново ме обичаш по твоя неподражаем начин... мене, а не парите ми.

– Обичам те – изплака Сюзан – Ти просто изопачаваш думите ми!

Но той знаеше, че не е изопачил думите ѝ. Също така знаеше, че Сюзан го обича по своя си егоистичен, егоцентричен начин. Също както знаеше, че някога и той я бе обичал – изцяло – и че сега изобщо не я обича.

– Върни се при Бенджамин – каза той нежно. – Мястото ти е там.

Сюзан ахна.

– Мястото ми е при тебе. Знаеш го, копеле такова! Това, което стана днес, го доказва. Господи, ние се любихме като животни часове наред!

Той усети тъга заради нея.

– Сюзан, ти току-що сложи пръст в раната. Бяхме като животни. Това не беше любов. Беше секс. Великолепен секс, но само секс. Нищо повече. Иди си у дома!

Тя изстена, готова да се разплаче, притиснала ръка към устата си.

– Не мога да живея без тебе.

– Напротив, можеш – каза той. – Години наред живя без мене. Все още усещаше горчивина, като си спомняше колко лесно се бе нагодила тя към смъртта му, колко бързо се бе омъжила повторно.

Тя се наведе, грабна бельото си и го занавлича, без да го погледне в лицето. Вдигна роклята си и каза:

– Аз съм ти жена. Проверих. Дискретно, разбира се. Но пред закона сме все още женени.

– Значи си и двубрачница.

– Не съм виновна аз!

– Ще видя дали моят адвокат може да уреди таен развод.

Той бе проучвал тази идея, но винаги я бе отхвърлял, казвайки си, че тайният развод е невъзможен. И имаше основание да се бои, че ще разкрият, че е жив – и тогава, и сега. Но сега той искаше този развод, ако имаше някаква възможност да го получи напълно тайно.

– Не! – извика Сюзан. – Дори да може да стане, аз няма да подпиша!

Той сви рамене.

– Откажи се, Сюзан. Свършено е. – Пристъпи към нея и докосна бузата ѝ. – Съжалявам. Съжалявам за всичко.

Тя изсъска и отблъсна ръката му.

– Нищо не е свършило. Аз съм ти жена. Винаги ще ти бъда жена. Този път няма да победиш, Джейк! Няма да има никакъв развод!

Той я загледа продължително. Сюзан навлажни устни.

– Никога няма да се предам. Разбираш ли ме?

Той не отговори.

– Никога! – изкрещя тя истерично.

Джейк се обърна и прекоси огромната стая, червеното му копринено кимоно се развяваше около него и накрая спря пред вратата.

– Сбогом, Сюзан.

– Недей! Обичам те! Копеле такова!

Той затвори за кратко очи.

– Прекалено късно е. Закъсняла си с петнайсет години, ако трябва да бъдем точни.

Сюзан се загледа подир него, потънала в сълзи, уплашена и разярена, докато той излизаше от стаята. Черната лакирана врата се затвори зад него и той изчезна.

Сюзан остана сама в огромния салон с висок таван, с мраморен под в черно и бяло, с тапицираните в бледи цветове мебели, свършено

сама. Джейк си бе отишъл. Софи си бе отишла. Мъката бе съкрушаваща.

Тя избърса една сълза. Нямахме да си го върне с плач. Някога, много отдавна, сълзите бяха ефективно оръжие срещу Джейк, но сега този мъж бе далеч по-умен и не се поддаваше на такива клопки.

Тя обаче щеше да си го върне. Бе чакала всичките тези години, мислейки го за мъртъв; можеше да чака още, ако потрябва. Сюзан щеше да направи всичко, каквото трябваше, само и само да си го върне. Така бе обещала и на него, и на себе си. Тя беше негова жена. Нищо не можеше да промени този факт, нищо освен божията воля.

28

Софи вървеше със съвършено безразличен вид през фойето на хотела „Савой“ с Едуина на ръце. Бебето беше будно и разглеждаше всичко наоколо с детско любопитство. Софи спря до една възрастна двойка, която чакаше асансьора. Беше с ръкавици и така скриваше ръцете си, на които нямахме пръстени, прикривайки по този начин факта, че не беше омъжена и че Едуина нямахме баща.

Допреди час Софи не се бе осмелила да си подаде носа от хотела, още откакто бе дошла тук снощи. Преди да приготви Едуина за разходка из парка, тя не си бе представяла колко трудно щеше да бъде да се появи пред хора. Знаеше много добре, че персоналът на хотела я бе забелязал и беше сигурна, че клюкарстват за пребиваването ѝ в апартамента на Едуард. Колкото до останалите гости, тя не смееше да погледне никого, но ѝ се струваше, че всички я гледат. Чувстваше се така, сякаш всички познават и най-недостойните подробности от живота ѝ.

Асансьорът дойде. Джентълменът пропусна първо жена си и Софи. Операторът на асансьора се обърна към нея.

– На кой етаж, госпожице?

Софи го погледна само за половин секунда.

– Пети, благодаря.

Бузите ѝ пламнаха. Как можа да отгатне, че не е омъжена? Мълчаха, докато асансьорът се издигаше, но след миг добре облечената дама каза:

– Какво хубаво бебе. Момиченце ли е?

Софи кимна много кратко, срещайки приятелския поглед на жената.

– За кого работите, ако не е неудобно да попитам? – продължи

дамата. – Може би познавам майката на това хубаво бебе.

Софи осъзна, върховно унижена, че тази дама я е взела за бавачката на Едуина. Но пък и тя беше облечена като бавачка, нали? Дрехите ѝ бяха прости и износени... не си беше купувала нови дрехи още откакто се върна от Париж. Софи не знаеше какво да каже. Това беше оскърбително... но не и толкова ужасно, колкото да те заклеймят като паднала жена.

– Едва ли.

За щастие асансьорът спря и възрастната двойка слезе. Когато вратата отново се затвори, Софи притисна Едуина, треперейки леко.

На петия етаж тя побърза към апартамента си. Остави Едуина долу, за да отключи вратата. Рашел си беше взела свободен следобед, за да иде до „Лейдис Мил“, и щеше да се върне едва привечер. Софи взе Едуина и влезе във фойето, притваряйки вратата с крак.

Стресна се. В салона беше светнато – а тя ясно си спомняше, че бе угасила всички лампи, когато излезе. После разбра, че трябва да е Рашел. Сигурно се е върнала по-рано.

– Рашел? – Тя влезе в салона и спря на прага.

Един мъж стана от дивана. И ѝ кимна кратко. Софи зяпна от изненада.

– Едуард! Какво правиш тук? Как влезе?

Той не помръдна, загледан в нея и Едуина.

– Отключих си.

Тя се напрегна.

– Имаш ключ?

– Това е моят апартамент, не помниш ли?

Тя се разгневи... и се изплаши.

– Не можеш да влизаш тук ей така, когато ти хрумне!

– Не мога ли? Едуина ми е дъщеря. Искам да я видя, преди да изляза за вечеря.

Софи не можа да не трепне при мисълта, че той ще излиза навън на вечеря... без съмнение, за да се забавлява по ергенски. Без съмнение щеше да завърши нощта в прегръдките на някоя лека жена.

– Не можеш да влизаш тук, когато ти се прииска.

– Стресна детето. Ще се разплаче.

Софи премести Едуина в другата си ръка.

– Тя е гладна. Защо не дойдеш друг път?

И тя се втурна в голямата спалня, затвори вратата и я заключи. После, разтреперана, седна да накърми Едуина. Но през цялото време се

вслушваше да чуе, че Едуард излиза. Не чу нищо. Може би я чакаше в салона.

Но защо я чака?

Не можеше да не мисли за дивата страст, която бе споделяла с него тази сутрин. Господи, оттогава нямаше повече от осем часа. А ѝ се струваше, че са изминали дни или седмици, откакто за последен път се бе озовала в силните му ръце.

Софи отчаяно се запита какво ще прави. И дума да няма, сегашното ѝ положение не беше никак задоволително... и дори нещо повече от незадоволително. Беше сърцераздирателно.

Едуина бе заспала. Софи я преоблече и я сложи в люлката. Замисли се дали да не остане в спалнята, докато Рашел се върне. После се отправи към вратата. Трябваше да решат какво да правят.

Когато тя влезе в салона, Едуард се обърна към нея. Покани я с жест да седне на дивана.

– Моля те, седни, Софи.

Беше мрачен.

Тя остана в другия край на бледосиния килим, без да помръдне.

– Какво искаш от мене?

Гласът ѝ бе неестествено висок. Бе обгърнала раменете си с ръце.

Едуард каза тихо:

– Не съм дошъл да те съблазнявам, ако това те притеснява.

– Всичко ме притеснява.

Погледът му пробягна по лицето ѝ.

– Няма да се извинявам за тази сутрин.

– Не съм го и мислила.

– Трябва да поговорим.

– Да – каза също така мрачно Софи. – Трябва да поговорим.

– Моля те, седни.

Софи се предаде и седна сковано на ръба на единия диван, със събрани колене, изправен гръб, стиснала ръце в скута си. За щастие Едуард нямаше как да знае колко силно бие сърцето ѝ или че се е изпотила. Едуард също седна. Не на дивана срещу нея, който беше на около десетина метра, а на отоманката, която притегли бързо към нея. Ако беше седнал по-близо, коленете им щяха да се докоснат. Софи го загледа втренчено, страхувайки се да помръдне, страхувайки се, че коленете им може да се докоснат.

– Защо толкова се плашиш от мене?

– И още питаш след тази сутрин?

– Това не е честно и ти го знаеш. Тази сутрин ти го искаше също толкова много, колкото и аз. Съжалявам, че след това ти наговорих такива жестоки неща.

Тя погледна сините му очи с дълги мигли и помисли, че вижда там да проблясва искреност. Но някога, отдавна, също бе мислила, че е искрен, и се бе излъгала.

– Какво ще правим, Едуард?

Той се вгледа в очите ѝ.

– Съжалявам, че ти се наложих, но бях съвсем искрен, когато казах, че няма да те оставя да се омъжиш за Хенри Мартен.

Тя намокри устните си, защото бяха пресъхнали.

– Разбрах това.

– Обичаш ли го, Софи?

Тя поклати отрицателно глава, свеждайки очи.

– Не – каза с нещастен изглед.

Искаше ѝ се да каже на Едуард, че обича него, искаше да го помоли за любовта му, искаше да крещи и да извика: Защо?! Защо не може да ѝ отвърне с любов?

– Софи, ти живееш тук, в моя апартамент, с моето дете. Нямам намерение да скривам този факт.

Тя изведнъж вдигна глава.

– Имаш намерение да го разгласиш ли?

– Още не.

– Но ще го направиш?

– Да.

Тя усети горчивина... и облекчение.

– Искаш да ме накараш да се омъжа за тебе, така ли?

– Да.

Тя вдигна ръка.

– Няма нужда да прибъгваш до такива непочтени методи. Разбрах, че не мога да живея така. Ще се омъжа за тебе, Едуард.

Той я загледа с широко отворени очи.

– Наистина ли си изненадан? – запита тя, успявайки да прикрие болката си.

– Да, изненадан съм. Ти си много изненадваща жена, Софи. Откакто се срещнахме, непрекъснато ми поднасяш изненади.

Тя погледна настрана. Казваше го така, сякаш е комплимент, сякаш я намираще желана въпреки ексцентричностите ѝ.

– Софи? – Той повдигна брадичката ѝ с голямата си топла ръка.

Софи престана да диша, принудена да го погледне в очите.

– Ще бъда добър съпруг. Заклевам се. – Очите му блестяха със силата на клетвата.

Тя си пое дъх. Искаше да го запита дали ще ѝ бъде верен... но не посмя. Някога, много отдавна, в „Делмонико“, той ѝ бе казал, че никога не би могъл да бъде верен на жена за дълго. Тя не можа да проговори и само кимна.

Едуард я пусна, но погледът му се плъзна по нея в нежна ласка.

Сърцето на Софи се разтуптя. Дали той очакваше да я отвежда в леглото си всеки път, когато му хрумне, след като тя станеше негова жена? Или това щеше да бъде брак за удобство? Начинът, по който я гледаше, почти не оставяше в нея никакви съмнения. Но тя не би понесла да споделя леглото му от време на време и после да страда от извънбрачните му връзки. Софи обърна глава. Трябваше да говорят и по това, но въпросът беше мъчителен. Може би по-късно... след като се оженият.

– Кога искаш да се оженим? – запита той.

Софи премигна нарочно няколко пъти. И вдигна рамене. Едуард взе ръката ѝ. Тя трепна, когато усети, че той ѝ слага пръстена с диамант.

– Какво правиш? – възкликна тя.

– Ние сме сгодени, нали? – Очите му бяха твърди и искрящи, също като диаманта, който току-що бе сложил на пръста ѝ.

Софи отмести очи от пронизителния му поглед към хладния, искрящ накит.

– Не трябва да правиш това, Едуард – успя да каже тя.

Той стана с ръце в джобовете.

– Какво ще кажеш за утре?

Тя усети как я обхваща дива паника. И също стана.

– Не.

Той я погледна с крива усмивка.

– А кога? Вдругиден? След седмица? Няма смисъл да чакаме. Погледът му я приковаваше, предизвикваше я да се огъне... предизвикваше я дори да се отметне.

Тя си пое дълбоко въздух, изпълвайки дробовете си докрай.

– К-какво ще кажеш да е след самостоятелната ми изложба?

– Кога е това, по дяволите?

– Само след две седмици – прошепна тя с неузнаваем глас.

Той кимна рязко.

Софи не можа да издържи повече и избухна в сълзи. Едуард я загледа смаян.

– С-съжалявам – изхълца тя, закривайки лице с ръцете си. Беше ли бракът, какъвто и да е брак, също толкова невъзможен, колкото и съжителството им в един и същи апартамент? – Не знам как ще се справим.

Едуард изведнъж се озова пред нея и дръпна ръцете ѝ от лицето.

– Ще се справим – каза той, а очите му пускаха искри.

Софи се дръпна.

Едуард се обърна и изхвъркна от стаята. В следващия миг вратата тресна и звукът отекна като гръм, преди да се разрази буря.

Рашел още не се беше върнала. Софи взе перото, с което си служеше обикновено, когато рисуваше с туш и акварел. Ръката ѝ се движеше напълно самостоятелно. Скицира бързо Едуард, главата, шията и раменете му, загатвайки силата му в мощния гръден кош, после започна да детайлизира лицето му. Когато дръзкия му поглед се взря в нея от листа, тя пусна перото и покри лице с ръцете си.

О, господи, беше влюбена в него повече, отколкото преди... и я болеше повече, отколкото преди.

Софи се загледа в суровата скица. Беше направила няколко скици по време на пътуването през Атлантика, но те не бяха много добри и ги бе скъсала. В действителност не бе работила от деня, когато Едуард я бе намерил в „Жалко!“ с приятелите ѝ да празнува това, че Пол Дюран-Рюел възнамерява да направи нейна самостоятелна изложба в Ню Йорк.

Но какво значение имаше това, щом като тя отново го рисуваше? Скоро щяха да се оженят. Скоро дори щеше да има възможността да го помоли да ѝ позира. Въпреки че бе разстроена, сърцето на Софи трепна при тази мисъл.

Беше толкова отдавна. Колко много се нуждаеше да работи, да се потопи в страстта и любовта си към работата.

Софи рязко грабна перото и се предаде. Започна да скицира Едуард така, както го бе видяла снощи. Щрихите ѝ бяха по-едри от обикновено, твърди, бързи и дълги. Тъй като не можеше да устои на изкушението – той винаги бе представлявал нейният любим обект, тя отново щеше да го нарисува с маслени бои. Може би, ако се съсредоточи върху професионалния аспект на портретирането, ще преодолее това разстройване. И Волар, и Дюран-Рюел бяха харесали най-много нейните портрети на Едуард. Изложбата ѝ беше след десет дни. Може би трябва дотогава да довърши това платно. Тъй като портретите, които бе направила на Едуард досега, бяха прекрасни и тъй като тя бе работила над всеки от тях в пристъп на трескава решителност, което означаваше дни, изпълнени със себеотдаване, възможно беше да го направи и сега. Ако довършеше

дотогава тази картина, Жак Дюран-Рюел щеше да бъде смяян.

С няколко напрегнати щрихи тя вплете още сила в тялото му. Едуард се облягаше на стената, но изглеждаше напрегнат и готов да избухне. Също толкова напрегнат и готов да избухне, колкото се чувстваше и тя. Как щеше да се справи с това? Как би могла да не се справи?

Софи въздъхна и остави настрана перото. Загледа се в скицата на Едуард, какъвто бе снощи на бала на Лиза. Върховно елегантен, върховно мъжествен. Снощи. Изглеждаше почти невъзможно след всичкото това време, откакто бе избягала от Ню Йорк в Париж Едуард я бе намерил едва снощи. Но не само я бе намерил снощи, но и само за двадесет и четири часа бе поставил годежен пръстен на ръката ѝ.

Софи си каза, че това е за добро. Беше за добро за Едуина; нямаше никакво съмнение. Едуина щеше да израсне обичана и отглеждана от баща си. Софи си спомняше колко много я бе обичал собственият ѝ баща, преди обстоятелствата да го бяха принудили да избяга от Ню Йорк, живо си припомни всичките години, през които растеше, неистово желайки Джейк да е жив и тя да има баща, който да я обича, както имаха другите момиченца. Би било егоистично сега Софи да избяга от Едуард и от повторното му предложение, дори това да беше продиктувано от желание за самозащита. Едуина заслужаваше баща, и сега щеше да го има.

А ако собствената ѝ паника от предстоящия брак започнеше да излиза от контрол, Софи щеше за мисли за връзката на Едуина с Едуард, не за нейната с него.

Софи бе така заета със собствените си объркани мисли, че не бе отделила нито миг да помисли за Хенри Мартен. Обзе я смущение. Хенри беше влюбен в нея. Хенри чакаше за отговора ѝ. О, господи, Софи не искаше да го нарани, но нямаше как да избегне това.

Не биваше повече да отлага. Утре трябваше най-напред да отиде при него, да му каже за годежа си с Едуард Деланза.

Софи бе сключила ръце в скута си, за да не може той да види осемкаратовия ѝ диамантен пръстен. Хенри я хвана над лактите и се взря в лицето ѝ. Стояха в кантората му.

– Господи, Софи, добре ли сте? Да не би да ви е наранил?

– Не.

– Чух, че сте напуснали бала с него. Казах си, че сигурно не сте имали избор. Не сте имали избор, нали?

– Не. Едуард настояваше незабавно да види Едуина.

Хенри стисна челюст.

– Той ли настоя да ви настани в апартамента си в „Савой“? Порозовелите бузи на Софи леко преbledняха.

– Вестите се разнасят бързо, както виждам.

– Да.

Софи си пое дъх.

– Той настоя аз да се настани в апартамента му, тъй като нямаше друг свободен. – Тя изправи рамене и срещна погледа на Хенри. – Съгласих се да се омъжа за него, Хенри.

– О, господи, знаех си! – възкликна Хенри с неприкрита мъка.

Софи докосна ръката му.

– О, моля ви, толкова съжалявам.

Той се обърна и я загледа, готов да заплаче, но въпреки това се въздържаха мъжки.

– Вие го обичате, нали? И винаги сте го обичала. Още когато започна да ви преследва в дома на родителите ви в Нюпорт Бийч онова лято.

– Да.

Хенри наведе глава.

– Мисля, че и той ви обича.

Софи трепна. Тя знаеше най-добре, знаеше, че не е вярно, но надежда се прокрадна в сърцето ѝ. О, боже, само да беше вярно!

В деня преди изложбата Софи бе като отровена. Винаги се бе страхувала при мисълта да се изправи лице в лице с публиката и критиците, но когато датата на изложбата беше все още далече в бъдещето, не ѝ бе трудно да отпъжда страха си. Сега този съвсем основателен страх се утежняваше и от факта, че вдругиден тя и Едуард щяха да отидат пред съдията и да се оженят. Беше ѝ толкова зле, че изобщо не докосна единствената препечена филийка, която ѝ бяха донесли за закуска, и през целия ден ѝ се гадеше.

Отношенията им не се бяха подобрили. Хенри грешеше. Едуард не я обичаше и никога не я бе обичал... самата тази идея бе нелепа.

Едуард използваше ключа си, за да влиза в апартамента, когато поиска, и да посещава Едуина по няколко пъти на ден. Беше невъобразимо учтив със Софи, също както би бил с някоя непозната. Експлозивното напрежение, което тя бе уловила в новото маслено платно, което рисуваше, донякъде тайно, си оставаше твърде видимо. В мига, когато

Едуард влезеше в апартамента, въздухът около тях се променяше. Ставаше горещ и плътен, като мъглоподобно чудовище, готово да блъвне пламъци.

Софи се опитваше да се преструва, че присъствието му ѝ е безразлично, точно както се правеше, че не забелязва начина, по който той я гледаше, все едно е сладкиш, за който той копнее. Но когато ѝ обърнеше гръб, тя го гледаше точно по същия начин, и той го знаеше. Преди никога не се бе срамувала от страстта си и сега не можеше да се срамува от нея. Но трябваше на всяка цена да я крие.

Софи измина пеша няколко пресечки по Пето авеню, за да прегледа изложбата заедно с Жак Дюран-Рюел, преди публиката да я види утре. Съжаляваше, че бе определила такава глупава дата за сватбата им. Самостоятелната изложба трябваше да бъде най-важното събитие в живота ѝ. Но сега то отстъпваше първенството си на един брак без любов с мъж, който се чувстваше задължен да даде името си на дъщеря ѝ. Но Софи знаеше, че не би посмяла дори да отвори дума за отлагане на сватбата.

Жак я очакваше и я зърна още в момента, когато влезе в галерията.

– Скъпа Софи – възкликна той, бързайки към нея. Прегърна я и я целуна по двете бузи. – Миличка, много си бледа. Подозирам, че си уплашена?

– Ужасена съм – отвърна Софи.

Жак тръгна с нея из галерията, държейки я под ръка.

– Не се страхувай. По правило критиците в Америка са по-приятелски настроени от тези в Париж. Наблегнахме на факта, че живееш в чужбина, а американците – и критиците, и публиката – просто обожават такива художници. Имам чувството, скъпа Софи, че утрешният ден ще надмине всичките ни очаквания.

– Надявам се да си прав – каза Софи, докато вървяха из огромната зала, където бяха окачени всичките ѝ картини.

Само един поглед ѝ показа, че е прав. Досега бе нарисувала тридесет и три картини; дванадесет маслени, дванадесет скици с въглен или туш, върху които се базираха маслените платна, шест пастела и три акварела. Имаше два натюрморта, но останалите ѝ платна бяха фигурални композиции, от които осем – портрети на Едуард. Като го виждаше навсякъде, където и да се обърнеше, независимо дали на платно, или на хартия, така мъжествен и красив, дъхът ѝ спираше. И както винаги, я обливаше една странна смесица от болка и радост.

Софи изведнъж замръзна. Двама работници вдигаха едно тежко

платно на единственото свободно място на отсрещната стена в далечния край на галерията. Беше неговият актов портрет, който бе нарисувала в Монмартр.

Жак видя накъде гледа тя и се усмихна.

– *Неустоимият.*

– Не! – извика Софи във върховен ужас.

– *Скъпа?*

Софи се втурна към платното, което бе пет на четири метра и сега висеше на стената, изпъквайки над всички останали платна. Едуард гледаше към нея и Жак, без да се усмихва. Едното му рамо бе облегло на стената с лющещ се боя; зад него имаше прозорец, през който се виждаха едва загатнати вятърните мелници на Монмартр. По-близкият му крак бе свит в коляното, цялата тежест падаше на другия, така че позата бе възможно най-скромната, като се вземе предвид фактът, че беше гол. Не се виждаше никаква шокираща част от мъжката анатомия.

В долния десен ъгъл на платното се виждаше ясно краят на едно разхвърляно легло. Стаята бе обляна в слънчева светлина, но Софи бе използвала много сини тонове и бе оставила фона неясен и нефокусиран. За Едуард бе използвала силни, топли и трептящи багри, леглото бе покрито с яркочервено одеяло. Тъй като Едуард бе нарисован с почти класическо внимание към детайлите, той доминираше в платното, изглеждаше по-голям от естествен ръст.

Очите му блестяха. Ясно беше за какво мисли. Софи бе забравила колко хубава е тази картина.

Жак се изправи до нея.

– Най-хубавата ти работа. Замайваща, силна. Това ще даде тласък на кариерата ти, Софи!

Софи се обърна към Жак.

– Не можем да я изложим.

– Трябва!

Сърцето на Софи заби силно и бързо.

– Жак, аз не бях взела позволението на господин Деланза да го нарисувам така... още повече, да излагам картината.

Очите на Жак се разшириха.

– Той не ти ли е позирал?

– Не. Позира ми за първото платно, което ти продаде отдавна, и за *Делмонико*.

– Да, спомням си, *Джентълмен в Нюпорт Бийч*. А госпожица Касат любезно ни предостави *Делмонико* за изложбата.

– Това е чудесно – каза Софи. – Но, Жак, наистина не можем да покажем този актов портрет.

– Софи, защо просто не попиташ годеника си дали има нещо против да изложим тази картина?

Софи не можеше да каже на Жак, че двамата с Едуард почти не си говорят... освен да разменят някоя дума за времето. Съзнаваше, че почти цял Ню Йорк знае, че тя живее в „Савой“, в апартамента на Едуард, с дете – клюките сигурно се разнасяха из целия град – и че сега са сгодени. Бенджамин бе дошъл да ѝ поднесе поздравленията си. Тъй като Лиза все още я нямаше, той бе угрижен и тъжен. Сюзан също се бе опитала да се срещне със Софи, но Софи бе отказала да я приеме. Що се отнася до Софи, денят, в който майка ѝ се бе опитала да я раздели от Едуина, бе денят, в който Сюзан бе престанала да ѝ бъде майка.

– Не можеш ли да го питаш? – усмихна се Жак – Скъпа, това е толкова романтично, бохемката и господин Деланза, кралят на диамантите! Критиците вече се влюбуха във вашата история... ще се влюбят и в картината! Попитай господина дали възразява да покажем актовия му портрет. Как би могъл? Той ти е позирал и по-рано. Запознат е с бизнеса. И е умен. Ще разбере какъв удар може да бъде тази картина.

Софи не можеше да си представи да отиде при Едуард и да го пита дали има някакви възражения тя да покаже негов актов портрет – не и в тези обстоятелства. Фактически Софи не искаше Едуард да идва на изложбата ѝ, а ако той узнаеше, че там ще има негов актов портрет, беше съвсем сигурна, че ще дойде. Тя не искаше той да види колко често се е обръщала към него за вдъхновение. Ако разбере това, веднага щеше да разбере, че тя го обича.

– Не мога да го попитам – каза накрая Софи. – И моля те, не ме питай защо.

– Трябва да изложиш този актов портрет, Софи – започна да спори Жак. – Тази картина ще те направи известна! Актовите портрети са противоречиви обекти по принцип, но този! Това е наистина нещо интимно! Актов портрет на любимия човек, нарисуван от жена! Не може да бъде по-добре! Отчаяно се нуждаеш от реклама!

Софи знаеше, че не може да го изложи без позволението на Едуард, независимо колко добре щеше да се отрази на кариерата ѝ.

– Не. Съжалявам. Моля те, Жак, кажи да го свалят.

Жак я загледа смаян.

Софи не можа да не изпита съжаление. Погледна към картината. Беше великолепна, зашеметяваща и силна, смущаващо интимна, сякаш

публиката бе допусната да надникне в спалнята на Едуард. Без съмнение това беше най-добрата ѝ творба. Тя знаеше, че най-скъпите ѝ приятели, Брак, Пикасо, Жорж Фрагар и Пол Веро, щяха да я карат да си промени решението и да я изложи. Но не можеше.

Жак въздъхна и кимна.

– Поне мога ли да я представя в частна изложба?

– Да – каза Софи. – Но само пред сериозен купувач.

Жак се усмихна.

– Това е по-добре от нищо. И още нещо, скъпа. Не си сложила име на платното.

Софи не се поколеба, погледвайки в искрящите сини очи на Едуард.

– След невинността – каза тя меко.

29

Едуард беше напрегнат. Караше даймлера си по-агресивно от друг път по Пето авеню, отново сърдит на Софи. Имаше намерение да я придружи. Беше неин годеник. Това бе негово задължение – да бъде с нея на такова събитие. Но най-вече искаше да бъде при нея, за да я подкрепя и да сподели триумфа ѝ.

Преди време беше почти невероятно тя да има възможността да направи подобна изложба в най-престижната галерия в града. Като че ли не беше много отдавна времето, когато Едуард се бе запознал със Софи, малко, уплашено момиче, страхуващо се от живота, което се криеше зад накуцването и зад изкуството си. Почти както пеперудата изскача от пашкула си, за по-малко от две години Софи бе разцъфтяла и бе станала изключителна жена. Изключителна жена, която скоро щеше да стане неговата съпруга.

И за която това бе ужасно нещастие.

Всеки път, когато се озвеше в една стая с нея, Едуард усещаше, че е нещастна и тъжна.

Но той бе решен. Решен не само да се ожени за нея и да даде името си на Едуина. Един ден, по дяволите, Софи щеше да бъде щастлива от избора си. Беше се заклел и пред двете, макар че тя не го знаеше. Утре щяха да се оженият пред съдията Хелър в кметството. И Едуард щеше да започне да ѝ показва, че бракът с него може да не е чак толкова лош, че в него може да има и повече хубави моменти.

Едуард отпъди мисълта за брака си. Намали ход. Видя трицветното френско знаме, което се развяваше до американския флаг на звезди и ленти. От двете страни на Пето авеню пред галерията „Дюран-Рюел“ бяха подредени на четири реда най-различни превозни средства, повечето от тях карета и файтони, грумове и кочияши с бели бричове се разхождаха по тротоара, имаше и няколко автомобила. Едуард трябваше да измине още две пресечки, за да паркира колата си на по-удобно място. Но бе невероятно горд. Очевидно първата изложба на Софи в Ню Йорк бе предизвикала огромен отзвук.

Излизайки от даймлера, почувства, че сърцето му е заседнало в гърлото. Знаеше колко важна е тази изложба за нея. Спомни си, сякаш беше вчера, колко уплашена беше тя, преди Жак Дюран-Рюел да дойде да види картините ѝ в уединението на собственото ѝ ателие. Днес сигурно беше пред истеричен припадък и много нервна.

Докато вървеше по тротоара, Едуард видя една добре облечена двойка да излиза от галерията, жената говореше бързо, а мъжът само кимаше. Минавайки край тях, той дочу дамата да казва:

– Шокиращо! Шокиращо! Така открито да рисува този мъж... Никога, никога повече няма да гледам картините на Софи О'Нийл!

Сърцето на Едуард сякаш спря. И той се зарадва, че е решил да дойде. Софи имаше нужда от него. Само се надяваше реакцията на тази жена да е лично нейна, а не да изразява общото мнение.

Влезе пред огромната двукрила парадна врата и се запъти към изложбената зала, където се бе събрала тълпа; потърси Софи, но не можа да я открие. Залата бе пълна, но не и шумна; хората говореха с приглушени гласове. Сърцето му заби двойно по-бързо. Спря, защото пътят му бе препречен от една достолепна дама в рокля на сиви ленти и джентълмен в костюм с жилетка. Те разговаряха оживено и не усещаха, че му препречат пътя. Едуард тъкмо щеше да ги побутне, когато дочу жената, почервеняла от вълнение, да казва:

– Хари, трябва да я купим! Слава богу, че Жак я показва на нас! Трябва да я купим, дори да виси в килера ни! Не можем да оставим тази великолепна картина да излезе вън от страната... не можем... и ти го знаеш не по-зле от мене!

– Луизин – отвърна джентълменът, – вече сме окачили този също толкова великолепен и също толкова шокиращ Курбе в килера.

– Моля те – заувещава го дамата, увиснала на ръката му. – Трябва да имаме тази картина, дори да не се осмелим да я излагаме в дома си!

– Ще помисля – обеща Хари.

Те се отдалечиха навътре в изложбената зала.

Едуард се загледа след тях, чудейки се за коя картина говорят, и развълнуван, че дамата толкова много иска да я купи. Жените обикновено определяха покупките и той беше сигурен, че днес Софи ще продаде най-малкото една картина.

Едуард отмина няколко джентълмени и влезе в залата. Първото, което видя, бяха няколко платна, висящи на стената... и две от тях бяха негови портрети.

Сърцето му спря. Той застина на място.

Позна ресторант „Делмонико“ още преди да е стигнал достатъчно близо, за да прочете малката месингова табелка на стената до нарисуваната в дръзки цветове картина. Картината, разбира се, носеше името Делмонико и беше предоставена от собственика си за изложбата. Пулсът на Едуард запрепуска бясно. Загледа се за миг в себе си, в начина, по който го бе нарисувала Софи. Тя пак го бе романтизирала, бе го направила да изглежда много по-привлекателен и много по-елегантен, отколкото беше в действителност, макар че тогава той бе изглеждал небрежно отпуснат.

Едуард огледа смаяно цялата зала. Осем от тридесет и няколко платна бяха негови портрети. Делмонико беше единственият, основан на действителността. В другите картини тя го бе рисувала на места, където той никога не бе ходил, най-често в кафенета или на други обществени места. Понякога във фона имаше други фигури, но най-често нямаше. Във всеки портрет тя бе хванала чертите му в точно определен момент от времето. Но тези моменти бяха чисто въображаеми. Софи си ги бе измислила. Или пък беше си припомняла смяната на настроенията му и израженията на лицето му... и само бе измисляла обстановката?

В следващия мит, докато Едуард се оглеждаше из залата и гледаше портретите си, той разбра всичко. Софи бе нарисувала всичко това през изминалата година и половина, откакто бе отхвърлила първото му предложение за брак, за да отиде да следва в Париж. Докато той се бе трепал като роб на диамантената си мина в Южна Африка, мислейки за нея ден и нощ тя не си беше пиляла времето с любовници по барове и кабарета... а бе проявила невероятна плодовита работоспособност. Без да се споменава фактът, че по това време е била бременна и после е родила дъщеря им. Трябва да е работила всяка свободна минута, ден и нощ за да направи толкова много картини. Той никога не се бе чувствал толкова смаян или толкова победен, отколкото беше в този момент, пред тази жена, която щеше да стане негова съпруга.

Един факт обаче бе съвършено ясен. През цялото време, докато са били разделени, тя е била също толкова погълната от него, колкото и той от нея. Също толкова обсебена.

Софи бе дошла в галерията по-рано и сама. През ума ѝ се бе мярнала мисълта да помоли Едуард да я придружи. Уплашена от отхвърлянето на критиците и купувачите, щеше да ѝ бъде по-лесно да се опре на силата на Едуард и да иде на изложбата, хваната за неговата ръка. Но тя трябваше да бъде по-силна. Не биваше да забравя, че изобщо не искаше той да вижда никоя от картините ѝ.

Софи пристигна половин час преди отварянето на изложбата, а сърцето ѝ бе заседнало в гърдите като несмилаема буца. Не можеше да разговаря с Жак, който впрочем бе твърде зает да наглежда последните детайли, преподреждайки трескаво някои платна. Минутите се изнизваха бавно, като години. И изведнъж вратите се отвориха и първите посетители заприихаха в залата.

Галерията бързо се напълваше; Софи зърна Сюзан с Бенджамин. Сърцето ѝ прескочи – не бе очаквала да дойдат, нито единия, нито другия. Нямахме какво да каже на Сюзан, но искаше да благодари на Бенджамин, че я е подкрепил и с днешното си идване, и с щедрия чек, който ѝ бе пратил като сватбен подарък. Много късно, едва когато се приближи, тя видя, че и маркиз Дьо Коно е с тях.

Софи ѝ кимна кратко, после се изправи на пръсти, за да целуне Бенджамин по бузата. Той изглеждаше ужасно. Лицето му бе съсипано... бе отслабнал поне с десет килограма. Сълзи изпълниха очите на Софи. Искаше ѝ се да му каже, че Лиза е добре. Той страдаше ужасно. Но почувства студения поглед на маркиза, знаеше, че той очаква тя да се издаде и да каже къде е скривалището на Лиза. Тя стисна ръцете на Бенджамин.

– Благодаря ти, че дойде... благодаря и за щедрия подарък.

Той успя да се усмихне.

– Толкова се радвам, че най-накрая ще се омъжиш, Софи. И... – той се огледа наоколо – сега започвам да разбирам, че Деланза е най-подходящият мъж за тебе. Желяя ти много щастие, скъпа.

Софи искаше да заплаче. Но вместо това само кимна и отново му благодари. Ако Бенджамин бе разбрал от картините ѝ, че тя обича Едуард, щяха ли и другите да го разберат? Утре те щяха да се оженят. Може би това бе естествено предположение. Може би, ако всички мислеха, че двамата се женят по любов, скандалът с извънбрачното раждане на

дъщеря им щеше постепенно да заглъхне и да се забрави. Или това, или обратното – цял свят щеше да разбере, че горката Софи О'Нийл е безнадеждно влюбена в един мошеник и женкар.

Сюзан отново се опита да привлече вниманието ѝ:

– Софи, скъпа, моля те.

Софи забеляза побледнялото ѝ лице и тъжния поглед в мига, преди да ѝ обърне гръб. Сети се за Едуина и гневът ѝ към Сюзан я накара да се отдалечи на достатъчно голямо разстояние. Опита се да не бъде дребнава и жестока, отхвърляйки майка си... напомни си, че Сюзан бе поискала да направи нещо далеч по-лошо, отколкото просто да отхвърли собствената си внучка.

Софи се насили да възстанови спокойното си изражение. Как бе могла да не се досети, че Сюзан може да дойде днес тук? Софи не спираше да се чуди дали майка ѝ все още не харесва и не разбира нейното изкуство. Каза си, че мнението на Сюзан вече не важи за нея така, както едно време.

– Софи, скъпа, мисля, че това ще бъде голям успех – извика Жак на ухото ѝ.

Софи се обърна към него и се усмихна малко уморено.

– Не знам. Мисля, че някои от дамите са шокирани от моята личност, от начина ми на живот и от това, че толкова често съм рисувала Едуард, понеже е баща на детето ми. Мисля, че са дошли тук да събират клюки и утре да могат да ги разнасят из града.

– О, може и така да е, но пресата и критиците харесаха романтичната ви история! Защото това е великата страст, нали?

Софи погледна настрани. Великата страст? Едва ли; а и тя не можеше да не се чувства тъжна, огорчена и измамена.

После усети, че някой я гледа. Софи трепна, когато срещна внимателния златист поглед на същия мъж, когото бе видяла да я наблюдава на годежния бал на Лиза. Тя сграбчи ръката на Жак. Нещо не ѝ даваше мира.

– Жак, кой е той? Познаваш ли този човек?

Жак последва посоката на погледа ѝ. Виждайки, че е обект на техния интерес, непознатият се обърна и изчезна в съгъстяващата се тълпа.

– Ах... той купи анонимно две от твоите работи точно когато ти замина за Париж миналата година.

Софи бе разтърсена и много обезпокоена.

– Кой е той? Трябва да разбере!

– Скъпа... знаеш, че ако купувачът пожелае да остане анонимен, аз

съм длъжен...

– Трябва да знам! – възкликна Софи.

– Казва се Джейк Райън.

– Джейк!

Джейк застина на място, после бавно се обърна.

Сюзан сграбчи ръкава му. Очите ѝ блестяха диво. Стояха пред входната врата на галерията, но не бяха сами, защото на изложбата имаше много посетители.

– И си посмял да дойдеш тук! – извика тя обвиняващо.

Не беше я виждал, откакто бяха прекарвали заедно следобеда, правейки любов в салона на неговото имение, почти преди две седмици. Но Джейк добре знаеше, че Сюзан на няколко пъти се бе опитвала да го види. Той беше казал всичко, каквото имаше да се казва, и бе наредил да не я пускат в къщата му... да ѝ казват, че го няма. Сега я погледна и видя пред себе си една вманиачена жена, която би била привлекателна, ако очите ѝ не гледаха с такъв див блясък. Но не изпитваше нищо към нея. Трудно му бе да проумее животинското желание, което бе изпитал онзи ден към нея, желание, което лесно можеше да се припише на количеството изпит алкохол, но не би го направил, защото знаеше, че не е така.

– Трябваше да дойда. Не можех да пропусна най-забележителния ден за Софи.

– А утрешният ден ще бъде ли също така забележителен, щом тя се омъжва за онова копеле, което я съблазни и ѝ направи дете? – изсъска Сюзан.

– Мисля, че ще бъде дори още по-хубав ден – каза спокойно Джейк. – Деланза е хлътнал до уши по нея. Той ще я направи щастлива.

Сюзан пребледня.

– Не ми казвай, че и той ти е приятел!

Джейк кимна.

– Ти си луд! – Сълзи изпълниха очите ѝ. – Казал си на онзи ужасен твой слуга, че не искаш да ме виждаш, нали?

– Сюзан... какво целиш?

– Не можеш така лесно да се отървеш от мене... не можеш! Джейк... Господи... не мога да спра да мисля за тебе... за нас!

Той каза с натежал глас:

– Няма никакво „ние“. Свършено е, Сюзан. Свършено.

– Не!

Той ѝ обърна гръб.

Сюзан се втурна и го сграбчи така силно, че той политна назад.

Силата ѝ бе неестествена. Той се обърна полека към нея.

– Сюзан?

– Знаеш ли, че понякога те мразя повече, отколкото те обичам?

Той я наблюдаваше мрачно.

Искам те, Джейк.

– Не.

Тя изсъска от яд. Изражението ѝ бе едновременно натъжено и зловещо.

– Аз го направих някога... и пак ще го направя!

Косата на тила му настръхна. Цялото му тяло се напрегна.

– Не знам за какво говориш.

Тя се разсмя триумфално.

– Не знаеш, така ли? Никога не си знаел. Никога не разбра!

– Какво не съм разбрал?

– Че нямаше никакъв гостуващ британски чиновник!

Джейк я загледа втренчено. В ума му нахлу ужасно, невъзможно подозрение... почти му прилоша.

– Какво?

– Преди петнайсет години. Нямаше никакъв гостуващ британски чиновник!

Мислите му закръжиха бясно...

Зимата на 1887-а. Тогава имаше виелицы... беше една от най-лошите зими, които си спомняше. Хиляда осемстотин осемдесет и седма. Годината, в която на един бал го разпозна гостуващ британски чиновник Лорд Карингтън. Чисто съвпадение. Прищявка на съдбата. Разпознат, идентифициран, принуден да напусне страната... жена си... детето си.

Джейк се загледа в жена си с очи, разширени от ужас.

Сюзан се изсмя.

– Аз бях! Аз бях! Аз те издадох! Аз!

Джейк усети как подът под краката му почва да се люлее. Трудно му бе да си поеме дъх... и още по-трудно му бе да повярва на думите ѝ.

– Защо? Боже господи, защо:

Сълзи изпълниха очите ѝ и тя му хвърли яростен поглед.

– Ненавиждах те заради онази танцьорка.

Джейк я погледна невярващо, не разбираше какво му казва. Танцьорка? Имало ли е друга жена? Не можеше да си спомни. Беше ѝ останал верен толкова много години въпреки нейните изневери, но като че ли започваше да си спомня, че накрая бе потърсил утеха при друга

жена. Господи боже. Джейк затвори очи, разтърсен от дъното на душата си.

Не е било чисто съвпадение. Не е била съдбата. Била е Сюзан, жената, която той бе обичал... злата му, отмъстителна съпруга.

– Глупак такъв! – изкрещя Сюзан. – Аз бях! Аз те издадох тогава... и пак ще те издам! Ще го направя! Вземи ме при себе си, Джейк!

Джейк отвори очи и я загледа. После се обърна и се втурна към вратата. Бягаше... отново бягаше.

– Софи, скъпа! – извика Жак, бързайки към нея. – Виж каква тълпа! Това вече е голям успех!

– Така ли?

– Разбира се! – увери я той развълнуван и я дръпна към себе си. – Всички се възхищават на картините ти и няколко големи купувачи проявиха интерес към някои платна. Нещо повече, Луизин Хавимайър се влюби в *След невинността*. Каза ми, че ако я продам на някой друг, никога вече няма да купи нищо от галерията ми.

Софи си пое дъх, шокирана. Луизин Хавимайър и съпругът ѝ бяха двама от най-големите и най-влиятелни колекционери в Ню Йорк, ако не и в целия свят. Щом двамата Хавимайър са купили една от нейните творби, другите колекционери скоро ще започнат да проявяват интерес към картините ѝ. Рядко се случваше Хавимайър да купят нещо единично от някого – обикновено изкупуваха трескаво всички картини на този художник.

– О, господи – прошепна Софи, кръстосвайки пръсти зад гърба си.

Тя трябва да убеди съпруга си. Смятат, че не могат да окачат подобна картина в салона си.

– Ела. Пресата е тук. И някои клиенти искат да говорят с тебе!

Софи последва Жак озадачена, докато той вървеше с бърза стъпка през залата.

– Най-напред ще те запозная с някои от най-добрите ми клиенти – каза Жак.

И веднага я представи на един германски барон, който живееше в Ню Йорк.

– Вашето изкуство ме омайва – каза баронът, покланяйки се над ръката ѝ; на пръстите му блестяха няколко едри камъка.

– А на мене много ми харесаха маслените ви платна, които изобразяват онзи красив млад мъж – намеси се една добре облечена млада

дама.

– Цветовете ви са така ярки и дръзки, и винаги изненадващи – прибави един джентълмен. Той се усмихна на Софи. – Аз купих пастела *Мъж в кафенето*.

– Благодаря – прошепна Софи, смаяна от успеха си.

– Госпожице О'Нийл?

Софи се обърна с усмивка. Слабичкият джентълмен протегна ръка.

– Аз съм Роб Грийн от Харпърс. Можете ли да ми отделите малко време за интервю? Ще пиша статия за вас.

И той ѝ се усмихна.

Софи премига няколко пъти и кимна. Статия за нея в Харпърс. Беше прекалено хубаво, за да е вярно. Софи се почувства, все едно токущо се е превърнала в Пепеляшка. И съзря Едуард, който си пробиваше път към нея през тълпата, която се разделяше пред него като Червено море пред Мойсей. Тя забрави репортера, забрави тримата възхитени поклонници, забрави Жак. Действителността се стовари върху нея. Тя не беше Пепеляшка... и Едуард не беше принцът, който идва да ѝ дари любовта си.

Той спря пред нея и я хвана собственически под ръка. Погледна я с такава топлина, че погледът му я ослепи. Софи замръзна. Едуард ѝ се усмихваше не само с устата, но и с очите... със сърцето си.

– Здравей, скъпа – каза той. – Съжалявам, че закъснях.

Софи бе твърде замаяна, когато след няколко часа Едуард я поведе по посланите с червен килим стъпала на „Савой“ и двамата влязоха в огромното фойе. Тя бе толкова изтощена, че ѝ бе трудно да не се обляга на него, докато той я водеше към асансьора. Не протестира, когато той я въведе вътре, без да изпуска ръката ѝ.

Но този фантастичен ден не я беше съвсем замаял. Осъзнаваше начина, по който той я гледаше сега, с разтапяща топлина... точно както я бе гледал през целия следобед. Фактически той се държеше така, сякаш наистина беше влюбен до уши младоженец. Къде остана гневът му? Враждебността му? Какво ставаше?

И нещо по-лошо, как би могла да се защити от него сега, в тези обстоятелства? Чувстваше, че костите ѝ още отдавна са се превърнали в някаква разтопена маса. Сърцето ѝ беше неравно в гърдите. Той бе нарислил нещо... тя беше сигурна в това. Но дали съблазняването беше първото или последното от намеренията му?

Той я поведе по коридора и я пусна само колкото да отключи врата на апартамента с ключа си. Софи влезе бързо вътре пред него, възнамерявайки да му прегради пътя. Сега сърцето ѝ биеше по-силно и устата ѝ бе пресъхнала. Но той мина покрай нея и каза на Рашел, която си играеше с Едуина на синия килим:

– Защо не изведете Едуина навън за един-два часа?

Софи възкликна в едва чут протест... ускореният ѝ пулс и тръпнещото тяло обаче ѝ даваха съвсем противоположни заповеди.

Рашел скочи, изгледа ги един по един и се усмихна. След миг вече приготвяше Едуина за излизане. Тъй като коленете ѝ се подкосяваха все повече и повече с всеки изминал момент, Софи се хвана за една красива масичка в стил „Чипъндейл“, за да се задържи права. Той не можеше да го направи, каза си тя. Не можеше така да нахлуе в апартамента ѝ и да я завлече в леглото просто защото му е скимнало да го направи.

Но колко великолепно би било да се люби с него сега, след такъв прекрасен ден.

Софи вдигна поглед към него, бузите ѝ пламтяха, не бе способна повече да се противи. Защото погледът му ѝ обещавахе да изпълни всяка от най-дивите ѝ мечти... обещавахе да ѝ свали от небето дори луната и звездите. Тя стисна по-силно ръба на масичката. Кръвта бучеше във вените ѝ. Страстта се бе разляла из цялото ѝ тяло, бе овладяла слабините ѝ така, както дяволът овладява светците. Бе зашеметена от това, което предстоеше.

– Сега ще излезем за малко, миличко – каза Рашел, увивайки Едуина.

Изражението ѝ бе лукаво, искри пробягваха в очите ѝ с дяволито задоволство. След миг тя мина покрай Софи и изчезна навън.

Софи не можеше да помръдне. Страх я беше да погледне отново към Едуард. Но го погледна.

– Ела тук, любов моя – каза той.

Очите и се разшириха. Усмивката на Едуард бе нежна и мила.

– Вече не можеш да избягаш от мене, Софи.

Софи почувства, че още малко, и ще припадне. Той се усмихна отново.

– Освен това нали ще се оженим утре?

И тръгна към нея.

Тя успя да издаде глас.

– Ут-тре. А н-не сме говорили какъв точно ще е н-нашият брак.

Той се засмя меко, очите му затанцуваха развеселени; положи ръце

на раменете ѝ. Софи замря на място, когато той я притегли към твърдото си възбудено тяло. Тя изведнъж усети как се огъва, сякаш нямаше кости, сякаш се разтапяше пред него.

– Няма какво да обсъждаме – прошепна той, а погледът му търсеше нейния. Пак се усмихна и леко я целуна по носа. Софи потръпна. – Ти ще бъдеш моя съпруга – промърмори той и устните му докоснаха клепаците ѝ един по един. Софи преглътна един стон. – Най-любима съпруга – прибави той с дрезгав глас, целувайки този път устата ѝ.

Софи трепна.

– К-какво?

Ръцете ѝ се притиснаха към гърдите му, докато той полагаше целувка след целувка върху бузите, брадичката и устните ѝ.

– Добре ме чу – каза Едуард, а гласът му стана по-дълбок, почти като ниско ръмжене. – Обичам те, магьоснице. И ще ти го покажа... незабавно.

Софи го погледна смяяна, стиснала реверите на жакета му, невярваща.

– Не... не разбирам.

– Не разбираш ли? – Той се засмя много дяволито, обхвана седалището ѝ и опря слабините си в нейните. – Тогава нека да ти обясня.

Софи ахна, когато той я вдигна на ръце.

– Едуард... какво правиш?

Той отново се засмя, носейки я към голямата спалня.

– И още питаш!

Софи погледна красивото му лице, лице със силни, красиви черти, лице, доминирано от живи сини очи и изящен класически нос, лице, което винаги щеше да я омайва, да я преследва, да я владее.

– Моля те, не ме лъжи – извика тя.

Той я положи на леглото.

– Едно от нещата, което не съм – заяви той, докато смъкваше вратовръзката си и я хвърляше на пода, – е лъжец, скъпа.

Той се усмихна и жакетът последва вратовръзката.

Софи седна в леглото и го загледа как разкопчава ризата си прекалено бавно. Той продължи да се усмихва, наблюдавайки я, докато разкриваше инч по инч великолепната си физика. Тя стисна бедра, опитвайки се да не диша прекалено плитко, пленена от една необикновена страст... пленена от любов.

– Какво казваше? – успя да изграчи тя, а всички мускули в тялото ѝ се бяха напругнали ужасно.

– Обичам те, по дяволите.

Той хвърли ризата зад гърба си и смъкна вълнените панталони по стройните си бедра, без да престава да я гледа в очите. Гащетата, стигащи до коленете, бяха от бледосиня коприна и едва прикриваха много видимата му и много голяма ерекция.

– Обичам те от деня, когато те видях за пръв път... и ще те обичам до деня, когато умра, по дяволите. И може би дори след това. – Погледът му бе предизвикателен. – Ако съществуват такива неща като призраци.

Софи го загледа втренчено, а сърцето ѝ биеше в ушите. Бе зашеметена.

Той смъкна гащетата. Бе висок близо метър и деветдесет, със съвършено скулптирани мускули, твърда плът и здрави кости.

– И ти ме обичаш, нали?

Тя си пое дъх. Досега не бе виждала нещо по-красиво от голото и готово да я люби тяло на Едуард – никога през живота си. И нямаше по-великолепен миг от това признание. Софи разбра, че плаче.

Едуард дойде при нея на леглото и я притегли към себе си в нежна прегръдка.

– Защо плачеш? И защо, боже господи, толкова време ми се противиш?

Софи поклати глава, неспособна да издаде и звук, хлипайки и притискайки се в него. Накрая успя да прошепне:

– Страхувах се. Защото ужасно те обичам от толкова отдавна.

Той престана да се усмихва и погледите им се срещнаха.

Тя отвори уста да му каже отново, че го обича, че винаги го е обичала и винаги ще го обича. Но не успя – попречи ѝ неговата дълбока, настояща и всепоглъщаща целувка.

Едуард я положи на леглото и се отпусна върху нея, без да освобождава устата ѝ от завоевателската си целувка. След малко вдигна глава и се усмихна леко, а очите му бяха като изгарящи въглени.

– По-късно – каза той рязко, вPLITайки пръсти в косата ѝ, за да издърпа фуркетите, – по-късно ще поговорим.

Софи не помръдна – не можеше да помръдне, – докато Едуард разплиташе плитките ѝ и разстилаше косата ѝ като водопад около нея. Трапчинките проблеснаха на бузите му, въгълчетата на устата му се извиха дяволито нагоре. Очите му блестяха с плътски обещания; ръката му се пхна при бедрата, под полите ѝ.

– А сега махни тия проклетите дрехи, Софи – заповяда той.

И Софи се подчини.

Тя лежеше гола и неподвижна, все още не напълно задоволена. Почуди се дали изобщо някога ще получи пълно задоволство.

Едуард ѝ се усмихна, седнал на леглото до нея. Взе триредната диамантена огърлица от кадифената кутия и се наведе напред, за да я окачи на шията ѝ. Софи се изчерви. Срещна възхитения поглед на Едуард, който се взираше в нея с потъмнели от желание очи, докато закопчаваше наката около бялата ѝ шия.

Той посегна и потърка едно от зърната ѝ, вече розово и настръхнало от любовенето, после отметна косата ѝ на раменете. Сложи обиците на ушите ѝ.

– Господи, колко си красива.

Софи го погледна крадешком, размърдвайки се неспокойно на възгавниците, и се изви леко под въпросителния му поглед, който изследваше всеки инч от тялото ѝ на магьосница. Очите на Едуард се забулиха в мъгла. Ръката му се спусна по шията ѝ, заобиколи диамантената огърлица и продължи надолу, обхващайки пълните ѝ заоблени гърди.

– Всеки от тези диаманти – прошепна той – съм извадил от земята със собствените си ръце.

Софи го погледна, размърда хълбоци и разтвори леко бедра.

– Значи не си контрабандист на диаманти? – прошепна тя, останала без дъх.

Той се засмя; звукът бе твърде рязък.

– Не. По дяволите, не. Това е само мит.

– Радвам се – каза Софи, взе ръката му и я плъзна по гърдите си надолу, към корема. Беше безсрамна, но това никак не я интересуваше. – Дори така да е, има нещо невероятно привлекателно в мъж, който се осмелява да пренася контрабанда диаманти.

Погледите им се вкопчиха един в друг. Без да се усмихва, той спусна ръката си още по-надолу, галейки я там, където тя искаше да бъде погалена. Софи си пое дъх.

– Ще пренасям контрабанда диаманти, ако поискаш това от мене, Софи. – Очите му пламтяха. – Кажи ми какво искаш.

Тя се размърда неспокойно под него. Бедрата ѝ се разтвориха още.

– Да – изстена тя. – Да.

Палецът му погали плътната гънка между бедрата ѝ.

– Тук ли?

Тя кимна, извивайки се леко, по гърдите ѝ блестяха капчици пот, зърната бяха набъбнали и болезнени. Диамантите на шията и на ушите ѝ улавяха светлината на лампата и пръскаха искри. Палецът на Едуард се плъзна навътре, напипвайки влажната и невероятно чувствителна плът. Софи изстена и отново изви гръб – този път дори се надигна от леглото.

Той се засмя с дълбок и гърлен смях.

– Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал – каза той дрезгаво.

Софи срещна погледа му, вълни от умопомрачително удоволствие преминаваха през нея, заплашвайки да избият в поредното кресчендо, и това се случи така бързо, че тя едва го осъзна.

– Едуард, моля те.

Ръката му замря. Той я загледа с искрящи очи.

– Когато те видях за пръв път, исках да направя това. Да бъдеш облечена само в диаманти... в моите диаманти.

Тя срещна разтапящия му поглед.

– Да.

30

Софи се усмихна на Едуард и Едуард ѝ се усмихна. Бяха се облекли и седяха притиснати един до друг на дивана в салона, а Едуард държеше Едуина в скута си. Рашел бе казала, че има среща и отдавна бе излязла. Софи наблюдаваше как Едуард си играе с Едуина, говори ѝ и ѝ прави смешни физиономии, каквито децата много обичат; сърцето и така преживаше от любов, че малко оставаше да се пръсне.

Едуард не бе поискал да се облече. Бе поръчал обилна вечеря и бе настоял да я изядат в леглото. Софи обаче бе отказала. Бе изтъкнала, че домакинството им се състои от четирима души, а не само от двама. Не можеше да си представи да вечеря гола в леглото, а Рашел и Едуина да са някъде наоколо в апартамента. Едуард се бе поддал на разумните ѝ доводи, но видът му подсказваше, че един ден ще направят така, както той предпочита. На Софи ѝ бе трудно да се престори, че това не я засяга.

На вратата се почука. Софи задържа Едуард да не става.

– Стой тук с Едуина – каза тя с усмивка, а погледът ѝ се опиваше от гледката, която представляваше той. Бе толкова невероятно, че го вижда тук с нея и дъщеря им. Внезапната семейна интимност бе смайваща,

почти чудо.

– Без съмнение това е вечерята ни.

Но не беше. Софи отвори вратата и видя Жак Дюран-Рюел, чиято физиономия сияеше.

– Жак? – каза тя озадачена. – Какво има? Да не се е случило нещо?

Той се засмя.

– Ти продаде четири маслени платна, две скици и един пастел. А едното от маслените платна го купиха семейство Хавимайър.

Софи извика. Едуард бе станал и се приближи до нея, а Едуина си играеше в ръцете му. Той прегърна Софи с едната си ръка; сърцето и подскочаше бясно в гърдите.

Жак стисна ръката ѝ.

– Не беше *След невинността*. Но такава картина не се продава лесно. Купиха друга, *Отдыхът на един джентълмен*.

– О, Едуард, можеш ли да повярваш? – възкликна Софи, треперейки от възторг.

Едуард я прегърна по-плътно.

– Знаех си. Още в мига, когато видях първите ти картини миналата година, знаех, че си предопределена за велики неща.

Софи се обърна към него, видя грейналото лице на Едуина и силно целуна бузата на дъщеря си, преди да целуне Едуард.

– Това все още предстои – каза тя, опитвайки се да потисне импулса да изкрещи с все сила и да подскочи от радост. – Купили са една картина. Една. Само една.

– Ще купят още – каза поверително Жак – Знаех, че нямаш търпение да чуеш подобни новини.

Едуард му се усмихна.

– Благодаря ви, Жак Очакваме всеки момент да ни донесат вечеря. Ще останете ли?

Жак обаче беше французин и ги разбираше твърде добре.

– Не, приятели. Мисля, че тази вечер трябва да празнувате е семеен кръг. Поръчах бутилка шампанско за вас. Изпийте я за ваше здраве!

Софи целуна Жак по двете бузи.

– Благодаря ти, че дойде тази вечер.

– Няма проблеми, скъпа. Но утре трябва да седнем и да поговорим за твоето бъдеще.

Софи се усмихна широко и обеща, че ще бъде в галерията веднага щом я отворят. Но Едуард се изкашля леко, тя погледна към него и се извини:

– Всъщност ще бъде там около обяд.

Жак се усмихна и си тръгна.

Едуард пусна Едуина на пода в салона, където нямаше опасност да се нарани, пристъпи към Софи и я притегли в прегръдките си. Завъртя я из стаята в пристъп на лудо веселие. Софи не преставаше да се смее. Когато спря да я върти, главата ѝ бе замаяна, и неговата също. Но целувката му съвсем не бе невинна.

– Едуард – каза сериозно Софи, – искам истинска сватба.

Той я погледна също така сериозен като нея.

– Никаква гражданска церемония в съда пред съдията?

Софи прехапа устни. Видя се в разкошна бяла рокля, как пристъпва леко към олтара.

– О, Едуард – прошепна тя.

Той взе лицето ѝ в шепи.

– Бяхме разделени година и половина. Сега, когато отново те намерих, ме е страх да те изпусна от поглед. Не искам нищо повече – нищо повече – от това, да бъда твой съпруг, Софи. Но те разбирам.

– Наистина ли?

– Наистина. – Той се поколеба, погледът му се зарея някъде. – Имам семейство в Калифорния Баща ми Рик, брат ми Слейд и жена му Реджайна. Ако отложим сватбата с един месец, те ще могат да дойдат. Имам и още един брат, Джеймс, но никой не знае къде е.

– О, Едуард, не знаех, че имаш семейство! Никога не си говорил за него!

Софи бе учудена. Някак си всички го възприемаха като човек без дом, без корени, без минало. Но всеки идва отнякъде.

– Някога бях много близък с всички тях.

– Случило ли се е нещо?

– Това е дълга история. – Той бе притеснен, устата му се изпъна в права линия. – Ще покания и майка си.

Софи трепна.

Едуард се усмихна и я целуна по носа.

– Един ден ще ти разкажа всичко. Но не тази вечер.

Тя разбра, но почувства внезапен силен копнеж Да, искаше ѝ се истинска сватба и Едуард щеше да ѝ позволи да го направи, дори това да означаваше да изчака още няколко седмици. Но хората, които най-много обичаше, нямаше да присъстват. Лиза бе избягала; не си говореха със Сюзан. О, господи, помисли си Софи, спомни си за майка си и се опита да си представи сватбата си без нея.

Сякаш прочел изцяло мислите ѝ, Едуард каза:

– Какво ще правиш със Сюзан, Софи?

Софи му отправи застинал поглед.

– Не знам.

На другия ден Софи излезе от „Савой“ преди десет. Не бе могла да спи добре през нощта. След като Едуард бе напуснал апартамента, тъй като благоприличието не допускаше да ношува там, тя бе лежала будна, измъчвайки се с мисълта за Сюзан.

И в края на краищата достигна до простия отговор. Прошка. Въпреки че Сюзан се бе опитала да направи нещо непростимо, тя бе действала с мисълта да предпази Софи, не да я нарани. И макар че Софи бе едновременно разярена и съкрушена, тя знаеше, че не може да обърне гръб на майка си завинаги. Между тях имаше неразрушима връзка, връзката между майка и дъщеря; връзката бе съществувала години наред и щеше да съществува винаги. Софи обичаше Сюзан. Ако за кратко я бе мразила, може би то бе, защото омразата може да произтече единствено от любовта.

А сега омразата я нямаше. Това че отново бе свързана с Едуард бе променило всичко. Имаше само тъга за миналото, което не можеше да бъде променено, и решимост да се върви към бъдещето, което щеше да бъде великолепно. Софи бе решила, че Сюзан трябва да бъде част от това бъдеще, защото имаше всички права.

Когато Софи излезе от таксито, вратата на резиденцията на Ралстънови веднага се отвори. Дженсън я посрещна с усмивка на прага.

– Госпожице Софи!

Софи се усмихна и го целуна по бузата. Никога преди не бе прекарвала границите между двама им така открито, затова той се изчерви.

– Омъжвам се, Дженсън.

– Това е прекрасно, госпожице!

– Едуард е в „Делмонико“, ангажира балната зала и до довечера ще знам точната дата. Настоявам и ти да дойдеш – каза искрено Софи. – Ще настоявам и госпожа Мърдок да дойде.

Дженсън зяпна от изумление.

– Със сигурност, госпожице Софи... дори майка ви да ме уволни заради това!

– Ако те уволни, ще дойдеш да работиш за мене. – Софи поспря на стълбите. – Тя в стаята си ли е?

– Да.

Софи се запъти нагоре по стълбите, вече притеснена. Спря пред

стаята на майка си. После влезе вътре.

Сюзан седеше пред тоалетката си, а камериерката сресваше косата ѝ. Тя веднага видя Софи в огледалото и замръзна. След това скочи и се обърна с лице към Софи с широко отворени очи.

– Люси, оставете ни, моля.

Камериерката побърза да излезе.

– Здравей, мамо – прошепна Софи.

– Софи – Сюзан преглътна сълзите си.

– Мамо, идвам с мир.

– Слава богу! – извика Сюзан и се втурна към нея.

Двете се прегърнаха здраво.

Софи се бореше да не се разплаче и погледна към Сюзан, която изтриваше очите си с кърпичка.

– Мамо, омъжвам се, така че въпросът с даването на Едуина за осигуряване вече не стои.

– Направих грешка, знам, Софи Мислех, че правя това, което трябва, но сега разбирам, че съм направила ужасна грешка. Съжалявам.

– Няма нищо – каза Софи.

– Можеш ли да ми простиш?

– Да. Вече съм ти простила. – Софи се приближи към Сюзан, която отново бе започнала да плаче. Погали я по гърба. – А сега ще дойдеш ли следобед да се запознаеш с внучката си... най-накрая?

Сюзан подсмръкна и се усмихна, кимвайки бавно.

– Виж ти изненада – каза Джейк. Едуард се приближи към него.

– Видях те там вчера. На изложбата. Какво, по дяволите, правиш, Джейк? Защо се самоизмъчваш така? – Той погледна по-възрастния мъж, сложил ръце на кръста си. – Хайде, излез на светло, Джейк. Аз ще подготвя Софи за твоето внезапно завръщане от света на мъртвите, ако искаш. Моля те. Тя те обича. Разкрий ѝ се.

Джейк го загледа втренчено, с блеснали очи, тъжен израз на устата и съкрушено лице.

– Аз съм убиец. Тя ще избяга от мене с писък.

– Тя мисли, че си герой, а не убиец! – изсъска Едуард. – Ще бъде ужасно развълнувана от това, че си жив!

– Ще се разкрие, че майка ѝ е двубрачница. Тя също ще пострада от този скандал.

Едуард бе побеснял.

– Софи вече достатъчно сграда от това, че роди извънбрачно дъщеря ми. Но ако ти искаш, знаеш, че можем да запазим това в тайна, и то

много добре. Никои не трябва да знае, че си жив, само аз и Софи.

Джейк облиза устни.

– Обичам я повече от всичко друго. Мисля, че тя ще бъде наскърбена, наранена и шокирана. Сега има всичко – богатство, уважение, брак. Няма нужда баща ѝ да изскача от гроба и да застрашава живота ѝ, да го подлага на риск! – Джейк го загледа с огромна мъка в очите. – Ако избяга от мене, няма да го понеса.

– Ти изобщо не познаваш дъщеря си... но чия е вината? – Едуард тръгна рязко към вратата, после се обърна. – Ти си един голям страхливец, Джейк! Добре! Стой си там в сянката. Да не би да ми пука? – Едуард отвори входната врата. – Няма те е, докато дъщеря ти е растяла... хич не ми пука, че няма да те има и докато внучката ти расте!

Джейк го загледа с безизразно и неподвижно лице.

Но Едуард още не беше свършил.

– О, впрочем Софи и аз решихме да направим истинска сватба в края на краищата. На първи януари в един часа в църквата „Сейнт Пол“. – Усмивката на Едуард не можеше да се нарече приятна. – Но забравих. Един призрак не може да присъства на сватба... може само да се рее насам-натам, криейки се из ъглите!

Той се обърна и тръшна вратата зад себе си.

Джейк се отпусна в креслото, покри лице с длани и изхлипа.

– Добре ли си?

Едуард погледна по-големия си брат Слейд, който стоеше до него, близо до главния вход на църквата, усмихнат до уши, въпреки че нито единият, нито другият носеха палта и навън беше ужасно студено. Пред тях стояха Рик, баща им, и Бенджамин, посрещайки последните от петтотинте гости, поканени да присъстват на сватбата на Софи и Едуард. Бяха наели охрана, за да държат настрана любопитната публика и жадната за сензации преса. Изложбата на Софи бе раздухала клюките около скандалната им любов, също както статията в Харпърс, в която Софи признаваше, че се е влюбила в Едуард още в мига, когато го е видяла. Бяха решили да не използват сватбата си като начин да се спечели още популярност и не бяха позволили на представителите на пресата да присъстват на събитието, макар че мнозина журналисти желяеха да присъстват. На Едуард му се стори, че бе видял неколцина от тях в тълпата, но не можеше да си представи по какъв начин се бяха сдобили с покани.

– Е? – смушка го в ребрата Слейд.

Той беше по природа веселяк, съвсем малко по-нисък и по-слаб от Едуард, Сините му очи блестяха и шареха насам-натам. До него стоеше тъмнокосо момченце на около три години, стиснало ръката му, увито порядъчно в дебели дрехи, което наблюдаваше смаяно човешкия поток и особено многото карета и няколкото коли.

– Кола – каза то. – Кола отиде парка?

Едуард и Слейд се засмяха. Едуард бе взел Ник да го повози малко с даймлера в деня, когато пристигна... и оттогава момченцето си просеше всеки ден по една разходка.

– Не днес, Ник! – каза Слейд, потривайки ръце. Дъхът му образуваше облачета във въздуха.

– Иде кола! – настоя Ник.

– Чичо Едуард се жени – каза Слейд, после се ухили дяволито на Едуард. – Какво има, Ед?

– Знаеш ли, не можах да закуся тази сутрин – изсумтя Едуард, явно нямаше настроение за закачки, минути преди наистина да се ожени.

– Нервен ли си? – засмя се Слейд.

– Не те е срам, да го дразниш на сватбения му ден! – скара се жена му Реджайна, която се бе приближила до братята, и хвана ръката на Слейд.

Беше усмихната жена, красавица със златиста коса, под коженото палто ясно си личеше, че е бременна с второто им дете.

– Благодаря ти – каза сковано Едуард. – Разбира се, че съм нервен. Не мислех, че наистина ще направя това!

– Жениш се за прекрасна жена, Ед – каза Слейд.

Едуард го погледна с невероятно възбудени очи.

– Не се страхувам от брака... нито от Софи. Вече не. Но сега бих предпочел по-скоро да избягам!

Слейд и Реджайна се разсмяха. Слейд каза сухо:

– Няма да мислиш така, като видиш красивата си годеница да пристъпва към олтара и очите ѝ да блестят от любов към тебе.

– Така ли изглеждах? – запита настоятелно Реджайна.

Слейд наведе глава и целуна нослето ѝ.

– Беше направо съкрушителна.

Реджайна се усмихна.

– По-добре да се връщам при булката. Ник, мама отива вътре.

Но Ник бе зает да наблюдава колите, за да обърне внимание на майка си, и Реджайна влезе вътре, стискайки ръката на Едуард.

Едуард се обърна с гръб към нея; сърцето му биеше лудо и макар че

времето бе студено, пот бе избила по челото му. Можеше да си представи Софи точно както Слейд я бе описал, и беше толкова възбуден... и нервен... че едва издържаше.

Изведнъж застина на място.

– Божичко!

Слейд се обърна към него и погледна в същата посока.

– Кой е тоя? Някой репортер ли?

Едуард гледаше високия загорял мъж със златисти очи, който мина небрежно покрай Рик и Бенджамин съвършено хладнокръвно.

– Кучият му син – измърмори той. – Няма да оставя тази работа така!

И Едуард се втурна в църквата подир Джейк О'Нийл.

Софи се приближи до вратата на съблекалнята си и притисна ухо до нея, вслушвайки се в звуците на органа. Беше Нова година, хиляда деветстотин и трета – сватбеният и ден – и сърцето ѝ биеше диво.

Семейството на Едуард бе дошло преди три дни, точно навреме за сватбеното тържество. Когато бяха започнали да подготвят сватбата си, Софи научи, че годеникът ѝ е роден и израснал в едно ранчо в Калифорния, което семейството му притежавало вече от две поколения. Бе развълнувана, че най-накрая ще се запознае със семейството му и бе топло приета в тяхната среда. Всички бяха дошли – и баща му Рик, и майка му Виктория, и брат му Слейд с жена си Реджайна... всички с изключение на най-големия брат Джеймс, за когото не се знаеше къде се намира. Знаеше се само, че Джеймс вече няколко години броди по света.

Срещата на Едуард със семейството му бе нещо прекрасно; Софи веднага го усети. Двамата братя явно бяха много близки, бащата и синът много се обичаха. Преди семейството да дойде, Софи не знаеше много за отношенията на Едуард с майка му. Родителите му бяха разделени и живееха поотделно, Софи знаеше, че Едуард не е говорил с майка си цели три години. Той явно я обвиняваше за раздялата. Софи много се зарадва, че той веднъж завинаги е сложил край на тази нелепост. Тя веднага бе усетила, че Виктория силно е страдала от липсата на Едуард, че го е обичала така, както само майка може да обича сина си. Когато Едуард я бе прегърнал, тя се бе разплакала.

Сватбата на Софи бе съвършена. Почти.

Защото Лиза я нямаше. Лиза все още се криеше в Нюпорт Бийч. Беше се обадила веднъж на Софи по телефона, за да я успокои, че е добре и да научи какво става с маркиза. Софи бе казала на Лиза, че с всеки изминал ден Сейнт Клер е все по-твърдо решен да я открие и да се ожени

за нея. Софи се бе опитала да убеди Лиза да си дойде у дома, да се изправи срещу маркиза и сама да се защити, но Лиза бе отказала. Тя беше сигурна, че в края на краищата ще сломи неговата гордост и той ще се върне с подвита опашка при своите разорени наследствени имения. Софи го бе виждала няколко пъти и се съмняваше в това. Колкото повече време минаваше, толкова повече той се въсесяваше, че не е открил избягалата си булка. Беше все по-вбесен и все по-непреклонен.

Софи бе убедила Лиза да драсне кратка бележка до баща си, за да премахне огромното му безпокойство, и тази бележка се бе получила преди две седмици. Дълбоко разстроеният Бенджамин бе изпаднал в невероятна ярост и веднага бе пратил детективи да търсят къде се крие дъщеря му. Софи имаше лошото предчувствие, че дните на Лиза на свобода са преброени.

Софи знаеше, че сега не е време да мисли за Лиза. Днес беше ден за радостни мисли. Бе помолила Рашел, Реджайна и Виктория да ги оставят за малко сами с майка ѝ и сега откряна вратата, за да ги повика обратно. Тогава разбра, че музиката е спряла, и сърцето ѝ също като че ли спря.

– Е, щом музиката е спряла, мога само да предполагам, че всички гости са дошли и са влезли – каза Сюзан. – Хайде, Софи, трябва да ти сложим воала Само за минути, докато идеш пред олтара.

Софи затрепери, обхваната от истинска предсватбена треска. Видя мислено Едуард да стои пред олтара в черния си смокинг и да я чака, видя и себе си как пристъпва към него, обгърната в бял облак. Вълнение, радост и любов се втурнаха в гърдите ѝ с невероятна сила и краката и се подкосиха. Но сега не беше време да се поддава на нерви. След няколко минути церемонията щеше да започне... и тя най-накрая щеше да стане съпруга на Едуард Деланза. Сякаш цял живот бе чакала този момент, този зашеметяващ дар на съдбата.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – запита Едуард. Джейк замръзна на място. Току-що бе седнал на най-задната скамейка и двамата бяха сами, останалите гости седяха пред тях.

– Знаеш защо съм тук. Сега изчезвай, Деланза.

Едуард посегна и сграбчи тесния ревер на костюма на Джейк.

– Не! Времето за игри свърши.

Джейк побледня.

Едуард се наведе напред побеснял.

– Ще те завлека да те види, Джейк, независимо дали искаш, или не.

Ако искаш да се бием и да правим сцени, заповядай. Няма мене да изпратят обратно в затвора, щом ме разпознаят.

Джейк бавно се изправи.

– Копеле такова.

– Софи трябва да знае, че си жив.

– Едуард... можеш ли да си представиш какво нещо е затворът. Не мога да се върна там.

– Няма да се върнеш. Не и ако дойдеш доброволно с мене.

– Защо го правиш? – извика Джейк.

– Защото не мога да те гледам да се измъчваш без нужда... глупак такъв. – Едуард го хвана здраво за лакътя. – Защото Софи те обича... защото аз я обичам.

Погледите на двамата мъже се срещнаха. И най-накрая Джейк кимна.

– О, Софи – извика Реджайна, – изумителна си... нямам търпение Едуард да те види така.

Софи се усмихна на етърва си – жена, която бе харесала и обикнала още от момента, в който я бе видяла. Реджайна бе не само много красива, елегантна и женствена, но и мила, обичлива и великодушна.

– Благодаря – прошепна тя, а сърцето ѝ беше със застрашителна бързина. – Но се страхувам, че няма да мога да стигна до олтара... толкова премаляла се чувствам.

– Ела, седни тук – каза Виктория, помагайки на Софи да седне, без да намачка полите си. Рашел ѝ донесе чаша вода, Сюзан положи ръка на рамото ѝ, а Реджайна измъкна шишенце ароматни соли от чантичката си. – За всеки случай – каза тя, усмихвайки се.

На вратата се почука.

– Това трябва да е Бенджамин – каза Сюзан напрегнато, изглеждаше много бледа и сякаш отново щеше да се разплаче. – Софи, искаш ли да ти дам шишенцето да го помиришеш?

Софи поклати отрицателно глава, докато Реджайна отваряше вратата. Двете зърнаха Едуард, застанал на прага с още един мъж. Реджайна се опита веднага да затвори вратата пред Едуард.

– Нали знаеш, че не можеш сега да виждаш булката! – извика тя в уплах.

Софи се изправи.

– Едуард?!

Първоначалната ѝ радостна реакция, че го вижда, отстъпи място на страха. Видя и мъжа до него – същия непознат със златисти очи, когото бе забелязала на изложбата си и на годежния бал на Лиза.

– Важно е – каза Едуард, мина покрай Реджайна и влезе в стаята.

Софи видя, че той здраво държи другия мъж за ръката. Реджайна, извънредно преbledняла, затвори вратата зад тях... и Софи чу как Сюзан извика.

Софи се обърна и видя как майка ѝ се строполява на стола, от който преди малко бе станала, и сълзи се стичат по бузите ѝ.

– Не, не – изстена тя.

Софи, смаяна, усети някакво подозрение, нещо наистина толкова невероятно, че ѝ бе трудно да повярва. Тя погледна към Едуард и към непознатия, после се спусна към майка си.

– Мамо? Какво има? Какво става?

– О, господи – изстена Сюзан, закри лице с ръце и заплака.

Софи се обърна бавно. Едуард застана пред нея и силно стисна ръцете ѝ.

– Софи, скъпа, сигурно ще бъдеш потресена.

Софи погледна неவிждащо Едуард, комуто бе поверила живота си, и непознатия... който се взираше в нея с потресавашо познати очи.

– Баша ти, Джейк, не е мъртъв – каза Едуард. – Той не е загинал в онзи пожар. Другарят му е загинал, а той се е спасил. И оттогава се крие от закона.

Очите на Едуард се взираха в нейните напрегнато и настоятелно, гласът му звучеше успокояващо.

Софи освободи ръцете си, вгледана в непознатия със златистия поглед, който винаги ѝ се бе струвал ужасно познат.

– Не! – извика тя, прекалено разтърсена, за да мисли. – Баша ми е мъртъв!

Мъжът пристъпи напред, в средата на стаята. Беше блед, очите му блестяха.

– Софи, скъпа, прости ми – прошепна той.

Софи замръзна. Гласът на Джейк бе неподражаем, тя не можеше да го забрави, бе едновременно грапав като гласпапир и мек като коприна. Очите им се срещнаха. Дълбините на душата ѝ се отвориха и го познаха; Софи нададе радостен вик.

Джейк остана като закован на място, когато Софи влетя в прегръдките му.

– Татко! – изхълца тя и го прегърна, а бузата ѝ се опря на гърдите

му. И докато тя го прегръщаше, той вдигна ръце и я притисна към себе си, а по лицето му потекоха сълзи.

– Дъще – прошепна той. – О, господи, не мислех, че ще доживея този ден.

Зад тях Сюзан бе престанала да плаче и ги гледаше със страх, а Едуард се усмихваше, а сърцето му преливаше от радост. Върхът на носа му бе почервенял.

Всички започнаха да говорят едновременно. Софи настояваше за подробности, искаше да знае как баща ѝ се е спасил от смъртта и как се е изплъзвал от британските власти през тези петнадесет години, откога е в Ню Йорк и какво смята да прави сега. Искеше той да присъства на сватбата ѝ. Сюзан не пророни и дума, но Виктория, Реджайна, Рашел и Едуард веднага се обявиха против тази идея.

– Скъпа – каза Едуард на Софи, – не можем да рискуваме да го разпознаят, дори да са минали почти петнайсет години, откакто е напуснал страната.

Софи хвана ръката на Джейк и я стисна; видя, че той е напълно съгласен с Едуард, но и същевременно ужасно му се иска да може да я отведе към олтара. Тя кимна бавно, осъзнавайки какво всъщност означава присъствието на Джейк... и до какво може да доведе. Обърна се към Едуард, кършейки ръце.

– След церемонията... Едуард... моля те. Не можем ли да отложим медения си месец с няколко дни?

Той обгърна с ръка раменете ѝ.

– Разбира се, че можем.

Изведнъж очите на Софи се напълниха със сълзи.

– Това е най-големият подарък, който можеше да ми подариш, Едуард. Да върнеш баща ми... жив. Благодаря ти.

Едуард я хвана за раменете, притегли я към себе си и я целуна по устата.

Пред вратата се чува внезапни стъпки и вътре влезе Слейд.

– Едуард! По-добре да отиваш вече пред олтара, преди преподобният Харгтър да е дошъл тук да те търси, да види тази сцена и да почне да задава въпроси. Задържах Ралстън колкото можах, но той започва да губи търпение и може всеки момент да дойде тук, ако не се лъжа!

Братята се погледнаха един друг и Едуард кимна.

– Още една минута – каза той. Слейд кимна и излезе от стаята. Едуард погледна към Софи, усмихна се кратко, после погледна към Сюзан. – Добре ли сте?

Сюзан кимна, но цялата трепереше.

В момента Софи помисли, че и Сюзан вижда Джейк за пръв път.

– Мамо – прошепна тя.

Но видя по какъв начин Сюзан гледа Джейк и се почуди дали това е първата им среща от петнадесет години насам. Би трябвало да е така. Мисълта, че през всичките тези години Сюзан е знаела, че Джейк е жив, беше направо непоносима.

Сюзан вдигна очи към нея за един кратък миг.

– Добре съм. – Тя вдигна брадичка, отказвайки да погледне към Джейк. Не му каза и една дума. – Мисля, че е най-добре той да излезе.

Софи остана неподвижна, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Осъзна, че сега внезапното завръщане на Джейк поставя пред семейството ѝ много проблеми, но каквото и да се случеше, това, че той беше жив и отново с тях, беше по-важно от всякакви бъдещи дилеми. Софи реши да бъде на страната на Джейк и Сюзан, независимо какво можеше да се случи между тях, независимо какъв скандал можеше да избухне.

Джейк отново прегърна Софи.

– Това е най-великият ден в живота ми – каза тихо той, – не само да бъда на твоята сватба, но и да те прегърна, да говоря с тебе така, както баща говори с дъщеря си. Обичам те, Софи. Ти си силата, която ме крепеше през всичките тези години, когато друг на мое място би се предал. Софи също го прегърна.

– И аз те обичам, татко. Винаги съм те обичала. Ужасно ми липсваше. Утре ще си говорим до насита. Толкова съм развълнувана... като си помисля колко много време ще можем да прекараме заедно.

Джейк се усмихна.

– След всичките тези години мога да почакам още половин ден, преди отново да се съберем. – Целуна я пак и стисна ръката на Едуард с истинско уважение. – Дълга ти благодарност, Едуард.

– Приемам я – каза Едуард. И добави меко:

– Добре дошъл у дома, Джейк.

Хумор проблесна в кехлибарените очи на Джейк.

– Добре дошъл в семейство О'Нийл, Едуард – каза той и излезе от стаята.

– Време е и аз да вървя, преди Харпър или вторият ти баща да дойдат да те търсят – каза Едуард. Очите му пламнаха от възхищение. – Господи, Софи, колко си хубава.

Софи грейна, а очите ѝ още бяха влажни от сълзи.

– Мислех, че няма да го забележиш.

Софи слушаше как органът разлива великолепия класически и тържествен Менделсонов сватбен марш. Бенджамин ѝ се усмихна и ѝ протегна ръка. Софи я пое със замъглени от сълзи очи.

Бенджамин я поведе към осеяния с лилии олтар, покрит с червен килим. Софи се усмихваше през сълзи и Едуард се обърна към нея от мястото си до свещеника, толкова великолепен, колкото винаги си го бе представяла, че ще бъде в този ден. До него стояха брат му и баща му, а от другата страна на олтара бяха Сюзан, Рашел, майка му и снаха му. Погледът ѝ намери Джейк, седнал в средата на църквата, и той ѝ се усмихна. Софи погледна отново към Едуард с преливащо от любов сърце. И докато напредваше към него, обвита в облак бяла дантела и шифон, погледите им се срещнаха и останаха вплетени. Без съмнение това беше най-хубавият момент от живота ѝ. Съдбата я бе благословила с най-големия възможен дар – дара на любовта.

ЕПИЛОГ СЛЕД НЕВИННОСТТА

Ню Йорк, 1993 година

Тя вървеше с дълги бързи крачки по Парк авеню, пробивайки си път през тълпата. Бе висока метър и осемдесет, заедно с токовете си от пет сантиметра, облечена в черен кожен панталон, класическа бяла блуза, черен пуловер, метнат на раменете ѝ, и огромен колан на Дона Каран с триредна златна верижка Косата ѝ бе гъста, черна, съвсем късо подстригана Всички, край които минаваше, и мъже, и жени, я заглеждаха повторно, чудейки се коя е тя. Бе необикновено красива и казваха, че изцяло е приличала на дядо си.

Мара Деланза спря пред светлобежовия портик на „Делмонико“ и изчака портиерът на „Кристис“ да ѝ отвори вратата и да се дръпне, за да може тя да влезе. Сърцето ѝ биеше по-скоро от възбуда, отколкото от бързото ходене из центъра на града. Бе преценила, че обект номер 1502 ще излезе пред публиката около дванадесет и четиридесет и пет. Но ако обектите преди него се продаяха много бързо, неговият ред щеше да дойде около обяд. Сега беше единадесет и четиридесет и пет.

Мара не обърна внимание на неколцина дискретно облечени джентълмени от охраната и побърза към аукционната зала. Повечето места бяха заети. Сърцето ѝ заби още по-бързо, когато разбра, че ей сега щеше да дойде редът на *След невинността*.

Мара седна на едно незаето място на последния ред, достатъчно високо, за да може да вижда картината от Вламенк, която сега се продаваше. Цената бе стигнала вече сто хиляди долара. Устата ѝ пресъхна. Тя отвори бързо каталога и намери отбелязаното за картината на баба ѝ – за която толкова много се говореше, – която така съжеляваше, че някога е била продадена.

Обект 1502. След невинността от Софи О'Нийл 1902–1903, масло върху платно. Произход – анонимен. Оценена за 500 000 долара.

Мара затвори каталога, пожелавайки си баба ѝ и дядо ѝ да бяха още живи. Колко щяха да се зарадват, че След невинността отново излиза пред публика, след като е стояла скрита деветдесет и една години. Но и двамата бяха починали през 1972 година само за шест месеца, близо деветдесетгодишни, но запазили физическата и умствената си пъргавина и все още влюбени един в друг.

Мара често бе чувала баба си да се оплаква, че *След невинността* е била продадена веднага след първата ѝ самостоятелна изложба в Ню Йорк през 1902 година. Картината била купена от руски аристократ, изнесена от страната и останала скрита от публиката заедно с всички картини от огромната му колекция в един от неговите дворци, близо до Санкт Петербург. Дворецът бил разрушен през Първата световна война или по време на революцията и всички мислели, че и картината е загинала заедно с него.

Но тя била оцеляла. Някак си бе стигнала от двореца в Русия чак до Аржентина, но никой не знаеше колко време е била в Южна Америка, знаеше се само, че е дошла в „Кристис“ от Буенос Айрес. Слухът за нея се носеше из артистичните среди в Ню Йорк, още откакто „Кристис“ бе обявила, че е купила творбата. Говореше се, че собственикът, който настоял да остане анонимен, бил един от оцелелите близки помощници на Хитлер и че бил избягал от Германия след падането на Третия райх заедно с Невинността и още няколко известни картини, които бил си присвоил. И тъй като творбата не бе излагана още от момента, когато руският колекционер я бе купил през 1902, нямаше я дори в каталозите, артистичния свят на Ню Йорк се тълпеше цяла седмица в „Кристис“, за да гледа картината.

Мара също бе дошла. Бе смаяна и зашеметена от портрета на дядо си – и никога не бе била по-горда с баба си заради нейния талант, но и заради смелостта и любовта ѝ.

А критиците твърдяха, че това е най-сериозната творба от „ранния период“ на баба ѝ и една от най-важните в цялата ѝ кариера не само заради красотата и силата на картината, но и заради самия обект. Мара често се бе чудила на смелостта на баба си. Колко трудно е било за една жена да бъде художничка по онова време... и каква смелост се е искала, за да наруши вековните забрани пред жените художници, а и да нарисува портрет на гол мъж по такъв интимен начин.

– Обект номер 1502 – чука на чукчето аукционерът и подвижният стенд се завъртя Вламенк се скри и се появи *След невинността*. Мара възкликна и сълзи изпълниха очите ѝ, когато аукционерът каза:

– Имаме предложение сто хиляди долара. Чувам ли двеста?

Сърцето ѝ сякаш щеше да престане да бие. Мара се загледа в портрета, който баба ѝ бе направила на дядо ѝ на млади години, и отново бе зашеметена. Той бе толкова красив, че ѝ се стори, че всеки момент ще излезе от картината и ще влезе в залата. По гърба ѝ полазиха тръпки. Колко красива беше тази картина. Колко силна, колко въздействаща.

Така нейният дядо бе гледал баба й – и такива чувства бе изпитвал към нея – преди толкова много години.

Започнаха да наддават бързо и бясно. Мара разбра, че има трима сериозни кандидати, двама мъже и една жена. Единият мъж беше млад саудитски принц, вече известен с това, че бе платил два милиона за един Моне преди четири години. Другият мъж беше агент на един много решителен и много богат японски колекционер. Мара се зачуди коя ли е жената. Беше на около тридесет години, носеше тъмен костюм на Армани с панталон и огромни очила с рамки от черупка на костенурка, които не можеха да скрият красивото ѝ класическо лице. Тъмнорусата ѝ коса бе стегната в елегантен кок.

Жената вдигна ръка, показвайки пет пръста.

Мара погледна към жената и веднага разбра какво е решила.

– Петстотин хиляди долара! – извика аукционерът. – Имам петстотин... имам ли шестстотин?

Принцът вдигна ръка. Аукционерът извика:

– Шестстотин!

Агентът на японеца кимна. Аукционерът извика:

– Седемстотин – и погледна към жената. Мара се усмихна. Аукционерът отново извика:

– Осемстотин! Имам ли деветстотин?

Принцът кимна. Аукционерът погледна към агента. Той кимна. Жената вдигна един пръст; нокътят ѝ беше лакиран в червено. Аукционерът, вече с пот на челото, се обърна към принца:

– Имам един милион долара. Имам ли милион и петстотин?

Късо кимване... но сега принцът беше мрачен и напрегнат, изглеждаше притеснен. Агентът слушаше нещо по клетъчния си телефон, явно получаваше инструкции от токийския колекционер, и ръката му се стрелна във въздуха.

– Два милиона! – извика аукционерът, обръщайки се към русата жена Тя бе хладнокръвна.

– Три милиона долара – каза тя с точен и мек английски акцент.

Лицето на аукционера се озари, обръщайки се към саудитския принц. Мара с усилие отмести очи от жената и видя, че принцът поклаща отрицателно глава. Тя погледна към представителя на магната от Токио. Той бе побледнял и говореше трескаво по клетъчния си телефон. Вдигна поглед и кимна.

– Четири милиона долара! – извика аукционерът.

– Пет – каза жената.

Агентът заговори по телефона си. Аукционерът го погледна.

– Пет? Имам пет! – извика той. Агентът слушаше, по слепоочията му блесяха капчици пот. – Имам пет веднъж, пет два пъти...

Погледът му бе изпитателен. Мара затаи дъх. Агентът поклати глава. Не. Японският магнат нямаше да предложи повече.

– Продадено! – извика тържествуващо аукционерът. – *След невинността* е продадена за пет милиона долара.

Чукчето му отекна силно върху дървения подиум.

Мара се отпусна на стола си, трепереше и не можеше да повярва. Господи... *След невинността* беше продадена за пет милиона долара... над оценката на галерията, над чиято и да било оценка... и то в година на рецесия. У Мара се надигна внезапно въодушевление... истинска еуфория се разля по вените ѝ. Колко щяха да се развълнуват Софи и Едуард, ако знаеха! Само ако знаеха!

Зърна с крайчеца на окоото си бързо движение на черен вълнен креп. Мара се извърна и видя жената да напуска залата с дълги, сигурни крачки. Потупа по рамото мъжа, който седеше пред нея. Познаваше го бегло... беше от една елитна галерия на Медисън авеню.

– Кой купи Софи О'Нийл? – извика тя. – Коя бе тази жена? Мъжът се обърна към нея.

– Нямам представа. Не съм я виждал преди... но идваше всеки ден да гледа платното, Мара. Сигурно е нечия агентка.

Мара замръзна. Трябваше да знае кой е купил *След невинността*. Трябваше да знае... защото платното не можеше пак да изчезне след толкова кратко излизане пред артистичния свят. Не можеше. Не биваше. Не беше никак честно.

Мара скочи, мина покрай подиума и излезе през въртящите се врати на залата. Забърза надолу по мраморните стъпала. Във фойето зърна жената да излиза на улицата. Мара извика:

– Чакайте! Чакайте!

Жената погледна през рамо. Погледите им се срещнаха. После жената ускори крачка, пресече тротоара, слезе на платното и вдигна ръка, за да хване такси.

Мара изтича през фойето и мина като вихрушка през вратата.

– Чакайте... моля ви!

Но бе твърде късно. Жената влезе в едно жълто такси и то изчезна, преди Мара да успее да го спре. Тя застана наред Парк авеню, смаяно загледана след изчезналото такси.

– *Няма нищо, Мара.*

Мара застина, чувайки дявovia си глас. Знаеше, че това е халюцинация, но въпреки това се обърна, почти очаквайки да го види до себе си, усмихнат по неговия неподражаем начин. Но до нея нямаше никой освен портiera на „Кристис“, който вдига въпросително вежда.

Мара се обърна рязко и тръгна с наведена глава по Парк авеню. Каза си, че това няма значение. Те бяха мъртви, но душите им витаеха; Мара ги усещаше и знаеше, че те са щастливи и горди. Само че... платното принадлежеше на публиката. Мара знаеше, че няма да намери спокойствие, докато не научи кой е купил *След невинността*.

– *И кой я купи, Едуард?*

– *Мислиш ли, че знам? Хайде, Софи, нека да оставим тази тайна на Мара... виждам, че умира от желание да я разреши.*

Чу се смях, нежен и женствен. Неговият глас каза още нещо, този път тихо и интимно, почти нечуто.

Но дори някой минувач да бе чул този призрачен диалог, нямаше да се стресне. В края на краищата това бе Ню Йорк през 1993-а и през цялото време тук ставаха странни неща.

КРАЙ

© 1994 Бренда Джойс
© 2001 Славянка Мундрова-Неделчева, превод от английски

Brenda Joyce
After Innocence, 1994

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Бренда Джойс. След невинността
ИК „Ирис“
Редактор: Правда Панова
Коректор: Румяна Маринова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10959>]